ANDRZEJ SAPKOWSKI

SERIA WITCHER

4. VREMEA DISPREŢULUI

1

Ca s-o duci bine ca olăcar, îi povăţuia Aplegatt adesea pe flăcăi, ai nevoie de două lucruri: un cap de aur şi un cur de fier.

Capul de aur e neapărat trebuincios, le explica el ucenicilor săi, pentru că sub haine, în tăşcuţa de piele de la piept, călăraşul poartă doar veştile mărunte, care pot fi încredinţate fără teamă pergamentului ori hârtiei trădătoare. Veştile secrete, cu adevărat însemnate, de care atârnă

multe, olăcarul trebuie să le ţină minte şi să le spună doar cui trebuie.

Cuvânt cu cuvânt, câteodată nu erau chiar simple cuvinte. Greu de rostit, darămite de ţinut minte. Ca să nu le uiţi şi ca să nu le încurci, nu-ţi trebuie decât un cap de aur.

Cât despre popoul de fier, văleleu! fiecare olăcar o să simtă nevoie de aşa ceva pe pielea lui, şi cât de curând. După trei zile şi trei nopţi de stat ţeapăn în şa, hurducat o sută sau două sute de mile pe drumuri de ţară

şi, câteodată, când n-ai încotro, chiar de-a dreptul pe câmp. Oho, fără

doar şi poate că nu petreci chiar tot timpul în şa, te mai dai jos de pe cal pentru câte un mic răgaz. Căci omul rezistă mult, dar calul nu prea. Însă, când se termină popasul şi

trebuie să te urneşti din nou, popoul parcă ar urla: „Ajutor, mă omoară!”

Oare cine mai are însă nevoie de olăcari în vremurile noastre, coane Aplegatt? îl întreba câte un flăcău. De la Vengerberg la Wyzima, de exemplu, n-ai cum să ajungi în mai puţin de patru sau cinci zile, nici cu cea mai iute iapă. Iar unui magician din Vengerberg cât îi trebuie ca să-

şi trimită mesajul magic la un magician din Wyzima? O jumătate de oră

sau nici măcar atât. Calul poate să-şi scrântească un picior. Poate fi înjunghiat de tâlhari sau de Veveriţe, poate fi sfâşiat de lupi sau de grifoni. Uite olăcarul, nu e olăcarul. Însă mesajul magic ajunge la destinaţie, nu se rătăceşte, nu întârzie şi nici nu dispare. La ce sunt buni olăcarii, dacă există magicieni la tot pasul, la fiecare curte regală? Nu mai sunt de folos olăcarii, coane Aplegatt.

O vreme şi Aplegatt crezuse că nu mai e de folos nimănui. Avea treizeci şi şase de ani, era mic, dar voinic şi îndesat, nu se temea de muncă şi avea, fireşte, un cap de aur. Şi-ar fi putut găsi altceva de lucru ca să aibă de-ale gurii pentru el şi soaţa lui, ca să pună ceva bani deoparte pentru zestrea celor două fiice încă nemăritate şi ca să poată

să-i mai dea o mână de ajutor celei măritate, al cărei soţ, un nătâng fără

speranţă, se zbătea în tot soiul de negustorii. Dar Aplegatt n-a vrut nici în ruptul capului şi nici nu şi-ar fi închipuit că ar putea face altceva. Era olăcar regal.

Şi iată că dintr-odată, după o lungă perioadă de uitare şi umilinţă, Aplegatt era iar de folos. Pe drumurile de ţară şi pe cele forestiere au început din nou să răsune copite. Ca în

vremurile bune, olăcarii străbăteau iar ţara în lung şi-n lat, purtând veşti de la o cetate la alta.

Aplegatt ştia de ce fusese aşa. Văzuse foarte multe şi auzise şi mai multe. Se aşteptau ca el să-şi şteargă de îndată din amintire toate mesajele, să le uite complet, să nu şi le mai amintească nici măcar sub tortură. Dar el şi le amintea. Şi ştia de ce regii încetaseră brusc să

comunice prin magie şi magi. Conţinutul mesajelor purtate de olăcari urma să rămână un mister pentru magicieni. Regii renunţaseră dintr-odată la sprijinul magilor, nu le mai încredinţaseră secretele.

Care fusese motivul răcirii bruşte a prieteniei dintre regi şi magicieni Aplegatt nu ştia şi nici nu-i prea păsa. Şi regii, şi magii erau, după el, creaturi de neînţeles, de la care nu ştii la ce să te aştepţi, mai ales în vremuri de restrişte. Şi n-ai cum să nu observi că sunt vremuri de restrişte, străbătând ţara din cetate în cetate, din castel în castel, din regat în regat.

Drumurile erau împânzite de soldaţi. La fiecare pas dădeai peste coloane de infanterie sau de cavalerie şi fiecare căpetenie întâlnită în cale era nervoasă, preocupată şi-şi dădea atâta importanţă, de parcă de ea ar fi depins soarta întregii lumi. Cetăţile şi castelele erau, de asemenea, înţesate de oameni înarmaţi, zi şi noapte era acolo o alergătură febrilă. Invizibili de obicei, guvernatorii şi castelanii acum zburau întruna prin curţi şi în jurul zidurilor ca viespile furioase înainte de furtună, urlând, blestemând, poruncind, împărţind şuturi în stânga şi-n dreapta. Zi şi noapte se îndreptau spre garnizoane şi fortificaţii coloanele mătăhăloase de căruţe doldora, întâlnindu-se cu coloanele care se întorceau iute, uşoare şi goale. Nori de colb se iscau pe drum de la herghelиile de cai de trei ani năvăliţi direct din

grajduri. Nedeprinşi cu deplasările fără săgeţi şi fără călăreţi înarmaţi, se bucurau de ultimele zile de libertate, dându-le de lucru îngrijitorilor şi mari bătăi de cap celorlalţi care foloseau drumul.

Pe scurt, războiul plutea în aerul fierbinte şi sufocant.

Aplegatt s-a uitat de jur împrejur. Jos, la poalele dealului, scânteia o curgere de apă, şerpuind subţire printre poieni şi pâlcuri de copaci. Mai departe, spre sud, se întindeau păduri. I-a dat pinteni calului. Nu mai avea timp.

Era pe drum de două zile. Comandamentul regal, aflat la baza misiunii lui, îl ajunsese la Hagge, unde se odihnea la întoarcerea sa de la Tretogor. Părăsise cetatea noaptea, galopând de-a lungul malului stâng al văii Pontarului, trecuse graniţa de la Temeria înainte de ivirea zorilor, iar acum, pe la prânz, era deja pe malul Ismenei. Dacă regele Foltest s-ar fi aflat în Wyzima, Aplegatt i-ar fi înmânat misiva încă din noaptea aceea. Din păcate însă, el nu se afla în Capitală – era în sudul ţării, la Maribor, la aproape două sute de mile de Wyzima. Aplegatt ştia, aşa că

în apropiere de Podul Alb a ieşit din drumul principal, s-a îndreptat spre vest şi a luat-o de-a dreptul prin pădure, spre Ellander. A cam riscat.

Veveriţele bântuiau prin pădure, vai şi-amar de pielea celui ce cădea în mâinile lor sau era răpus de săgeţile lor! Dar mesagerul regelui n-avea încotro, trebuia să rişte. Asta-i era slujba.

A traversat râul uşor – nu mai plouase din iunie, Ismena scăzuse mult.

Ţinând marginea pădurii, a ajuns la drumul principal care duce de la Wyzima spre sud-est, spre fierăriile, cuptoarele şi

aşezările piticanilor, în Masivul Mahakam. A întâlnit în cale o puzderie de căruţe, depăşite adesea de străjeri călare. Aplegatt a oftat uşurat. Unde era lume, n-avea ce să caute Scoia’tael. Campania împotriva elfilor care se luptau cu oamenii ţinea de aproape un an în Temeria, cohorte de Veveriţe prigonite prin păduri se împărţiseră în grupuri mai mici, care se ţineau departe de drumurile aglomerate şi nu puneau la cale nicio ambuscadă.

Înainte să se înnopteze, se afla deja la frontiera apuseană a ducatului Ellander, la o răscruce de drumuri în apropiere de satul Zavada, de unde avea un drum drept şi sigur spre Maribor – patruzeci şi două de mile de drum circulat şi bine îngrijit. La răscruce era un han. S-a hotărât să se odihnească şi el, şi calul. Ştia că, dacă o ia din loc în zori, chiar şi fără

prea multă osteneală, înainte de apusul soarelui o să zărească fanioanele argintiu cu negru pe acoperişurile roşii ale turnurilor castelului din Maribor.

A scos şaua de pe iapă şi a ţesălat-o el însuşi, alungându-i pe îngrijitorii de la han. El era curierul regelui, iar curierul regelui nu lăsa

pe nimeni să-i atingă calul. A mâncat o parte consistentă din omleta cu cârnaţi şi un sfert de pâine la tavă, a băut un litru de bere. Asculta bârfele. Fel şi chip. La han poposeau călători din toate colţurile lumii.

În Dol Angra, a aflat Aplegatt, se petrecuse un nou incident, la frontieră, un detaşament al cavaleriei lyriene încercase să şicaneze din nou o patrulă nilfgaardiană, din nou Meve, regina Lyriei, a acuzat cu surle şi trâmbiţe Nilfgaardul de provocare şi a cerut ajutor la regele Demawend din Aedirn. În Tretogor avusese loc execuţia publică a unui baron redanian, care se aliase în secret cu emisarii împăratului

Emhyr al Nilfgaardului. În Kaedwen trupele reunite într-un detaşament de mare forţă al Scoia’tael comiseseră masacrul din fortul Leyd. Ca răzbunare pentru această vărsare de sânge, oamenii din Ard Carraigh săvârşiseră

un pogrom, curmând aproape patru sute de vieţi în capitala neoamenilor.

În Temeria, povesteau negustorii veniţi dinspre miazăzi, domneau doliul şi tristeţea printre emigranţii din Cintra, adunaţi sub steagul mareşalului Vissegerd. Vestea cumplită că murise Leuţa, prinţesa Cirilla, ultima din stirpea reginei Calanthe, numită Leoaica din Cintra, fusese confirmată.

Umblau şi zvonuri mai îngrozitoare şi mai sumbre. Cică în satele din apropiere de Aldersberg din ugerele vacilor la muls ţâşnea sânge, iar în zori de zi s-ar fi arătat în ceaţă Fecioara Mora, vestitoarea celor mai înspăimântătoare nenorociri. În Brugge, în vecinătatea codrului Brokilon, în împărăţia interzisă a driadelor de pădure, se arătase Gonul Sălbatic, alaiul de stafii galopante pe cer, iar Gonul Sălbatic, după cum ştie toată lumea, prevesteşte întotdeauna război. Apoi din Capul Bremervoord se observaseră o navă fantomatică, iar la bordul ei, o stafie

– cavalerul negru, cu coiful garnisit cu aripi de păsări răpitoare…

Olăcarul nu mai asculta de-acum, era prea obosit. S-a dus în sala comună, s-a prăvălit pe laviţă şi a adormit buştean.

S-a trezit în zori. Când a ieşit în curte, a fost puţin descumpănit – nu era primul care pleca la drum, fapt destul de rar. Ei bine, la fântână era înşeuat un armăsar, iar lângă jgheab o femeie îmbrăcată bărbăteşte se spăla pe mâini. La auzul paşilor lui, s-a întors şi, cu palmele umezite, şi-a

aruncat pe spate părul negru luxuriant. Olăcarul s-a înclinat. Femeia a dat uşor din cap.

Intrând în grajd, aproape că s-a ciocnit cu o altă pasăre matinală, o

tânără cu o baretă de catifea trăgându-şi de căpăstru iapa sură. Se freca la ochi şi căsca, sprijinindu-se de flancul iepei.

— Of… a murmurat, trecând pe lângă olăcar. O să dorm pe cal…

dorm pe mine…

— O să te învioreze răcoarea când o să urci pe iapă, i s-a adresat amabil Aplegatt, trăgându-şi şaua de pe poliţă. Drum bun, domniţă!

Fata s-a întors şi s-a uitat la el ca şi cum abia atunci l-ar fi observat.

Ochii ei erau mari şi verzi ca smaraldul. El şi-a pus şaua pe cal.

— Drum bun ţi-am urat, i-a repetat.

De obicei nu era prea exuberant, prea guraliv, însă acum simţea nevoia să schimbe o vorbă cu aproapele lui, chiar dacă aproapele era somnoros. Poate că din pricina zilelor lungi de singurătate pe drum sau poate că puştoaica îi amintea de fiica lui mijlocie.

— Zeii să vă ocrotească, a adăugat el, de accidente şi de alte nenorociri! Sunteţi doar două persoane şi, pe deasupra, femei… Iar vremurile nu sunt prea bune. Peste tot ne paşte câte o primejdie…

Fata a deschis ochii ei verzi şi mai larg. Olăcarul a simţit o răcoare în spate, l-a trecut un fior pe şira spinării.

— Primejdia… a zis ea brusc, cu o voce stranie, schimbată. Primejdia este tăcută. N-o auzi când vine în zbor cu penele cenuşii. Am avut un vis.

Nisipul… Nisipul era fierbinte de la soare…

— Ce? a încremenit Aplegatt cu şaua pe burtă. Ce tot spui, domniţă?

Ce nisip?

Ea tremura din răsputeri, se freca la faţă. Iapa cea sură clătina din cap.

— Ciri! a strigat-o aspru femeia cu părul negru din curte, îndreptând chinga şi aranjând desagile. Hai, grăbeşte-te!

Fata a căscat, s-a uitat la el, a clipit, surprinsă de prezenţa lui în grajd.

Olăcarul tăcea.

— Ciri, a repetat femeia, ai adormit acolo?

— Vin îndată, coniţă Yennefer!

După ce şi-a înşeuat calul, Aplegatt l-a dus de căpăstru în curte, însă

acolo nici urmă de femeie sau fată. Cocoşul cucurigea răguşit, câinele lătra, cucul cânta printre copaci. Olăcarul a sărit în şa. Şi-a amintit brusc ochii verzi ai fetiţei somnoroase, precum şi cuvintele ei bizare. *Primejdie tăcută? Pene cenuşii? Nisip fierbinte? Pesemne că fata nu era în*

toate minţile, s-a gândit în sinea lui. *Multe tulburări poţi vedea în zilele noastre acum,*

multe fete o iau razna, mânjite în zilele de război de tot soiul de dezertori şi huligani... Da, sărită, e limpede. Ori poate că nu era sărită. Poate că doar visase, doar era buimacă de somn? Ciudat ce pot scoate pe gură oamenii în zori, când încă nu s-au dezmeticit şi se află în starea dintre somn şi veghe...

A simţit din nou un fior şi i s-a cuibărit o durere între omoplaţi. Şi-a frecat spatele cu pumnul.

Cum a ajuns la drumul spre Maribor, a dat pinteni calului şi la galop.

Nu mai era timp.

În Maribor nu s-a odihnit prea mult – nici nu s-a scurs bine o zi, că

vântul i-a şi şuierat din nou în urechi. Calul lui nou, un armăsar cenuşiu de la grajdul din Maribor, galopa înălţându-şi gâtul şi fluturându-şi coada. Sălciile de la marginea drumului rămâneau în urmă. Tăşcuţa cu misiva diplomatică îl apăsa pe piept. Îl durea fundul.

— Pfuui, rupe-ţi-ai gâtul, zmeul naibii! i-a strigat căruţaşul din spate, strunindu-şi caii înspăimântaţi de galopul armăsarului în depăşire. Iote-l cum goneşte, de parcă-l urmăreşte moartea! Ia-o la goană, nenorocitule, că tot nu scapi de ea!

Aplegatt s-a şters la ochiul înlăcrimat de la galop.

În ajun îi înmânase misiva regelui Foltest, apoi i-a recitat mesajul secret al regelui Demawend.

— Demawend către Foltest. În Dol Angra totul e pregătit. Mascaţii aşteaptă poruncile. Data estimată: a doua noapte după luna nouă a lui Cuptor. Bărcile trebuie să acosteze pe malul celălalt peste două zile.

Un stol de ciori zbura deasupra drumului, croncănind asurzitor. Se îndreptau spre răsărit către Mahakam şi Dol Angra, spre Vengerberg.

Călare, olăcarul repeta în gând cuvintele mesajului secret pe care regele Temeriei i-l trimisese regelui Aedirnului.

Foltest către Demawend. *Primo:* întrerupeţi acţiunea. Şmecherii au organizat un fat, trebuie să se întâlnească şi să se sfătuiască pe insula Thanedd. E posibil să se schimbe foarte multe. *Secundo:* căutarea Leuţei se poate opri de-acum. S-a confirmat. Leuţa a murit.

Aplegatt şi-a îmboldit armăsarul cu călcâiul. Nu mai era timp.

Drumul forestier îngust era sufocat de căruţe. Aplegatt a încetinit, a mers alene până la ultima căruţă din coloana lungă. Şi-a dat seama imediat că nu poate trece de obstacol. Nici vorbă să se mai întoarcă, ar fi fost o pierdere de timp prea mare. Să se afunde în mlaştină ca să

ocolească obstacolul nu i-ar prea fi surâs, mai ales că de-acum amurgea.

— Ce s-a întâmplat aici? i-a întrebat pe cei doi bătrânei din ultima căruţă din coloană, dintre care unul părea adormit, iar celălalt mort.

Jaf? Veveriţele? Spuneţi-mi! N-am vreme…

Înainte să-i răspundă unul dintre bătrânei, s-au auzit însă ţipete din capătul îndepărtat al coloanei, ascuns după copaci. Căruţaşii au sărit în căruţe, şi-au biciuit caii şi boii cu înjurături deocheate. Coloana greoaie s-a pus în mişcare. Bătrânelul adormit s-a trezit, a dat din cap, şi-a scuturat barba, a plescăit şi a dat bice catârilor. Bătrânelul care părea mort a înviat, şi-a tras pălăria de paie de pe ochi şi s-a uitat la Aplegatt.

— Io-ti, mă, la el! i s-a adresat. N-are vreme. Ai avut noroc, bădie. Ai ajuns la ţanc.

— Chiar aşa, a adăugat celălalt, mângâindu-şi barba şi biciuind catârii. La ţanc. Dacă ai fi ajuns la prânz, ai fi stat cot la cot cu noi, aşteptând să se facă loc. Nici noi n-avem vreme, dar aşteptăm, că n-avem ce face. Cum să fi mers, dacă drumul a fost închis?

— Drumul a fost închis? Dar de ce?

— Nu ştiu, zău, ce dihanie care mănâncă oameni a apărut prin preajmă. A atacat un cavaler, care nu era însoţit decât de un valet. Din câte se pare, monstrul i-a rupt capul cu tot cu coif, iar pe cal l-a golit de maţe. Valetul a izbutit să scape ca prin minune şi a povestit grozăvia fără

margini, tot drumul era scăldat în sânge…

— Şi cine e monstrul? l-a întrebat Aplegatt, strunindu-şi calul ca să

poată vorbi cu bătrâneii din căruţa târâtoare. Un balaur?

— Nu, ce balaur? a zis celălalt bătrânel cu pălărie de paie. Cică-i mandygoră sau cam aşa ceva. Valetul spunea că era o fiară sălbatică

zburătoare, enormă. Şi crudă! Am crezut că-l mănâncă pe cavaler şi ne lasă-n pace, da’ de unde! S-a proţăpit în mijlocul drumului drăcovenia, şedea şi şuiera rânjind… Ei bine, a astupat drumul ca dopul într-o sticlă; care cum venea şi vedea monstrul îşi lăsa baltă căruţa şi făcea cale-ntoarsă. S-au adunat căruţele pe vreo jumătate de milă, căci în jur, vezi bine, bădie, numai desişuri şi smârcuri, n-ai cum nici să ocoleşti, nici să

te întorci. Aşa că am rămas…

— Atâţia flăcăi! s-a indignat olăcarul. De râsul curcilor! Au stat ca momâile, în loc să pună mâna pe o suliţă, pe un topor şi să dea la o parte jivina sau s-o omoare.

— Au încercat unii, a spus bătrânelul cu frâiele în mână, îndemnându-

şi catârii, întrucât coloana se mişca mai repede. Trei piticani din garda negustorului şi li s-au alăturat patru recruţi, care se duceau în fortul Carreras, la armată. Pe piticani i-a făcut zob într-o clipită, iar recruţii…

— Au luat-o la sănătoasa, a completat celălalt bătrânel, scuipând zdravăn şi departe, nimerind spaţiul liber dintre crupele catârilor. Au rupt-o la fugă cum au văzut mandygora. Unul s-a căcat pe el. O, uite-l, el e! Acolo!

— Ce-i cu tine? s-a înfuriat Aplegatt. Vrei să-mi arăţi un căcăcios? Nu mă interesează…

— Ba nu! Monstrul! Monstrul mort! Oştenii îl pun în car! Îl vedeţi?

Aplegatt stătea în etrieri. În ciuda beznei care se înteţea şi a gloatei de gură-cască, a zărit uriaşa căpăţână ridicată de

soldaţi. Aripile de liliac şi coada de scorpion a monstrului atârnau neputincioase la pământ.

Strigând în cor, soldaţii au ridicat leşul şi l-au trântit în car. Caii înhămaţi la car, speriaţi de duhoarea de sânge şi de hoit, nechezau şi trăgeau de oişte.

— Nu mai staţi! i-a strigat bătrânelului comandantul. Luaţi-o din loc!

Nu blocaţi trecerea!

Bătrânelul şi-a îmboldit catârii, căruţa a sărit peste şanţ. Aplegatt şi-a îmboldit calul cu călcâiul, l-a ajuns din urmă.

— Se pare că oştenii i-au venit de hac jivinei până la urmă?

— Da’ de unde! i-a replicat bătrânelul. Oştenii, cum au venit, cum au început să dea ordine, să înjure şi să înghiontească lumea. Stai pe loc, ia-o din loc, mişcă-te, du-te-ncolo, vino-ncoace. Nu se sinchiseau de jivină.

Au trimis după vrăjitor.

— După vrăjitor?

— Da, a confirmat celălalt bătrânel. Careva şi-a amintit că l-a văzut pe vrăjitor prin sat, aşa că au trimis după el. A trecut pe lângă noi. Avea părul alb, moaca furioasă şi o spadă grea în spate. N-a trecut niciun ceas, că s-a şi apucat să strige careva de-acolo din faţă că putem să ne ducem de-acum, pentru că vrăjitorul a răpus fiara. Chiar acu’ am luat-o din loc şi-ai răsărit şi tu, bădie.

— Ha! spuse Aplegatt gânditor. Atâţia ani am umblat pe drumuri, şi totuşi nu m-am întâlnit cu niciun vrăjitor. L-a văzut cineva cum l-a doborât pe monstru?

— Eu am văz’t! a strigat un băiat de cealaltă parte a căruţei, cu părul vâlvoi.

Călărea o mârţoagă fără şa, ţinând-o de căpăstru.

— Am văz’t tot! a continuat el. Că eram lângă soldaţi, chiar în faţă!

— Ia uită-te şi la el, de colo, mucosu’! a replicat bătrânelul căruţaş.

Are caş la gură, dar se crede tare deştept. Poate vrei un bici pe spinare?

— Lasă-l în pace, tataie! a intervenit Aplegatt. Vă las îndată, mă duc încolo, spre Carreras, şi aş vrea să ştiu mai întâi ce s-a întâmplat cu vrăjitorul. Hai spune, micuţule!

— O fost aşa, a început băiatul pe nerăsuflate, mergând la pas lângă

căruţă, că vrăjitoru’ o venit la comandantu’ militar. O spus că-l cheamă

Gerant. Comandantu’ i-o spus că poate să-l cheme cum vrea el, numa’ să

se apuce mai iute de treabă. Şi i-o arătat unde şedea javra. Vrăjitoru’ s-o apropiat şi s-o uitat de la depărtare. Până la ea erau vreo sută douăzeci de paşi sau chiar mai mult, da’ i-o aruncat o privire şi o spus îndată că-i o manticoră uriaşă şi că o s-o nimicească, dacă îi dă două sute de coroane.

— Două sute de coroane? a bâiguit celălalt bătrânel. Da’ i ţicnit de-a binelea?

— Asta i-o spus şi comandantu’, numa’ oleacă mai urât. Iar vrăjitoru’

i-o spus că ăsta-i preţu’, că lui îi e totuna, că are treabă, n-au decât să

lase javra să şadă-n drum până în ziua judecăţii de apoi. Comandantu’ o ţinea întruna că nu-i dă atâtea parale, că mai bine aşteaptă până-şi ia dihania lumea-n cap singură într-o bună zi. Vrăjitoru’ i-o spus că dihania n-o să-şi ia prea degrabă lumea-n cap, pentru că-i lihnită de foame şi-i mânioasă. Şi, chiar dacă pleacă, o să se întoarcă în curând, pentru că

ăsta-i te… teri… terri… territo…

— Haide, măi, ţâncule, lasă trilurile! s-a înfuriat bătrânelul, încercând, fără rezultate vizibile, să-şi bage degetul în nas în timp ce ţinea frâiele. Hai, spune mai iute!

— Spun acu’! Vrăjitoru’ o zis aşa: monstru’ n-o să zboare prea departe, iar noaptea o să mănânce câte-oleacă din cavaleru’ sfârtecat, că-i tare greu de mâncat cavaleru’ pe sub armura pe care-o are. Când o auzit, negustorii s-o pus pe capu’ vrăjitorului şi o-nceput să-l înduplece că aşa şi pe dincolo, că o să strângă ei laolaltă şi o să-i dea o sută de coroane.

Iar vrăjitoru’ o spus că pe dihanie o cheamă manticoră, că e foarte primejdioasă şi că n-au decât să-şi bage-n cur cele o sută de coroane, că

numai pentru atâta el nu-şi bagă pielea la saramură. Atuncea, comandantu’ s-o mâniat şi i-o zis că asta-i soarta oilor şi-a vrăjitorilor,

să-şi bage pielea la saramură, pentru asta-s făcuţi, aşa cum curu-i făcut ca să se cace. Şi-atuncea negustorii s-au temut că vrăjitoru’ o să se supere şi o să-i lase baltă şi i-o spus că-i dă o sută cincizeci. Şi vrăjitoru’

şi-o scos spada şi s-o dus la locu’ unde şedea monstru’. Şi comandantu’ o făcut un semn ca de farmec în urma lui, o scuipat în ţărână şi o spus că

nu ştie cum de mai rabdă pământu’ asemenea fiinţe pe suprafaţa lui. Iar un negustor o spus că, dacă armata, în loc să facă tumbe prin boscheţi în căutarea elfilor, ar vâna monştri, n-ar mai fi nevoie de vrăjitori pe lumea asta şi că…

— Lasă, l-a întrerupt bătrânelul, mai bine spune-ne ceva ce ai văzut cu ochii tăi.

— Păi, s-a umflat în pene băiatul, eu o trebuit să văz de calul vrăjitorului, o iapă cafenie cu o vrâstă albă.

— Câinele a dansat cu iapa! Da’ cum l-a răpus vrăjitoru’ pe monstru ai văzut?

— Eee… s-a răsucit băiatul. N-am văz’t… M-o împins în spate. Toată

lumea răcnea şi caii o făcut spaimă, apăi…

— Nu v-am spus eu, a vorbit dispreţuitor bătrânelul, că mucosul n-a văzut niciun căcat?

— Ba l-am văz’t pe vrăjitor când s-o întors, s-a înflăcărat băiatul. Iar comandantu’, care o văz’t tot, era palid la faţă şi le-o spus în şoaptă

soldaţilor că astea sunt vrăji sau trucuri elfeşti, că omu’ de rând nu e în stare să mânuiască cu atâta iscusinţă spada…

Vrăjitoru’ şi-o luat banii de la negustori, o încălecat pe iapă şi o luat-o din loc.

— Pe unde? a murmurat Aplegatt. Spre Carreras? Atunci, l-aş putea ajunge din urmă, aş putea să-l văd cum arată.

— Nu, a răspuns băiatul. La răscruce a luat-o spre Dorian. Era grăbit.

Vrăjitorul nu prea visa, dar, chiar şi când se întâmpla, rar, nu-şi amintea deloc când se trezea. Nici măcar coşmaruri, iar de cele mai multe ori erau coşmaruri.

Şi de data asta avusese un coşmar, dar de data asta şi-a amintit măcar anumite secvenţe. Din vârtejul de siluete vagi, tulburătoare, de scene bizare, de rău augur şi de sunete şi cuvinte de neînţeles, dar înfricoşătoare a apărut brusc o imagine clară şi bine definită. Ciri.

Diferită de cea cunoscută de el la Kaer Morhen. Părul ei cenuşiu, zbârlit din cauza galopului, era mai lung – aşa cum îl purta atunci când o

întâlnise prima oară în Brokilon. Când trecea călare, voia s-o strige, dar vocea nu-l asculta deloc. Voia să alerge după ea, dar avea impresia că de la brâu în jos e prins în smoală întărită. Şi Ciri parcă nu-l vedea, galopa departe în noapte, între arini groteşti şi sălcii, cu crengile zbătându-se de parcă ar fi avut viaţă. Şi a văzut că sunt urmăriţi. Că în spatele ei galopa un cal negru, cu un cavaler în armură neagră, cu un coif cu aripi de pasăre de pradă.

Nu se putea mişca, nu putea să strige. Putea doar să vadă cum călăreţul cu aripi a ajuns-o pe Ciri, a prins-o de păr, a scos-o din şa şi a galopat mai departe, ţinând-o în faţă. Putea doar să vadă chipul lui Ciri congestionat de durere şi strigătul încremenit pe buzele ei.

— Trezirea! şi-a ordonat, nemairăbdând să suporte coşmarul.

Trezeşte-te! Trezeşte-te imediat!

S-a trezit.

A zăcut mult neclintit, rememorând visul. Apoi s-a sculat. A scos o pungă din pernă şi a numărat iute monedele de câte zece coroane. O

sută cincizeci pentru mandygora de ieri. Cincizeci pentru negura pe care a ucis-o la cererea primarului satului de pe lângă Carreras. Şi cincizeci de la vârcolacul pentru care îl tocmiseră colonişti Burdorff.

Cincizeci pentru un vârcolac. Mult, pentru că nu se ostenise prea mult. Vârcolacul nu s-a apărat. Mânat într-o peşteră din care nu avea ieşire, a îngenuncheat şi a aşteptat lovitura spadei. Vrăjitorului îi era milă de el.

Dar avea nevoie de bani.

În nicio oră, deja umbla haihui pe străzile din Dorian, căutând o alee cunoscută şi o plăcuţă cunoscută.

Cuvintele inscripţionate pe plăcuţă anunţau: „Codringher şi Fenn, consultanţă şi servicii juridice”. Geralt ştia prea bine însă că ce fac Codringher şi Fenn nu prea are nimic în comun cu justiţia, cei doi parteneri având destule motive să evite orice contact atât cu justiţia, cât şi cu reprezentanţii ei. De asemenea, avea îndoieli serioase că vreunul dintre clienţii care le călcau pragul ştie ce înseamnă cuvântul

„consultanţă”.

Nu exista nicio intrare la parterul micii clădiri, erau doar nişte porţi ferecate zdravăn, care duceau probabil la grajduri

sau la şoproane.

Pentru a ajunge la uşa de la intrare, trebuia să înconjori imobilul, să te

aventurezi în partea din spate a acestuia, să intri într-o curte mocirloasă, plină de raţe şi de găini, de acolo să urci nişte trepte şi apoi să străbaţi o galerie strâmtă şi un coridor întunecat. Numai aşa ajungeai la uşa de mahon garnisită cu fier forjat, prevăzută cu un ciocan de aramă, în formă de cap de leu.

Geralt a ciocănit şi s-a retras iute. Ştia că mecanismul montat în uşă ar putea declanşa spiţele de fier de douăzeci de ţoli din orificiile ascunse de fitinguri. Teoretic, spiţele ieşeau din uşă numai când încercai să o forţezi sau când Codringher ori Fenn acţionau dispozitivul de declanşare, dar Geralt constatase în mod repetat că nu există mecanisme infailibile şi că

unele pot funcţiona uneori, deşi nu ar trebui. Şi invers.

În uşă era probabil un dispozitiv care-i identifica pe oaspeţi, ceva magic. După ce ciocăneai, nimeni dinăuntru nu te întreba niciodată

nimic şi nici cum te cheamă. Se deschidea uşa şi apărea Codringher.

Întotdeauna Codringher, niciodată Fenn.

— Bună, Geralt! l-a întâmpinat Codringher. Intră! Nu trebuie să te fereşti. Am demontat sistemul de siguranţă. Acum câteva zile s-a rupt ceva. S-a dereglat şi a străpuns un negustor ambulant. Hai, mai cu curaj!

Ai o problemă cu mine?

— Nu.

Vrăjitorul a intrat în coridorul larg şi întunecat, unde, ca de obicei, mirosea a pisică.

— Nu cu tine. Cu Fenn, a adăugat.

Codringher a râs zgomotos, confirmându-i suspiciunea că Fenn era un personaj fictiv sută la sută, folosit pentru a-i induce în eroare pe executorii judecătoreşti, pe colectorii de taxe şi impozite şi pe alţi musafiri neaşteptaţi de Codringher.

S-au dus în cabinet, o încăpere ceva mai luminoasă, întrucât era mai înaltă – prin ferestrele prevăzute cu grilaj solid soarele pătrundea în cea mai mare parte a zilei. Geralt a luat loc pe scaunul destinat clienţilor. De partea cealaltă a biroului de stejar, s-a tolănit în fotoliul lui capitonat Codringher, autointitulat „avocat”, un om căruia nimic nu-i stătea în cale. Dacă cineva era la ananghie, avea vreun necaz, vreo problemă, nădejdea era la Codringher. De cum avea probe incontestabile pentru lipsa de onestitate a partenerului de afaceri şi pentru deturnarea de fonduri de către acesta, primea un împrumut bancar, fără garanţii şi asigurări. Fiind singur pe o listă lungă de creditori, îşi recupera creanţele

societăţii care tocmai fusese declarată în insolvenţă. Primea o moştenire, deşi unchiul său bogat îl ameninţase că nu va vedea nicio para chioară

de la el. Câştiga procesele de succesiune, întrucât chiar şi rudele cele mai înverşunate renunţau în mod neaşteptat la revendicările lor. Fiul ieşea din temniţă, fiind achitat pe baza unor dovezi incontestabile, sau era eliberat din lipsa acestora, pentru că, dacă existau, probele dispăreau misterios, iar martorii, unul după altul, îşi retrăgeau declaraţiile anterioare. Pretendentul pârlit al fiicei unui

vânător de zestre îşi îndrepta brusc afecţiunea spre altă domniţă. Amantul soţiei sau seducătorul iubit al fiicei se trezea cu trei membre fracturate într-un accident stupid. Cât despre un duşman de moarte sau o altă persoană

foarte incomodă, dintr-odată înceta zgândăreala – ca regulă generală, dispărea fără urmă. Aşadar, dacă cineva avea necazuri, se ducea la Dorian, ajungea într-un suflet la firma „Codringher şi Fenn” şi ciocănea la uşa de mahon. În uşă se proţăpea „avocatul” Codringher, scund, slab şi cărunt, cu tenul bolnăvicios, ca al oamenilor care nu prea stau în aer liber. Codringher îl conducea în cabinet, se aşeza în fotoliu, îşi punea în poală motanul alb cu negru şi îl mângâia. Amândoi, motanul şi Codringher, îl măsurau pe client cu ochii galben-verzui, răutăcioşi şi tulburători.

— Am primit scrisoarea ta.

Codringher şi motanul îl fixau pe vrăjitor cu privirea galben-verzuie.

— M-a vizitat şi Jaskier, a continuat. A trecut prin Dorian acum câteva săptămâni. Mi-a povestit ceva despre nenorocirile tale. Dar puţin.

Prea puţin.

— Într-adevăr? Mă surprindeţi. Ar fi pentru prima dată când Jaskier nu spune prea mult.

— Jaskier – Codringher n-a zâmbit – nu mi-a spus prea mult, pentru că nu ştia prea mult. Iar din ce ştia mi-a spus şi mai puţin, pentru simplul motiv că i-ai interzis să-mi vorbească despre anumite lucruri. De unde şi până unde lipsa asta de încredere? Şi tocmai într-un coleg de breaslă?

Geralt a tresărit uşor. Codringher s-ar fi prefăcut că n-a observat, dar nu i-a ieşit, căci şi motanul a observat. Felina şi-a rotit ochii larg, şi-a dezvelit colţii albi şi a şuierat încet.

— Nu-mi sâcâi motanul! a spus avocatul, liniştindu-şi animalul cu mângâieri. Te-a mişcat cuvântul „coleg”? E adevărat. Şi eu sunt vrăjitor.

Şi eu îi descotorosesc pe oameni de monştri şi de nenorociri monstruoase. Şi eu o fac pentru bani.

— Există anumite diferenţe, a murmurat Geralt, încă sub privirea neprietenoasă a motanului.

— Există, a fost de acord Codringher. Tu eşti un vrăjitor anacronic, iar eu sunt un vrăjitor modern, în pas cu spiritul vremurilor. De aceea în curând vei fi şomer, iar eu voi prospera. Strigoii, balaurii, vyvernii şi vârcolacii vor dispărea curând de pe faţa pământului. Dar ticăloşi se vor găsi mereu.

— Iar tu îi scoţi din belele tocmai pe ticăloşi, Codringher. Oamenii săraci, năpăstuiţi nu-şi permit serviciile tale.

— Săracii nu-şi permit nici serviciile tale. Săracii nu-şi permit nimic, tocmai de aceea sunt săraci.

— O logică de fier! Şi o descoperire ce-ţi taie respiraţia!

— Adevărul e că o taie de-a binelea. Şi la fel de adevărat e că temeiul şi suportul profesiei noastre este ticăloşia. Cu deosebirea că a ta e aproape opacă, iar a mea e vie şi înfloritoare.

— Bine, bine. Să trecem la subiect.

— Era şi timpul, a dat din cap Codringher, mângâindu-şi motanul, care se întindea şi torcea zgomotos, înfigându-şi

ghearele în genunchiul stăpânului. Să le luăm pe rând, în funcţie de importanţa lor. În primul rând, onorariul meu, colegule vrăjitor, este de două sute cincizeci de coroane novigradiene. Dispui de o asemenea sumă? Sau te numeri printre săracii năpăstuiţi?

— În primul rând, să ne asigurăm că meriţi această sumă.

— Asigurarea, a spus glacial avocatul, limiteaz-o la propria ta persoană, dar mai repejor, dacă se poate! Iar când te convingi, pui banii pe masă. Apoi trecem la următoarele chestiuni, mai puţin importante.

Geralt şi-a desfăcut tăşcuţa de la brâu şi a aruncat-o cu un zăngănit pe birou. Motanul a sărit brusc din poala lui Codringher şi a fugit. Avocatul a pus tăşcuţa în sertar, fără să verifice ce e în ea.

— Mi-ai speriat motanul, i-a reproşat pe un ton acuzator, nedisimulat.

— Îmi pare rău. Am crezut că zornăitul banilor e ultimul lucru care ţi-ar putea speria motanul. Spune-mi, ce-ai aflat?

— Rience ăsta, a început Codringher, care te interesează atât, e o figură misterioasă. Am reuşit să aflu doar că a fost doi ani la şcoala de vrăjitorie din Ban Ard. L-au exmatriculat de acolo, prinzându-l cu un

furtişag. Prin preajma şcolii roiau, ca de obicei, agenţii secreţi din serviciile Kaedwenului. Rience a fost recrutat. Ce făcea pentru securitatea lui Kaedwen n-am izbutit să aflu. Dar vrăjitorii excluşi de la şcoală sunt antrenaţi de obicei ca să ucidă. Se potriveşte?

— Ca turnat. Continuă!

— Următoarea informaţie provine din Cintra. Conu’ Rience a stat acolo în temniţă. În timpul domniei reginei Calanthe.

— Pentru ce?

— Imaginează-ţi că pentru datorii. Dar nu mult, pentru că l-a răscumpărat cineva, i-a achitat datoriile cu tot cu dobânzi. Tranzacţia s-a făcut printr-o bancă, păstrându-se anonimatul binefăcătorului. Am încercat să văd de la cine erau banii, dar am renunţat după ce am verificat la patru bănci. Cel care l-a răscumpărat pe Rience era un profesionist. Şi a dorit să rămână anonim cu orice preţ.

Cuprins de un acces de tuse, Codringher s-a oprit şi a dus batista la gură.

— Şi deodată, imediat după război, conu’ Rience a apărut în Sodden, în Angren şi în Brugge, a continuat, apoi s-a oprit o clipă, şi-a şters buzele şi s-a uitat în batistă. Era schimbat total, de nerecunoscut, cel puţin în privinţa comportamentului şi a banilor de care dispunea şi pe care îi cheltuia fără măsură. Însă nenorocitul nu-şi schimbase numele – îl păstrase pe Rience. Şi ca Rience a început să caute intens o persoană sau mai bine zis o foarte tânără persoană. I-a vizitat pe druizii din Cercul Angren, cei care aveau grijă de orfanii de război. Trupul unuia dintre druizi s-a găsit după un timp într-o pădure din apropiere, desfigurat, purtând urme de tortură. Apoi Rience a apărut la Zarzecz…

— Ştiu, l-a întrerupt Geralt. Ştiu ce a făcut cu familia de ţărani din Zarzecz. Pentru două sute cincizeci de coroane, mă aşteptam la mai mult. Deocamdată singurele informaţii noi au fost cele despre şcoala de vrăjitorie şi serviciile secrete din Kaedwen. Ştiam restul. Ştiu că Rience e un ucigaş nemilos. Ştiu că e un bătăuş arogant, care nici măcar

nu se sinchiseşte să se ascundă sub nume false. Ştiu că lucrează în slujba cuiva.

A cui, Codringher?

— În slujba unui magician. E vorba despre magicianul care l-a răscumpărat atunci din temniţă. M-ai informat, iar Jaskier mi-a confirmat că Rience practică magia. Adevărata magie, nu trucuri de studenţaş de la academie. Cineva îl sprijină, îi furnizează amulete,

probabil îl instruieşte în mare taină. Unii magicieni practicanţi oficial au astfel de discipoli secreţi şi ucenici care se îndeletnicesc cu chestii ilegale sau murdare. În jargonul vrăjitorilor, se numeşte acţiune din umbră.

— Dacă ar acţiona din umbra magică, Rience ar folosi magia camuflajului. Însă nu şi-a schimbat nici numele, nici aspectul. Nu şi-a înlăturat nici măcar cicatricile de la arsurile provocate de Yennefer.

— Tocmai asta confirmă că acţionează din umbră, a tuşit Codringher, ştergându-şi buzele cu o batistă. Deoarece camuflajul magic nu e un camuflaj oarecare, folosit doar de diletanţi. Dacă Rience s-ar ascunde după o cortină magică sau după o mască iluzorie, l-ar da de gol imediat orice alarmă magică, iar acum astfel de alarme sunt, practic, la fiecare poartă a castelului. Şi magicienii pot să detecteze măştile iluzorii fără

greş. Până şi în cea mai mare gloată de oameni Rience ar atrage atenţia oricărui magician, ca şi cum i-ar ieşi flăcări din urechi şi nori de fum din cur. Repet: Rience acţionează în contul unui magician astfel încât să nu atragă atenţia altor magicieni.

— Unii îl iau drept spion nilfgaardian.

— Ştiu. Aşa crede, de exemplu, Dijkstra, şeful departamentului de informaţii al Redaniei. Dijkstra s-a înşelat foarte rar, deci se poate presupune că de data asta are dreptate. Dar una nu o exclude pe cealaltă.

Un magician poate fi şi spion nilfgaardian în acelaşi timp.

— Ceea ce ar însemna că un magician practicant oficial spionează

pentru Nilfgaard printr-un factotum secret.

— Aiurezi! a răspuns Codringher, uitându-se cu atenţie la batistă. Un magician să spioneze pentru Nilfgaard? De ce ar face-o? Pentru bani? Ar fi caraghios. Ca să obţină mari puteri sub conducerea victorioasă a împăratului Emhyr? Şi mai caraghios. Nu e un secret că Emhyr var Emreis ţine magicieni în subordine pentru scurt timp. Magicienii din Nilfgaard sunt trataţi ca funcţionarii – ca să spunem aşa –, ca grăjdarii.

Şi nici nu au putere mai mare decât aceştia. Ar fi vreunul dintre magicienii noştri înflăcăraţi dispus să lupte pentru victoria unui împărat care îl tratează ca pe un grăjdar? Filippa Eilhart, care-i dictează lui Vizimir mesajele şi edictele regale din Redania? Sabrina Glevissig, care îi întrerupe discursul lui Henselt din Kaedwen, loveşte cu pumnul în masă

şi îi porunceşte regelui să tacă şi să asculte? Vilgefortz din Roggeveen, care i-a răspuns recent lui Demawend din Aedirn că nu are timp pentru el?

— Pe scurt, Codringher, ce se întâmplă cu Rience?

— Ca de obicei. Serviciile secrete din Nilfgaard încearcă să ajungă la magician, să-l atragă într-o cooperare totală. Din

câte ştiu, Rience n-ar dispreţui florinii nilfgaardieni şi pentru ei şi-ar trăda stăpânul fără

tăgadă.

— Acum tu aiurezi! Până şi magicienii noştri infatuaţi şi-ar fi dat seama dacă ar fi fost trădaţi, iar Rience ar fi atârnat de mult în ştreang.

Dacă ar fi avut noroc.

— Eşti copil, Geralt! Spionii descoperiţi nu sunt spânzuraţi, ci folosiţi.

Li se aplică dezinformarea, sunt transformaţi în agenţi dubli…

— Nu mă duce cu preşul, Codringher. Nu mă interesează nici spionajul şi nici politica. Rience e pe urmele mele, vreau să ştiu de ce şi în numele cui. S-ar părea că e vorba despre un magician. Cine este acest magician?

— Nu ştiu încă. Dar voi afla curând.

— Curând, a spus răspicat vrăjitorul, e prea târziu pentru mine.

— Se poate, a răspuns grav Codringher. Ai intrat în mare bucluc, Geralt. Bine măcar că ai venit la mine, eu pot să te scot din el. De fapt, te-am şi scos.

— Serios?

— Serios.

Avocatul şi-a dus batista la gură şi a tuşit.

— Vezi tu, colega, a continuat, pe lângă magician şi poate pe lângă

Nilfgaard, există şi o terţă parte în joc. M-au vizitat, imaginează-ţi, agenţi ai serviciilor secrete ale regelui Foltest. Aveau o problemă. Regele le poruncise să caute o prinţesă dispărută. Când şi-au dat seama că nu-i atât de simplu, agenţii au decis să angajeze un specialist în chestiuni dificile. Expunându-i problema, i-au sugerat specialistului că un anumit vrăjitor ar putea şti mai multe despre prinţesa căutată. Ba ar putea chiar să ştie unde se află.

— Şi cum a reacţionat specialistul?

— În prima fază, şi-a exprimat nedumerirea. Era că pomenitul vrăjitor nu fusese aruncat într-o temniţă, unde să i se fi aplicat metodele tradiţionale ca să scoată de la el toate cele ştiute şi chiar multe neştiute, dar pe care le-ar fi născocit numai pentru a-i satisface pe anchetatori.

Agenţii l-au lămurit că şeful lor le interzisese. Vrăjitorii, i-au explicat agenţii, au un sistem nervos atât de sensibil, încât, sub influenţa torturii,

mor imediat, deoarece, aşa cum foarte plastic s-au exprimat, le plesnesc venele din creier. Prin urmare, au fost sfătuiţi să-l urmărească pe vrăjitor, dar şi această sarcină s-a dovedit dificilă. Specialistul i-a lăudat pe agenţi pentru înţelepciunea lor şi le-a cerut să revină peste două

săptămâni.

— Şi au revenit?

— Fără doar şi poate. Şi apoi, specialistul, care te considera deja clientul său, le-a furnizat agenţilor dovezi solide cum că vrăjitorul Geralt nu avusese, nu avea şi nici nu ar putea avea

nimic de-a face cu prinţesa căutată. Specialistul a găsit şi martori oculari de la moartea prinţesei Cirilla, nepoata reginei Calanthe, fiica prinţesei Pavetta. Cirilla murise în urmă cu trei ani în lagărul de refugiaţi din Angren. De difterie. Copila suferise enorm înainte de a muri. N-o să mă crezi, dar pe agenţii temerieni i-au podidit lacrimile ascultând poveştile martorilor mei.

— Şi pe mine m-au podidit lacrimile. Agenţii temerieni n-au putut sau n-au vrut să-ţi ofere mai mult de două sute cincizeci de coroane?

— Sarcasmul tău îmi zdrobeşte inima, vrăjitorule. Te-am scos din belea, şi tu, drept mulţumire, mă răneşti.

— Mulţumesc şi iartă-mă. Dar de ce le-a poruncit regele Foltest agenţilor s-o caute pe Ciri, Codringher? Ce le-a spus să-i facă atunci când o găsesc?

— Nu prea mă duce capul. S-o omoare, bineînţeles! Era recunoscută

ca pretendentă la tronul din Cintra, însă în jurul tronului s-au urzit şi alte planuri.

— N-are niciun sens, Codringher. Tronul din Cintra a ars odată cu palatul regal, cu oraşul şi cu întreaga ţară. Acum acolo guvernează

Nilfgaard. Foltest ştie foarte bine, şi ceilalţi regi la fel. Cum poate pretinde Ciri un tron care nu mai există?

— Hai! s-a ridicat Codringher. Încercăm să găsim împreună răspunsul la întrebare. Apropo, îţi dau o dovadă de încredere... Ce e interesant la acest portret?

— Este ciuruit, de parcă l-ar fi ciocănit o ciocănitoare câteva anotimpuri la rând, a spus Geralt, uitându-se la tabloul cu rame aurii agăţat pe peretele din faţa biroului avocatului. Şi că reprezintă un idiot excepţional.

— E răposatul meu tată, a zis Codringher, aplecându-se uşor. Un idiot excepţional! I-am atârnat portretul aici ca să-l am tot timpul în faţa

ochilor. Ca avertisment. Haide, vrăjitorule!

Au ieşit pe hol. Motanul, tolănit în mijlocul covorului, îşi lingea frenetic o labă din spate îndoită într-un unghi ciudat şi, la vederea vrăjitorului, a zbughit-o în bezna coridorului.

— De ce nu-ţi plac pisicile, Geralt? Are de-a face cu…

— Da, i-a retezat-o el. Are.

Panoul de mahon a alunecat fără zgomot, scoţând la iveală o intrare secretă. Codringher a intrat primul. Panoul, activat evident prin magie, s-a închis în spatele lor, dar nu i-a lăsat în întuneric. Din adâncurile coridorului secret venea lumină.

În odaia de la capătul coridorului era aer rece şi uscat şi plutea un miros greu şi sufocant, de praf şi lumânări.

— O să ţi-l prezint pe colegul meu, Geralt.

— Pe Fenn? a zâmbit vrăjitorul. Nu se poate!

— Ba se poate. Hai, spune drept, ai bănuit că Fenn nu există, nu-i aşa?

— Da’ de unde!

Dintre dulapurile şi rafturile pline cu cărţi, înălţate până în tavan, s-a auzit un scârţâit şi după un timp s-a ivit un

vehicul ciudat. Era un scaun înalt, prevăzut cu rotile. În scaun stătea piticul, fără gât, cu un cap imens, plantat pe nişte umeri disproporţionat de înguşti. Piticul nu avea nici picioare.

— Faceţi cunoştinţă! le-a spus Codringher. Jakub Fenn, un avocat erudit, partenerul şi colaboratorul meu nepreţuit. Iar acesta este oaspetele şi clientul nostru…

— Vrăjitorul Geralt din Rivia, a încheiat cu un zâmbet piticul. Lesne de ghicit. Doar am lucrat la această chestiune câteva luni. Urmaţi-mă, domnilor!

S-au deplasat în urma scaunului scârţâitor printr-un labirint de rafturi îndoite sub greutatea volumelor cu care bibliotecii universităţii din Oxenfurt nu i-ar fi fost ruşine. Incunabulele, după cum estima Geralt, trebuie să fi fost colecţionate de mai multe generaţii din neamurile lui Codringher şi Fenn. Se bucura de dovada încrederii, şi era încântat să-l cunoască, în sfârşit, pe Fenn. Nu se îndoia totuşi că personajul, deşi sută

la sută real, era parţial şi mitic. Fenn cel mitic, *alter-ego* infailibil al lui Codringher, fusese adesea văzut pe stradă, în timp ce avocatul erudit nu părăsise niciodată nici scaunul, nici clădirea.

Odaia era foarte bine luminată la mijloc, iar pe biroul îngust, accesibil

de pe scaunul cu rotile, erau înghesuite cărţi, suluri de pergament, hârtii, documente, călimări cu cerneală şi cu tuş, mănunchiuri de pene şi o mie de ustensile enigmatice. Nu toate erau enigmatice. Geralt a recunoscut matriţele pentru falsificarea sigiliilor şi un răzuitor cu diamante pentru îndepărtarea înregistrărilor din documentele oficiale. În mijlocul biroului se afla o biluţă ce pendula într-o arbaletă în

miniatură, iar alături ieşea dintr-o catifea un pahar mare cu lupă şlefuit dintr-un cristal de munte.

Astfel de cristale erau o raritate şi costau o avere.

— Ceva nou, Fenn?

— Nu prea, a zâmbit infirmul. Avea un zâmbet foarte frumos şi atrăgător. Am redus lista de potenţiali maeştri ai lui Rience la douăzeci şi opt de magicieni…

— Să lăsăm asta acum, a replicat Codringher repede. Deocamdată ne interesează altceva. Explică-i lui Geralt motivele pentru care prinţesa dispărută a Cintrei este obiectul unei explorări extinse a agenţilor celor Patru Regate.

— Fata are sângele reginei Calanthe în vene, a spus Fenn, parcă

nedumerit de necesitatea de a explica lucruri atât de evidente. Este ultimul urmaş pe linie regală. Cintra are o mare semnificaţie strategică şi politică. Dispărută, aflată în afara zonei de influenţă, succesoarea la tron e incomodă şi poate fi primejdioasă dacă se află în mâini nepotrivite. De exemplu, în mâinile Nilfgaardului.

— Din câte îmi amintesc, a spus Geralt, în Cintra, legea succesiunii le exclude pe femei.

— Da, a confirmat Fenn şi a zâmbit din nou. Dar o femeie poate deveni oricând soţie şi apoi mamă a unui urmaş de sex masculin.

Serviciile de informaţii ale celor Patru Regate au aflat de căutarea frenetică a prinţesei de către Rience şi au presupus că despre asta este vorba. Astfel, s-au hotărât să facă aşa

încât prinţesa să nu devină soţie şi mamă. Într-un mod simplu, dar eficient.

— Dar prinţesa a murit, a adăugat Codringher repede, observând schimbările de pe chipul lui Geralt la auzul vorbelor rostite de piticul zâmbitor. Agenţii au aflat şi au sistat căutările.

— Pentru moment au sistat, a răspuns vrăjitorul calm şi rece.

Minciuna are picioare scurte. În plus, agenţii regali reprezintă doar una dintre părţile implicate în acest joc. Agenţii, aşa cum spuneaţi şi voi, au urmărit-o pe Ciri ca să contracareze planurile altor urmăritori. Aceştia

din urmă ar putea fi mai puţin receptivi la dezinformare. V-am plătit pentru a găsi o modalitate de a asigura securitatea copilei. Ce propuneţi?

— Avem o mică idee, i-a aruncat Fenn o privire partenerului său, dar nu a găsit niciun îndemn la tăcere pe chipul lui. Răspândim discret, dar în cât mai multe locuri zvonul că nu numai Cirilla nu poate deveni prinţesă, că nici măcar eventualii ei urmaşi de sex masculin nu ar avea niciun drept la tronul Cintrei.

— În Cintra linia feminină nu moşteneşte nimic, a explicat Codringher, luptând cu un alt acces de tuse. Moşteneşte doar spada.

— Exact, a confirmat eruditul avocat. Aşa a spus şi Geralt puţin mai devreme. Aceasta este o lege veche, nici măcar diavoliţa de Calanthe n-a reuşit s-o abroge, oricât s-a străduit.

— S-a străduit s-o abroge prin tot felul de intrigi, a completat Codringher convingător, ştergându-şi buzele cu o batistă.

Intrigi ilicite.

Explică-i, Fenn!

Calanthe era singura fiică a regelui Dagorad şi a reginei Adalia. După

moartea părinţilor săi, s-a opus nobilimii, care o vedea doar ca pe soţia noului rege. Voia să domnească de una singură, cel mult pentru păstrarea formei şi susţinerea dinastiei, a acceptat instituţia prinţului consort alături de ea, dar pe post de marionetă. Familiile vechi s-au împotrivit. Calanthe a avut de ales între războiul civil, abdicarea sau căsătoria cu Roegner, prinţul Ebbingului. A ales căsătoria. A condus ţara, dar alături de Roegner. Evident, nu s-a ocupat de cratiţe şi nici de legănat bebeluşi. Era Leoaica din Cintra. Dar, oficial, a domnit Roegner, deşi nimeni nu i-a spus Leul.

— Iar Calanthe, adăugă Codringher, s-a străduit cu înverşunare să

rămână însărcinată şi să dea naştere unui fiu. În zadar. A născut o fată, Pavetta, apoi a pierdut două sarcini şi s-a lămurit că nu va mai avea copii. Toate planurile i s-au dus de râpă. Soarta femeii, ce să-i faci?

Marile ambiţii au fost zădărnicite de un uter zdrobit.

Geralt s-a încruntat.

— Eşti dezgustător de vulgar, Codringher!

— Ştiu. Şi adevărul este vulgar. Căci lui Roegner începuseră să i se scurgă ochii după câte-o tânără prinţesă lată-n şolduri, de preferinţă

dintr-o familie care-şi demonstrase fertilitatea încă din generaţia străbunicii. Lui Calanthe îi cam fugea pământul de sub picioare. Orice mâncare, orice pahar de vin putea conţine moartea, fiecare vânătoare se

putea încheia cu un accident mizerabil. După cum stau mărturie multe, Leoaica din Cintra a preluat iniţiativa. Roegner a murit. În ţară făcea ravagii variola şi astfel moartea regelui n-a trezit suspiciuni.

— Cred că m-am prins, a spus vrăjitorul, aparent impasibil, pe ce temei se va sprijini zvonul pe care intenţionaţi să-l răspândiţi discret, dar în cât mai multe locuri. Ciri va fi pusă la zid ca fiind nepoata celei care şi-a otrăvit soţul?

— Să nu ne pripim, Geralt! Hai, Fenn!

— Calanthe, a zâmbit piticul, şi-a salvat viaţa, dar nu şi coroana, care i se tot scurge printre degete. După moartea lui Roegner, când Leoaica a încercat să pună mâna pe toată puterea, nobilimea s-a opus din nou încălcării legilor şi tradiţiilor. Cintra trebuia să aibă un rege, nu o regină.

S-a stabilit clar: de îndată ce micuţa Pavetta va fi o femeie în toată firea, va trebui să fie încredinţată spre căsătorie celui care va deveni noul rege.

Despre recăsătoria reginei sterpe nici nu putea fi vorba. Leoaica din Cintra a înţeles că poate aspira, în cel mai bun caz, doar la rolul de regină-mamă. Colac peste pupăză ar fi fost ca viitorul soţ al Pavettei să

fie cineva care să-şi înlăture definitiv soacra de la guvernare.

— Voi fi din nou vulgar, a avertizat Codringher. Calanthe a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să tărăgăneze măritişul lui Pavette. A distrus primul proiect de căsătorie când fetiţa

avea zece ani, iar pe al doilea, când avea treisprezece ani. Nobilimea s-a prins de planurile lui şi, ca să i le zădărnicească, i-a cerut lui Pavette să-şi sărbătorească a cincisprezecea aniversare pentru ultima dată ca fecioară. Calanthe n-a avut încotro şi a consimţit. Dar, înainte de toate, a încercat să profite de situaţie. Pavetta era fecioară de prea mult timp. Aşa că nu s-a mai putut abţine şi i s-a oferit primului venit care, culmea, era şi transformat într-un monstru.

Erau nu ştiu ce împrejurări supranaturale, anumite profeţii, vrăji, făgăduieli… Nu ştiu ce Drept la Surpriză? Nu-i aşa, Geralt? Ce s-a întâmplat mai departe, probabil că-ţi aminteşti. Calanthe a chemat un vrăjitor în Cintra, iar vrăjitorul a picat ca musca-n lapte. Neştiind că e folosit, el l-a dezlegat de blestem pe monstruosul Arici, permiţându-i să

se căsătorească cu Pavetta. Astfel, vrăjitorul i-a înlesnit lui Calanthe accesul la tron. Relaţia lui Pavette cu monstrul dezlegat de blestem i-a oripilat atât de tare pe nobili, încât au acceptat brusc căsătoria Leoaicei cu Eist Tuirseach. În ochii lor, iarlul de pe Insulele Skellige părea mai bun decât Ariciul. Şi astfel, Calanthe a continuat să guverneze ţara. Eist,

ca toţi insularii de altfel, o respecta pe Leoaica din Cintra prea mult pentru a o înfrunta, iar guvernarea îl plictisea pur şi simplu. I-a încredinţat ei regatul în întregime. Iar Calanthe, îndopându-se cu leacuri şi elixire, îşi târa soţul în pat zi şi noapte. Voia să guverneze până la sfârşitul zilelor. Iar dacă tot o face ca regină-mamă, atunci să fie mama propriului său fiu. Dar, aşa cum spuneam adineaori, marile ambiţii…

— Am auzit ce-ai spus adineaori. Nu-i nevoie să repeţi.

Cât despre prinţesa Pavetta, soţia ciudatului Arici, a purtat la nuntă o rochie suspect de lejeră. Resemnată, Calanthe şi-a schimbat planurile.

Dacă n-a fost să fie fiul ei, s-a gândit ea, atunci să fie fiul Pavettei moştenitorul tronului. Dar Pavetta a adus pe lume o fată. Oare a fost un blestem sau ce naiba? Totuşi, prinţesa mai putea să rămână însărcinată.

Adică, ar mai fi putut. Pentru că s-a petrecut un accident misterios. Ea şi ciudatul ei Arici au murit într-un naufragiu.

— Nu insinuezi cam mult, Codringher?

— Încerc să lămuresc situaţia, atât. După moartea Pavettei, Calanthe şi-a pierdut orice nădejde, dar nu mult timp. Ultima ei speranţă îi era la nepoată. Fiica Pavettei, Cirilla. Ciri, o mică diavoliţă, făcea numai nebunii prin burgul regal. Pentru unii era ca ochii din cap, mai ales pentru cei mai bătrâni, care îi vedeau asemănarea cu Calanthe când era copilă. Pentru alţii… era o mutantă, fiica unui Arici monstruos, asupra căreia un anumit vrăjitor îşi aroga numeroase drepturi. Şi acum ajungem în miezul lucrurilor: pupila lui Calanthe, crescută, în mod evident, ca succesoarea ei, era tratată ca o încarnare a ei, Leuţa din sângele Leoaicei, era deja considerată de unii ca fiind exclusă de la dreptul tronului.

Cirilla se născuse într-un ceas rău, dintr-o mezalianţă. Pavetta amestecase sângele albastru, regal, cu sângele inferior al unui vagabond, de origine necunoscută.

— Câtă viclenie, Codringher! Dar nu se ţine. Tatăl lui Ciri nu era deloc inferior. Era un prinţ moştenitor.

— Ei, nu mai spune! Nu ştiam. Din ce regat?

— De prin Sud… Din Maecht… Da, chiar din Maecht.

— Interesant! a murmurat Codringher. Maecht a fost destul de multă

vreme un marchizat nilfgaardian. Face parte din Provincia Metinna.

— Dar este un regat, a obiectat Fenn. Un rege domneşte acolo.

— Domneşte Emhyr var Emreis, i-a scurtat-o Codringher. Oricine stă

pe scaunul de domnie stă prin harul şi hotărârea lui Emhyr. Dar, dacă tot

am adus vorba, să vedem cine l-a înscăunat pe Emhyr. Nu-mi aduc deloc aminte.

— Mă uit acum – infirmul şi-a învârtit rotilele scaunului, s-a îndreptat cu un scârţâit în direcţia unui raft, a scos un sul gros de pergamente, a început să se uite la ele şi să le arunce pe rând pe podea. Uite! Regatul Maecht. Pe stemă: peşti argintii şi cu coroane pe un cvadripartit roşu cu albastru…

— Lasă heraldica, Fenn! Regele, cine-i rege?

— Hoët, zis Cel Drept. Ales prin vot…

— …de Emhyr din Nilfgaard, a continuat sec Codringher.

— …acum nouă ani.

— Nu el, a calculat rapid avocatul. Nu ne interesează el. Cine a fost înaintea lui?

— O clipă! Uite! Akerspaark. A murit...

— A murit de la o infecţie pulmonară acută, străpuns de pumnalul omului lui Emhyr sau al celui zis Cel Drept, şi-a demonstrat din nou perspicacitatea Codringher. Geralt, nu-ţi sună cunoscut Akerspaark? Te pomeneşti că-i tăticul lui Arici?

— Da, a confirmat vrăjitorul după o clipă de gândire. Akerspaark. Îmi amintesc că aşa îi spunea Duny tatălui său.

— Duny?

— Aşa-l chema. Era prinţ, fiul lui Akerspaark...

— Nu, l-a întrerupt Fenn, cu ochii în pergament. Aici sunt menţionaţi toţi. Fii legitimi: Orm, Gorm, Torm, Horm şi Gonzalez. Fiice legitime: Alia, Valia, Nina, Paulina, Malvina şi Argentina...

— Îmi retrag acuzaţiile la adresa Nilfgaardului şi a lui Hoët cel Drept, a zis serios Codringher. Akerspaark n-a fost ucis. El şi-a făcut-o cu mâna lui. Pentru că probabil a avut şi nişte bastarzi, nu-i aşa, Fenn?

— A avut. Destui. Dar nu văd aici niciunul cu numele Duny.

— Era şi de aşteptat. Geralt, Ariciul tău nu era nici pe departe prinţ.

Chiar dacă l-a zămislit prin cine ştie ce cotlon nenorocitul de Akerspaark, de dreptul la un astfel de titlu îl ţinea departe, în afară de Nilfgaard, un lung şir de Ormi, Gormi şi alţi Gonzaleşi legitimi, precum şi odraslele lor, destul de multe, probabil. Aşadar, din punct de vedere formal, Pavetta a încheiat o mezalianţă.

— Dar Ciri, copilul rezultat din mezalianţă, nu are dreptul la tron?

— Bravo!

Fenn s-a îndreptat spre birou, împingând rotilele scârţâitoare ale scaunului.

— Ar fi un argument, a spus el, fluturându-şi capul mare. Doar un argument. Nu uita, Geralt, noi nu luptăm pentru coroana prinţesei Cirilla, nici ca s-o obţină, nici ca s-o piardă. Zvonurile răspândite trebuie să răspândească ideea că fata nu poate fi folosită pentru cucerirea Cintrei. Dacă cineva încearcă să facă asta, poate fi uşor de luat la întrebări. Fata nu va mai reprezenta o figură în jocul politic, va fi un pion minor. Prin urmare...

— O vor lăsa să trăiască, a încheiat nerăbdător Codringher.

— Sub aspect formal, l-a întrebat Geralt, cât de puternic e argumentul tău?

Fenn i-a aruncat o privire lui Codringher, apoi vrăjitorului.

— Nu prea puternic, a recunoscut el. Cirilla, la urma urmei, este sânge din sângele lui Calanthe, chiar dacă e uşor diluat. În condiţii normale, ar putea fi îndepărtată de la tron, dar condiţiile nu sunt normale. Sângele Leuţei are semnificaţie politică...

— Sângele... Geralt şi-a frecat fruntea. Ce înseamnă Copilul Sângelui mai Vechi, Codringher?

— Nu înţeleg. Cineva a folosit acest nume referindu-se la Cirilla?

— Da.

— Cine?

— Nu contează cine. Ce înseamnă?

— *Luned aep Hen Ichaer,* a îngânat brusc Fenn, plecând de la birou.

Literalmente, nu ar fi Copilul, ci Fiica Sângelui mai Vechi. Sângele mai Vechi… Am mai întâlnit numele ăsta. Nu-mi amintesc exact… E vorba despre o profeţie a elfilor. În vechile versiuni ale profeţiei Itlinei, presupun că este vorba despre Sângele Elfilor Vechi, adică Aen Hen Ichaer. Dar nu avem aici textul complet al acelei profetese. Trebuie să-i întrebăm pe elfi…

— Să lăsăm asta! l-a întrerupt glacial Codringher. Toate la timpul lor, Fenn, să nu fugim după mai mulţi iepuri, după prea multe profeţii şi secrete. Mulţumesc, deocamdată. Spor la treabă! Geralt, hai! Să ne întoarcem în cabinet.

— Prea puţin, aşa-i? l-a întrebat vrăjitorul de îndată ce s-au întors şi s-au aşezat în fotolii, avocatul în spatele biroului, iar el în faţă. Onorariul e prea mic, nu?

Codringher a luat obiectul metalic, în formă de stea, de pe birou şi l-a rotit de mai multe ori printre degete.

— Prea mic, Geralt. Să cercetez în profeţiile elfilor este o sarcină

devastatoare pentru mine, o pierdere de timp şi de resurse. Trebuie căutaţi elfi, pentru că în afară de ei nimeni nu e în măsură să le înţeleagă

scrierile. Manuscrisele elfilor sunt, în cea mai mare parte, cazuri de simboluri întortocheate, acrostihuri, uneori chiar coduri cifrate. Graiul mai vechi are întotdeauna cel puţin

două sensuri, iar în scris poate avea şi zece sensuri. Elfii nu erau niciodată dispuşi să-i ajute pe cei care voiau să se amestece în profeţiile lor. Şi în zilele noastre, când prin păduri nu se mai termină războiul sângeros cu Veveriţele, când au loc pogromuri prin târguri, e periculos să te apropii de ele. Pericolul este dublu. Elfii te pot lua drept provocator, iar oamenii te pot acuza de trădare…

— Cât, Codringher?

Avocatul a tăcut o clipă, continuând să se joace cu steaua metalică.

— Zece procente, a spus în cele din urmă.

— Zece procente din ce?

— Nu-ţi bate joc de mine, vrăjitorule! Cazul devine serios. Începe să

fie din ce în ce mai puţin clar ce se întâmplă, iar când nu se ştie ce se întâmplă, este vorba despre bani. Aş fi mai mulţumit cu procente decât cu un onorariu obişnuit. Îmi dai zece procente din ce vei avea tu, minus suma pe care ai plătit-o. Iscălim un contract?

— Nu. Nu vreau să te expun la pierderi. Zece procente din zero înseamnă zero, Codringher. Eu, dragul meu prieten, nu voi avea nimic de câştigat.

— Repet, nu-ţi bate joc de mine. Nu cred că tu lucrezi dezinteresat.

Nu cred că nu se ascunde în spatele…

— Nu-mi pasă ce crezi. Nu va exista niciun contract. Şi niciun procentaj. Hotărăşte-te asupra onorariului pentru

colectarea informaţiilor.

— Pe oricine altcineva, i-a spus Codringher, l-aş fi dat afară pe uşă, bănuind că vrea să mă tragă pe sfoară. Dar ţie, vrăjitorule anacronic, ţi se potriveşte de minune altruismul ăsta nobil şi naiv. E stilul tău, eşti grozav şi patetic de demodat… şi gata să mori de pomană…

— Să nu pierdem vremea! Cât ceri, Codringher?

— De două ori pe-atât. În total, cinci sute.

— Îmi pare rău, a clătinat Geralt din cap, dar nu-mi permit suma. Cel

puţin, deocamdată.

— Reînnoiesc propunerea pe care ţi-am făcut-o odată, atunci când ne-am cunoscut, a spus lent avocatul, jucându-se în continuare cu steluţa.

Acceptă să lucrezi în slujba mea şi îţi vei permite. Informaţii şi alte luxuri.

— Nu, Codringher.

— De ce?

— N-o să înţelegi.

— De data asta mi-ai rănit nu numai inima, ci şi orgoliul profesional.

Mă mândream crezând că în general înţeleg tot. Temeiul profesiilor noastre îl reprezintă ticăloşia, dar tu te înverşunezi să preferi anacronismul modernismului.

Vrăjitorul a zâmbit.

— Bravo!

Codringher a fost zgâlţâit de un nou acces de tuse, şi-a şters buzele, s-a uitat în batistă, apoi şi-a ridicat ochii galben-verzui.

— Te-ai uitat cu coada ochiului la magii şi magicienii de pe lista aflată pe birou? Lista de potenţiali angajatori ai lui Rience?

— M-am uitat.

— Nu-ţi voi da lista până când n-o voi verifica cu atenţie. Nu te baza pe ce-ai văzut! Jaskier mi-a spus că Filippa Eilhart ştie mai mult ca sigur cine e în spatele lui Rience, dar ţi-a ascuns. Filippa nu-şi bate capul să

protejeze pe neica-nimeni. În spatele nemernicului se află o figură

importantă.

Vrăjitorul tăcea.

— Fereşte-te, Geralt! Te paşte o mare primejdie. Cineva se joacă cu tine. Cineva îţi anticipează cu exactitate mişcările, cineva chiar ţi le direcţionează. Nu fi arogant şi nu te culca pe-o ureche. Cel care se joacă

cu tine nu este nici strigoi şi nici vârcolac. Nu sunt fraţii Michelet. Nu este nici măcar Rience. Copilul Sângelui mai Vechi, la naiba! Ca şi cum nu era destul tronul Cintrei, vrăjitorii, regii şi Nilfgaardul, acum hop şi elfii de colo. Întrerupe jocul, vrăjitorule, ieşi din el. Dă-le planurile peste cap, făcând mişcări la care nimeni nu se aşteaptă. Pune capăt acestei relaţii nebuneşti, nu mai permite să fii asociat cu Cirilla. Las-o în seama lui Yennefer şi întoarce-te la Kaer

Morhen şi nu mai scoate nasul de-acolo. Ascunde-te în munţi, iar eu mă duc şi caut în manuscrisele elfeşti, cu calm, fără grabă, cu grijă. Şi, până când voi avea informaţii despre

Copilul Sângelui mai Vechi, până când voi afla numele vrăjitorului angajat, vei putea să strângi bani şi să facem târgul.

— Nu pot să aştept. Fata e în primejdie.

— E adevărat. Dar ştiu că eşti considerat un obstacol în calea ei. Un obstacol care trebuie eliminat fără scrupule. Prin urmare, şi tu eşti în primejdie. Vor putea ajunge la fată numai după ce scapă de tine.

— Sau când voi întrerupe jocul, mă îndepărtez şi mă ascund la Kaer Morhen. Ţi-am plătit prea mult, Codringher, ca să-mi dai un astfel de sfat.

Avocatul şi-a plimbat printre degete steaua din oţel.

— Pentru cât mi-ai plătit-o astăzi, am fost activ o vreme, vrăjitorule, i-a spus el, reţinându-şi tusea. Sfatul pe care ţi l-am dat este bine chibzuit.

Du-te la Kaer Morhen, dispari! Şi apoi cei care o caută pe Cirilla o vor găsi.

Geralt a mijit ochii şi a zâmbit. Codringher s-a făcut palid.

— Ştiu bine ce vorbesc, a zis el, susţinându-i privirea şi zâmbetul.

Urmăritorii lui Ciri a ta, o vor găsi şi vor face tot ce vor cu ea. Între timp, atât ea, cât şi tu veţi fi în siguranţă.

— Lămureşte-mă, te rog! Cât mai repede!

— Am găsit o fată. O orfană de război dintr-o familie de nobili scăpătaţi din Cintra. S-a tot perindat prin tabere de refugiaţi, în prezent se ocupă de măsurarea şi tăierea ţesăturilor la un croitor din Brugge. Nu se remarcă prin nimic special. Cu o singură excepţie. Seamănă cu imaginea unei miniaturi în care e reprezentată Leuţa din Cintra... Vrei să-i vezi portretul?

— Nu, Codringher. Nu vreau. Şi nu sunt de acord cu soluţii de genul ăsta.

— Geralt, a închis ochii avocatul, ce-i cu tine? Dacă vrei s-o salvezi pe Ciri... Nu cred că-ţi poţi permite luxul dispreţului acum. Nu, m-am înşelat. Nu-ţi poţi permite luxul de a dispreţui dispreţul. Vine vremea dispreţului, colega, o vreme a dispreţului groaznic şi nemărginit. Trebuie să te adaptezi. Sugerez o alternativă simplă. Cineva va muri pentru a trăi altcineva. Cea pe care-o iubeşti va supravieţui. O altă fată, pe care n-o cunoşti, pe care n-ai mai văzut-o până acum...

— Şi pe care pot s-o dispreţuiesc? l-a întrerupt vrăjitorul. Trebuie să

plătesc pentru ce-mi place, cu dispreţul pentru mine însumi? Nu, Codringher. Lasă copila în pace, las-o să măsoare pânza în continuare.

Distruge-i portretul! Dă-i foc! Şi dă-mi altceva pentru cele două sute cincizeci de coroane câştigate cu multă osteneală, pe care le-ai azvârlit în sertar. Informaţii. Yennefer şi Ciri au plecat din Ellander. Sunt sigur că

ştii asta. Sunt sigur că ştii încotro se duc. Sunt sigur că ştii dacă e cineva pe urmele lor.

Codringher a bătut ritmic cu degetele în masă, a tuşit.

— Lupul, ignorând avertismentele, vrea să vâneze, i-a spus. Nu vede că el însuşi este cel vânat, că se strecoară printre capcanele puse la cale de adevăratul vânător.

— Nu fi banal! Fii concret!

— Cum doreşti. E lesne să ne închipuim că Yennefer merge la congresul magicienilor, fiind chemată la Garstang, *pe* insula Thanedd, la începutul lunii iulie. Se furişează cu dibăcie ca o şopârlă isteaţă, fără să

folosească magia, aşadar este greu de urmărit. Cu o săptămână în urmă, era încă în Ellander, am socotit că în trei-patru zile ar ajunge în târgul Gors Velen, la o azvârlitură de băţ de Thanedd. Până la Gors Velen, trebuie să treacă prin satul Anchor. Dacă porneşti acum, poţi avea norocul să-i prinzi pe cei care le urmăresc. Pentru că sunt urmărite.

— Sper că, a zâmbit Gerald strâmb, nu sunt agenţi regali?

— Nu, l-a liniştit avocatul, uitându-se la steaua metalică pe care o învârtea între degete. Nici vorbă de agenţi. Dar nici de Rience, care, fiind mai deştept decât tine, după răfuiala cu Michelet, s-a ascuns într-o grotă şi nu şi-a mai scos nasul. Yennefer e urmărită de trei zbiri.

— Crezi că îi cunoşti?

— Îi cunosc pe toţi. De aceea îţi propun ceva: vezi-ţi de treabă. Nu te duce la Anchor. O să-mi folosesc eu cunoştinţele şi antenele. Voi încerca să-i mituiesc pe bătăuşi şi să le inversez contractul. Cu alte cuvinte, îi asmut împotriva lui Rience. Dacă funcţionează…

S-a oprit brusc. Steluţa de oţel a şuierat în zbor şi a intrat în portret, nimerind direct în fruntea lui Codringher tatăl, străpungând pânza şi jumătate din grosimea peretelui.

— Bine, nu? a zâmbit avocatul. Se numeşte orion. O invenţie de peste mări. M-am antrenat o lună şi de-acum îmi iese, nu ratez niciodată ţinta.

E de folos. De la treizeci de paşi, steaua e infailibilă şi mortală şi poate fi ascunsă într-o mănuşă sau sub panglica de la pălărie. De un an orionii au intrat în dotarea serviciilor speciale ale Nilfgaardului. Ha, ha, dacă

Rience spionează pentru Nilfgaard, va fi o ironie a sorţii să aibă un orion

în tâmplă când îl vor găsi… Ce spui?

— Nimic. E treaba ta. Două sute cincizeci de coroane zac în sertarul tău.

— Sigur, a confirmat Codringher. Înţeleg din cuvintele tale că-mi dai mână liberă. Hai să tăcem un minut, Geralt! Să comemorăm moartea bruscă a conului Rience cu un moment de tăcere. De ce te strâmbi? La dracu’! N-ai pic de respect pentru măreţia morţii?

— Ba am. Prea mult pentru a-i asculta pe idioţii care o iau în râs. Te-ai gândit vreodată la propria ta moarte, Codringher?

Avocatul a tuşit dureros, s-a uitat lung în batista cu care-şi acoperise gura, apoi a ridicat ochii.

— Sigur, a zis încet. M-am gândit. Şi încă cum. Dar asta nu-i treaba ta, vrăjitorule. Te duci la Anchor?

— Mă duc.

— Ralf Blunden, zis şi Profesorul. Heimo Kantor. Scurtul Yaxa. Îţi spun ceva?

— Nu.

— Toţi cei trei mânuiesc bine spada. Mai bine decât Michelet. Prin urmare, ţi-aş sugera o armă mult mai sigură şi cu rază mai lungă de acţiune. De exemplu, aceste stele nilfgaardiene. Vrei? Îţi vând câteva.

Am multe.

— Nu cumpăr. Nu sunt practice. Prea zgomotoase.

— Şuieratul acţionează la nivel psihologic. Paralizează victima de teamă.

— Posibil. Dar la fel de bine poate şi s-o avertizeze. Eu aş avea timp de o eschivă.

— Dacă ai vedea-o când e lansată spre tine, da. Ştiu că poţi să eviţi o săgeată sau o suliţă… Dar din spate…

— Şi din spate.

— Pe naiba!

— Hai să punem rămăşag, a propus Geralt cu răceală. Mă întorc cu faţa la portretul idiotului tău tată, iar tu arunci un orion în mine. Dacă

mă nimereşti, câştigi. Nu mă loveşti, pierzi. Dacă pierzi, îmi descifrezi manuscrisele elfeşti. Îmi culegi informaţii despre Copilul Sângelui mai Vechi. Urgent! Şi pe datorie.

— Şi dacă voi câştiga?

— Vei obţine oricum acele informaţii şi i le vei încredinţa lui

Yennefer. Te va plăti. Nu vei ieşi în pierdere.

Codringher a deschis sertarul şi a scos alt orion.

— Contai pe faptul că n-o să accept rămăşagul, a spus el, fără să

întrebe.

— Nu, a zâmbit ucigaşul. Sunt sigur c-o să-l accepţi.

— E riscant pentru tine. Ai uitat? N-am scrupule.

— N-am uitat. Vine vremea dispreţului, iar tu eşti în pas cu progresul şi cu spiritul vremurilor. Dar ţin seama de acuzaţiile de naivitate anacronică şi de data aceasta nu risc, dacă nu sper la un profit. Deci?

Punem rămăşag?

— Punem.

Codringher a dus steaua de oţel la umăr şi s-a ridicat în picioare.

— Curiozitatea mea a fost întotdeauna mai puternică decât raţiunea, ce să mai spun de mila neîntemeiată. Întoarce-te!

Vrăjitorul s-a întors. S-a uitat la faţa plictisită din portret şi la orionul înfipt în ea. Apoi a închis ochii.

Steaua a şuierat şi s-a implântat în perete la patru centimetri de rama portretului.

— La naiba! a urlat Codringher. Nici măcar n-ai tresărit, ticălosule!

Geralt s-a întors şi a zâmbit. Deosebit de înfiorător.

— Şi de ce să tresar? Am auzit cum l-ai aruncat în aşa fel încât să nu mă nimereşti.

În han nu era ţipenie de om. Într-un colţ, pe o bancă, stătea o tânără

cu ochii încercănaţi. Răsucită pudic într-o parte, îşi alăpta bebeluşul. Un flăcău lat în umeri, poate soţul, moţăia lângă ea, rezemat de perete. În penumbră, în spatele sobei, mai era cineva, pe care Aplegatt nu-l distingea clar.

Hangiul şi-a ridicat capul, l-a observat pe Aplegatt, i-a văzut haina şi stema Aedirnului pe piept, a încremenit. Aplegatt era obişnuit cu astfel de întâmpinări. Ca olăcar regal, avea dreptul necondiţionat să înnopteze şi să-şi potolească setea. Decretele regale erau clare: în orice oraş, în orice sat, în orice han, în orice fermă, olăcarul avea dreptul să ceară un cal nou – şi vai de capul celui care-l refuza. Desigur, mesagerul îşi lăsa propriul cal, iar pentru cel nou iscălea o chitanţă – hangiul putea să se adreseze starostelui şi să obţină despăgubiri. Dar lucrurile nu stăteau chiar aşa de simplu. Prin urmare, olăcarii erau întotdeauna priviţi cu

reticenţă şi teamă – o să ceară sau nu? O să ni-l ia pe veci pe Auraş? Pe Frumuşica, pe care am hrănit-o de mică? Pe Corbul cel alintat? Aplegatt văzuse copiii zgâlţâiţi de suspine agăţaţi de prietenul de joacă înşeuat, adus din grajd, văzuse chipurile adulţilor palide, marcate de un sentiment de nedreptate şi de neputinţă.

— N-am nevoie de cal nou, a zis el brusc.

I s-a părut că hangiul a scos un oftat de uşurare.

— O să îmbuc ceva, căci m-a sleit drumul, a adăugat. Ce-ai în oală?

— A mai rămas nişte supă, îndată vă dau, şedeţi colea. Înnoptaţi? Se lasă seara de-acum.

Aplegatt s-a gândit puţin. Acum două zile s-a întâlnit cu Hansom, olăcar vestit şi, conform poruncii, au făcut schimb de mesaje. Hansom a preluat misiva şi un mesaj pentru regele Demawend şi a pornit în galop prin Temeria şi Mahakam, către Vengerberg. Aplegatt, după ce a preluat poşta pentru regele Vizimir din Redania, a luat-o spre Oxenfurt şi Tretogor. Avea de străbătut peste trei sute de mile.

— Mănânc şi plec, s-a hotărât el. E lună plină, iar drumul e drept.

— Cum doreşti.

Supa era subţire şi fără gust, dar olăcarului nu-i păsa de fleacuri.

Gustul era acasă, în bucătăria nevestei, pe drum mânca ce prindea.

Sorbea încet, ţinând stângaci lingura în pumn, cu degetele învineţite de strânsura hăţurilor.

Un motan care torcea lângă sobă a ridicat brusc capul, a căscat.

— Olăcarul regelui?

Aplegatt s-a cutremurat. Întrebarea îi fusese adresată din penumbră, de unde ieşise cel care se şi postase în picioare lângă el. Avea părul alb ca laptele, o curea din piele pe frunte, o jachetă neagră cu ţinte de argint şi cizme înalte. Montura sferică a spadei, care-i traversa spatele, strălucea deasupra umărului drept.

— Încotro ţi-e drumul?

— Încotro e voia regelui, i-a răspuns Aplegatt sec. Nu răspundea niciodată altfel la asemenea întrebări.

Bărbatul cu părul alb a tăcut un răstimp, privindu-l interogativ pe olăcar. Avea chipul anormal de palid şi ochii straniu de întunecaţi.

— Voia regelui, i-a spus el în cele din urmă, cu o voce aspră, uşor răguşită, te face să te grăbeşti, nu? Negreşit, eşti nerăbdător s-o iei din loc.

— Ce te priveşte pe tine? Cine eşti tu ca să mă zoreşti pe mine?

— Nu sunt nimeni, a zâmbit bărbatul cu plete înfiorător de albe. Şi nu te zoresc. Dar, în locul tău, m-aş urni de-aici cât mai degrabă. N-aş vrea să păţeşti ceva rău.

Şi pentru astfel de afirmaţii Aplegatt avea un răspuns pregătit. Scurt şi la obiect. Calm şi inofensiv, dar care amintea în mod explicit pe cine slujeşte olăcarul regal şi ce riscă cel care îndrăzneşte să se atingă de un fir de păr de-al său. Dar în vocea celui cu părul alb era ceva care îl împiedica pe Aplegatt să răspundă.

— Trebuie să-i dau un răgaz calului, jupâne. O oră, poate două.

— Înţeleg, a consimţit el, apoi şi-a ridicat capul, ascultând sunetele venite de afară. Aplegatt şi-a ciulit şi el urechea, dar n-a auzit decât greierii.

— Odihneşte-te! i-a spus cel cu plete albe, fixându-şi centura spadei pe piept, în diagonală. Dar nu ieşi în curte. Orice s-ar întâmpla, nu ieşi!

Aplegatt s-a abţinut să pună întrebări. Instinctiv, a simţit că ar fi mai bine. S-a aplecat deasupra străchinii, reluând pescuirea bucăţelelor de slănină care pluteau în supă. Când şi-a ridicat capul, bărbatul cu plete albe nu mai era în încăpere.

După un moment s-au auzit din curte un nechezat de cal şi un ropot de copite.

Trei bărbaţi au intrat în han. La vederea lor, hangiul a început să

şteargă ulcica mai repede. Femeia cu bebeluşul s-a apropiat de soţul somnolent, l-a trezit cu un strigăt. Aplegatt şi-a tras uşor spre el scaunul pe care îşi ţinea centura şi arma.

Bărbaţii s-au apropiat de tejghea, aruncându-şi ochii către muşterii şi măsurându-i. Păşeau încet, zăngănindu-şi pintenii şi armele.

— Bine aţi venit la noi, conaşilor! şi-a dres hangiul glasul şi a tuşit. Cu ce vă pot servi?

— Rachiu! a comandat unul mic şi îndesat, cu braţe lungi de maimuţă, înarmat cu două săbii zerrikane atârnate cruciş pe spate. Bine, Profesore?

— Bine, cum să nu? a fost de acord celălalt bărbat, fixându-şi ochelarii cu cristale albăstrui, şlefuite, cu ramă de aur, pe nasul strâmb.

Dacă nu e îndoită băutura cu niciun fel de ingrediente.

Hangiul le-a turnat. Aplegatt a observat că mâinile îi tremurau uşor.

Bărbaţii stăteau în picioare, cu spatele rezemat de bar şi sorbeau fără

grabă din ulcelele de lut.

— Dragă cârciumarule, i s-a adresat brusc cel cu ochelari. Presupun că

două domniţe au trecut pe-aici de curând, îndreptându-se cu mare zor spre Gors Velen?

— Pe-aici trece multă lume… s-a bâlbâit hangiul.

— Domniţele împricinate, a continuat el încet, nu puteau trece neobservate. Una are părul negru şi e extraordinar de frumoasă.

Călăreşte un armăsar negru. Cealaltă, mai tânără, cu părul deschis şi cu ochii verzi, are o iapă sură. Au fost pe-aici?

— Nu.

Aplegatt i-a luat-o înainte hangiului, simţind dintr-odată un fior rece pe şira spinării. Primejdia cu pene cenuşii. Nisipul fierbinte…

— Olăcar?

Aplegatt a dat din cap că da.

— De unde şi încotro?

— După cum e voia regelui.

— Femeile, de care întrebam adineaori, nu ţi s-au dat în cale?

— Nu.

— Prea iute-ai tăgăduit, a mârâit al treilea bărbat, un lungan uscat ca un par. Avea părul negru şi strălucitor, de parc-ar fi fost uns cu untură.

Nu prea cred că nu-ţi aminteşti.

— Lasă-l, Heimo! şi-a fluturat mâna a lehamite ochelaristul. E un olăcar. Nu ne încurcă pe noi cu nimic. Cum se cheamă popasul, cârciumarule?

— Anchor.

— La ce distanţă e de Gors Velen?

— ?

— La câte mile?

— N-am stat să măsor în mile. Să tot fie vreo trei zile de mers…

— Cu calul?

— Cu căruţa.

— Hei! l-a chemat în şoaptă îndesatul, îndreptându-se şi privind prin uşa deschisă. Uită-te, Profesore. Cine-i? Te pomeneşti că…

Grădinarul s-a uitat în curte şi i-a căzut faţa.

— Da, a fluierat. El e, cum să nu! Până la urmă, am fost norocoşi.

— Îl aşteptăm să vină.

— N-o să vină. Ne-a văzut caii.

— Ştie că noi…

— Taci, Yaxa! Parcă spune ceva.

— Aveţi de ales, a răsunat din curte o voce uşor răguşită, puternică, pe care Aplegatt a recunoscut-o imediat. Unul dintre voi va ieşi şi-mi va spune cine v-a năimit, apoi veţi pleca fără probleme. Sau ieşiţi toţi trei.

Aştept.

— Nemernicul… a murmurat brunetul. Ştie. Ce facem?

Cu o mişcare lină, ochelaristul a pus ulcica pe tejghea.

— Ce-am fost plătiţi să facem.

Şi-a scuipat în palmă, şi-a mişcat degetele şi şi-a scos spada. Văzându-l, şi ceilalţi doi şi-au scos spadele. Hangiul a deschis gura să ţipe, dar a închis-o repede, în faţa ochelarilor albăstrui străpunşi de o privire glacială.

— Toată lumea stă jos, a mârâit ochelaristul. Şi să n-aud nici pâs!

Heimo, când începe, încearcă să-l ataci din spate. Hai, flăcăi, baftă!

Ieşim.

A început imediat ce au ieşit. Icneli, şuturi, scrâşnete de spade. Şi apoi un răcnet. Unul care îţi face părul măciucă.

Hangiul s-a albit la faţă, femeia încercănată a scos un urlet mut, strângându-şi bebeluşul cu ambele mâini la piept. Motanul a sărit în picioare, şi-a arcuit spatele, coada i s-a zburlit ca o perie. Aplegatt a sărit din scaun şi s-a strecurat

într-un colţ. Pumnalul îi era pe genunchi, dar încă nu-l scosese din teacă.

Din curte se auzeau din nou tropăituri, şuierături, zăngănit de spade.

— A, tu… a urlat cineva sălbatic, iar în acel urlet, chiar dacă încheiat cu o înjurătură urâtă, era mai multă disperare decât furie. Tu…

Şfichiuit de spadă. Şi imediat după, acel urlet imens, pătrunzător, care părea că sparge aerul din jur. O bubuitură, de parcă ar fi căzut un sac greu cu cereale pe podea. Apoi, ropot de copite şi nechezat de cai înspăimântaţi.

Pe podea a bubuit din nou ceva, în curte alergau paşi grei, rapizi.

Femeia cu bebeluşul s-a îndesat în soţul său, iar hangiul şi-a rezemat spatele de perete. Aplegatt şi-a scos pumnalul, ascunzându-şi încă arma sub masă. Cel care alerga se îndrepta direct spre han şi era de aşteptat ca, dintr-un moment în altul, să apară în uşă. Dar, înainte să ajungă în uşă a şuierat lama unei spade.

Omul a ţipat, apoi s-a strecurat înăuntru. A fost cât pe ce să cadă în

prag, dar nu a căzut. A făcut câţiva paşi ezitanţi, apoi s-a prăbuşit în mijlocul camerei, săltând colbul dintre podele. A căzut cu faţa în jos, cu mâinile inerte şi cu genunchii strânşi sub el. Ochelarii de cristal i-au alunecat pe podea, s-au spart în mii de cioburi albăstrui. O băltoacă

întunecată şi strălucitoare s-a răspândit sub trupul său inert.

Nimeni nu s-a mişcat. Nimeni n-a scos un sunet.

Cel cu plete albe a intrat în încăpere.

Spada i-a alunecat uşor în teaca de la spate. S-a apropiat de tejghea, nesinchisindu-se de cadavrul care zăcea pe podea. Hangiul s-a aplecat.

— Oamenii răi… a spus cel cu plete albe, cu o voce spartă.

— Oamenii răi au murit. Când vine ispravnicul, s-ar putea să pună

recompensă pe capetele lor. Lasă-l să facă ce crede de cuviinţă.

Hangiul a dat din cap cu nerăbdare.

— S-ar putea întâmpla, a continuat el după un moment, şi ca nişte camarazi să se intereseze de soarta acestor oameni răi. Să le spui pur şi simplu că i-a muşcat Lupul. Lupul Alb. Şi să le mai spui să privească din când în când în urmă. Într-o zi se vor întoarce şi-l vor vedea pe Lup.

După trei zile, când a sosit la porţile Tretogorului, era trecut de miezul nopţii. Aplegatt era furios pentru că se tot învârtise pe lângă şanţ

şi răguşise de atâta strigat – gărzile dormeau buştean şi abia se târau până la poartă. N-a pregetat să-i înjure copios, luând-o pe firul strămoşilor până la a treia generaţie. Mai târziu a fost încântat să-l audă

pe comandantul paznicilor care, odată trezit, completa insultele la adresa mamelor, bunicilor şi străbunicilor. Evident, nu încăpea nici vorbă să meargă la regele Vizimir la ora aceea din noapte. De fapt, şi renunţase la idee, la urma urmei, s-a gândit că va dormi până în zori, când vor bate clopotele de dimineaţă. Se înşelase. În loc să i se indice un

loc unde să se odihnească, a fost dus de îndată la corpul de gardă. Nu era aşteptat de castelan, ci de altcineva, un uriaş grăsan. Aplegatt îl cunoştea – era Dijkstra, omul de încredere al regelui Redaniei. Dijkstra olăcarul ştia asta – avea dreptul să audă mesajele destinate exclusiv urechilor regale. Aplegatt i-a înmânat misiva.

— Ai un mesaj prin viu grai?

— Am, jupâne.

— Să-l aud!

— Demawend către Vizimir, a recitat Aplegatt, închizând ochii. *Primo:*

Mascaţii sunt gata pentru a doua noapte după luna plină din Cuptor.

Vegheaţi să nu-şi bage nasul Foltest. *Secundo:* n-o să onorez cu prezenţa congresul şmecherilor de pe insula Thanedd, ceea ce te sfătuiesc şi pe dumneata. *Tertio:* Leuţa e moartă.

Dijkstra s-a încruntat uşor, bătând cu degetele în masă.

— Iată misiva pentru regele Demawend. Şi mesajul prin viu grai…

Ciuleşte urechile şi ia aminte! Vei repeta cuvânt cu cuvânt regelui tău.

Numai şi numai lui. Ai înţeles?

— Am înţeles, jupâne.

— Mesajul este următorul: Vizimir către Demawend. Mascaţii trebuie opriţi cu orice preţ. Cineva a trădat. Flacăra a strâns oastea în Dol Angra şi aşteaptă doar o scânteie. Repetă.

Aplegatt a repetat.

— Bine, a dat din cap Dijkstra. Vei pleca de îndată ce răsare soarele.

— De cinci zile sunt pe drumuri, jupâne – olăcarul şi-a frecat şalele, să

dorm măcar până la amiază… Îmi îngădui, jupâne?

— Oare regele tău, Demawend, doarme acum? Oare eu dorm? Numai pentru că ai îndrăznit să întrebi aşa ceva ai merita un pumn în bot, măi.

O să primeşti de-ale gurii, apoi îţi îndrepţi oasele în fân. Iar la răsăritul soarelui o iei din loc. Le-am poruncit să-ţi dea un armăsar pursânge, o să

vezi, goneşte ca vântul. Şi să nu sufli o vorbă! Ia de-aici o punguţă cu un bacşiş, ca să nu spui că Vizimir e cărpănos.

— Mulţumesc, jupâne.

— Când treci prin pădurile Pontarului, fii cu băgare de seamă! Au fost văzute Veveriţele pe-acolo. Şi nici de tâlhari ordinari nu duce lipsă

ţinutul.

— Ştiu. Am văzut acum trei zile…

— Ce-ai văzut?

Aplegatt a povestit iute întâmplările petrecute la Anchor. Dijkstra l-a ascultat cu braţele puternice încrucişate pe piept.

— Profesorul, a spus el gânditor, Heimo Kantor şi Scurtul Yaxa.

Vânaţi de vrăjitor la Anchor, pe drumul care duce la Gors Velen, adică în Thanedd, la Garstang… Şi Leuţa a murit?

— Adică?

— Nu contează. Dijkstra a privit în sus. Nu te priveşte pe tine!

Odihneşte-te. Şi în zori, la drum!

Aplegatt a mâncat ce i s-a adus, s-a întins imediat, de oboseală nici n-

a mai clipit. Înainte de revărsatul zorilor, era ieşit pe poartă. Armăsarul era într-adevăr rapid, dar îndărătnic. Lui Aplegatt nu-i plăcea soiul ăsta de cal.

Pe spate, între şira spinării şi umărul stâng, îl sâcâia ceva insuportabil.

La fel îl pişcase un purice în timp ce dormea în grajd. Şi n-avea cum să

se scarpine.

Calul a dansat şi a nechezat. Olăcarul l-a îmboldit din pinteni şi au pornit în galop. Timpul se scurgea.

— *Gar’ean,* a şuierat Cairbre, aplecându-se printre crengile copacului din care pândea drumul. *En Dh’oine aen evall a straede!*

Toruviel s-a ridicat, şi-a apucat spada, şi-a ajustat-o, l-a împuns cu vârful cizmei în coapsă pe Yaevinn, care moţăia rezemat de trunchiul unui copac doborât de vânt. Elful a

sărit şi a înjurat după ce s-a fript de la nisipul fierbinte, pe care pusese mâna.

— *Que suecc’s?*

— Cal pe drum.

— Unul? Yaevinn ridica arcul şi tremura. Cairbre? Doar unul?

— Unul. Se apropie.

— Să-i venim de hac! Să fie un *Dh’oine* mai puţin.

— Lasă-l în pace! l-a tras de mânecă Toruviel. La ce bun? Ar fi trebuit să mergem în recunoaştere şi apoi să ne unim într-un comando. Ne-apucăm de ucis oameni la drumul mare? Asta-i lupta pentru libertate?

— Aşa e. Să-l lăsăm.

— Dacă-l găseşte mort, orice patrulă care trece dă alarma. Armata începe să ne vâneze. Fac filtre şi baraje, apoi avem probleme la trecerea râului!

— Pe drumul ăsta nu vine nimeni. Până descoperă hoitul, o să fim departe.

— Călăreţul e deja departe, a zis Cairbre din copac. În loc să

trăncăneşti, trebuia să tragi cu arcul. De-acum nu-l mai nimereşti. E la mai bine de două sute de paşi.

— Cu cele şaizeci de livre ale mele? Yaevinn şi-a mângâiat arcul. Cu săgeata mea de treizeci de inci? În plus, nu sunt două sute de paşi.

Numai o sută cincizeci. *Mire, que spar aen’le.*

— Yeavinn, las-o baltă…

— *Thaess aep,* Toruviel.

Elful şi-a întors căciula să nu-l încurce coada de veveriţă atârnată de ea, şi-a încordat repede arcul, ferm, până la ureche, a ochit cu precizie şi a eliberat coarda.

Aplegatt nu auzise săgeata. Era o săgeată „tăcută”, special pregătită, cu pene cenuşii, lungi şi înguste, cu coada canelată pentru a-i spori rigiditatea şi pentru a-i diminua greutatea. Vârful cu trei lame extrem de ascuţite l-a lovit pe olăcar în spate, între şira spinării şi umărul stâng.

Lamele vârfului erau dispuse în unghi – … penetrând trupul, vârful săgeţii s-a răsucit ca un şurub, distrugându-i ţesuturile, secţionându-i vasele de sânge şi zdrobindu-i oasele. Aplegatt s-a prăbuşit cu pieptul pe grumazul calului şi a alunecat la pământ, neputincios ca un sac de lână.

Nisipul de pe drum era fierbinte, soarele ardea puternic. Însă olăcarul nu mai simţea. A murit pe loc.

Să spun că am cunoscut-o ar fi o exagerare. În afară de vrăjitor şi de magiciană, nimeni n-a cunoscut-o cu adevărat. Când am văzut-o prima dată, nu mi-a făcut o impresie prea grozavă, deşi era într-o situaţie neobişnuită! Îi ştiam pe unii care susţineau că la prima întâlnire au simţit imediat suflarea morţii în urma fetei. Mie totuşi mi s-a părut destul de obişnuită, chiar dacă ştiam că nu are nimic obişnuit – de aceea m-am străduit din răsputeri s-o observ, s-o descopăr, să-i simt unicitatea. Dar n-am văzut nimic şi n-am simţit nimic. Nimic din ce ar fi putut fi un semnal, o premoniţie sau o prevestire a întâmplărilor tragice de mai târziu. A celor din pricina cărora a avut de suferit şi pe care le-a provocat ea însăşi.

2

Chiar la răspântie, la capătul pădurii, erau înfipţi în pământ nouă

stâlpi. În vârful fiecăruia era câte o roată de car aşezată orizontal. Stoluri de ciori şi corbi roiau croncănind deasupra roţilor, ciugulind şi sfâşiind leşurile legate de roţi. Înălţimea stâlpilor şi puzderia de păsări permiteau, în realitate, doar să presupunem că pe roţi lâncezeau rămăşiţe de nerecunoscut. Dar erau, fără putinţă de tăgadă, morţi. Nu puteau fi nimic altceva.

Ciri a întors capul, scârbit din cale-afară. Vântul sufla din direcţia stâlpilor, iar duhoarea cadavrelor descompuse năvălea peste răscruce.

— Splendid decor!

Yennefer s-a aplecat în şa şi a scuipat pe pământ, uitând că nu demult o certase pe Ciri pentru un gest asemănător.

— Pitoresc şi parfumat! a adăugat. Dar de ce aici, la marginea pădurii? De obicei, ceva de genul ăsta se înfiinţează chiar lângă zidurile târgului. N-am dreptate, oameni buni?

— Sunt Veveriţe, nobilă coniţă, s-a grăbit să clarifice unul dintre negustorii ambulanţi, care tocmai ajunsese la răscruce, ţinând de hăţuri calul înhămat la o cotigă goală.

— Elfi. Acolo, sus, pe stâlpi. De-aia sunt la poalele pădurii. Ca avertisment pentru celelalte Veveriţe.

— Asta înseamnă, l-a privit magiciana, că toţi Scoia’tael prinşi vii sunt aduşi aici…

— Scoia’tael, coniţă, rar se prind vii, a întrerupt-o negustorul, iar atunci sunt duşi în târg, pentru că e populat şi de neoameni. Acestora, când văd cum sunt schingiuite Veveriţele în piaţă, le piere cheful de a li se mai alătura. Dar, când elfii sunt ucişi în bătălii, li se aduc hoiturile aici, la răspântie, şi sunt atârnate pe stâlpi. Uneori le aduc de departe, murdare şi putrede deja…

— Şi când te gândeşti – a bombănit Yennefer – că ni s-a interzis practicarea necromanţiei sub pretextul respectului faţă de maiestatea morţii şi a rămăşiţelor trupeşti, cărora li s-ar cuveni onorare, odihnă şi ritual de înmormântare…

— Ce vrei să spui, coniţă?

— Nimic. Să plecăm cât mai departe de aici, Ciri! Tfu, am senzaţia că

mi-a intrat în piele duhoarea.

— Şi eu, eeeeeee… a spus Ciri, depăşind cotiga negustorului. Mergem la galop, bine?

— Bine… Ciri! La galop, dar nu turbat!

Curând le-a apărut înaintea ochilor târgul, mare, înconjurat de ziduri, străjuit de turnuri cu acoperişuri ascuţite şi strălucitoare. Iar dincolo de târg se vedea marea, verde-albăstruie, sclipitoare în razele soarelui de dimineaţă, stropită ici-colo cu picăţelele albe ale velelor. Ciri a oprit calul la marginea unei coaste de nisip, s-a ridicat în etrieri, inhalând cu nesaţ briza şi mirosul mării.

— Gors Velen, i-a spus Yennefer, alăturându-i-se din urmă. Am reuşit să ajungem. Să ne întoarcem la drumul principal.

Pe drum au mers din nou la un galop lejer, lăsând în urmă câteva care cu boi şi oameni cu lemne în spinare. După ce au depăşit pe toată lumea şi au rămas singure, magiciana a încetinit şi, cu un gest din cap, a oprit-o pe Ciri.

— Hai mai aproape! a îndemnat-o. Şi mai aproape! Ia frâiele şi condu-mi calul. Am nevoie de ambele mâini.

— Dar de ce?

— Ţine frâiele, te rog!

Yennefer şi-a scos o oglinjoară de argint din desagă, a şters-o, apoi a bălmăjit un farmec. Oglinjoara i-a ieşit din mână, s-a ridicat şi a rămas atârnată deasupra grumazului armăsarului, chiar în faţa chipului magicienei.

Ciri a suspinat admirativ, s-a lins pe buze.

Magiciana şi-a scos un pieptene din desagă, şi-a dat jos bereta şi, în minutele următoare, şi-a pieptănat energic părul. Ciri a rămas tăcută.

Ştia că, atunci când Yennefer se coafează, nu are voie să o deranjeze sau să o distragă. Dezordinea pitorească şi aparenta neglijenţă a buclelor sale lucioase şi luxuriante necesitau eforturi de lungă durată şi multă

răbdare.

Magiciana a pus iar mâna pe desagă. Şi-a agăţat cerceii cu diamante la urechi, apoi şi-a fixat brăţările pe ambele încheieturi. Şi-a dat eşarfa de la gât, şi-a desfăcut bluza,

dezvăluindu-şi gâtul şi bentiţa de catifea neagră, împodobită cu o stea din obsidian.

— Ha, nu s-a mai putut abţine Ciri, ştiu de ce-o faci! Vrei să arăţi bine

pentru că ajungem în târg! Am ghicit?

— Ai ghicit.

— Şi eu?

— Ce-i cu tine?

— Vreau şi eu să arăt bine! O să-mi aranjez părul…

— Pune-ţi bereta! i-a zis aspru Yennefer, cu ochii încă în oglinjoara care atârna deasupra urechilor armăsarului. Pune-o la locul ei. Şi ascunde-ţi părul sub ea.

Ciri a pufnit furios, dar s-a supus imediat. De mult învăţase să distingă

tonurile şi nuanţele din vocea magicienei. Ştia când să încerce o discuţie şi când nu.

După ce şi-a aranjat bretonul, Yennefer a scos din desagă un flaconaş

de sticlă verde.

— Ciri, i-a spus cu blândeţe, călătorim în secret. Călătoria nu s-a terminat încă. De aceea trebuie să-ţi ascunzi părul sub beretă. La fiecare poartă a târgului există observatori plătiţi ca să analizeze atent şi rapid călători. Ai înţeles?

— Nu, a înfruntat-o Ciri, trăgând de frâiele armăsarului magicienei.

Te-ai făcut atât de frumoasă, de-o să le iasă ochii din cap observatorilor!

Secret, n-am ce zice!

— Ne îndreptăm, i-a surâs Yennefer, este Gors Velen. Nu trebuie să

trec neobservată în Gors Velen, ba dimpotrivă, aş spune. Cu tine e altceva. Nu trebuie să-şi amintească nimeni de tine.

— Cei care se vor uita la tine mă vor observa şi pe mine!

Magiciana a desfăcut flaconaşul din care a ieşit un miros de liliac şi agrişe. După ce a băgat arătătorul în borcănel, şi-a întins un pic din alifie sub ochi.

— Mă îndoiesc, i-a replicat surâzând încă misterios, că te-ar observa cineva.

În faţa podului era un şir lung de călăreţi şi căruţe, iar trecătorii îşi aşteptau rândul la control. Ciri bombănea, supărată de perspectiva de a aştepta mult timp. Yennefer însă s-a îndreptat în şa şi a înaintat, privind mult deasupra capetelor călătorilor, ce se dădeau la o parte făcându-i loc, înclinându-se cu respect. Şi gardienii, cu mantale lungi, au observato imediat şi i-au făcut cale liberă, împungându-i cu suliţele pe cei care se opuneau sau se urneau prea lent.

— Pe-aici, pe-aici, stimată coniţă! a zis unul dintre gardieni, privind-o şi iradiind. Mergeţi pe-aici, vă rog frumos, cu drag! Hei, pasul mai iute!

Avansaţi mai repede! Hai, la o parte, golanilor!

Comandantul corpului de gardă striga la gardieni, era grăbit, nemulţumit şi supărat, dar, la vederea lui Yennefer, s-a

luminat, şi-a deschis larg ochii şi gura, a făcut o reverenţă îndoindu-se într-un arc până la pământ.

— Bun venit la Gors Velen, preafrumoasă coniţă! a mormăit el, îndreptându-se şi privind-o. La ordinele dumitale... Oare-mi stă în puteri să-ţi slujesc cu umilinţă? Cu ce te pot ajuta, cu o escortă? Cu o călăuză?

Să chem pe cineva?

— Nu este nevoie – Yennefer s-a îndreptat în şa, l-a privit de sus, stau puţin în târg. Mă duc în Thanedd.

— Se-nţelege...

Soldatul sălta de pe un picior pe altul, fără să-şi ia ochii de la chipul magicienei. Şi ceilalţi gardieni o priveau. Ciri s-a întins mândră şi-a ridicat capul, dar şi-a dat seama că nimeni nu se uita la ea. Ca şi cum nici nu ar fi existat.

— Se-nţelege... a repetat comandantul. În Thanedd, da... La ieşire.

Înţeleg, se-nţelege. Atunci, îţi urez...

— Mulţumesc.

Magiciana şi-a zorit armăsarul, neinteresată de urarea comandantului.

Ciri a urmat-o. Gardienii s-au aplecat când Yennefer a trecut prin dreptul lor, fără să se sinchisească să-i arunce măcar o privire copilei.

— Nici măcar nu te-au întrebat cum te cheamă, a murmurat ea, conducându-şi prudent iapa printre gropile de pe uliţele

noroioase, alături de Yennefer. Nici unde mergem! L-ai fermecat?

— Nu pe ei. Pe mine.

Magiciana s-a întors şi Ciri a suspinat zgomotos. Ochii lui Yennefer erau aprinşi ca nişte văpăi violet, chipul iradia din plin frumuseţe.

Orbitoare. Provocatoare. Ameninţătoare. Şi nefirească.

— Borcănelul verde! a ghicit Ciri imediat. Ce era?

— Glamarye. Un elixir sau mai degrabă o alifie pentru ocazii speciale.

Ciri, chiar trebuie să calci prin toate bălţile de pe drum?

— Vreau să se spele copitele iepei!

— Nu a plouat de-o lună. Acestea sunt zoi şi pişat de cai, nu apă.

— O… Spune-mi, de ce-ai folosit alifia? Ai vrut atât de mult…

— Acesta este Gors Velen, a întrerupt-o Yennefer. Un târg a cărui bunăstare se datorează în mare măsură magicienilor. Mai precis, magicienelor. Ai văzut cu ochii tăi cum sunt tratate magicienele aici. Şi n-am vrut să mă prezint sau să demonstrez cine sunt. Am preferat să fie evident de la prima vedere. După casa aia roşie, facem la stânga. Mai încet, Ciri, struneşte-ţi iapa, să nu loveşti vreun copil.

— Dar de ce-am venit noi aici?

— Ţi-am mai spus.

Ciri a şuierat, şi-a apăsat buzele, şi-a înfipt puternic călcâiele. Iapa a dansat, aproape că era să intre în căruţa care trecea.

Căruţaşul s-a ridicat de pe capră, şi-a încleştat fălcile ca s-o apostrofeze, dar, văzând-o pe Yennefer, s-a aşezat rapid şi a început o analiză aprofundată a stării galoşilor.

— Încă una ca asta, i-a spus Yennefer, şi ne supărăm. Te comporţi ca o capră neagră. Mă faci de ruşine.

— Vrei să mă dai la nu ştiu ce şcoală, nu? Nu vreau!

— Mai încet! Se uită lumea la noi.

— La tine se uită, nu la mine! Nu vreau să merg la nicio şcoală! Mi-ai promis că vei fi întotdeauna cu mine şi acum vrei să mă laşi! Singură!

Nu vreau să fiu singură!

— Nu vei fi singură. Sunt multe fete de vârsta ta la şcoală. Vei avea multe colege.

— Nu vreau colege. Vreau să fiu cu tine şi cu… Eu credeam că…

Yennefer s-a întors brusc.

— Ce credeai?

— Credeam că mergem la Geralt, a dat din cap Ciri. Ştiu bine la ce te-ai gândit tot drumul. Şi de ce-ai suspinat azi-noapte…

— Pân-aici! a izbucnit magiciana, iar văpăile din ochii ei au făcut-o pe Ciri să-şi ascundă chipul în coama iepei. Ai mers prea departe. Îţi reamintesc că timpul în care mi te puteai

împotrivi a apus pe veci. Asta ţi-a fost voia. Acum trebuie să mă asculţi. Faci ce-ţi poruncesc. Ai înţeles?

Ciri a dat din cap.

— Ce-ţi voi porunci va fi cel mai bine pentru tine. Întotdeauna. Şi de aceea mă vei asculta şi vei face tot ce-ţi spun. E limpede? Opreşte calul!

Am ajuns.

— E şcoala aceea? a mormăit Ciri ridicându-şi ochii spre faţada

magnifică a clădirii. Deja...

— Lasă vorba! Dă-te jos! Şi să te comporţi aşa cum se cuvine. Nu e o şcoală, şcoala e în Aretuza, nu în Gors Velen. Aceasta este o bancă.

— Ce se face la bancă?

— Ia gândeşte-te! Dă-te jos! am spus. Nu în băltoacă! Lasă iapa, are cine să se ocupe de ea. Scoate-ţi mănuşile. Nu intrăm în bancă cu mănuşi de călărie. Uită-te la mine. Îndreaptă-ţi bereta. Aranjează-ţi gulerul.

Îndreaptă-te! Nu ştii ce să faci cu mâinile? Atunci, nu face nimic!

Ciri a oftat.

Personalul, care a ieşit de pe uşa clădirii în întâmpinarea lor, făcând reverenţe peste reverenţe, era format din piticani. Ciri îi privea curios.

Deşi la fel de scunzi, îndesaţi şi bărboşi, niciunul nu semăna cu prietenul ei Yarpen Zigrin şi nici cu „flăcăii” lui. Toţi erau

cenuşii, în aceeaşi uniformă, plictisitori. Şi smeriţi, ceea ce ar fi putut fi ultimul lucru care s-ar fi spus despre Yarpen şi flăcăii lui.

Au intrat în clădire. Alifia magică mai acţiona, astfel încât apariţia lui Yennefer a provocat imediat mare agitaţie, forfotă, plecăciuni, mai multe felicitări şi declaraţii de disponibilitate în furnizarea serviciilor, cărora a izbutit să le pună capăt doar apariţia unui pitican incredibil de gras, îmbrăcat bine şi cu barba albă.

— Stimată Yennefer! a tunat, balansându-şi lanţul de aur ce-i atârna la gâtul imens, mult mai jos de barba sa albă. Ce surpriză! Şi ce onoare!

Te rog, te rog, hai în birou! Şi tu nu mai sta, nu te mai holba atâta! La muncă, la numărătoare! Wilfli, repejor, o sticlă de Castel de Neuf, anul…

Ştii tu ce an. Pas alergător! Permite-mi, Yennefer! O adevărată bucurie să te văd. Arăţi… Ei, la naiba, îţi taie răsuflarea!

— Şi tu, i-a zâmbit magiciana, te ţii bine, Giancardi.

— Sigur. Te rog, te rog, hai în birou! Nu, nu, domniţele mai întâi. Ştii drumul, Yennefer.

Biroul era întunecos şi plăcut răcoros, în aer plutea un parfum ce-i amintea lui Ciri de scribul din turn, Jarre, un miros de cerneală, pergament şi praf ce acoperea mobilierul din stejar, tapiseriile şi cărţile vechi.

— Stai jos, te rog!

Bancherul a tras un fotoliu greu de la masă pentru Yennefer, i-a aruncat o privire curioasă lui Ciri.

— Dă-i o carte, Molnar! i-a zis magiciana, observându-i privirea. Îi

plac cărţile. O să stea în capul mesei şi n-o să ne deranjeze. Nu-i aşa, Ciri?

Ciri a considerat că n-are rost să confirme.

— Carte, hî, hî… a repetat piticanul, apropiindu-se de comodă. Ce-avem aici? Cartea veniturilor şi a cheltuielilor… Nu, nu asta. Taxe vamale şi portuare… nici. Împrumuturi şi rambursări? Nu. Ce caută asta aici? Naiba ştie… Dar poate că e bună. Te rog, drăguţă!

Cartea se intitula *Physiologus* şi era foarte veche şi jerpelită. Ciri a întors cu grijă coperta şi câteva pagini. Lucrarea i-a captat imediat interesul, pentru că era despre monştri şi fiare misterioase şi era plină de gravuri. În clipele următoare, a încercat să-şi împartă curiozitatea între carte şi conversaţia magicienei cu piticanul.

— Ai vreo scrisoare pentru mine, Molnar?

— Nu.

Bancherul i-a turnat vin lui Yennefer, apoi lui însuşi.

— N-au mai venit altele, a adăugat. Ţi-am trimis-o pe ultima acum mai bine de-o lună, aşa cum am stabilit.

— Le-am primit, mulţumesc. A fost, din întâmplare… cineva interesat de scrisori?

— Nu aici, zâmbi Molnar Giancardi. Dar te duci la ţinta potrivită, draga mea. Banca Vivaldi m-a informat confidenţial că scrisorile erau urmărite. Filiala din Vengerberg a detectat, de asemenea, o încercare de

urmărire a operaţiilor din contul dumitale privat. Unul dintre angajaţi s-a dovedit a fi necinstit.

Piticanul s-a oprit şi s-a uitat la magiciană pe sub sprâncenele stufoase. Ciri a ciulit urechile. Yennefer tăcea, jucându-se cu steaua ei din obsidian.

— Vivaldi, a continuat bancherul, vorbind mai încet, n-a putut sau n-a vrut să ancheteze cazul. Lucrătorul nelegiuit şi necinstit a căzut într-o groapă când era beat şi s-a înecat. Un accident nefericit. Păcat! Prea rapid, prea grăbit...

— Pagubă-n ciuperci! şi-a umflat buzele magiciana. Ştiu cine e interesat de scrisorile şi de contul meu, ancheta lui Vivaldi nu ar fi adus nicio lumină.

— Dacă aşa credeţi... Giancardi şi-a scărpinat barba. Te duci în Thanedd, Yennefer? La congresul mondial al magicienilor?

— Da.

— Pentru a hotărî soarta lumii?

— Să nu exagerăm!

— Umblă diferite zvonuri, a spus sec piticanul. Şi se petrec diferite lucruri.

— Ce fel de lucruri, dacă nu sunt indiscretă?

— Începând de anul trecut, a explicat Giancardi, mângâindu-şi barba, se observă mişcări ciudate în politica fiscală... Ştiu că nu-ţi pasă...

— Vorbeşte!

— Impozitele personale şi hibernale, precum şi taxele percepute direct de autorităţile militare au fost dublate. Toţi

negustorii trebuie să

plătească suplimentar pentru trezoreria regală „zeciuiala”, o taxă de afacere, o zecime din fiecare profit. Piticanii, gnomii, elfii şi hobbiţii plătesc în plus taxe de vot şi de fum mai mari. Dacă desfăşoară o activitate comercială sau de producţie, li se mai pune în cârcă o donaţie obligatorie „nonumană”, care se ridică la zece la sută. În acest fel, plătesc mai mult de şaizeci la sută din venitul meu la trezorerie. Banca mea, inclusiv toate filialele oferă celor Patru Regate şase sute de grivne pe an. Pentru informare: este de aproape trei ori mai mare decât cotizaţia plătită regelui de un duce sau conte cu o avere uriaşă.

— Oamenii nu plătesc donaţia către armată?

— Nu. Plătesc doar taxele hibernale şi taxele de vot.

— Prin urmare, a dat din cap magiciana, piticanii şi ceilalţi neoameni finanţează campania desfăşurată prin păduri împotriva Scoia’tael. Mă

aşteptam la aşa ceva. Dar ce au a face impozitele cu congresul din Thanedd?

— După întâlnirile importante, a murmurat bancherul, întotdeauna se întâmplă ceva. De data asta, sper să fie altfel. Mă bazez pe congresul vostru pentru a opri asta. Aş fi foarte bucuros, de exemplu, dacă aceste creşteri ciudate de preţ ar înceta.

— Vorbeşte mai clar!

Piticanul s-a aplecat în fotoliu aşezându-şi degetele pe burta acoperită

de barbă.

— Lucrez în profesia mea de o bună bucată de timp, a spus el. Destul pentru a lega unele modificări de preţ cu unele fapte. Iar recent preţul pietrelor scumpe a crescut. Pentru că a crescut cererea pentru ele.

— Banii gheaţă sunt transformaţi în giuvaieruri pentru a evita pierderile datorate fluctuaţiilor cursului de schimb şi parităţii

monedelor?

— Într-adevăr. Pietrele au un mare avantaj. Într-un buzunar, o punguţă de câteva uncii de briliante corespunde valorii de aproximativ cincizeci de grivne, pe când suma monedelor are o greutate de douăzeci şi cinci de livre şi ocupă mulţi saci. Cu o punguţă în buzunar fugi mult mai repede decât cu un sac în spinare. Şi ai ambele mâini libere, ceea ce nu este de ici, de colo. Cu o mână poţi să-ţi ţii nevasta, iar cu cealaltă, dacă e nevoie, o poţi pârli pe alta.

Ciri a chicotit uşor, dar Yennefer a făcut-o să tacă imediat cu o privire ameninţătoare.

— Aşadar, a ridicat capul, sunt unii care se pregătesc deja să scape cu fuga. Şi aşa, de curiozitate, încotro?

— Nordul îndepărtat e cel mai popular. Hengfors, Kovir, Poviss. Pe lângă faptul că sunt mai departe, aceste ţări sunt neutre şi au relaţii bune cu Nilfgaardul.

— Am înţeles.

Zâmbetul maliţios nu a dispărut de pe buzele vrăjitoarei.

— Deci, cu diamantele în buzunar, cu soţia de mână şi spre Nord, a continuat… Oare n-o fi prea devreme? A, ce mai contează? Ce se mai scumpeşte, Molnar?

— Bărcile.

— Ce?

— Bărcile, a repetat piticanul rânjind. Toţi constructorii de ambarcaţiuni de pe coastă fac bărci, comandate de intendenţii armatei regelui Foltest. Ei plătesc bine şi plasează constant comenzi noi. Dacă ai capital liber, Yennefer, investeşte în bărci. Afacere de aur. Faci canoe din stuf şi scoarţă de copac, dar întocmeşti factură pentru bărci din pin de cea mai înaltă calitate şi împarţi profitul jumi-juma' cu intendenţii…

— Lasă gluma, Giancardi! Spune despre ce e vorba.

— Aceste bărci, a spus răbdător bancherul, privind în tavan, sunt transportate spre Sud. La Sodden şi Brugge, pe Jaruga. Dar, din câte ştiu eu, nu se folosesc pentru pescuitul în râu. Sunt ascunse prin pădurile de pe malul drept. Se pare că armata se antrenează ceasuri întregi cum să se îmbarce şi să debarce. Deocamdată pe uscat.

Yennefer şi-a muşcat buza.

— Dar de ce unii se grăbesc să ajungă în Nord? Jaruga este în Sud.

— Există o teamă bine întemeiată, a mormăit piticanul, privind-o pe

Ciri, că regele Emhyr var Emreis nu va fi încântat să audă că

ambarcaţiunile menţionate mai devreme au fost lansate la apă. Unii oameni cred că o astfel de lansare îl va mânia pe Emhyr şi atunci ar fi mai bine să se afle cât mai departe de graniţa nilfgaardiană… La naiba, doar până la recoltare! Când se termină recoltatul, pot răsufla uşuraţi.

Dacă e să se întâmple ceva, să nu se întâmple înainte de recoltare.

— Să fie recoltele în hambare, a spus Yennefer încet.

— Aşa e. E greu să duci caii la păşunat pe mirişte, iar fortăreţele cu hambare pline pot rezista unui asediu mai mult timp... Vremea e de partea ţăranilor şi recolta se arată bună... Da, vremea este cu adevărat minunată, ce mai la deal, la vale. Soarele încălzeşte, ciupercile în zadar aşteaptă ploaia... Iar în Dol Angra Jaruga e foarte puţin adâncă... E uşor de trecut cu piciorul. În ambele sensuri.

— De ce în Dol Angra?

— Sper – bancherul şi-a mângâiat barba, sfredelind-o pe magiciană cu o privire ascuţită şi pătrunzătoare – că pot avea încredere în tine?

— Poţi, întotdeauna, Giancardi. Nu s-a schimbat nimic.

— În Dol Angra, a zis piticanul încet, sunt Lyria şi Aedirn, care se află

într-o alianţă militară cu Temeria. Doar nu-ţi închipui că Foltest cumpără bărci şi are de gând să le folosească de unul singur?

— Nu, a spus răspicat magiciana. Nu-mi închipui. Mulţumesc pentru informaţii, Molnar. Cine ştie, poate că ai dreptate? Poate că la congres totuşi vom putea influenţa soarta lumii şi a oamenilor care trăiesc în această lume?

— Nu uitaţi de piticani! s-a înclinat Giancardi. Şi de băncile lor.

— Vom încerca. Dacă o să vină vorba despre...

— Te ascult cu atenţie.

— Am cheltuieli, Molnar. Şi, dacă iau ceva din contul Vivaldi, poate din nou cineva o să sfârşească prin înec, aşa că…

— Yennefer, a întrerupt-o piticanul, ai credit nelimitat la mine.

Pogromul de la Vengerberg a avut loc cu mult timp în urmă. Poate că l-ai uitat, dar eu nu-l voi uita niciodată. Niciunul din familia Giancardi nu-l va uita. Cât îţi trebuie?

— O mie cinci sute de oreni temerieni, transferaţi la filiala lui Cianfanelli în Ellander, pentru templul lui Melitele.

— S-a făcut. Un transfer simpatic, donaţiile pentru temple nu sunt impozitate. Ce altceva?

— Cât costă taxele anuale de şcolarizare la şcoala din Aretuza?

Ciri a ciulit urechile.

— O mie două sute de coroane novigradiene, a spus Giancardi.

— E şi o taxă de înscriere, ceva în jur de două sute.

— S-a scumpit, la naiba!

— Toate s-au scumpit. Adeptelor nu le lipseşte nimic, locuiesc în Aretuza ca nişte prinţese. Şi pe seama lor trăieşte jumătate din târg, croitori, pantofari, cofetari, furnizori…

— Ştiu. Să depui două mii în contul şcolii. Anonim. Cu indicaţia că e plata pentru înscriere şi pentru taxele de şcolarizare… Pentru o adeptă.

Piticanul şi-a scos tocul, a privit-o pe Ciri, a zâmbit cu înţelegere. Ciri, prefăcându-se că citeşte din carte, asculta cu atenţie.

— Asta-i tot, Yennefer?

— Trei sute de coroane novigradiene pentru mine, bani gheaţă. Voi avea nevoie de cel puţin trei rochii pentru a merge în Thanedd.

— De ce ai nevoie de bani gheaţă? Îţi dau un cec bancar. De cinci sute. Şi preţurile ţesăturilor importate au crescut, la naiba, doar tu nu porţi lână sau in. Iar, dacă ai nevoie de ceva, pentru tine sau pentru viitoarea adeptă a şcolii din Aretuza, magazinele şi depozitele mele sunt deschise.

— Mulţumesc. La ce procent ne înţelegem?

— Procentul, a ridicat piticanul capul, l-ai plătit familiei Giancardi în avans, Yennefer. În timpul pogromului de la Vengerberg. Să nu mai vorbim!

— Nu-mi plac datoriile astea, Molnar.

— Nici mie. Dar eu sunt un negustor, un pitican de afaceri. Ştiu ce înseamnă un angajament. Ştiu valoarea lui. Repet, nu mai vorbim despre asta. Poţi să consideri lucrurile pe care le-ai cerut ca şi realizate. Precum şi un lucru pe care nu l-ai cerut.

Yennefer a ridicat din sprâncene.

— Un vrăjitor care ţi-e apropiat, a chicotit Giancardi, a vizitat recent Dorianul. Mi s-a spus că a împrumutat o sută de coroane de la un cămătar. Cămătarul lucrează pentru mine. O să-i şterg datoria, Yennefer.

Magiciana i-a aruncat o privire lui Ciri.

— Molnar, i-a spus ea rece, nu-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala!

Mă îndoiesc că mă consideră în continuare apropiată, iar, dacă va afla despre ştergerea datoriei, mă va urî şi mai mult. Îl cunoşti doar, este

obsesiv de cinstit. A fost în Dorian de mult?

— Să tot fie vreo zece zile. Apoi a fost văzut la Maly Łęg. De acolo, am aflat, s-a dus la Hirundum pentru că avea o comandă din partea fermierilor locali. Ca de obicei, să ucidă un monstru…

— Iar pentru ucidere, ca de obicei, îi vor plăti te-miri-ce, şi-a schimbat vocea Yennefer şi, ca de obicei, abia îi va ajunge pentru îngrijirile medicale, dacă monstrul îl răneşte. Ca de obicei. Dacă vrei cu adevărat să faci ceva pentru mine, Molnar, bagă-ţi nasul! Ia legătura cu ţăranii din Hirundum şi ridică valoarea răsplăţii. Atât cât să aibă din ce să trăiască.

— Ca de obicei, a oftat Giancardi. Şi dacă află până la urmă?

Yennefer s-a uitat la Ciri, care privea şi asculta, fără nici măcar să mai încerce să mimeze şi interesul faţă de *Physiologus.*

— Şi din gura cui să afle? a întrebat magiciana.

Ciri s-a uitat în jos. Piticanul a zâmbit cu subînţeles, şi-a mângâiat barba.

— Înainte de a ajunge în Thanedd, te abaţi prin Hirundum? Din întâmplare, bineînţeles?

— Nu. Nu mă abat. Să schimbăm subiectul, Molnar, a zis magiciana şi s-a uitat în zare.

Giancardi îşi netezea din nou barba şi se uita la Ciri. Copila şi-a lăsat capul în jos, a tuşit uşor şi s-a balansat în scaun.

— Aşa este, a confirmat el. E timpul să schimbăm subiectul. Dar, din câte se vede, pupila ta s-a plictisit de carte… şi de conversaţia noastră.

Iar ce aş vrea să discutăm acum ar plictisi-o şi mai mult, bănuiesc…

Soarta lumii, soarta piticanilor din lumea asta, soarta băncilor lor sunt un subiect plictisitor pentru fete, viitoare absolvente de Aretuza… Las-o să zboare un pic de sub aripile tale, Yennefer. Las-o să facă o plimbare prin oraş…

— O, da! a strigat Ciri.

Magiciana s-a încruntat şi a deschis gura să protesteze, dar s-a răzgândit. Ciri nu era sigură, însă părea că asupra hotărârii avusese putere o clipire lentă, care însoţise propunerea bancherului.

— Să arunce şi fata o privire la minunile vechii cetăţi Gors Velen, a adăugat Giancardi, zâmbind larg. Are nevoie de puţină libertate înainte de… Aretuza. Iar noi o să putem vorbi despre anumite chestiuni…

personale. Stai liniştită, nu sugerez ca fata să meargă singură, chiar dacă

este un oraş sigur. Îi voi da un tovarăş şi protector. Unul dintre

funcţionarii mei mai tineri…

— Îmi pare rău, Molnar – Yennefer nu i-a răspuns la zâmbet –, dar nu cred că în zilele noastre, chiar şi într-un oraş sigur, compania unui pitican…

— Nici măcar nu mi-a trecut prin minte, a vorbit Giancardi, că e un pitican. Scribul despre care vorbesc este fiul unui negustor respectabil, om pe de-a-ntregul, ca să mă exprim aşa. Credeai că angajez doar piticani aici? Hei, Wifli! Cheamă-l pe Fabio aici, repejor!

— Fără tâmpenii de care să-ţi fie ruşine după aceea, Ciri, i-a şoptit magiciana, apropiindu-se şi aplecându-se uşor. Iar în faţa scribului, gura cusută, ai înţeles? Promite-mi că ai grijă la fapte şi la cuvinte! Nu da din cap! Promisiunea se face cu glas tare.

— Promit, coniţă Yennefer.

— Uită-te din când în când după soare. Te întorci la amiază, întocmai.

Şi dacă… Nu, nu cred că cineva te va recunoaşte. Dar, dacă ai să vezi că

te priveşte prea lung cineva…

Magiciana s-a scotocit prin buzunar, a scos un mic crisopraz scrijelit cu rune, şlefuit în formă de clepsidră.

— Pune-ţi-l în trăistuţă! Să nu cumva să-l pierzi! Dacă trebuie… Îţi aminteşti vraja? Dar, discret, activarea are ecou puternic, iar amuleta trimite vibraţii la mare distanţă. Dacă cineva din jurul tău este sensibil la magie, o să baţi şi mai tare la ochi în loc să te faci nevăzută. Aha… Ia şi de-aici… Dacă vrei să-ţi cumperi ceva.

— Mulţumesc, coniţă Yennefer.

Ciri şi-a pus amuleta şi monedele în trăistuţă, privindu-l atent pe băiatul care se grăbea să ajungă în birou. Era pistruiat, iar părul şaten, ondulat îi cădea pe gulerul înalt al uniformei cenuşii de scrib.

— Fabio Sachs! l-a prezentat Giancardi. Băiatul s-a înclinat politicos.

— Fabio, aceasta este domniţa Yennefer, venerabilul nostru oaspete şi o clientă respectabilă. Iar această domnişoară, eleva dânsei, doreşte să

viziteze oraşul. Vei însoţi-o, îi vei servi drept îndrumător şi protector.

Băiatul s-a înclinat din nou, de data aceasta în mod clar spre Ciri.

— Ciri, ridică-te te rog! i-a spus Yennefer rece.

S-a supus, uşor surprinsă, pentru că ştia că politeţea nu-i cere neapărat să se ridice. Dar a înţeles imediat. Scribul arăta ca de seama ei, dar era mai mic decât ea la statură.

— Molnar, a întrebat magiciana, cine trebuie să aibă grijă de cine? Nu

puteţi da această sarcină cuiva ceva mai răsărit?

Băiatului i-a năvălit sângele în obraz şi l-a privit întrebător pe director. Giancardi a dat din cap aprobator. Scribul s-a înclinat din nou.

— Stimată coniţă, i s-a adresat liniştit şi fără timiditate, poate nu sunt răsărit, dar te poţi baza pe mine. Cunosc bine oraşul, cartierul şi toată

zona. Mă voi ocupa de această domniţă cum voi şti eu mai bine. Iar când eu, Fabio Sachs Junior, fiul lui Fabio Sachs, fac ceva cum ştiu eu mai bine, atunci… nimeni nu mă întrece.

Yennefer l-a privit o clipă, apoi s-a întors spre bancher.

— Felicitări, Molnar! i-a spus. Te pricepi să-ţi alegi angajaţii. În viitor, poţi să stai liniştit cu scribul tău tânăr. Într-adevăr, clopotul sună bine când e lovit. Ciri, te încredinţez lui Fabio, fiul lui Fabio, pentru că este bărbat serios şi demn de încredere.

Băiatul s-a înroşit până la rădăcina părului şaten. Ciri a simţit că se îmbujorează şi ea.

Piticanul a deschis o casetă şi a răscolit printre monedele grele:

— Fabio, ai aici jumătate de nobel şi trei… şi două cincane, în cazul în care domniţa ar avea vreo dorinţă. Dacă nu, le aduci înapoi. Gata, puteţi porni.

— La amiază, Ciri, i-a amintit Yennefer. Niciun moment mai târziu.

— Ştiu, ştiu.

— Mă numesc Fabio, s-a prezentat băiatul, coborând pe scări şi ieşind în stradă. Iar tu te numeşti Ciri, nu-i aşa?

— Da.

— Ce vrei să vizitezi în Gors Velen, Ciri? Strada principală? Aleea Orfevrierilor? Portul maritim? Sau poate piaţa şi iarmarocul?

— Toate.

— Avem timp doar până la prânz, s-a îngrijorat băiatul… Cel mai bine e să mergem în piaţă. Azi e zi de târg, vezi acolo o mulţime de lucruri interesante! Dar mai întâi urcăm până la zidul de pe care se zăresc tot golful şi faimoasa insulă Thanedd. Ce zici?

— Să mergem.

Uliţa era împânzită de căruţe trase de cai şi boi, de butoaie rostogolite de dogari, peste tot zor şi hărmălaie. Ciri a fost ameţită de forfotă şi agitaţie – a coborât trotuarul din lemn călcând strâmb şi a intrat până la glezne în noroi şi bălegar. Fabio a vrut să o ia la braţ, dar s-a retras violent.

— Pot merge şi singură!

— Să mergem, atunci! Acum ne aflăm pe strada principală a târgului.

Se numeşte Kardo şi leagă cele două porţi, Principală şi Maritimă. Pe aici se ajunge la primărie. Vezi turnul cu giruetă de aur? Aceea este primăria.

Şi acolo unde atârnă un semn colorat e cârciuma „Sub corsetul descheiat”. Dar, uau… nu mergem acolo. Ne vom duce mai departe, pe-aici o să scurtăm drumul prin piaţa de peşte, care se află pe strada Circulara.

Au ajuns pe o alee care i-a dus direct la o piaţetă pătrată, sugrumată

între zidurile caselor. Piaţeta era înţesată de tarabe, putini şi poloboace şi duhnea tare a peşte. Tămbălău şi viermuială, negustorii şi muşteriii se târguiau în gura mare, încercând să acopere strigătele pescăruşilor ce roiau deasupra capului. Pisicile lâncezeau la poalele zidurilor, prefăcându-se că nu sunt interesate câtuşi de puţin de peşte.

— Coniţa ta, a spus dintr-odată Fabio, făcând slalom printre tarabe, e foarte severă.

— Ştiu.

— Nu ţi-e rudă apropiată, nu? Se vede de la o poştă!

— Ei, da? Şi?

— E foarte frumoasă, a zis Fabio cu sinceritatea dezarmantă, crudă şi dezinvoltă a unui tânăr.

Ciri s-a făcut arc, dar, înainte de a-l potopi pe Fabio cu remarci sarcastice la adresa pistruilor şi înălţimii lui, băiatul a tras-o printre căruţe, butoaie şi tarabe, explicându-i în acelaşi timp că turnul care domina piaţeta era numit Turnul Hoţilor şi că pietrele folosite la construirea lui provin de pe fundul mării, iar copacii care se cultivă sub el poartă numele de platani.

— Eşti atât de zgârcită la vorbă, Ciri! i-a spus brusc.

— Eu? s-a prefăcut surprinsă. Deloc, nu! Doar ascult cu atenţie ceea ce spui. Ai un mod de a povesti foarte interesant, ştii? Voiam doar să te întreb…

— Ascult. Întreabă-mă!

— E departe… târgul Aretuza?

— E foarte aproape! De fapt, nici nu e târg. Să mergem la zid, ca să ţi-l arăt. Sunt scări, fii cu băgare de seamă!

Fortificaţia era înaltă, iar scările erau abrupte. Fabio transpira şi gâfâia, şi nu era de mirare, pentru că vorbea întruna. Ciri a aflat că zidul

din jurul târgului Gors Velen fusese construit recent, era mult mai recent decât aşezarea în sine, că fusese înălţat încă de elfi, înalt de treizeci şi cinci de picioare, era prevăzut cu aşa-numite cazemate, din cărămizi din piatră cioplită, nu din cărămidă arsă, întrucât îi conferea o rezistenţă

sporită la loviturile berbecilor.

În vârf au fost întâmpinaţi de briza răcoroasă a mării. Ciri respira adânc, cu bucurie, după atmosfera densă, amorţită a târgului. Şi-a sprijinit coatele pe marginea zidului, privind de sus portul ticsit de vele colorate.

— Ce-i acolo, Fabio? Ce e muntele acela?

— Insula Thanedd.

Insula părea foarte aproape. Şi nu arăta ca o insulă. Arăta ca un stâlp stâncos, gigantic, ieşit de pe fundul mării, un imens zigurat înconjurat de un drum spiralat, de un zigzag de scări şi terase. Terasele erau pline de plantaţii şi grădini verzi, iar din verdeaţă, agăţându-se de stânci precum cuiburile de rândunică, se iţeau turlele albe şi cupolele împodobite, încoronate de clădiri înconjurate de galerii. Edificiile parcă nici nu erau construite. Păreau sculptate în versanţii muntelui maritim.

— Totul e construit de elfi, a explicat Fabio. Se spune c-au folosit magie elfească. Cu toate acestea, din timpuri imemoriale, Thanedd aparţine magicienilor. Aproape de vârf, acolo unde se văd cupolele strălucitoare, se află Palatul Garstang. Acolo, în câteva zile, va începe o mare întâlnire a magicienilor. Iar acolo, uită-te, chiar în vârf, acel turn crenelat, foarte înalt, solitar, este Tor Lara, Turnul Pescăruşului…

— Se poate ajunge acolo pe uscat? E foarte aproape.

— Se poate. Există un pod care leagă ţărmul golfului cu insula. Nu se zăreşte de copaci. Vezi acoperişurile roşii de la poalele muntelui? Este Palatul Loxia. Acolo duce podul. Numai prin Loxia se poate ajunge la drumul ce duce la terasele superioare…

— Unde sunt galeriile şi podurile alea drăguţe? Şi grădinile? Cum stau agăţate de stânci, nu cad… Ce este palatul acela?

— E Aretuza, de care m-ai întrebat. Acolo se află o şcoală faimoasă

pentru tinerele magiciene.

— Ah, aşadar, acolo… Fabio? s-a lins Ciri pe buze.

— Te ascult.

— Ai văzut vreodată tinerele magiciene care studiază la acea şcoală?

În Aretuza?

Băiatul s-a uitat la ea, vizibil uluit.

— Niciodată! Nimeni nu le vede! N-au voie să părăsească insula şi să

meargă în târg. Şi nimeni nu poate călca în şcoală. Chiar şi primarul şi executorul judecătoresc, dacă au un caz pentru magiciene, pot merge doar la Loxia. La cel mai mic nivel.

— Am crezut – Ciri a dat din cap cu privirea aţintită spre acoperişurile strălucitoare ale Aretuzei – că nu e şcoală, ci închisoare. Pe insulă, pe stâncă, deasupra prăpastiei. Închisoare, şi nimic altceva.

— Cam aşa e, a fost de acord Fabio după o clipă de reflecţie. Este destul de greu de ieşit… Dar nu, nu e ca în închisoare. Adeptele sunt domniţe tinere, la urma urmei. Trebuie păzite…

— De cine?

— Ei bine… Băiatul s-a fâstâcit. Ştii tu…

— Nu ştiu.

— Cred că… Oh, Ciri, nimeni nu le ţine în şcoală cu forţa. Ele însele îşi doresc…

— Sigur – Ciri a zâmbit cu mânie –, dacă-şi doresc, n-au decât să zacă

în închisoare. Dacă n-ar fi vrut, n-ar fi putut fi închise acolo. Nu-i mare scofală, dac-o iei la picior la timp. Înainte de a ajunge acolo, pentru că

mai târziu ar putea fi mai dificil…

— Cum aşa? Să evadeze? Şi unde să…

— Ele, l-a întrerupt, mai mult ca sigur că n-au unde, sărmanele.

Fabio? Unde e târgul… Hirundum?

Băiatul s-a uitat la ea surprins.

— Hirundum nu e un târg, a corectat-o. E o fermă imensă. Cuprinde livezi şi grădini care fac legume şi fructe pentru toate aşezările din zonă.

Sunt şi iazuri unde se cresc peşti precum crapul, de exemplu…

— Cât de departe e Hirundum? În ce direcţie? Arată-mi!

— De ce vrei să ştii?

— Arată-mi, te rog!

— Vezi drumul spre apus? Unde sunt căruţele? Duce la Hirundum.

Sunt cam cincisprezece mile numai prin pădure.

— Cincisprezece mile, a repetat Ciri. Nu-i departe dacă ai un cal bun… Mulţumesc, Fabio.

— Dar pentru ce?

— Nu contează. Acum mă duci în piaţă. Mi-ai promis.

— Hai!

Aşa îmbulzeală şi hărmălaie ca în piaţa din Gors Velen Ciri nu mai văzuse niciodată. Piaţeta tumultuoasă prin care trecuseră de curând dădea impresia unui templu liniştit în comparaţie cu aceasta. Piaţa era cu adevărat imensă şi puteai, în cel mai bun caz, doar s-o priveşti de la distanţă, căci s-o străbaţi era un miracol. Fabio, cu toate astea, a ţâşnit cu îndrăzneală prin colcăială, trăgând-o de mână. Ciri îşi rotea capul în toate direcţiile.

Negustorii strigau, muşteriii ţipau şi mai tare, copiii pierduţi în mulţime plângeau şi urlau. Vitele mugeau, oile behăiau, păsările cotcodăceau şi cârâiau. Artizanii piticani băteau cu ciocanul în plăci de metal şi, când încetau să bată ca să-şi stingă setea, începeau să înjure birjăreşte. Alămuri, gonguri şi chimvale răsunau din mai multe locuri în piaţă, menestreli şi trubaduri concertau prin căruţe. Ca să complice lucrurile

şi mai mult, cineva care nu se vedea în mulţime sufla încontinuu într-o surlă. Era limpede că nu e muzician.

Ciri a sărit ca să ocolească un porc care guiţa întruna şi a dat peste nişte coteţe cu găini. Poticnindu-se, a călcat pe ceva moale şi mieunător.

S-a dat într-o parte şi a căzut sub copitele unei dihănii uriaşe, scârboase, dezgustătoare şi ameninţătoare, ce-i împrăştia pe oameni cu părul său.

— Ce-a fost? a icnit ea, regăsindu-şi echilibrul. Fabio?

— O cămilă. Nu te teme!

— Nu mă tem! Ce crezi?!

Privea în jur curioasă. Se uita cum făureau hobbiţii în faţa publicului obiecte artizanale, din piele de capră, era captivată de frumuseţea păpuşilor oferite spre vânzare de o pereche de semielfi. Admira obiectele de malachit şi jasp expuse de un gnom plictisit. Cu interes şi în cunoştinţă de cauză, se uita la spadele din atelierul armurierului. A observat câteva fete împletind coşuri de răchită şi a concluzionat că nu poate fi nimic mai rău decât munca.

Cel care zicea din surlă s-a oprit. Probabil fusese ucis.

— Ce miroase atât de bine aici?

— Gogoşi. Fabio şi-a pipăit tăşcuţa. Ai poftă să mănânci una?

— Am poftă să mănânc două.

Vânzătorul le-a dat trei gogoşi, a luat cincana şi le-a dat rest patru monede de cupru, iar pe una a rupt-o în două. Ciri,

revenindu-şi încet din uluire, privea scena ruperii, înghiţind cu greu prima gogoaşă.

— Aha, de aici, a întrebat ea, luând-o pe cealaltă, vine zicala: „Nu

merită decât jumătate de bănuţ”?

— De aici. Fabio şi-a înghiţit gogoaşa. Nu sunt monede aici decât de un ban. Nu folosiţi jumătate de ban de unde vii?

— Nu, s-a lins Ciri pe degete. De unde vin eu se folosesc ducate de aur. În plus, s-a chinuit s-o rupă de pomană.

— De ce?

— Pentru că am poftă să mănânc a treia gogoaşă.

Gogoşile umplute cu prune acţionau ca elixirul cel mai miraculos. Ciri s-a înveselit, iar viermuiala din piaţă n-a mai înspăimântat-o, chiar îi plăcea. Nu l-a lăsat pe Fabio s-o tragă în spatele lui, ci l-a tras ea în locul în care era cea mai mare îmbulzeală, unde cineva declama ceva de pe tribuna improvizată din butoaie. Era un om bătrân şi gras. După capul ras şi veşmintele cenuşii, Ciri l-a recunoscut ca fiind un preot rătăcitor.

Mai văzuse ca el vizitând din când în când templul lui Melitele la Ellander. Maica Nenneke nu vorbea despre ei în alţi termeni decât „acei nebuni fanatici”.

— Există o singură lege în lume! răcnea preotul. Legea lui Dumnezeu!

Toată natura este supusă acestei legi, întregul pământ şi tot ceea ce trăieşte pe suprafaţa acestui pământ! Magia şi vrăjile contravin legii!

Prin urmare, vrăjitorii sunt blestemaţi, iar ziua mâniei se apropie, ziua în care focul din cer va distruge insula păcătoasă! Apoi zidurile Loxiei, Aretuzei şi Garstangului, în spatele cărora păgânii se adună pentru a-şi urzi intrigile! Aceste ziduri vor fi ruinate…

— Şi le vor reconstrui, la naiba! a murmurat un zugrav de lângă Ciri, într-o cămaşă pătată de var.

— Vă avertizez, oameni buni şi credincioşi, a vociferat preotul. Nu vă

încredeţi în vrăjitori, nu vă duceţi la ei, nici pentru sfaturi, nici pentru rugăciuni! Nu vă lăsaţi înşelaţi de aspectul lor frumos sau de vorba lor mieroasă, căci într-adevăr vă spun că aceşti vrăjitori sunt ca nişte morminte vopsite în alb, frumoase pe dinafară şi oase putrede şi mâncate de viermi pe dinăuntru!

— Ia uită-te la el! i-a spus o tânără cu un coş plin de morcovi. Ce tare se crede. El e împotriva magicienilor, pentru că îi invidiază.

— Bineînţeles, a fost de acord cu ea zugravul. Ia uite, e chel ca un huhurez, iar burdihanul îi atârnă până la genunchi. Vrăjitorii sunt drăguţi, nici graşi, nici pleşuvi… Ce să mai spun de magiciene, ha, câtă

graţie…

— Şi-au vândut sufletul diavolului pentru această splendoare! a strigat individul cu un ciocan de pantofar la brâu.

— Eşti tâmpit, derbedeule! Dacă n-ar fi fost domniţele bune din Aretuza, ai fi plecat cu traista-n băţ! Mulţumită lor, avem ce să

înfulecăm!

Fabio a tras-o pe Ciri de mânecă, plonjând din nou într-o îmbulzeală

care i-a condus spre centrul pieţei. Au auzit bătăile tamburului şi strigătele răsunătoare care cereau linişte. Mulţimea nu avea de gând să

tacă, dar pe cel aflat pe postamentul de lemn nu-l deranja. Avea o voce puternică şi clară şi ştia să o folosească.

— Lume, lume, spre aducere la cunoştinţă! a urlat, derulând un sul de pergament. Hugo Ansbach, din neamul gnomilor, e scos în afara legii, pentru că elfii răufăcători, zişi şi Veveriţe, în casa sus-numitului au primit pat şi de-ale gurii. La fel şi Justin Ingvar, fierarul, din neamul piticanilor, care a forjat vârfuri de săgeţi pentru ticăloşii răufăcători mai înainte pomeniţi. Prin urmare, pe amândoi primarul îi declară în afara legii şi porunceşte urmărirea lor. Cine îi va prinde va primi această

răsplată: cincizeci de coroane în monede. Dar, dacă cineva le dă hrană

sau adăpost, va fi socotit vinovat şi va fi pedepsit la fel ca ei. Şi, dacă

sunt găsiţi la o fermă sau într-un sat, întregul sat sau întreaga fermă va plăti…

— Da’ cine, a strigat cineva din mulţime, ar adăposti gnomi? Căutaţi-i prin gospodăriile lor şi o să-i găsiţi şi băgaţi-i pe toţi, toţi neoamenii, în temniţă!

— În ştreang, nu în temniţă!

Oratorul a citit în continuare anunţurile primarului şi ale consiliului local, dar Ciri şi-a pierdut interesul. Era pe punctul de a părăsi mulţimea când dintr-odată a simţit o mână pe fund. Absolut deloc accidental, ciudat şi extrem de abil.

Spaţiul îngust se pare că făcea imposibilă întoarcerea, dar Ciri a învăţat în Kaer Morhen cum să se mişte în locuri dificile. S-a întors şi a fost nedumerită. În spatele ei, un tânăr preot cu capul ras i-a zâmbit arogant. Şi ce, părea să spună zâmbetul lui, ce ai de gând să faci acum?

Te vei îmbujora drăgălaş, iar lucrurile rămân aşa, nu?

Preotul, din câte se vedea, nu avusese de-a face niciodată cu protejata lui Yennefer.

— Ţine-ţi labele acasă, cheliosule! a izbucnit Ciri furioasă. N-ai decât

să te pişti pe tine de fund, tu… cioclu scârbos!

Profitând de faptul că preotul e prins în mulţime, că nu se putea clinti, a vrut să-l lovească cu piciorul, dar intenţia i-a fost zădărnicită de Fabio, care a tras-o brusc departe de preot şi de locul incidentului. Văzând că

tremură de mânie, a încercat s-o calmeze, dându-i un pumn de floricele de porumb glazurate, în faţa cărora Ciri a uitat imediat de incident.

Stăteau lângă tejghea, într-un loc din care se vedea eşafodul cu stâlpul.

Însă niciun personaj negativ nu era la stâlp, iar eşafodul era împodobit cu ghirlande de flori şi servea drept scenă unei trupe de muzicanţi ambulanţi, îmbrăcaţi ca nişte papagali,

care cântau după ureche la ţambal şi cimpoi, la cobză şi lăută. O tânără brunetă, cu un şal brodat şi plin de paiete, cânta şi dansa, scuturând tamburina şi bătând ritmic în eşafod cu vârful şi cu tocul pantofiorilor.

O magiciană strângea ierburi din poiană, viperele au venit,
Muşcând-o s-au otrăvit, iar ea nu că n-a murit, ci a şi întinerit!

Mulţimea adunată în jurul eşafodului se prăpădea de râs şi aplauda ritmic. Vânzătorul de clătite a aruncat o altă porţie de aluat în uleiul încins. Fabio s-a lins pe degete şi a tras-o de mânecă pe Ciri.

Era o puzderie de dughene şi de peste tot le făcea cu ochiul ceva apetisant. Au mai mâncat câte o prăjitură cu smântână, apoi – pe din două – o anghilă afumată şi, pe urmă, ca să-şi dreagă gustul, au mâncat ceva foarte straniu, prăjit, în vârf de băţ. După aceea, s-au oprit la butoaiele de varză şi au pretins că vor să guste ca să cumpere mai mult.

După ce au mâncat pe săturate şi au spus că nu mai cumpără, vânzătorul ambulant le-a strigat că sunt nişte căcăcioşi.

Au mers mai departe. De restul banilor, Fabio a cumpărat un coş de pere bergamote.

Ciri s-a uitat spre cer, dar a socotit că nu e încă amiaza.

— Fabio? Ce-o fi în corturile şi dughenele de-acolo, de lângă zid?

— Diferite distracţii. Vrei să vezi?

— Vreau.

În faţa primului cort erau numai bărbaţi, se sprijineau de pe un picior pe altul, vizibil excitaţi. Din interior răsunau acorduri de flaut.

— „Bruneta Leila… a descifrat cu greu Ciri inscripţia strâmbă de pe prelată – îşi dezvăluie toate tainele trupului în dans”… Ce tâmpenie, ce

taine…

— Hai să mergem mai departe, a îndemnat-o Fabio, îmbujorându-se uşor. O, uite, aici e interesant. Un clarvăzător prezice viitorul. Mai am doi groşi, ne-ar ajunge…

— Nu merită, a spus Ciri. Ce mai profeţie, pentru doi groşi! Pentru a prezice, trebuie să fii profet. Clarviziunea este o mare artă. Chiar şi în rândul magicienelor, cel mult una din o sută are astfel de puteri…

— Surorii mele mai mari, a contrazis-o băiatul, i s-a prezis că se va mărita şi chiar aşa a fost. Nu te bosumfla, Ciri. Hai să ne vedem viitorul…

— Nu vreau să mă mărit. Nu vreau să-mi ştiu viitorul. E năduşeală şi vine miros de tămâie din cort, nu intru. Dacă vrei, du-te singur, eu te-aştept. Nu ştiu, zău, la ce-ţi trebuie ghicit? Ce vrei să ştii?

— Ei bine… s-a bâlbâit Fabio. Mai ales, dacă o să… Să călătoresc. Aş

vrea să călătoresc. Să văd lumea…

O s-o vadă, s-a gândit Ciri, având senzaţia că se învârte tot cu ea. *O să*

navigheze pe corăbii mari, cu pânze... O să ajungă pe tărâmuri pe care nimeni nu le-a mai văzut în faţa ochilor... Fabio Sachs, descoperitorul... Va boteza cu numele lui un cap, de la capătul continentului, care deocamdată nu are nume. La cincizeci şi patru de ani, având o soţie, un fiu şi trei fiice, va muri departe de casă şi de rude... Din cauza unei boli care azi încă nu are nume...

— Ciri! Ce-i cu tine?

Şi-a şters faţa cu mâna. Avea impresia că e scufundată în apă, că iese la suprafaţă înotând de pe fundul unui lac adânc şi îngheţat.

— Nu-i nimic... a murmurat ea, privind în jur şi recuperându-şi cunoştinţa. Mi se-nvârteşte capul... De la zăpuşeală. Şi de la tămâia din cort...

— Mai degrabă de la varză, a contrazis-o serios Fabio. Am mâncat atât de mult, nu trebuia. Şi pe mine... îmi clocoteşte burta.

— Eu n-am nimic! şi-a ridicat capul cu demnitate Ciri, simţindu-se, de fapt, mai bine. Gândurile care mi-au zburat prin cap ca un vârtej au dispărut în uitare. Hai, Fabio! Să mergem mai departe.

— Vrei o pară?

— Bineînţeles că vreau.

La poalele zidului, un grup de adolescenţi jucau sfârleaza pe bani.

Vârful era învelit cu grijă cu un şnur, trebuia tras cu îndemânare, ca o

plesnitură de bici, pentru a-i imprima o mişcare de rotaţie, astfel încât să

se rostogolească pe câmpurile trasate cu cretă. Ciri îi bătuse la sfârlează

pe aproape toţi băieţii din Skellige, precum şi pe toate adeptele din templul lui Melitele. Îi încolţise deja ideea de a se alătura jocului şi de a le lua derbedeilor nu numai paralele, ci şi pantalonii scurţi peticiţi şi răspeticiţi, când atenţia i-a fost brusc atrasă de strigăte puternice.

La capătul şirului de corturi şi dughene era înghesuită între zid şi o scară de piatră o prelată întinsă pe nişte pari dispuşi în semicerc. Între doi pari era intrarea, păzită de un bărbat înalt, ţeapăn, ciupit de vărsat de vânt, îmbrăcat într-o haină matlasată şi pantaloni vărgaţi, cu ciubote de marinar. În faţa lui se îngrămădea un grup de oameni. După ce îi aruncau plictisiţi în mână câteva monede, oamenii dispăreau unul după

altul în spatele prelatei. Ciupitul strecura banii într-o cutie mare, pe care o zornăia strigând aspru.

— La mine, oameni buni! La mine! Veţi vedea cu ochii voştri cea mai groaznică fiinţă creată de zei! Groază şi grozăvie! Un basilisc viu, spaima veninoasă a deşerturilor zerrikane, diavolul întrupat, mâncător nesătul de oameni! N-aţi mai văzut încă aşa un monstru, lume, lume! Proaspăt prins, adus cu corabia de pe marea Korab! Ia uitaţi-vă, ia uitaţi-vă cu ochii voştri la basiliscul viu şi nevătămat, pentru că n-o să-l mai vedeţi nicăieri şi niciodată! Ultima ocazie! Aici, la mine, numai pentru trei cincane! Moşnegii şi copiii numai pentru două cincane!

— Ha! a spus Ciri, îndepărtând o viespe de pe pară. Basilisc? Viu?

Trebuie să-l văd. Până acum l-am văzut doar în gravuri. Haide, Fabio!

— Nu mai am bani…

— Am eu. Plătesc şi pentru tine. Hai, fără frică!

— Şase, te rog. Ciupitul s-a uitat la cincanele aruncate în palmă. Trei cincane de căciulă. E mai ieftin pentru femeile cu copii.

— El – Ciri a arătat spre Fabio cu para în mână – este un copil. Iar eu sunt o babă.

— E mai ieftin pentru babele cu un copil în braţe, a mârâit. Fii drăguţă şi mai pune două cincane sau daţi-vă la o parte şi daţi-le voie altora să treacă. Grăbiţi-vă, oameni buni! Mai sunt doar trei locuri libere!

Dincolo de prelatele prinse de pari, oamenii se înghesuiau într-un inel dens care înconjura o platformă de scânduri, pe care se afla o cuşcă

acoperită cu un covor. După ce au intrat şi ultimii spectatorii care au

completat publicul, ciupitul a sărit pe platformă, a luat un baston şi a ridicat covorul cu el. O duhoare scârboasă de reptilă a invadat aerul.

Între spectatori s-a stârnit o rumoare, s-au îndepărtat uşor.

— Faceţi bine, oameni buni, a spus ciupitul, şi nu staţi prea aproape, că e primejdios!

În cuşcă, vizibil prea strâmtă pentru ea, zăcea o şopârlă mare, acoperită cu solzi de culoare închisă şi cu desene

ciudate. Când ciupitul a lovit cuşca cu bastonul, reptila a început să se dea de ceasul morţii, să-

şi hârşâie solzii de gratiile cuştii, să-şi întindă gâtul lung şi să şuiere pătrunzător, dezvelindu-şi dinţii conici ascuţiţi, albi, în contrast puternic cu solzii închişi la culoare, pliaţi în jurul botului. Audienţa a oftat zgomotos în cor. A fost acompaniată de lătratul strident al unui căţel lăţos, ţinut în braţe de o femeie cu alură de negustorească ambulantă.

— Uitaţi-vă bine, oameni buni! a strigat ciupitul. Şi bucuraţi-vă că aşa ceva nu trăieşte prin părţile noastre! Acesta este un basilisc monstruos din îndepărtata Zerrikania! Nu vă apropiaţi, nu vă apropiaţi, pentru că, chiar şi dintr-o cuşcă închisă, vă poate otrăvi cu răsuflarea lui!

Ciri şi Fabio şi-au croit, în cele din urmă, drum prin inelul publicului, până în faţă.

— Basiliscul, a continuat ciupitul de la înălţime, sprijinindu-se în baston ca un gardian într-o halebardă, e cea mai veninoasă fiară din lume! Căci basiliscul este regele viperelor! Dacă ar fi mai multe basiliscuri, lumea s-ar duce de râpă! Din fericire, monstrul e foarte rar, deoarece este zămislit dintr-un ou clocit de cocoş. Cum ştim cu toţii, oameni buni, nu orice cocoş clocește ouă, ci numai cei scârnavi, care îşi pun târtiţa la bătaie, ca găinile.

Spectatorii au izbucnit în râs, ca un cor, la gluma anterioară sau mai degrabă posterioară. Doar Ciri nu râdea, ci urmărea tot timpul cum se zvârcoleşte fiinţa speriată de zgomot, lovind gratiile cuştii şi muşcându-le, străduindu-se în zadar să-şi desfacă membranele sfâşiate ale aripilor în cuşca prea strâmtă.

— Ouăle fecundate de un asemenea cocoş, a continuat ciupitul, trebuie făcute de o sută unu şerpi veninoşi! Iar

când basiliscul eclozează…

— Nu e niciun basilisc! a zis Ciri, muşcând din bergamotă.

Ciupitul s-a uitat la ea pieziş.

— …când eclozează basiliscul, după cum spuneam, a continuat el,

atunci mănâncă toţi şerpii din cuib, le absoarbe veninul, fără să păţească

nimic. Înmagazinează atâta venin, încât poate ucide nu numai cu dinţii sau numai cu atingerea, ci şi doar cu răsuflarea! Iar dacă un cavaler călare străpunge basiliscul cu suliţa, veninul urcă de-a lungul armei omorându-i pe loc şi pe călăreţ, şi pe cal!

— Ba nu-i adevărat, l-a contrazis Ciri tare, scuipând o sămânţă.

— E adevărul gol-goluţ! a protestat ciupitul. Omoară şi calul, şi călăreţul!

— Exact!

— Taci din gură, fetiţo! a apostrofat-o negustoreasa cu căţelul. Ia, nu-

ţi mai băga tu nasul! Vrem să ascultăm şi să ne minunăm!

— Ciri, opreşte-te! i-a şoptit Fabio, trăgând-o într-o parte.

Ciri a bombănit ceva întinzându-şi mâna în coş după altă pară.

— Înaintea basiliscului – a ridicat vocea ciupitu, dornic să acopere rumoarea crescândă a spectatorilor – nici bine nu i

se aude fâşâitul, că

toate vietăţile o iau la sănătoasa. Toate animalele, chiar şi balaurul, da’

ce spun eu, crocodilul chiar şi crocodilul, pfui, e cel mai groaznic, cine l-a văzut ştie. O singură vietate nu se teme de basilisc, şi anume beica.

Când dă peste monstru în deşert, beica fuge mâncând pământul prin pădure, unde caută nişte ierburi cunoscute numai de ea şi le mănâncă.

Apoi veninul basiliscului n-o mai poate ataca, pe când muşcătura ei poate fi cauzatoare de moarte…

Ciri a pufnit în râs, a ţuguiat buzele şi a scos un zgomot prelung şi neobişnuit.

— Hei, deşteapta pământului! n-a mai răbdat ciupitul. Dacă nu-ţi place, valea! Nu eşti obligată să asculţi sau să te uiţi la basilisc!

— Nu-i niciun basilisc.

— Serios? Şi atunci, ce este, domniţă Ştietot?

— Un vyvern, a afirmat Ciri, aruncând codiţa perei şi lingându-şi degetele. Un vyvern obişnuit. Un pui mic, flămând şi murdar. Doar un vyvern şi-atât. În Graiul mai Vechi: wyvern.

— O, ia te uită! a strigat ciupitul. Cu ce fată isteaţă şi educată avem de-a face! Ia mai tacă-ţi fleanca, că de nu…

— Hei, gata! a intervenit un tinerel blond, cu o baretă de catifea şi cu o mantie fără stemă, ţinând după umeri o fată

delicată şi fragilă, într-o rochie de culoarea caisei. Uşurel, dresorule! N-o ameninţa pe nobila domniţă, că faci cunoştinţă cu spada mea! Ca să nu mai spun că ceva

pute a înşelătorie aici!

— Ce înşelătorie, tinere cavaler? a zis sugrumat ciupitul. Minte mucoasa asta… Adică am vrut să zic că se înşală domniţa nobilă din naştere! Acesta este un basilisc!

— Acesta este un vyvern, l-a contrazis iar Ciri.

— Cum să fie?! E un basilisc! Ia, uita-ţi-vă bine la el, cât e de aspru, cât e de şuierător, cum muşcă din zăbrelele cuştii! Ce dinţi are! Dantura, vă spun eu, o are ca…

— Ca un vyvern, a făcut Ciri o grimasă.

— Dacă tot te pricepi aşa de bine, a ţintuit-o ciupitul cu o privire cu care nu i-ar fi fost ruşine unui basilisc autentic, hai mai aproape! Vino, ca să-ţi sufle în faţă! Ca să vadă toată lumea cum o să te trântească la pământ dintr-o răsuflare! Hai, treci încoace!

— Cu dragă inimă!

Ciri şi-a tras mâna din mâna lui Fabio şi a făcut un pas înainte.

— Nu voi îngădui aşa ceva! s-a scandalizat junele bălai, abandonându-

şi tovarăşa de culoarea caisei şi ţinându-i calea lui Ciri. Nu se poate! Te expui prea mult, drăguţă domniţă.

Ciri, căreia încă nu i se adresase nimeni aşa, s-a îmbujorat uşor, s-a uitat la tinerel, şi-a fluturat genele aşa cum

încercase de multe ori cu scribul Jarre.

— Nu e niciun risc, nobile cavaler, i-a zâmbit seducător, în pofida avertizărilor lui Yennefer, care îi amintise de-atâtea ori parabola cu nebunul şi brânza. N-o să mi se întâmple nimic. Respiraţia veninoasă nu-i decât o născocire.

— Aş vrea – tinerelul şi-a pus mâna pe montura spadei – să fiu lângă

tine. Ca să te protejez şi să te apăr... Îmi îngădui?

— Îţi îngădui.

Ciri nu ştia de ce expresia de furie a fetei în rochie de culoarea caisei îi dădea atâta satisfacţie.

— Eu o protejez şi o apăr! a ridicat Fabio capul şi l-a privit sfidător pe scutier. Şi-o să mă duc cu ea!

— Oameni buni, a înălţat Ciri capul, mai multă demnitate! Nu vă

împingeţi! E loc pentru toată lumea.

Inelul de spectatori se agita şi murmura, în timp ce ea se îndrepta curajoasă spre cuşcă, simţind în ceafă respiraţia ambilor băieţi. Vyvernul furios şuiera şi se zbătea, o duhoare de reptilă îi lovea nările lui Ciri.

Fabio gâfâia zgomotos, dar Ciri nu s-a întors. S-a apropiat, şi-a întins mâna, mai avea puţin şi atingea cuşca. Monstrul s-a năpustit asupra gratiilor, încercând să le roadă cu dinţii. Mulţimea s-a unduit din nou, cineva a ţipat.

— Ei bine, ce spuneţi? s-a întors Ciri mândră, cu mâinile în şold. Am murit? Oare m-a otrăvit monstrul veninos? Este

ăsta basilisc cum sunt eu…

S-a oprit, văzând paloarea de pe chipurile lui Fabio şi al scutierului. S-a întors şi a băgat de seamă că două gratii se îndoaie sub presiunea jivinei furioase, scoţând cuiele ruginite din cadru.

— Fugiţi! a strigat ea din rărunchi. Se rupe cuşca!

Spectatorii se buluceau ţipând spre ieşire. Câţiva au încercat să treacă

prin prelată, dar s-au încurcat unii pe alţii, s-au prăvălit într-o colcăială

zumzăitoare. Scutierul a apucat-o de braţ pe Ciri chiar în momentul în care încerca să sară în lateral, drept urmare s-au dezechilibrat, s-au clătinat şi, în cădere, i-au pus piedică lui Fabio. Căţelul lăţos al negustoresei ambulante lătra, ciupitul de vărsat de vânt înjura, iar fata în caisiu ţipa strident.

Gratiile de la cuşcă s-au rupt cu un scrâşnet, vyvernul a ţâşnit.

Ciupitul de vărsat de vânt a sărit de pe platformă şi a încercat să-l oprească cu bastonul, dar dihania l-a dezarmat dintr-o singură lovitură, s-a ghemuit pe labe şi l-a biciuit cu coada spinoasă, transformându-i obrazul ciupit de vărsat de vânt într-un terci sângeros. Lighioana şi-a desfăcut aripile sfâşiate şi le-a fluturat, încercând să decoleze de pe platformă pentru a se năpusti asupra scutierului, lui Ciri şi lui Fabio.

Fata în caisiu a leşinat şi a căzut lată, cu faţa în sus. Ciri s-a încordat să

facă un salt, dar şi-a dat seama că nu are timp.

Au fost salvaţi de căţelul lăţos, desprins din mâinile negustoresei, care se răsturnase şi se înfăşurase în fustele ei, vreo şase la număr. Lătrând subţire, căţelul s-a aruncat spre monstru. Vyvernul a şuierat, s-a ridicat, l-a sfâşiat cu ghearele, s-a arcuit spontan într-o mişcare şerpuitoare, şi-a înfipt dinţii în gâtul lui. Căţelul a schelălăit sălbatic.

Scutierul s-a ridicat în genunchi, şi-a întins mâna, dar nu mai dădea de montura spadei, pentru că Ciri fusese mai rapidă. A scos spada din teacă cu o mişcare fulgerătoare, sărind în semirotaţie. Vyvernul s-a ridicat, capul sfârtecat al câinelui îi atârna din botul dinţos.

Toate mişcările învăţate în Kaer Morhen, după cum se părea, Ciri le

executa de la sine, aproape fără voinţa şi participarea ei. A înjunghiat în burtă vyvernul năucit şi imediat s-a rotit în eschivă, dar lighioana năpustită asupra ei a căzut pe nisip, ţâşnindu-i sângele. Ciri a sărit peste ea, evitându-i cu maximă dexteritate coada tremurândă şi, cu fermitate, acurateţe şi forţă a înjunghiat-o la gât, după care a sărit în lateral din reflex, mişcare care s-a dovedit inutilă, aplicându-i o ultimă lovitură, de această dată zdrobindu-i şira spinării. Vyvernul s-a răsucit şi a încremenit, numai coada spinoasă se mai unduia şi se mai zbătea, împrăştiind nisipul în jur.

Ciri i-a strecurat repede scutierului spada însângerată în mână.

— Primejdia a trecut! Le-a strigat ea mulţimii puse pe fugă şi spectatorilor care încă se mai chinuiau să iasă din împleticeala prelatei.

Monstrul a fost ucis! Acest cavaler curajos l-a pus la pământ…

Dintr-odată, a simţit o senzaţie de sugrumare şi de vârtej în stomac, ochii i s-au întunecat. Ceva cu o forţă teribilă o lovise atât de tare din spate, încât îi clănţăneau şi dinţii. S-a uitat în jur dezorientată. În zadar, fusese ceva din pământ.

— Ciri… i-a şoptit Fabio îngenunchind lângă ea. Ce-ai păţit? Pe toţi zeii, eşti albă ca varul…

— Păcat, a îngăimat ea, că nu te vezi pe tine însuţi!

Oamenii roiau în jurul ei. Unii loveau vyvernul cu bastoane şi obiecte contondente, alţii îl pansau pe ciupit, alţii îl aplaudau pe scutierul eroic, curajosul ucigaş de monştri, singurul care-şi păstrase luciditatea şi împiedicase masacrul. Scutierul o îmbrăţişa pe domniţa în caisiu, uitându-se uluit la lama spadei, murdărită cu dâre de sânge care începeau să se usuce.

— Eroul meu… Domniţa în straie de culoarea caisei s-a trezit, şi-a aruncat braţele în jurul gâtului lui. Salvatorul meu! Iubitul meu!

— Fabio, i-a zis Ciri cu un glas stins, văzându-i pe gardienii oraşului împingând mulţimea, ajută-mă să mă ridic şi să ne luăm tălpăşiţa!

Repede!

— Bieţii copii… o femeie corpolentă, cu pălărie, s-a uitat la ei când se strecurau din mulţime. Aţi avut noroc. O, dacă nu era cavalerul curajos, ochii mamelor voastre ar fi lăcrimat de mama focului!

— Ia vedeţi cine e tânărul curajos! a strigat un meşter cu şorţ de piele.

Merită o centură şi pinteni pentru fapta sa!

— Iar dresorul să fie dus la stâlp! Bastoane, bice! Un asemenea

monstru în târgul nostru, printre oameni…

— Apă, mai repede! Domniţa a leşinat din nou!

— Sărăcuţa mea Musculiţă! – negustoreasa ambulantă a zbierat, aplecată peste ceea ce mai rămăsese din căţeluşa lăţoasă. Căţeluşa mea, sărăcuţa! Lumeeee! Prindeţi fata, nenorocita, care a înfuriat balaurul!

Unde-o fi? Puneţi mâna pe ea! Nu dresorul e de vină, ci numai din cauza ei s-a petrecut totul!

Gardienii târgului, sprijiniţi de numeroşi voluntari, au reuşit să

străbată mulţimea şi să se uite în jur. Ciri şi-a stăpânit vertijul.

— Fabio, a şoptit ea, ne despărţim. Ne întâlnim într-un moment pe străduţa pe care am venit. Du-te! Şi, dacă cineva te opreşte şi te întreabă

de mine, nu mă cunoşti şi nu ştii cine sunt.

— Dar… Ciri…

— Du-te!

A strâns în pumn amuleta de la Yennefer şi a murmurat vraja de activare. Vraja a acţionat rapid, exact la timp. Gardienii,

care deja se împingeau spre ea, se opreau debusolaţi.

— Ce naiba? s-a mirat unul dintre ei uitându-se, aparent, direct în ochii lui Ciri. Unde-i? Tocmai am văzut-o, la naiba…

— Acolo, acolo! a strigat altul, arătând în partea cealaltă.

Ciri s-a întors şi s-a îndepărtat, încă tulburată şi slăbită de creşterea adrenalinei şi de activarea amuletei. Amuleta a funcţionat exact aşa cum ar fi trebuit: absolut nimeni nu a văzut-o şi nimeni nu a băgat-o în seamă. Absolut nimeni. Ca urmare, înainte de a ieşi din mulţime, a fost lovită, călcată şi îmbrâncită de nenumărate ori. Miraculos, a evitat să-i fie zdrobit pieptul de o lădiţă de lemn, căzută dintr-un car. Ochiul ei mai avea puţin şi era împuns cu o furcă. Vrăjile, aşa cum constatase, aveau şi ele părţile lor bune şi rele – şi la fel de multe avantaje, ca şi dezavantaje.

Amuleta n-a mers mult. Ciri nu avea suficientă putere s-o controleze şi să prelungească durata vrăjii. Din fericire, vraja a încetat să mai acţioneze la momentul potrivit: când a ieşit din mulţime şi l-a văzut pe Fabio aşteptând-o pe străduţă.

— O! i-a spus băiatul. Of, Ciri. Eşti. Mi-am făcut griji…

— De pomană. Să mergem, mai repede. E trecut de amiază, trebuie să

ne întoarcem.

— Te-ai descurcat destul de bine cu monstrul, se uita admirativ băiatul la ea. Te-ai descotorosit repede de el! De unde ai învăţat?

— Ce? Vyvernul a fost ucis de scutier.

— Ba nu. Am văzut…

— N-ai văzut nimic! Te rog, Fabio, nu sufla niciun cuvânt nimănui.

Nimănui. Şi mai ales domniţei Yennefer. Ce-mi face, dacă află…

A tăcut.

— Cei de acolo, a arătat ea înapoi, către piaţă, aveau dreptate. Eu l-am înfuriat pe vyvern… Din cauza mea…

— N-ai nicio vină, a negat Fabio. Cuşca era putredă, vai de ea! Se putea rupe în orice moment, peste un ceas, mâine, poimâine… E mai bine că s-a întâmplat acum, pentru că i-ai salvat…

— Scutierul i-a salvat! a strigat Ciri. Scutierul! Să-ţi intre bine în cap!

Îţi zic, dacă mă spui, te voi preschimba în… Ceva groaznic! Ştiu farmece! Te voi vrăji…

— Hei! s-a auzit din spatele lor. Gata!

Una dintre femeile din urma lor avea părul închis la culoare, lins, ochii strălucitori şi buzele subţiri. Purta pe umeri o mantie scurtă, din satin purpuriu, împodobită cu blană de pârş.

— De ce nu eşti la şcoală, adepto? a întrebat-o pe Ciri rece, măsurând-o cu o privire pătrunzătoare.

— Stai puţin, Tissaia! a intervenit cealaltă femeie, mai tânără, cu părul deschis şi înaltă, într-o rochie verde, cu decolteu adânc. N-o cunosc. Poate că nu este…

— Este, a întrerupt-o femeia cu părul închis. Sunt sigură că e una dintre fetele tale, Rita. La urma urmei, nu le ştii pe toate. O fi una dintre cele care au scăpat de la Loxia în debandada din timpul mutărilor. Să

vezi cum ne recunoaşte de îndată. Ei bine, aştept.

— Ce? s-a încruntat Ciri.

Femeia şi-a strâns buzele subţiri, ajustându-şi manşetele mânecilor.

— De la cine ai furat amuleta de camuflaj? Sau poate ţi-a dat-o cineva?

— Ce?

— Nu-mi pune răbdarea la încercare, adepto! Numele, clasa, numele preceptoarei! Repejor!

— Ce?

— O faci pe proasta, adepto? Numele! Care ţi-e numele? Ciri îşi încleşta dinţii, iar în ochi i se aprinsese o vâlvătaie verde.

— Anna Ingeborga Klopstock, a îngăimat ruşinată.

Femeia a ridicat mâna, iar Ciri a înţeles imediat gravitatea greşelii. O

singură dată, Yennefer, sătulă de mofturile ei, i-a demonstrat cum funcţionează farmecul paralizant. Senzaţia era groaznică. Şi acum a fost la fel.

Fabio a scos un strigăt mut şi s-a repezit la ea, dar cealaltă femeie, cu părul deschis, l-a apucat de guler şi l-a anihilat. Băiatul a încercat să

opună rezistenţă, dar braţul femeii era tare ca fierul. Ciri nu putea să-şi mişte nici măcar un deget. Simţea că-i cresc încet rădăcini în pământ.

Femeia cu părul închis s-a aplecat înspre ea pironindu-şi ochii strălucitori în cei ai fetei.

— Nu sunt o susţinătoare a pedepselor corporale, a spus cu o voce de gheaţă, aranjându-şi din nou manşetele mânecilor. Dar voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să fii pedepsită. Nu pentru neascultare, nici pentru furtul amuletei şi nici pentru chiul. Nici că porţi haine civile, că mergi cu un băiat şi că vorbeşti cu el anumite lucruri despre care ţi s-a atras atenţia să nu pomeneşti. Vei fi biciuită că n-ai fost în stare s-o recunoşti pe marea maestră.

— Nu! a strigat Fabio. Nu-i faceţi niciun rău, nobilă domniţă! Sunt un scrib la banca domnului Molnar Giancardi, iar fata e...

— Ciocul mic! a strigat Ciri. Cio...

Farmecul a fost aruncat rapid şi brutal. A simţit sânge în gură.

— Ei bine? l-a îndemnat cea cu părul deschis pe Fabio, eliberându-l din strânsoare şi aranjându-i gulerul răsucit. Hai, vorbeşte! Cine-i domniţa asta grozavă?

Margarita Laux-Antille a ieşit plescăind apa din piscină şi stropind în jur. Ciri nu s-a putut abţine să n-o urmărească. O văzuse goală pe Yennefer de mai multe ori şi nu-i trecea prin cap că cineva ar putea avea o siluetă mai frumoasă. Se înşelase. La vederea trupului Margaritei Laux-Antille ar fi crăpat de invidie până şi statuetele de marmură ale zeiţelor şi nimfelor.

Magiciana a luat ciubărul cu apă rece şi l-a turnat peste bust, înjurând obscen şi scuturându-se.

— Hei, fetiţo! i-a făcut un semn lui Ciri. Fii drăguţă şi dă-mi un prosop! Ei, ia nu te mai holba atât la mine!

Ciri a oftat uşor, încă ofuscată. După ce Fabio le-a dezvăluit cine era ea, magicienele au târât-o prin jumătate de târg, făcând-o de râs. În

banca lui Giancardi, problema s-a lămurit pe loc. Magicienele şi-au cerut iertare de la Yennefer, justificându-şi atitudinea. Ideea era că adeptele de la Aretuza fuseseră temporar transferate la Loxia, pentru ca spaţiile şcolare să fie transformate în săli pentru participanţii la congresul magicienilor. Profitând de învălmăşeala din timpul mutării, mai multe adepte fugiseră din Thanedd şi începuseră să cutreiere târgul. Margarita Laux-Antille şi Tissaia de Vries, alarmate de activarea amuletei lui Ciri, o luaseră drept o adeptă hoinară.

Magicienele şi-au cerut iertare de la Yennefer, dar niciuna nu s-a gândit să-şi ceară iertare şi de la Ciri. Yennefer, ascultându-le, se uita la Ciri, care îşi simţea urechile arzând. Dar cel mai rău o păţise Fabio –

Molnar Giancardi îl săpunise pe băiat, de-i dăduseră lacrimile. Lui Ciri îi era milă, dar în acelaşi timp era mândră de el – Fabio se ţinuse de cuvânt şi nu scosese nici măcar un cuvânt despre vyvern.

Yennefer, după cum se dovedise, le cunoştea foarte bine pe Tissaia şi pe Margarita. Magicienele au invitat-o la „Stârcul de Argint”, cel mai bun şi mai scump han din Gors Velen, unde trăsese Tissaia de Vries când ajunsese, întârziind astfel, din motive cunoscute doar de ea, plecarea spre insulă. Margarita Laux-Antille, care, după cum s-a aflat mai

târziu, era rectorul Aretuzei, a acceptat invitaţia magicienei mai vârstnice şi au împărţit o odaie un timp. Hanul era cu adevărat luxos – avea o baie proprie la subsol, pe care Margarita şi Tissaia au închiriat-o pentru uzul lor exclusiv, plătind o sumă frumuşică. Yennefer şi Ciri, bineînţeles, au fost îmbiate să se bucure de baie, aşa că au alternat tuspatru săriturile în piscină cu sauna, bârfind ore în şir.

Ciri i-a dat prosopul magicienei. Margarita i-a mângâiat uşor obrazul.

Ciri a oftat din nou şi a sărit în piscină, în apa cu parfum de rozmarin.

— Înoată ca o foculiţă, a râs Margarita, întinzându-se lângă Yennefer pe şezlongul de lemn. Şi e graţioasă ca o naiadă. Mi-o dai, Yenna?

— De aceea am adus-o aici.

— În ce clasă trebuie să o înscriu? Ştie elementele de bază?

— Le ştie. Dar să înceapă ca toate celelalte, cu pregătitoarea. Nu-i strică.

— Bine gândit! a fost de acord Tissaia de Vries, ocupându-se cu aranjarea ulcelelor pe masa de marmură, acoperită cu un strat de vapori condensaţi. Bine gândit, Yennefer! Îi va fi mai uşor dacă va începe odată

cu celelalte novice.

Ciri a ţâşnit din piscină, s-a aşezat pe marginea acesteia, şi-a răsucit părul, plescăind apa cu picioarele. Yennefer şi Margarita bârfeau leneş, din când în când îşi ştergeau feţele cu cârpe înmuiate în apă rece.

Tissaia, înfăşurată modest într-un prosop, nu s-a alăturat conversaţiei, dând impresia că e complet absorbită de ordonarea lucrurilor de pe masă.

— Cu umilinţă îmi cer iertare, stimabile domniţe! a exclamat de sus brusc stăpânul invizibil al hanului. Vă rog să mă iertaţi că îndrăznesc să

vă întrerup, dar... Un ofiţer vrea s-o vadă urgent pe domniţa de Vries!

Spune că nu suferă amânare!

Margarita Laux-Antille a chicotit şi i-a făcut cu ochiul lui Yennefer, apoi şi-au lăsat să le alunece prosoapele de pe sâni ca la comandă, dezvelindu-şi şoldurile, şi au adoptat o poză destul de sofisticată şi foarte sfidătoare.

— Lasă ofiţerul să intre! a strigat Margarita, reţinându-şi râsetele. E

bine venit! Suntem gata!

— Ca nişte copii, a suspinat Tissaia de Vries, scuturând din cap.

Acoperă-te, Ciri!

Ofiţerul a intrat, dar glumele magicienelor au avut parte de un fiasco.

Ofiţerul nu s-a zăpăcit când le-a văzut, nu s-a înroşit, n-a rămas cu gura căscată, nu s-a zgâit cu ochi rotunzi. Pentru că ofiţerul era o femeie. O

femeie înaltă, subţire, cu o cosiţă neagră groasă şi o spadă pe spate.

— Coniţă, i s-a adresat femeia uscată, arcuită uşor spre Tissaia de Vries, şi astfel zornăindu-şi zalele. Daţi-mi voie să raportez îndeplinirea poruncii. Vă cer îngăduinţa să mă întorc la garnizoană.

— De acord, i-a răspuns Tissaia scurt. Mulţumesc pentru escortă şi pentru ajutor. Drum bun.

Yennefer s-a aşezat pe şezlong, uitându-se la cocarda de pe braţul ofiţerului, cu negru, roşu şi auriu.

— Oare nu cumva te cunosc?

Ofiţerul s-a înclinat cu rigiditate, şi-a şters faţa transpirată. Baia era fierbinte şi purta armură de zale şi un caftan de piele.

— Am fost de multe ori la Vengerberg, a spus ea, coniţă Yennefer. Mă

cheamă Rayla.

— Judecând după cocardă, te afli în slujba trupelor speciale ale regelui Demawend?

— Da, coniţă.

— Rangul?

— Căpitan.

— Foarte bine, a râs Margarita Laux-Antille. În armata lui Demawend, după cum constat cu satisfacţie, au început în cele din urmă să-i ridice la rangul de ofiţer pe soldaţii care au ouă.

— Pot să plec? s-a îndreptat ofiţerul, sprijinindu-şi mâna pe montura spadei.

— Poţi.

— Ţi-am simţit duşmănia din glas, Yenna, i-a spus Margarita după o clipă. Ce ai cu duduia căpitan?

Yennefer s-a ridicat şi a luat două ceşti de pe masă.

— Ai văzut stâlpii de la răscruci? a întrebat-o. N-aveai cum să nu-i fi văzut, n-aveai cum să nu fi simţit duhoarea leşurilor în putrefacţie.

Stâlpii ăştia sunt ideea şi munca lor. Ai ei şi ai subalternilor ei din detaşamentele speciale. O bandă de sadici!

— E război, Yennefer. Rayla şi-a văzut de multe ori tovarăşii de arme căzuţi vii în labele Veveriţelor. Atârnaţi de mâini în copaci, ţinte pentru săgeţi. Orbiţi, castraţi, cu picioarele arse pe ruguri. Atrocităţile comise de Scoia’tael sunt demne de Falka însăşi.

— Nici metodele detaşamentelor speciale nu sunt departe de metodele Falkăi. Dar nu despre asta e vorba, Rita. Nu mă înduioşează soarta elfilor, ştiu ce înseamnă războiul. Ştiu şi cum se câştigă războaiele.

Datorită soldaţilor care, cu convingere şi devotament, se jertfesc pentru apărarea ţării, pentru apărarea gospodăriilor lor. Nu datorită celor ca Rayla, mercenari care luptă pentru

bani, care nu pot şi nu vor să se sacrifice. Nici măcar nu ştiu ce înseamnă sacrificiul. Şi, chiar dacă află, îl dispreţuiesc.

— Lasă-i naibii cu sacrificiul şi dispreţul lor! Ce ne pasă? Ciri, pune-ţi ceva pe tine şi sari să ne mai aduci o carafă! Am chef să mă îmbăt azi.

Tissaia de Vries a oftat, scuturând din cap. Ceea ce nu i-a scăpat atenţiei Margaritei.

— Din fericire, a chicotit, nu mai suntem în şcoală, dragă maestră. Ne e permis să facem ce ne place.

— Chiar şi în prezenţa unei viitoare adepte? a întrebat-o Tissaia sardonic. Eu, când eram rector în Aretuza…

— Ne aducem aminte şi încă cum, a continuat Yennefer cu un zâmbet.

Chiar dacă am vrea, n-avem cum să uităm. Du-te după carafă, Ciri!

Sus, aşteptând carafa, Ciri a asistat la plecarea ofiţerului şi a gărzii sale formate din patru soldaţi. Le-a urmărit cu curiozitate şi admiraţie atitudinea, îmbrăcămintea şi armele. Rayla, căpitanul cu cosiţă neagră, se certa cu stăpânul hanului.

— N-am de gând să aştept până în zori! Ce-mi pasă că porţile sunt închise! Vreau să fiu imediat în spatele zidurilor! Ştiu că hanul are poterna lui în spatele grajdurilor! Îţi poruncesc s-o deschizi!

— Regulamentul…

— Ei, rahat cu mac! Execut poruncile maestrei de Vries!

— Bine, căpitane, nu mai striga atâta. Îţi deschid…

Poterna menţionată s-a dovedit a fi o trecere îngustă, solidă, care ducea direct dincolo de zidurile târgului. Până când i-a fost adusă carafa, Ciri a văzut poterna deschisă, precum şi pe Rayla şi garda sa ieşind în noapte.

A căzut pe gânduri.

— Ei bine, în sfârşit, s-a bucurat Margarita, nu-i sigur dacă văzând-o pe Ciri sau carafa pe care o ducea.

Ciri a pus carafa pe masă – evident cum nu trebuia, pentru că Tissaia de Vries a repoziţionat-o imediat. Turnând, Yennefer a stricat aranjamentul, iar Tissaia a trebuit să o rearanjeze din nou. Ciri şi-a imaginat-o pe Tissaia profesoară şi s-a îngrozit.

Yennefer şi Margarita s-au întors la conversaţia întreruptă, fără să uite de carafă. Lui Ciri i-a fost clar că în curând va trebui să se ducă din nou după alta. A căzut pe gânduri, ascultând vorbele magicienelor.

— Nu, Yenna, a scuturat din cap Margarita. Nu eşti la curent, din câte văd. Am rupt-o cu Lars. S-a terminat. *Elaine deireádh,* vorba elfilor.

— Şi de-aia vrei să te îmbeţi?

— Printre altele, a spus Margarita Laux-Antille. Sunt tristă, nu mă

ascund. La urma urmei, am fost împreună patru ani. Dar a trebuit să mă

despart de el. Din coada câinelui nu faci sită de mătase…

— Mai ales, a pufnit Tissaia de Vries, uitându-se la licoarea aurie pe care o agita în ulcică, că Lars era căsătorit.

— Asta e, s-a resemnat magiciana. Cred că n-are nicio importanţă.

Toţi bărbaţii atrăgători de vârsta mea sunt căsătoriţi, n-am ce face. Lars m-a iubit şi mi s-a părut o vreme că… ce să spun? Voia prea mult. Îmi ameninţa libertatea şi mă săturasem de ideea lui obsesivă de

monogamie. De altfel, ţi-am urmat exemplul, Yenna. Îţi aminteşti de discuţia din Vengerberg? Când ai decis să te desparţi de vrăjitorul tău?

Te-am sfătuit atunci să te mai gândeşti, ţi-am spus că nu întâlneşti dragostea pe toate drumurile. Dar tot tu aveai dreptate. Dragostea cu dragostea, iar viaţa cu viaţa. Iubirea trece…

— N-o asculta, Yennefer! a intervenit rece Tissaia. E amărâtă şi plină

de regrete. Ştii de ce nu vine la banchetul de la Aretuza? Pentru că îi e ruşine să se arate acolo fără bărbatul cu care a fost împreună patru ani.

Pe care l-a trădat. Pe care l-a pierdut pentru că nu i-a putut aprecia dragostea.

— Oare n-ar fi mai bine să vorbim despre altceva? a sugerat Yennefer, aparent neafectată, dar cu o voce uşor schimbată. Ciri, mai toarnă-ne! La naiba, ce mică e carafa asta! Fii drăguţă, mai adu una!

— Adu două! a plusat Margarita râzând. Ca răsplată, vei primi şi tu o duşcă şi privilegiul de a sta cu noi, ca să nu mai

trebuiască să tragi cu urechea. Educaţia ta începe aici, chiar acum, înainte de a ajunge la mine, la Aretuza.

— Educaţie! a ridicat Tissaia ochii spre tavan. Pe toţi zeii!

— Şşşt, dragă maestră! Margarita şi-a dat o palmă peste coapsa umedă, făcând-o pe furioasa. Acum eu sunt rectorul şcolii! N-ai reuşit să

mă pici la examenele finale!

— Regret.

— Şi eu. Închipuiţi-vă! Aş fi practicat acum în particular, aşa, ca Yenna, n-ar mai trebui să mă omor cu adeptele, să le şterg mucii de la nas plângăcioaselor sau să-mi bat capul cu cele recalcitrante. Ciri, ascultă-mă şi ia aminte. O magiciană acţionează mereu. Malefic sau benefic, se va vedea mai târziu. Dar trebuie să acţionăm, să luăm cu îndrăzneală viaţa de coarne. Crede-mă, îmi pare rău doar pentru inacţiune, indecizie şi ezitare. Faptele săvârşite şi hotărârile luate, deşi uneori mi-au adus tristeţe şi remuşcări, nu le regret. Uită-te la coniţa asta serioasă, care gesticulează pedant şi dă ordine în stânga şi-n dreapta! E Tissaia de Vries, mare maestră, care a instruit zeci de magiciene. Învăţându-le să acţioneze. Că nehotărârea…

— Las-o în pace, Rita!

— Tissaia are dreptate, i-a spus Yennefer, încă privind în colţul băii.

Încetează! Ştiu că eşti tristă din cauza lui Lars, dar nu-l transforma într-o lecţie de viaţă. Fata mai are destulă vreme pentru astfel de lecţii. Şi

oricum nu le va învăţa la şcoală. Ciri, du-te şi umple carafa!

Ciri s-a ridicat. Era complet îmbrăcată.

Şi pe deplin hotărâtă.

— Ce? a urlat Yennefer. Cum adică? Cum a plecat?

— A poruncit… a bâiguit hangiul, aplecându-se şi împingându-şi spatele în perete. A poruncit să-i înhămăm iapa…

— Şi tu ai ascultat-o? În loc să vii la noi să ne anunţi?

— Coniţă! Da’ de unde era să ştiu? Eram sigur că vă îndeplineşte poruncile… Nici nu mi-a trecut prin gând…

— Tâmpitul naibii!

— Calmează-te, Yennefer! Tissaia şi-a dus mâna la frunte. Nu te lăsa copleşită de emoţii! E noapte. N-o vor lăsa să iasă pe poartă.

— Mi-a poruncit, a şoptit hangiul, să-i deschidem poterna…

— Şi i-aţi deschis-o?

— Cu congresul ăsta, coniţă, şi-a coborât hangiul privirea, într-un târg plin de magicieni… Oamenii se tem, nimeni nu îndrăzneşte să le stea în cale… Cum aş fi putut s-o refuz? Ea a vorbit la fel ca dumneata, coniţă, avea acelaşi glas… Şi arăta la fel… Nimeni nu a îndrăznit nici măcar s-o privească în ochi, ce să mai vorbim de întrebări… Semăna leit cu dumneata… Din toate punctele de vedere… Mi-a cerut toc şi cerneală şi a scris o scrisoare.

— Dă-mi-o!

Tissaia de Vries a fost cea mai rapidă. Şi a citit cu voce tare: *Coniţă, Yennefer!*

Iartă-mă. Mă duc la Hirundum pentru că vreau să-l văd pe Geralt.

Înainte de a merge la şcoală, vreau să-l văd. Iartă-mă pentru neascultare, dar trebuie. Ştiu că mă vei pedepsi, dar nu vreau să

regret indecizia şi ezitarea. Dacă o fi să regret, măcar să fie pentru fapte şi acţiune. Sunt o magiciană. Îmi iau viaţa de coarne. Mă întorc când pot.

Ciri

— Asta e tot?

— Mai e şi un post-scriptum:

Spune-i Ritei că nu va trebui să-mi şteargă mucii la şcoală.

Margarita Laux-Antille şi-a clătinat capul cu neîncredere. Iar Yennefer a înjurat. Cârciumarului i s-a suit sângele la cap şi a rămas cu gura căscată. Auzise multe înjurături la viaţa lui, dar ca astea, niciodată.

Briza sufla dinspre ţărm spre mare. Valuri de nori se repezeau spre luna agăţată deasupra pădurii. Drumul spre Hirundum era cufundat în beznă. Galopul devenise prea periculos. Ciri a încetinit, luând-o la trap.

Nici măcar nu-i trecea prin gând să meargă la pas. Se grăbea.

Din depărtare se auzeau tunetele furtunii care se apropia, orizontul se lumina din când în când de la strălucirea fulgerelor care străpungeau întunericul, conturând dinţii ferăstrăului format din vârfurile copacilor.

Îşi strunea calul. Era la o răscruce – calea se bifurca, ambele drumuri arătau la fel.

De ce nu mi-a spus nimic Fabio despre răscruce? Dar la urma urmei nu mai contează, nu mă rătăcesc niciodată, ştiu mereu ce direcţie să aleg...

Bine, dar de ce nu ştiu acum încotro să mă îndrept?

O formă imensă i s-a deplasat deasupra capului fără niciun foşnet.

Simţea că inima îi sare din piept şi i se urcă pe esofag. Calul s-a învârtit, a zvârlit şi a pornit în galop pe drumul din dreapta. L-a oprit după o clipă.

— Nu-i decât o bufniţă obişnuită, a spus ea, încercând să se liniştească

pe ea însăşi şi calul, o simplă pasăre... N-are de ce să-ţi fie frică...

Vântul se înteţea, norii întunecaţi acopereau complet luna. Însă în faţa ei, în perspectiva drumului care şerpuia prin pădure, era o lumină. A călărit mai repede, nisipul zbura de sub copite.

Curând a trebuit să se oprească. Înaintea ei era o stâncă şi apoi marea de pe fundul căreia ieşea stâlpul stâncos, negru, familiar al insulei. Din locul în care se afla nu se puteau observa luminile din Garstang, Loxia sau Aretuza. Vedea doar turnul solitar, înalt, care se iţea în Thanedd.

Tor Lara.

A răsunat vuietul unui tunet, iar un moment mai târziu i s-a alăturat banda orbitoare a fulgerului, care lega norii tulburi

cu vârful turnului.

Tor Lara se uita la ea cu ochii roşii ai ferestrelor, părea pentru o secundă

că este un incendiu în interiorul turnului.

Tor Lara… Turnul Pescăruşului… De ce mă înspăimântă acest nume minunat?

Vântul sufla printre copaci, ramurile gemeau, ochii lui Ciri se îngustau, praful şi frunzele îi plesneau obrazul. Şi-a întors iapa care fornăia şi făcea nazuri. Şi-a recăpătat orientarea. Insula Thanedd îi indica nordul, ea trebuia să meargă spre vest. Drumul nisipos se desluşea în beznă ca o panglică albă, bine conturată. A luat-o la galop.

A vuit un tunet din nou, în lumina fulgerului, Ciri i-a văzut dintr-odată pe călăreţi. Siluetele întunecate, neclare ocupau ambele părţi ale drumului. A auzit un urlet.

— *Gar’ean!*

Fără să stea pe gânduri, şi-a cabrat calul, a tras de frâie, s-a întors şi a luat-o din nou la galop. În spatele ei, răcnete, şuierături, nechezături, ropot de copite.

— *Gar’ean! Dh’oine!*

Galop, ropot de copite, adiere de vânt. Tenebre în care sclipesc trunchiurile albe ale mestecenilor de pe marginea drumului. Tunet.

Fulger, în lumina căruia doi călăreţi încercau să-i taie calea. Unul dintre ei întinde mâna, vrea să-i ia frâiele. Are o coadă de veveriţă pe căciulă.

Ciri îi dă pinteni iepei, se apleacă şi se lipeşte de gâtul ei, iar impulsul o împinge într-o parte. În spatele ei, răcnete, şuierături, tunet. Fulger.

— Spar'le, Yaevinn!

Galop, galop! Mai iute, căluţule! Tunet. Fulger. Răscruce. În stânga! Nu mă rătăcesc niciodată. Din nou răspântie. La dreapta! La galop, căluţule!

Iute, iute!

Drumul duce în sus, nisip sub copite, calul, deşi îndemnat, încetineşte…

În vârful dealului s-a uitat înapoi. Un alt fulger ilumina drumul.

Complet gol. Şi-a ciulit urechile, dar nu putea auzi decât vântul care foşnea în frunze. A tunat.

Nu e nimeni aici. Veveriţele… Doar o amintire de la Kaedwen.

Trandafirule de la Shaerrawedd… Totul mi s-a năzărit. Nu e niciun suflet viu pe-aici, nimeni nu mă urmăreşte…

Vântul a plesnit-o. *Vântul suflă din pământ,* s-a gândit ea, *şi îl simt pe obrazul drept…*

M-am rătăcit.

Fulger. În lumina lui, suprafaţa mării străluceşte pe fondul conului negru al insulei Thanedd. Şi Tor Lara. Turnul Pescăruşului. Un turn care atrage ca un magnet… Dar nu vreau să merg în acest turn. Mă duc la Hirundum.

Pentru că trebuie să-l văd pe Geralt.

A fulgerat din nou.

Un cal negru stătea între ea şi stâncă. Şi pe el stătea un cavaler cu coiful decorat cu aripile unei păsări de pradă. Aripile au fâlfâit dintr-odată, pasărea se pregătea de zbor…

Cintra!

O teamă paralizantă. Mâinile încleştate dureros pe dârlogi. Fulger.

Cavalerul negru îşi fixează calul. În locul feţei are o mască monstruoasă.

Zbatere de aripi…

Calul a luat-o la galop din proprie iniţiativă. Tenebre presărate cu fulgere. Pădurea se termină. Plescăit sub copite, mlaştină. În spatele ei, zgomotul aripilor unei păsări de pradă. Aproape… Tot mai aproape…

Un galop furios, ochii înlăcrimaţi de la curent. În lumina fulgerului care a spintecat cerul, Ciri a văzut arini şi sălcii pe ambele părţi ale drumului. Dar nu sunt copaci. Aceştia sunt slujitorii regelui Olch.

Slujitorii cavalerului negru galopează în urma ei, iar aripile păsării de pradă îi fâlfâie pe coif. Monştrii strâmbi de pe marginile drumului îşi întind spre ea braţele noduroase, râd sălbatic, căscând scorburile negre din trunchiuri. Ciri se lipeşte de grumazul iepei. Crengile şuieră, îi şfichiuie faţa, i se agaţă de haine. Trunchiurile scârţâie, trosnesc, scorburile rânjesc sardonic…

Leuţa din Cintra! Copilul Sângelui mai Vechi!

Cavalerul negru este chiar în spatele ei, Ciri îi simte mâna încercând s-o ia de părul de la ceafă. Îndemnată printr-un strigăt, iapa se repede înainte, sare peste o barieră invizibilă, se împiedică în crengi, le rupe cu trosnete, se loveşte...

A tras frâiele, s-a sprijinit în şa, şi-a întors calul fornăitor. A strigat sălbatic, furios. Şi-a scos spada din teacă, şi-a răsucit-o deasupra capului.

Nu mai este Cintra! Nu mai sunt copil! Nu mai sunt lipsită de apărare! N-o să

te las...

— N-o să te las! N-o să mă mai atingi! N-o să mă mai atingi niciodată!

Iapa, cu plescăieli şi clipoceli, s-a lansat în apă; îi ajungea până la burtă. Ciri s-a aplecat, a urlat, şi-a îmboldit iapa cu călcâiele, a tras-o înapoi pe dig. *Iazurile,* s-a gândit ea. *Fabio spunea ceva despre iazurile de peşte. Aici este Hirundum. M-am descurcat. Nu mă rătăcesc niciodată...*

Fulger. Dincolo de care e digul, mai încolo e zidul negru, zimţat, al pădurii, străpungând cerul ca un ferăstrău. Şi nu e nimeni. Liniştea e întreruptă doar de vuietul vântului. Undeva în mlaştină, o raţă măcăie speriată.

Nimeni. Nu este nimeni pe dig. Nimeni nu mă urmăreşte. A fost o nălucire, un coşmar. Amintiri din Cintra. Doar mi s-a părut pur şi simplu.

O luminiţă în depărtare. Un far. Sau un incendiu. Trebuie să fie o fermă.

Hirundum. Nu mai e mult. Încă un pic...

Fulger. Unu, doi, trei. Niciun tunet. Vântul a încetat dintr-odată. Iapa nechează, dă din cap şi cabrează.

Pe cerul negru apare o panglică lăptoasă, rapidă, unduitoare, ca un şarpe. Vântul suflă din nou în sălcii, ridicând de la pământ frunzele prăfuite şi ierburile moarte.

Luminiţa îndepărtată se disipează. Se scufundă, se îneacă şi se estompează în revărsarea unui miliard de foculeţe albastre, care sclipesc brusc şi acoperă toată mlaştina. Iapa fornăie, nechează, se zbate ciudat pe drum, Ciri se luptă din greu în şa.

În panglica de pe cer apar siluetele vagi ale călăreţilor. Se apropie, se pot vedea tot mai clar. Poartă coifuri împodobite cu coarne de bivol şi pene jumulite, iar sub ele, măşti albe, cadaverice. Stau pe scheletele cailor, acoperite cu valtrapuri destrămate. Un vânt furios se stârneşte printre sălcii, lamele fulgerelor taie neobosit cerul întunecat. Vântul bate din ce în ce mai tare. Nu, nu e vântul. Este un cântec ciudat.

Cavalcada coşmarescă se întoarce, se îndreaptă direct spre ea.

Copitele cailor fantomatici ropotesc printre foculeţele atârnate peste mlaştini. În fruntea cavalcadei galopează regele Prigoanei. Coiful ruginit i se bălăngăne peste masca palidă ca moartea, perforată de alveolele orbitelor în care ard vâlvătăi albastre. Mantia zdrenţuită îi flutură în jurul trupului. Pe pieptarul acoperit de rugină zornăie colierul, gol ca o teacă de fasole. Odinioară erau încrustate pietre scumpe în el. Dar i-au căzut în timpul cursei nebuneşti din cer. Şi s-au transformat în stele...

Nu-i adevărat! Nu se poate! E un coşmar, e un vis, e o ruşine! Doar mi se năzare!

Regele Prigoanei dă pinteni calului scheletic, izbucneşte într-un râs sălbatic îngrozitor.

Copil al Sângelui mai Vechi! Ne aparţii! Eşti a noastră! Hai cu noi, alătură-te prigoanei! Să prigonim până la capăt, o veşnicie, până la sfârşitul zilelor! Tu eşti fiica noastră, fiica Haosului cu ochii de stea! Alătură-te nouă

ca să cunoşti bucuria Prigoanei! Eşti de-a noastră, eşti dintre noi! Între noi îţi este locul!

— Nu! a ţipat ea. Plecaţi! Sunteţi morţi!

Regele Prigoanei râde, clănţănindu-şi dinţii ştirbi peste gulerul ruginit al armurii. În orbitele măştilor cadaverice strălucesc lumini albăstrui.

Da, suntem morţi. Dar tu eşti însăşi moartea.

Ciri se agaţă de grumazul iepei. Nu trebuie s-o grăbească. Simţind fantomele de pe urmele lor, iapa a luat-o la galop.

Bernie Hofmeier, pitican, fermier din Hirundum, şi-a ridicat capul cârlionţat, ascultând sunetul îndepărtat al tunetului.

— E tare primejdioasă, a spus el, o furtună de-asta fără ploaie. Poate să trăsnească undeva şi focu-i gata…

— O ploicică n-ar strica deloc, a oftat Jaskier, întinzând coardele lăutei, pentru că aerul e aşa de uscat, de poţi să-l tai cu cuţitul… ţi se lipeşte cămaşa de spate, ţânţarii te scot din sărite… Dar cred că tot o să

toarne până la urmă. S-a tot învârtit furtuna, ne-a tot ocolit, dar de ceva vreme se mişcă undeva spre nord. Cred că deasupra mării.

— În Thanedd, a zis piticanul. E cel mai înalt punct din zonă. Turnul de pe insulă, Tor Lara, atrage nenorocitul de fulger. Când fulgeră mai tare, parcă ia foc. Te miri că nu se prăbuşeşte…

— Asta-i magie curată, a vorbit convingător trubadurul. Totu-i magic pe Thanedd, ce mai la deal, la vale, chiar şi roca în sine. Iar magicienii nu se tem de trăsnete. Ei, dar ce spun eu! Ştii, Bernie, că pot chiar să

prindă fulgere?

— Ei, şi tu de colo! De unde-ai mai scos-o, Jaskier?

— Să mă trăsnească…

Poetul s-a oprit şi s-a uitat la cer îngrijorat. Să nu mă mişc de-aici dacă te mint. Îţi spun eu, Hofmeier, magicienii captează fulgerul. Am văzut eu cu ochii mei. Bătrânul Gorazd, cel pe care l-au ucis mai târziu pe Dealul Sodden, a prins un fulger în faţa mea. A luat o bucată lungă de sârmă, a fixat-o la un capăt de vârful turnului său, iar celălalt capăt…

— Celălalt capăt al sârmei trebuie băgat într-o butelcă, a continuat cu glas piţigăiat fiul lui Hofmeier, un pitican mic, cu un păr gros şi cârlionţat ca o blăniţă de oaie, care se învârtea în pridvor, într-o damigeană de sticlă, din-aia în care ţine tăticul vinul. Fulgerul intră în damigeană de-a lungul sârmei…

— Ia treci acasă, Franklin! a ţipat fermierul la el. La somn, la nani de-acum! E miezul nopţii şi mâine ai de lucru! Şi lasă că pun eu mâna pe tine şi-ţi dau eu ţie şi furtuni, şi sârme! N-ai să poţi sta cu fundul pe scaun două săptămâni! Petunia, du-l de-aici! Şi mai adu-ne nişte bere!

— Gata, ţi-ajunge! a spus Petunia Hofmeier furioasă, luându-şi fiul din pridvor. Ai tras destul.

— Nu mă mai bate la cap! Vezi că se întoarce vrăjitorul. Oaspeţii trebuie serviţi.

— Când s-o întoarce vrăjitorul, o să-i aduc. Lui.

— O, babă nebună! a exclamat Hofmeier, dar în aşa fel încât să nu-l audă soţia. Aşa calici sunt toţi din neamul ei, Biberveld din Luncă, calici din tată-n fiu… Iar pe vrăjitor nu-l mai vedem noi curând. Dacă a trecut de iazuri, e dispărut fără urmă. N-am mai întâlnit aşa om. Ai văzut cum se uita aseară la fete, la Cinia şi Tangerinka, când se jucau în pridvor?

Avea o privire tare ciudată. Iar acum… Nu pot să-mi iau gândul de la el, cum a plecat ca să fie singur. Şi doar mi-a primit ospitalitatea, pentru că

ferma mea este mai răzleaţă, departe de lume. Îl cunoşti mai bine, Jaskier, spune-mi…

— Îl cunosc?

Poetul a plesnit un ţânţar pe gât, a luat un acord la lăută, uitându-se la siluetele negre ale sălciilor de pe malul iazului.

— Nu, Bernie. Nu-l cunosc, a explicat. Nu cred că-l cunoaşte cineva.

Dar ceva se petrece cu el, din câte văd eu. De ce să fi venit aici, la Hirundum? Ca să fie mai aproape de insula Thanedd? Şi totuşi, când i-am propus ieri să facem un drum până la Gors Velen, de unde se poate vedea Thaneddul, a refuzat fără să stea pe gânduri. Ce l-o fi ţinând aici?

Te pomeneşti că i-aţi dat vreo comandă bănoasă?

— Da’ de unde! a negat vehement piticanul. Sincer, nici nu cred că e vreun monstru pe-aici. Copilul care s-a înecat în iaz poate c-o fi avut vreun cârcel. Dar toată lumea a început să se vaite că este un vodnic sau o kikimoră şi că trebuie chemat un vrăjitor… Cât despre bani, îi dau te-miri-ce, că mi-e şi ruşine. Ce viaţă are el? Trei nopţi după diguri, doarme

ziua sau stă ca o sperietoare în loc şi tace mâlc, se uită la copii, la casă…

Ciudat! Tare ciudat, aş spune.

— Ai spune bine.

Un fulger a străpuns cerul, iluminând gospodăria şi acareturile fermei.

Pentru o clipă, ruinele palatului elfesc din capătul uliţei au căpătat o strălucire albă. După un moment, un bubuit de tunet s-a rostogolit peste livezi. S-a stârnit un vânt năprasnic, stufărişul şi copacii foşneau şi se îndoiau deasupra iazului, oglinda apei s-a încreţit şi s-a întunecat, frunzele nuferilor se ridicau la verticală.

— Până la urmă, furtuna vine la noi, s-a uitat fermierul spre cer.

Poate că magicienii au alungat-o de pe insulă cu farmece? La Thanedd au ajuns vreo două sute… Ce crezi, Jaskier, ce vor face acolo, la congresul lor? O să iasă ceva bun?

— Pentru noi? Mă îndoiesc… Trubadurul şi-a trecut repede degetul mare peste coardele lăutei. Aceste adunări sunt, de obicei, defilări de modă, lansări de zvonuri, ocazii de bârfă şi de pus la cale şmecherii şi încurcături interne. Se ceartă

dacă să popularizeze magia sau s-o rezerve elitelor. Certuri între cei care îi slujesc pe regi şi cei care preferă să

exercite presiuni asupra regilor de la distanţă…

— Ha! a spus Bernie Hofmeier. Parcă văd că în timpul congresului va tuna şi va fulgera la Thanedd exact ca în timpul unei furtuni.

— Se prea poate. Dar ce ne pasă nouă?

— Ţie, nu, i-a răspuns sumbru piticanul. Tu doar zdrăngăneşti din lăută şi mai scoţi câte-o cântare. Te uiţi la lumea din jur şi vezi numai rime şi note. Pe când noi, nu mai departe decât săptămâna trecută, ne-au călcat varza de două ori copitele cailor. Armata urmăreşte Veveriţele, iar ele aleargă şi dispar, şi drumurile lor trec prin varza noastră…

— Nu-i vreme de bocit după varză, când arde pădurea, a recitat poetul.

— Dumneata, Jaskier, l-a privit peste umăr Bernie Hofmeier, când spui ceva, nu se poate şti dacă să plângi, să râzi sau să-ţi tragi un şut în cur. Eu vorbesc serios! Şi vreau să-ţi spun că vin vremuri grele. Pe toate drumurile – puzderie de stâlpi şi spânzurători, hoituri prin poieni şi prin păduri, la naiba, aşa o fi arătând această ţară pe vremea Falkăi. Şi cum să mai trăieşti aşa? Ziua, oamenii regelui vin şi ne-ameninţă că, dacă

ajutăm Veveriţele, ne duc şi ne ţintuiesc la stâlpul infamiei. Iar noaptea se arată elfii şi numai încearcă să le întorci spatele! Că îndată îţi promit

poetic c-o să vezi cum noaptea se face roşiatică. Sunt atât de poetici, că

ţi se face greaţă. Şi uite-aşa o ducem din incendiu în incendiu…

— Te bazezi pe faptul c-o să schimbe ceva congresul vrăjitorilor?

— Mă bazez. Chiar dumneata spuneai că magicienii s-au împărţit în două partide. De-a lungul timpului, magicienii i-au temperat pe regi, au pus capăt războaielor şi revoltelor. La urma urmei, magicienii au făcut pace cu Nilfgaardul acum trei ani. Poate că şi acum…

Bernie Hofmeier a tăcut şi a ciulit urechea. Jaskier a înăbuşit cu mâna coardele lăutei.

Ieşind din beznă, vrăjitorul şi-a făcut apariţia pe dig. Se îndrepta încet spre casă. A fulgerat din nou. Când s-a auzit tunetul, vrăjitorul era deja lângă ei, în pridvor.

— Ei, care-i treaba, Geralt? a întrebat Jaskier, pentru a întrerupe tăcerea incomodă. Ai prins bestia?

— Nu. Noaptea asta nu-i potrivită pentru vânătoare. E o noapte tulbure. Prea tulbure… Sunt ostenit, Jaskier.

— Stai jos, atunci! Respiră adânc.

— Nu m-ai înţeles.

— Aşa-i, a murmurat piticanul privind spre cer şi ascultând.

— E o noapte zbuciumată, ceva rău pluteşte în aer… Animalele mugesc prin grajduri… Şi în vuietul vântului se aud strigăte…

— Prigoana Sălbatică, a spus vrăjitorul şoptit. Închide bine obloanele, coane Hofmeier.

— Prigoana Sălbatică? s-a speriat Bernie. Fantome?

— Nu-ţi face griji! Va trece pe la înălţime. Vara se ridică mereu. Dar copiii se pot trezi, Prigoana aduce coşmaruri. E mai bine să închizi obloanele.

— Prigoana Sălbatică, a spus uitându-se neliniştit Jaskier, face a război.

— Prostii! Superstiţie!

— Şi totuşi! Cu puţin timp înainte de atacul Nilfgaardului asupra Cintrei…

— Taci! l-a oprit vrăjitorul cu un gest, s-a îndreptat dintr-odată, privind în beznă.

— Ce se petrece…

— Caii.

— La naiba! a murmurat printre dinţi Hofmeier, ridicându-se de pe

bancă. Noaptea nu pot fi decât Scoia’tael…

— Un cal, a spus vrăjitorul, ridicându-şi spada de pe bancă. Un cal adevărat. Restul sunt fantomele Prigoanei… La naiba, nu se poate…

Vara?

S-a ridicat şi Jaskier, dar îi era ruşine s-o ia la sănătoasa, pentru că

nici Geralt, nici Bernie nu par tentaţi să fugă. Vrăjitorul şi-a scos spada şi a alergat spre dig, iar piticanul, fără să stea pe

gânduri, l-a urmat, înarmat cu o furcă. A fulgerat din nou, pe dig s-a zărit un cal galopând.

Iar în spatele calului era ceva nedesluşit, ceva ca o vâltoare neregulată, ţesută din tenebre şi strălucire, avansând în urma calului. Ca un vârtej, ca o nălucire. Ceva care stârnea teamă, panică, silă îţi întorcea maţele pe dos.

Vrăjitorul a strigat, ridicând spada. Călăreţul l-a observat, a accelerat galopul, s-a uitat în spate. Vrăjitorul a strigat din nou. A tunat.

O strălucire, dar de data aceasta n-a fost un fulger. Jaskier s-a prăbuşit pe bancă şi s-ar fi băgat sub ea, dar şi-a dat seama că nu încape. Bernie şi-a lăsat furca să-i cadă din mână. Petunia Hofmeier, care ieşise din casă, a scos un răcnet.

Strălucirea orbitoare s-a materializat într-o sferă diafană, în care a apărut o figură, luând rapid contururi şi forme. Jaskier a recunoscut-o imediat. Cunoştea acele bucle negre, şiretlice şi steaua din obsidian de pe bentiţa de catifea. Ceea ce nu cunoştea şi nu mai văzuse niciodată

înainte era chipul ei. Chipul furiei şi al mâniei, chipul zeiţei Răzbunării, al Distrugerii şi al Morţii.

Yennefer a ridicat mâna şi a rostit o vrajă şi, cu un şuierat, spirale scânteietoare i s-au strecurat din palmă, străpungând cerul nopţii şi strălucind în mii de reflexii pe suprafaţa iazurilor. Spiralele s-au înfipt ca nişte săgeţi în vârtejul care-l urmărea pe călăreţul solitar. Vârtejul se zbătea, iar lui Jaskier i se părea că aude ţipete fantomatice şi că distinge siluetele halucinante ale cailor fantomatici. Le-a văzut doar o fracţiune de secundă, pentru că vârtejul s-a contractat şi s-a prăbuşit brusc, s-a închis într-o bilă, şi a urcat în cer, prelungindu-se într-o dâră şi târând o coadă ca de cometă în

urma sa. S-a lăsat întunericul, luminat doar de strălucirea palidă a felinarului ţinut de Petunia Hofmeier.

Călăreţul şi-a tras calul în curtea din faţa casei, a zburat din şa, s-a bălăbănit. Jaskier şi-a dat seama de îndată cine era. N-o mai văzuse niciodată pe această fată suplă, cu părul cenuşiu. Dar a recunoscut-o

imediat.

— Geralt… a spus fata încet. Coniţă Yennefer… Îmi pare rău… A trebuit. Ştii…

— Ciri… a răspuns vrăjitorul.

Yennefer a făcut un pas spre fată, dar s-a oprit. N-a spus nimic.

La cine se va duce oare? s-a gândit Jaskier. Niciunul dintre ei, nici vrăjitorul, nici magiciana, nu va face niciun pas, niciun gest. La cine va trage mai întâi? La el? La ea?

Ciri nu s-a apropiat de niciunul dintre ei. Nu putea alege. Aşa că a leşinat.

Casa era goală, piticanul cu ai lui plecaseră la lucru din zori. Ciri s-a făcut că doarme, dar i-a auzit pe Geralt şi pe Yennefer ieşind. A alunecat din aşternut, s-a îmbrăcat rapid, s-a furişat din cameră, i-a urmat în livadă.

Geralt şi Yennefer se îndreptau spre dig, printre iazurile albite şi îngălbenite de nuferi. Ciri se ascundea în spatele unui zid năruit şi îi privea pe amândoi printr-o fisură. Se gândea că Jaskier, faimosul poet, ale cărui poezii le citise de mai multe ori, încă mai doarme. Dar se înşela. Poetul Jaskier nu dormea. Şi a surprins-o.

— Hei, i-a spuse el, făcându-şi brusc apariţia şi chicotind, e frumos să

pândeşti şi să tragi cu urechea? Mai multă discreţie, micuţo! Lasă-i singuri.

Lui Ciri i-a năvălit sângele în cap, dar imediat şi-a apăsat buzele.

— În primul rând, nu sunt micuţă, şi-a luat inima în dinţi. Iar în al doilea rând, poate că nu-i deranjez, nu?

Jaskier a adoptat un ton serios.

— Aşa o fi, a spus el. Cred că chiar îi ajuţi.

— Cum? În ce fel?

— Nu te preface! Ieri, ai fost foarte isteaţă. Dar pe mine nu m-ai păcălit. Te-ai prefăcut că leşini, nu?

— Da, a îngăimat ea, întorcându-şi faţa. Yennefer şi-a dat seama, dar Geralt nu…

— Amândoi te-au dus în casă. Mâinile lor s-au atins. Au stat la căpătâiul patului până au mijit zorii, dar nu şi-au spus nimic unul altuia.

Acum au ieşit să vorbească pe dig. Şi te-ai hotărât să asculţi ce vorbesc…

Şi să-i pândeşti prin crăpătura din zid. Chiar trebuie să ştii ce fac ei

acolo?

— Ei nu fac nimic acolo, s-a îmbujorat Ciri. Vorbesc puţin, atât.

— Şi tu… Jaskier s-a aşezat pe iarba de sub măr şi s-a sprijinit de trunchi, verificând mai întâi dacă nu sunt furnici sau omizi pe el. Vrei să

ştii despre ce vorbesc, nu?

— Da… Nu! Şi la urma urmei… la urma urmei nici n-aud nimic. Sunt prea departe.

— Dacă vrei, a surâs bardul, îţi spun eu.

— Dar tu de unde poţi să ştii?

— Ha, ha, ha! Eu, drăguţă Ciri, sunt poet. Poeţii ştiu totul despre astfel de lucruri. Şi să-ţi mai spun ceva: poeţii ştiu mai multe despre astfel de lucruri decât împricinaţii înşişi.

— Chiar!

— Pe cuvânt. Pe cuvântul meu de poet.

— Da? Ei bine, atunci… Atunci, spune-mi despre ce vorbesc? Explică-

mi ce înseamnă toate astea!

— Ia mai trage cu ochiul prin crăpătură şi vezi ce fac.

— Ciri şi-a muşcat buza inferioară, apoi s-a aplecat mai mult, şi-a apropiat ochii de fisură:

— Coniţa Yennefer stă lângă salcie… Dă la o parte frunzele şi se joacă

cu steaua… Nu spune nimic şi nici măcar nu se uită la Geralt… Şi Geralt stă lângă ea. Şi-a lăsat capul în jos. Şi spune ceva. Nu, tace. O, fir-ar…

Ce ciudat...

— E simplu ca bună ziua.

Jaskier a găsit un măr în iarbă, l-a şters de pantaloni şi a privit-o critic:

— El îi cere să-l ierte pentru vorbele sale şi diferitele fapte prosteşti. Îi cere iertare pentru nerăbdare, pentru lipsă de încredere şi speranţă, pentru încăpăţânare, pentru insistenţă, pentru ticăloşie şi pentru comportamentul nevrednic de un bărbat. Îşi cere iertare pentru ceea ce n-a înţeles, pentru ceea ce n-a vrut să înţeleagă...

— Nu se poate! s-a îndreptat Ciri, aruncându-şi bretonul de pe frunte într-o mişcare violentă. Tu le născoceşti, sunt scorniri de-ale tale!

— Îşi cere iertare pentru ce a înţeles abia acum.

Jaskier s-a uitat la cer, iar vocea lui a preluat ritmul unor balade adevărate:

— Pentru ce ar vrea să înţeleagă, dar se teme că nu va reuşi... Şi

pentru ce nu va înţelege niciodată. Îşi cere iertare şi se căieşte... Hmm, hmm... Sens... Conştiinţă... Destin? E banal, la naiba...

— Nu-i adevărat! a bătut din picior Ciri. Geralt nu spune aşa ceva!

El... nu spune nimic. Îl văd foarte bine. El stă acolo cu ea şi tace...

— Ăsta este şi rolul poeziei, Ciri. Vorbeşte despre ce nu vorbesc ceilalţi.

— Rolul tău este prost. Iar tu scorneşti tot!

— Şi ăsta este rolul poeziei. Am auzit nişte voci ridicate deasupra iazului. Aruncă repede un ochi, ia vezi ce se întâmplă acolo.

— Geralt – Ciri s-a uitat din nou prin fisura din zid – e în picioare, cu capul în jos. Iar Yennefer se răsteşte la el. Ţipă şi-şi agită braţele. Ce înseamnă asta?

— Floare la ureche: Jaskier s-a uitat din nou la norii de pe cer. Acum îi cere ea iertare lui.

Aşa că te iau ca să te ţin şi să te păstrez, pentru un destin frumos sau urât, la bine şi la rău, ziua şi noaptea, în boală şi în sănătate, pentru că mi-eşti dragă din toată inima şi jur să te iubesc pe veci, până când moartea ne va despărţi.

Formula antică a căsătoriei

Ştim prea puţin despre dragoste. Dragostea este ca o pară. Para este dulce şi are o anumită formă. Încercaţi să definiţi forma perei.

JASKIER, *O jumătate de veac de poezie*

3

Geralt avea motive să bănuiască – şi bănuia – că banchetele magicienilor erau diferite de sărbătorile şi petrecerile muritorilor de rând. Totuşi, nu se aştepta ca diferenţele să fie atât de mari şi atât de esenţiale.

Propunerea lui Yennefer de a o însoţi la banchetul ce precede congresul magicienilor a fost o surpriză pentru el, dar nu l-a dat pe spate. Nu era prima propunere de acest fel. Odinioară, când locuiau împreună şi totul mergea strună între ei, Yennefer îşi dorea să fie la congrese şi convenţii în compania lui. Atunci însă el o refuza ferm. Era convins că printre magicieni putea fi tratat, în cel mai bun caz, ca un ciudat sau ca o curiozitate, iar în cel mai rău caz, ca un intrus sau ca un paria. Yennefer îi lua peste picior temerile, dar nu insista. Pentru că

insistase atât de mult în alte situaţii, încât se zguduia casa, iar paharele se făceau ţăndări, iar hotărârile lui Geralt erau de nezdruncinat.

De data asta, a fost de acord. Fără să stea pe gânduri. Propunerea a venit după o discuţie lungă, sinceră şi plină de emoţii. Discuţia i-a apropiat din nou, le-a îndepărtat umbra conflictelor vechi şi le-au dat uitării, le-a topit gheaţa suferinţei, mândriei şi încăpăţânării. După

discuţia de pe digul din Hirundum, Geralt ar fi fost de acord cu orice propunere a lui Yennefer. N-ar fi refuzat-o, nici dacă i-ar fi propus să

viziteze iadul pentru a bea o ulcică de catran fierbinte în compania unor demoni aprinşi.

Şi mai era şi Ciri, fără de care nu s-ar fi purtat nicio discuţie, n-ar fi avut loc nicio întâlnire. Ciri, de care, după spusele lui Codringher, se interesase un magician. Geralt spera că prezenţa sa la congres l-ar putea provoca pe magician şi l-ar forţa să acţioneze. Dar nu i-a zis lui Yennefer.

Din Hirundum s-au dus direct în Thanedd, el, ea, Ciri şi Jaskier. Mai întâi s-au oprit în complexul imens al palatului Loxia, situat la poalele versantului sud-estic al muntelui.

Palatul era burduşit de invitaţii la congres şi de persoanele însoţitoare, dar s-a găsit imediat cazare pentru Yennefer. Şi-au petrecut toată ziua în Loxia. Geralt a discutat toată ziua cu Ciri, Jaskier a umblat de colo-colo ca să adune şi să împrăştie bârfe, iar magiciana a probat şi ales câteva ţinute. Iar când s-a lăsat seara,

vrăjitorul şi Yennefer s-au alăturat procesiunii colorate, care se deplasa spre Aretuza – la palatul în care avea loc banchetul. Iar acum, în Aretuza, Geralt era uluit şi emoţionat, deşi îşi promisese că orice s-ar întâmpla, nu se va lăsa nici uimit şi nici emoţionat de nimic nici în ruptul capului.

Vasta sală centrală a palatului era dispusă în forma literei „T”. Partea cea mai lungă avea ferestre înguste şi nemaipomenit de înalte, ajungând aproape până la bolta sprijinită pe coloane. Bolta era, de asemenea, foarte înaltă. Atât de înaltă, încât cu greu se distingeau detaliile frescelor care o împodobeau, în special sexul nudurilor, acestea fiind cel mai repetat motiv pictural. La ferestre erau vitralii care trebuie să fi costat o adevărată avere, dar, cu toate acesta, în sală se simţea un curent. Geralt se mira cum de nu se sting lumânările, însă, după o observaţie mai atentă, nu s-a mai mirat. Candelabrele erau magice şi poate chiar iluzorii. Lumina, în orice caz, era puternică, incomparabil mai puternică

decât cea pe care ar fi dat-o lumânările.

Când au intrat, peste o sută de oameni dansau deja înăuntru, în sală, după cum estima vrăjitorul, putea să încapă cel puţin de trei ori mai multă lume, chiar dacă în mijloc, aşa cum se obişnuia, mesele erau aşezate în formă de potcoavă. Dar nu era o potcoavă tradiţională. Părea că se va sărbători în picioare, rătăcind perseverent de-a lungul

zidurilor decorate cu tapiserii, ghirlande şi fanioane fluturânde pe la mijlocul lor.

Erau rânduri de mese lungi sub tapiserii şi ghirlande. Iar pe mese, printre compoziţii florale fanteziste şi sculpturi de gheaţă fabuloase, mâncăruri sofisticate erau îngrămădite pe platouri rafinate. Privind mai atent, Geralt a înţeles că fantezia era de proporţii, mult mai amplă decât la fantezia descoperită la mâncare.

— Nu există nicio masă, a constatat el posomorât, netezindu-şi caftanul negru, cu garnitură argintie, scurt şi strâns în talie, de care îi făcuse rost Yennefer. Un astfel de caftan, fiind ultimul strigăt al modei, era numit dublet. Vrăjitorul nu ştia de unde provine acest nume. Şi nici nu ţinea să ştie.

Yennefer nu a reacţionat. Geralt nici nu se aştepta la o reacţie, ştia bine că magiciana nu reacţiona la asemenea declaraţii. Dar el nu a renunţat. A continuat să se lamenteze. Voia doar să cârcotească.

— Nu există nici muzică. Şi ce curent afurisit mă trage! N-ai unde să

stai. O să mâncăm şi-o să bem în picioare?

Vrăjitoarea l-a fulgerat cu privirea sa violetă.

— Da, i-a confirmat ea neaşteptat de calmă. Mâncăm în picioare.

Oricum, ştii bine că opririle prelungite la masă sunt considerate lipsite de tact.

— Voi încerca să le fac cu tact, a bodogănit el. Cu atât mai mult cu cât nu prea ai la ce să te opreşti cu adevărat din

câte văd eu.

— Băutul peste măsură e considerat o mare lipsă de tact, şi-a continuat Yennefer prelegerea, ignorându-i bodogăneala. Evitarea conversaţiei e considerată o lipsă de tact de neiertat...

— Şi, a întrerupt-o el, dacă slăbănogul cu pantaloni de cretin mi i-a arătat cu degetul pe cei doi tovarăşi ai săi, se consideră tot aşa, lipsit de tact?

— Da. Dar nu prea.

— Şi ce-o să facem, Yen?

— Mergem prin sală, salutăm, facem complimente, vorbim...

încetează cu netezirea dubletului şi cu aranjatul părului.

— Nu m-ai lăsat să-mi pun bentiţa...

— Bentiţa ta e pretenţioasă. Hai, nu mai cârcoti, dă-mi braţul şi hai să

mergem! Oprirea lângă intrare e considerată, de asemenea, lipsită de tact.

Se perindau în jurul sălii, care se umplea treptat de oaspeţi. Geralt era înfometat, dar în curând şi-a dat seama că Yennefer nu glumea. S-a lămurit că bunele maniere îi obligau, de fapt, pe magicieni să mănânce şi să bea puţin şi aparent fără nicio tragere de inimă. Şi, de parcă n-ar fi fost destul, fiecare oprire la masă implica obligaţii sociale. Observai pe cineva, îi arătai că eşti bucuros că l-ai observat, te apropiai şi îl salutai, pe cât de efuziv, pe atât de fals. După mimarea sărutului pe obraji sau după strângerea delicată şi cu lehamite a mâinii, după zâmbete ipocrite şi

complimente şi mai ipocrite, dar frumos servite, se însăila o conversaţie scurtă şi plictisitoare despre nimic.

Vrăjitorul se uita cu ochii în patru în jur, căutând feţe familiare, în principal în speranţa că nu este singurul din sală care nu aparţine frăţiei magicienilor. Yennefer îl asigurase că nu va fi singurul, dar cu toate acestea el nu a văzut pe nimeni din afara Frăţiei sau nu a putut recunoaşte pe nimeni.

Pajii aduceau vin pe tăvi, şerpuind printre oaspeţi. Yennefer nu bea deloc. Vrăjitorul voia, dar nu putea. Dubletul, pe de altă parte, se

îmbătase de-a binelea. La subsuori.

Ţinându-l abil de braţ, magiciana l-a smuls de la masă şi l-a condus până în mijlocul sălii, chiar în centrul curiozităţii publice. N-avea rost să

opună rezistenţă. Ştia ce se întâmplă. Era cea mai banală demonstraţie din lume.

Geralt ştia la ce să se aştepte, aşa că s-a supus stoic privirilor pline de o curiozitate nesănătoasă ale magicienelor şi zâmbetelor enigmatice ale magicienilor. Deşi Yennefer îl asigurase că tactul şi convenţiile interzic utilizarea magiei la astfel de evenimente, nu credea că magicienii s-ar fi putut abţine, mai ales că Yennefer l-a expus provocator în văzul tuturor.

Şi-avea dreptate să nu creadă. A simţit de câteva ori vibraţiile medalionului şi furnicăturile inimii, declanşate de impulsurile magice.

Unii, mai ales unele, încercau imprudent să-i citească gândurile. Era pregătit pentru asta, ştia despre ce era vorba,

ştia să riposteze. A privit-o pe Yennefer, aflată alături de el, cea strălucind în alb şi negru, cu părul ca pana corbului şi cu ochii violeţi, iar magicienii care îl sondau s-au tulburat, s-au pierdut, şi-au pierdut în mod clar seninătatea şi aplombul, spre încântarea şi satisfacţia lui Geralt. *Da,* le-a răspuns cu gândul, *da, nu vă înşelaţi. Este ea şi numai ea alături de mine aici şi acum, şi asta e tot ce contează. Aici şi acum. Şi cine a fost în trecut, unde a fost şi cu cine a fost înainte n-are nici cea mai mică însemnătate. Acum ea e cu mine, aici, printre voi. Cu mine şi cu nimeni altcineva. Asta cred eu şi mă gândesc mereu la ea, simţindu-i permanent parfumul şi căldura corpului ei. Şi n-aveţi decât să*

crăpaţi de invidie.

Magiciana i-a strâns tare antebraţul, l-a îmbrăţişat dintr-o parte.

— Mulţumesc, i-a murmurat ea, îndreptându-se spre mese. Dar fără

ostentaţie, te rog!

— Voi, magicienii, luaţi mereu onestitatea drept ostentaţie? De-aia nu credeţi în onestitate nici atunci când o citiţi în gândurile altcuiva?

— Da. De-aia.

— Dar îmi mulţumeşti, totuşi?

— Pentru că pe tine te cred, a răspuns şi l-a strâns şi mai ferm de braţ, a întins mâna după o farfuriuţă. Pune-mi nişte somon, vrăjitorule! Şi crabi.

— Sunt crabi de la Poviss. Probabil că au fost prinşi acum o lună, iar pe căldura asta… Nu ţi-e frică…

— Crabii ăştia, l-a întrerupt, se plimbau pe fundul mării în dimineaţa

asta. Teleportarea este o descoperire formidabilă.

— Da, a fost el de acord. Ar merita s-o popularizaţi, nu crezi?

— Lucrăm la asta. Mai dă-mi, mi-e foame!

— Te iubesc, Yen.

— Ţi-am mai spus doar, fără ostentaţie…

S-a oprit, şi-a scuturat capul, şi-a dat la o parte buclele negre de pe obraz, şi-a deschis larg ochii violet:

— Geralt! Mi-ai mărturisit-o pentru prima dată!

— Nu se poate! Râzi de mine.

— Nu, cum să fac aşa ceva? În trecut doar ai gândit-o, iar astăzi ai spus-o.

— E vreo diferenţă?

— Imensă.

— Nu vorbi cu gura plină! Şi eu te iubesc. Şi nu ţi-am spus? Doamne, te îneci! Ridică mâinile, îţi dau una în spate. Respiră adânc!

— Yen…

— Respiră, respiră, o să-ţi treacă de îndată.

— Yen!

— Da. Onestitate pentru onestitate.

— Te simţi bine?

— De când aştept, a recunoscut ea şi a stors lămâia pe somon. Că doar n-aveam cum să reacţionez la confesiuni formulate în gând. Am aşteptat vorbe, am putut răspunde, am răspuns. Mă simt minunat.

— Ce s-a întâmplat?

— Îţi zic mai târziu. Mănâncă. Somonul e delicios, binecuvântată fie Forţa, într-adevăr delicios.

— Pot să te sărut? Acum, de faţă cu toată lumea?

— Nu.

— Yennefer!

O magiciană cu părul întunecat care trecea şi-a eliberat braţul de sub cotul bărbatului ei şi s-a apropiat.

— Ai venit până la urmă? Oh, e minunat! Nu te-am văzut de un veac!

— Sabrina! Yennefer a fost atât de sinceră, încât toată lumea, cu excepţia lui Geralt, putea fi păcălită.

— Dragă! Ce mă bucur!

Magicienele s-au îmbrăţişat cu prudenţă şi-au sărutat aerul de lângă

urechi şi cerceii de diamant cu onyx. Cerceii celor două, care aminteau

de ciorchini de struguri în miniatură, erau identici – în aer mirosea instantaneu a ostilitate înfuriată.

— Geralt, dă-mi voie să ţi-o prezint pe prietena mea de la şcoală, Sabrina Glevissig de la Ard Carraigh.

Vrăjitorul s-a înclinat, i-a sărutat mâna oferită în sus. Remarcase deja că toate magicienele aşteptau să le fie sărutate mâinile, un gest care le plasa cel puţin la rang de prinţese. Sabrina Glevissig şi-a ridicat capul, cerceii îi tremurau şi-i zornăiau. În linişte, dar ostentativ şi imprudent.

— Chiar am vrut să te cunosc, Geralt, i-a zâmbit.

Ca mai toate magicienele, nu făcea uz de „conule”, „domnia voastră”

sau alte forme în vigoare printre nobili.

— Mă bucur, mă bucur, a repetat. În cele din urmă, ai încetat să ne-o ascunzi pe Yenna. Sincer, sunt surprinsă că ai tărăgănat atât. N-are de ce să-ţi fie ruşine.

— Şi eu cred la fel, a confirmat Yennefer, clipind uşor şi respingând demonstrativ o şuviţă de păr de pe cercel. Frumoasă bluză, Sabrina! De-a dreptul fermecătoare. Nu-i aşa, Geralt?

Vrăjitorul a aprobat din cap. Bluza Sabrinei Glevissig, din şifon negru, dezvăluia absolut tot ce era de dezvăluit şi avea ce. Fusta carmin, strânsă

cu o centură de argint cu o cataramă mare în formă de trandafir, era tăiată într-o parte în conformitate cu cea mai recentă modă. Ce-i drept, moda cerea ca tăietura fustei să se oprească la mijlocul coapselor, dar Sabrina avea tăietura până la jumătatea şoldului. Foarte frumos şold de altfel.

— Ce mai e nou în Kaedwen? a întrebat-o Yennefer, prefăcându-se că

nu vede că se uită la Geralt. Regele Henselt continuă să-şi irosească

forţele şi resursele pe alungarea Veveriţelor din pădure? Tot îi mai stă

capul la expediţia punitivă împotriva elfilor din Dol Blathanna?

— Să lăsăm politica! a zâmbit Sabrina.

Un nas destul de lung şi ochii aprigi o făceau să pară o vrăjitoare clasică.

— Mâine, la congres, o să ne iasă politica pe nas, a adăugat. O să

ascultăm diferite... morale. Cu privire la nevoia de coexistenţă paşnică...

De prietenie... Cu privire la necesitatea de a lua o poziţie solidară cu planurile şi intenţiile regilor noştri... Ce altceva o să mai ascultăm, Yennefer? Ce ne-a mai pregătit pentru mâine Capitulul şi Vilgefortz?

— Să lăsăm politica în pace.

Sabrina Glevissig a râs cristalin, timp în care cerceii şi-au repetat clinchetul delicat.

— Corect. Să aşteptăm până mâine. Mâine... Mâine o să se lămurească tot. Ah, politica asta, sporovăielile astea nesfârşite... ce fatal se reflectă asupra tenului. Din fericire, am o alifie miraculoasă, crede-mă, drăguţă, ridurile se topesc ca zăpada la soare... Să-ţi dau reţeta?

— Mulţumesc, dragă, dar nu am nevoie de ea. Chiar nu.

— Ştiu. La şcoală, întotdeauna te-am invidiat pentru tenul tău. Pe toţi zeii, câţi ani ai?

Yennefer s-a prefăcut că face o reverenţă cuiva care trecea pe lângă ei.

Sabrina i-a zâmbit vrăjitorului şi i-a dezvăluit încântată ce nu mai reuşea să ascundă şifonul negru. Geralt a înghiţit din nou în sec, încercând să

nu se uite prea îndrăzneţ la sfârcurile ei trandafirii, prea vizibile sub ţesătura transparentă. S-a uitat jenat la Yennefer. Magiciana zâmbea, dar el o cunoştea prea bine. Era furioasă.

— Iertaţi-mă! a spus ea brusc. O văd pe Filippa acolo. Trebuie neapărat să vorbesc cu ea. Hai, Geralt! Pa, Sabrina!

— Pa, Yenna! Sabrina Glevissig l-a fixat cu privirea pe vrăjitor, încă o dată, te felicit pentru… gustul tău.

— Mulţumesc, vocea lui Yennefer era rece. Mulţumesc, draga mea.

Filippa Eilhart era în compania lui Dijkstra. Geralt, care avusese oarecum de-a face cu spionul redanian, ar fi trebuit să se bucure în sfârşit, găsea şi el un prieten care, asemenea lui, nu aparţinea frăţiei. Dar nu s-a bucurat deloc.

— Mă bucur să te văd, Yenna!

Filippa a sărutat aerul de lângă cercelul lui Yennefer.

— Bună, Geralt! l-a salutat ea. Îl cunoaşteţi pe contele Dijkstra, nu?

— Cine nu-l cunoaşte? Yennefer a înclinat capul şi i-a oferit lui Dijkstra mâna pe care spionul a sărutat-o cu reverenţă. Ce plăcere să te revăd, conte!

— Plăcerea e de partea mea! a spus şeful serviciului secret al regelui Vizimir. Să te văd din nou, Yennefer! Mai ales într-o companie atât de plăcută. Geralt, respectul meu cel mai profund…

Geralt, refuzând să se asigure că respectul său e cel mai profund, i-a scuturat mâna sau, mai degrabă, a încercat s-o scuture, deoarece mâna lui Dijkstra era mai mare decât una normală şi de aceea o strângere era aproape imposibilă.

Spionul uriaş era îmbrăcat într-un dublet bej, descheiat destul de informal. Era evident că se simte confortabil în el.

— Am observat, i-a spus Filippa, că ai stat de vorbă cu Sabrina!

— Am stat, i-a zis Yennefer. Ai văzut ce purta? Trebuie să n-ai nici gust şi nici ruşine ca să… Ea, la naiba, e mai bătrână decât mine… Nu contează. Dar măcar de-ar mai avea ceva de arătat! O maimuţă

nesuferită!

— A încercat să te tragă de limbă? Toată lumea ştie că spionează

pentru Henselt din Kaedwen.

— Serios? s-a prefăcut Yennefer uimită. Când s-a aflat, au crezut că e o glumă tare bună, şi pe bună dreptate.

— Conte, cum te distrezi la manifestarea noastră? l-a întrebat Yennefer când Filippa şi Dijkstra s-au oprit din râs.

— Extrem de bine, s-a aplecat curtenitor spionul regelui Vizimir.

— Dacă ţinem cont că, a zâmbit Filippa, contele se află aici în interes de serviciu, această declaraţie este un compliment preţios pentru noi. Şi, ca orice compliment de acest gen, e mai puţin sincer. Chiar acum o clipă

mi-a mărturisit că ar prefera un salon frumos, familiar, iluminat discret, cu miros de torţe şi de carne prăjită pe grătar. Şi-ar dori o masă

tradiţională, presărată cu sos şi inundată cu bere, pe care ar putea să

bată cu o halbă tactul unor cântece deocheate de pahar şi sub care dimineaţa s-ar putea strecura cu graţie ca să doarmă printre ogarii preocupaţi de roaderea oaselor. Iar la argumentele mele, în sprijinul superiorităţii modului nostru de a sărbători, el a făcut, închipuiţi-vă, urechea toacă.

— Într-adevăr? s-a uitat Vrăjitorul blând la spion. Şi care ar fi, mă

rog, argumentele, dacă nu sunt prea indiscret?

De data aceasta întrebarea lui a fost aparent tratată ca o glumă tare bună, pentru că ambele magiciene au pufnit în râs în acelaşi timp.

— Ah, voi, bărbaţii… a spus Filippa. Nu înţelegeţi nimic. Oare e posibil să impresionezi cu rochia şi figura în semiîntuneric şi fum, aşezat la masă?

Geralt, fără să-şi găsească cuvintele, doar s-a înclinat. Yennefer l-a strâns uşor de braţ.

— A! a exclamat ea. O văd pe Triss Merigold acolo. Trebuie să schimb vreo două vorbe cu ea… Iertaţi-ne că vă părăsim acum. Pe curând, Filippa! Cu siguranţă vom mai găsi o ocazie să mai stăm la taclale astăzi.

Nu-i aşa, conte?

— Fără doar şi poate, a zâmbit Dijkstra şi s-a aplecat adânc. Îţi stau la dispoziţie, Yennefer. Aştept doar un semn.

S-au apropiat de Triss, strălucitoare în câteva nuanţe de albastru şi acvamarin. Triss şi-a întrerupt conversaţia cu doi magicieni, a zâmbit fericită, a îmbrăţişat-o pe Yennefer, a repetat ritualul sărutării aerului din preajma urechilor. Geralt i-a luat mâna oferită, dar s-a hotărât să

acţioneze împotriva ceremonialului: a îmbrăţişat-o pe magiciana cu părul şaten şi i-a sărutat obrazul moale şi pufos ca o piersică. Triss s-a îmbujorat uşor.

Magicienii s-au prezentat. Unul era Drithelm din Pont Vanis, iar celălalt, fratele său, Detmold. Ambii erau în slujba regelui Esterad din Kovir. Amândoi s-au dovedit taciturni şi au plecat cu prima ocazie.

— Aţi stat de vorbă cu Filippa şi Dijkstra din Tretogor, le-a spus Triss, jucându-se cu inimioara din lapislazuli în montură de argint cu diamante, agăţată la gât.

— Bănuiesc că ştiţi cine este Dijkstra?

— Ştim, a confirmat Yennefer. A vorbit şi cu tine? A încercat să te iscodească?

— A încercat, a zâmbit cu subînţeles magiciana şi a chicotit.

— Cu multă grijă. Dar Filippa l-a împiedicat cât a putut. Şi eu, care credeam că se înţeleg de minune…

— E foarte bună prietenă cu el, a avertizat-o Yennefer pe un ton serios. Mare grijă, Triss! Să nu-i sufli nicio vorbă despre… Ştii tu cine.

— Ştiu. O să am grijă. Apropo… şi-a coborât vocea Triss. Ce face? Pot s-o văd?

— Dacă te hotărăşti să predai la Aretuza, i-a zâmbit Yennefer, o poţi vedea foarte des.

— A! a făcut Triss ochii mari. Înţeleg. Ciri…

— Mai încet, Triss! vorbim mai târziu. Mâine. După consiliu.

— Mâine? i-a zâmbit straniu Triss.

Yennefer s-a încruntat, dar, înainte de a-i adresa întrebarea, s-a declanşat o mică agitaţie în sală.

— Sunt aici, şi-a dres glasul Triss. În sfârşit au ajuns.

— Da, a confirmat Yennefer, dezlipindu-şi privirea de la ochii prietenei. Sunt aici. Geralt, în sfârşit ai ocazia să-i întâlneşti pe membrii Capitulului şi ai Consiliului Suprem. Dacă se va ivi un prilej, o să ţi-i

prezint, dar nu ţi-ar strica să-i ştii dinainte pe fiecare.

Magicienii s-au despărţit, înclinându-se în faţa personalităţilor care intrau în sală prin coridorul format în mijlocul ei. În frunte era un bărbat nu prea tânăr, dar robust, într-un costum extrem de modest, de lână.

Lângă el era o femeie înaltă, cu trăsături dure şi păr întunecat şi lins.

— E Gerhart din Aelle, cunoscut sub numele de Hen Gedymdeith, cel mai bătrân dintre magicienii în viaţă, a spus Yennefer cu voce joasă.

Femeia de lângă el e Tissaia de Vries. Ea este doar puţin mai tânără

decât Hen, dar nu se dă în lături să folosească poţiuni.

În spatele perechii mergea o femeie atrăgătoare, cu părul foarte lung, auriu-închis, fluturându-şi rochia verde reseda, garnisită cu dantelă.

— Francesca Findabair, numită Enid an Gleanna, Margareta Văilor.

Nu te freca la ochi, vrăjitorule. Este considerată cea mai frumoasă femeie din lume.

— Este membră a Capitulului? s-a mirat în şoaptă. Arată foarte tânără. Tot de la poţiunile magice?

— Nu este cazul ei. Francesca este o elfă pursânge. Fii atent la cel care o însoţeşte. Este Vilgefortz din Roggeveen. El chiar este tânăr. Dar incredibil de talentat.

„Tânăr”, din câte ştia Geralt, îi includea, în cazul magicienilor, şi pe cei de o sută de ani. Vilgefortz arăta de treizeci şi cinci. Era înalt şi bine făcut, purta un dublet scurt – după moda cavalerească –, dar, desigur, fără stemă brodată. Şi el era al naibii de frumos. Îţi sărea în ochi, chiar dacă alături de el aluneca uşor Francesca Findabair, cu ochii săi mari de căprioară, a cărei frumuseţe îţi tăia răsuflarea.

— Bărbatul scund de lângă Vilgefortz e Artaud Terranova, i-a explicat Triss Merigold. Acest cvintet formează Capitulul…

— Şi tânăra cu chip ciudat care-l urmează pe Vilgefortz?

— E asistenta lui, Lydia van Bredevoort, l-a lămurit rece Yennefer, o persoană neînsemnată, dar să te uiţi la faţa ei este o mare lipsă de tact.

Mai degrabă, fii atent la cei trei care merg în urmă, aceştia sunt membri ai Consiliului. Fercart din Cidaris, Radcliffe din Oxenfurt şi Carduin din Lan Exeter.

— Ăsta-i tot Consiliul? Efectivul complet? Am crezut că sunt mai mulţi.

— Capitulul are cinci persoane, în Consiliu sunt încă cinci. Şi Filippa Eilhart face parte din Consiliu.

— Parcă nu-mi iese socoteala, a scuturat el din cap, iar Triss a chicotit.

— Nu i-ai spus? Chiar nu ştii nimic, Geralt?

— Ce să ştiu?

— Yennefer e şi ea membră a Consiliului. De pe vremea bătăliei de la Sodden. Nu te-ai lăudat încă, draga mea?

— Nu, draga mea, magiciana şi-a privit prietena direct în ochi. În primul rând, nu-mi place să mă laud. În al doilea rând, n-am avut timp.

Nu l-am mai văzut pe Geralt de multă vreme, avem o mulţime de recuperat. S-a adunat o listă lungă. Le luăm pe rând în ordinea de pe listă.

— Evident, a aprobat-o Triss nesigură. După atâta timp… înţeleg.

Aveţi ce să discutaţi…

— Discuţiile, a zâmbit Yennefer ambiguu, lansându-i vrăjitorului altă

privire languroasă, sunt ultimul lucru, chiar ultimul, Triss.

Magiciana cu părul şaten s-a tulburat vizibil, s-a înroşit uşor.

— Înţeleg, a repetat ea, jucându-se jenată cu inimioara din lapislazuli.

— Mă bucur nespus. Geralt, vin! Nu, nu de la pajul ăsta. De la celălalt, de mai încolo.

El s-a supus, simţindu-i fără putinţă de tăgadă tonul poruncitor din voce. Luând paharele de pe tava purtată de paj, le-a privit discret pe cele două magiciene. Yennefer vorbea în şoaptă şi repede, iar Triss Merigold o asculta cu capul în jos. Când s-a întors, Triss plecase. Yennefer nu s-a arătat interesată de vinul adus, aşa că a pus pe masă cele două pahare inutile.

— Oare n-ai exagerat cumva? a întrebat-o cu răceală.

În ochii lui Yennefer s-au aprins vâlvătăi violet.

— Nu încerca să mă iei de proastă! Crezi că nu ştiam despre tine şi ea?

— Dacă e vorba despre asta…

— Exact despre asta e… i-a retezat vorba. Nu fă mina asta stupidă şi abţine-te de la comentarii. Şi, mai presus de toate, nu încerca să mă

minţi. O cunosc pe Triss mai bine decât tine, ne plăcem reciproc, ne simţim minunat şi ne vom înţelege întotdeauna, indiferent de diferitele… incidente minore. Iar acum mi se

părea că are anumite îndoieli. Aşa că i le-am spulberat şi asta-i tot. Să trecem peste asta.

El n-avea de gând. Yennefer şi-a dat la o parte şuviţa ondulată de pe

obraz.

— Te las acum o clipă. Trebuie să vorbesc cu Tissaia şi Francesca.

Mănâncă ceva, că-ţi chiorăie maţele. Şi fii vigilent. O să te abordeze unii, fără doar şi poate. Nu te băga în tărâţe, că te mănâncă porcii şi nu-mi strica reputaţia!

— Fii liniştită!

— Geralt?

— Te ascult.

— Mai devreme ai zis că vrei să mă săruţi, aici, cu toată lumea. Mai e valabil?

— Este.

— Vezi să nu-mi întinzi rujul!

S-a uitat cu coada ochiului la cei din jur. Au observat ei sărutul, dar au fost discreţi. Filippa Eilhart, neclintită lângă un grup de magicieni tineri, i-a făcut cu ochiul şi a mimat că aplaudă.

Yennefer şi-a desprins buzele dintr-ale lui şi a suspinat.

— Nu-i mare lucru, dar e drăguţ, a murmurat ea. Mă duc. Mă întorc de îndată. Şi mai târziu, după banchet... Hmmm...

— Poftim?

— Să nu mănânci nimic cu usturoi, te rog!

După ce a plecat, vrăjitorul a abandonat convenţiile, s-a descheiat la dublet, a dat pe gât ambele pahare şi a încercat să se pună serios pe mâncat. Dar nu i-a ieşit.

— Geralt!

— Conte!

— Fără protocol! s-a încruntat Dijkstra. Nu sunt niciun conte. Vizimir mi-a poruncit să mă prezint aşa, pentru a nu-i tachina pe curteni şi pe magicieni cu genealogia mea ordinară. Ei bine, te-au impresionat rochiile şi figurile? Şi te prefaci că te distrezi?

— Nu trebuie să mă prefac. Nu sunt aici cu treburi.

— Interesant! i-a zâmbit spionul. Dar asta confirmă opinia generală că

eşti unic şi irepetabil. Pentru că toţi ceilalţi sunt aici cu treburi.

— Chiar de asta mă şi temeam. Geralt a simţit de asemenea că e recomandabil să zâmbească. Simţeam eu că voi fi unic în felul meu aici.

Nu mi-e locul aici, cu alte cuvinte.

Spionul a trecut în revistă felurile de mâncare din apropiere, a luat dintr-unul o păstaie mare de la o plantă pe care Geralt n-o cunoştea şi a

înghiţit-o.

— Apropo, mulţumesc pentru fraţii Michelet. O mulţime de oameni din Redania au răsuflat uşuraţi când i-ai lichidat pe toţi patru în portul Oxenfurt. Am râs copios când medicul universitar, chemat pentru anchetă, uitându-se la răni, a susţinut că cineva folosise o coasă pe cant.

Geralt nu a comentat. Dijkstra a dus altă păstaie la gură.

— Păcat! a continuat el, mestecând, că nu i-ai spus primarului după

ce i-ai lichidat. Oferea răsplată pentru capturarea lor, vii sau morţi.

Consistentă.

— Prea multe probleme cu declaraţia fiscală – vrăjitorul s-a decis şi el la o păstaie verde, care avea însă gust de ţelină cu săpun. În plus, a trebuit să plec degrabă, pentru că... Dar te plictisesc, Dijkstra, oricum ştii tot, ce să mai...

— S-o crezi tu! a zâmbit spionul. Nu ştiu tot. De unde să ştiu?

— Din relaţia cu Filippa Eilhart, ca să nu căutăm prea departe.

— Relaţii, povestiri, zvonuri. Trebuie să le ascult, asta mi-e treaba.

Dar profesia mă obligă, în acelaşi timp, să filtrez totul printr-o sită cât mai deasă. De curând mi-a ajuns la urechi un zvon, cică cineva i-a ucis pe faimosul Profesor şi pe cei doi tovarăşi ai săi. S-a petrecut la hanul de la Anchor. Cine a făcut-o s-a grăbit, de asemenea, şi n-a mai avut vreme de răsplată.

Geralt a ridicat din umeri.

— Bârfe. Treceţi totul printr-o sită cât mai densă, o să vedeţi ce mai rămâne.

— Nu mai trebuie. Ştiu ce rămâne. De multe ori este vorba despre o încercare de dezinformare deliberată. Aha, şi dacă tot a venit vorba despre dezinformare, ce mai face micuţa Cirilla, sărmana fetiţă

bolnăvioară, atât de sensibilă la difterie? S-a mai întremat?

— Las-o baltă, Dijkstra! i-a tăiat-o vrăjitorul cu răceală, pironindu-şi privirea direct în ochii spionului. Ştiu că eşti aici în interes de serviciu, dar nu face exces de zel!

Spionul a chicotit. Două magiciene care treceau pe lângă el l-au privit uimite. Şi cu interes.

— Regele Vizimir, i-a spus Dijkstra când s-a potolit din râs, îmi plăteşte un bonus suplimentar pentru orice enigmă elucidată. Excesul de zel îmi oferă un trai decent. O să râzi, dar am o soţie şi copii.

— Nu văd nimic amuzant. Aşadar, munceşti pentru bunăstarea soţiei

şi a copiilor, dar nu pe barba mea, dacă se poate. În această sală, din câte îmi dau seama, nu lipsesc nici secretele, nici enigmele.

— Dimpotrivă. Toată Aretuza e o mare enigmă. Ai observat, nu?

Pluteşte ceva în aer, Geralt. Pentru lămurire, voi adăuga că nu candelabre.

— Nu înţeleg.

— Te cred. Pentru că nici eu nu înţeleg. Şi mi-ar plăcea să înţeleg. Şi ţie, nu? A, iartă-mă. Probabil ştii deja tot. Din relaţia cu fermecătoarea Yennefer din Vengerberg, ca să nu căutăm prea departe. Să ne gândim numai că în unele momente am aflat una sau alta din gura fermecătoarei Yennefer. Unde sunt zăpezile de altădată?

— Chiar nu ştiu unde baţi, Dijkstra. Poţi fi mai clar? Încearcă. Cu condiţia să nu fie în interes de serviciu. Iartă-mă, dar nu pun umărul la bonusurile tale suplimentare.

— Crezi că încerc să mă bag pe sub pielea ta, s-a încruntat spionul, ca să obţin informaţii compromiţătoare? Mă jigneşti, Geralt. Sunt curios dacă observi în cameră anumite particularităţi care îmi sar în ochi.

— Ce anume îţi sare în ochi, mă rog?

— Nu te surprinde absenţa totală a capetelor încoronate, care poate fi lesne observată la acest congres?

— Deloc.

Geralt a reuşit în cele din urmă să înfigă o scobitoare într-o măslină

marinată.

— Regii, a explicat el, probabil că preferă sărbătorile tradiţionale, în jurul mesei, sub care pot aluneca graţios dimineaţa. În plus...

— Ce mai e?

Dijkstra şi-a băgat în gură patru măsline pe care le luase direct cu mâna, fără nicio jenă.

— În plus, s-a uitat vrăjitorul la mulţimea care rătăcea prin sală, regii nu vor să se mai ostenească. Şi-au trimis armata de spioni. Cei din frăţie şi cei din afara ei. Probabil ca să spioneze ce atârnă în aer.

Dijkstra a scuipat sâmburii de măsline pe masă, a luat de pe suportul de argint o furculiţă lungă şi a început să scotocească prin bolul adânc, de cristal.

— Iar Vilgefortz, a continuat, scormonind mai departe, se asigură că

niciun spion nu-i lipseşte de aici. Are toţi spionii regali într-o oală. De ce, vrăjitoriile, Vilgefortz îşi ţine toţi spionii regali în aceeaşi oală?

— Habar n-am. Şi puţin îmi pasă. Cum spuneam, nu sunt aici cu treburi. Sunt, ca atare, în afara oalei.

Spionul regelui Vizimir a pescuit o micuţă caracatiţă din bolul de salată şi a privit-o cu dezgust.

— Ei mănâncă aşa ceva, a dat el din cap cu compasiune, apoi s-a întors spre Geralt.

— Ascultă-mă cu atenţie, vrăjitorule! i-a spus calm. Convingerea ta că

nu eşti aici cu treburi, încrederea ta că nimic nu contează şi nimic nu poate conta… mă dau peste cap şi mă împing la gesturi primejdioase. Te pomeneşti că ai chef de gesturi primejdioase?

— Mai limpede, te rog!

— Îţi propun un rămăşag, a ridicat Dijkstra furculiţa cu cefalopodul înfipt în ea. Într-o oră, Vilgefortz o să-ţi ceară o

discuţie mai lungă. Îţi mai spun că în timpul discuţiei îţi va dovedi că nu eşti o persoană fără

treburi, ci că eşti în oala lui. Dacă mă înşel, mănânc rahatul ăsta în faţa ta, cu tentacule cu tot. Punem rămăşag?

— Ce trebuie să mănânc, dacă pierd?

— Nimic.

Dijkstra a aruncat o privire în jur şi a răspuns:

— Dacă pierzi, îmi povesteşti discuţia cu Vilgefortz.

Vrăjitorul a tăcut o clipă, uitându-se liniştit la spion.

— La revedere, conte! i-a spus în cele din urmă. Mulţumesc pentru discuţie. A fost instructivă.

Dijkstra s-a enervat un pic.

— Aşadar…

— Da, l-a întrerupt Geralt. La revedere!

Spionul a ridicat din umeri, a aruncat caracatiţa în bolul de salată cu tot cu furculiţă, s-a întors şi a plecat. Geralt nu s-a uitat după el. S-a îndreptat încet spre altă masă, mânat de dorinţa de a ajunge la uriaşii creveţi roz-pal, aşezaţi pe un platou de argint, printre frunze de salată şi feliuţe de lămâie. Îi făceau cu ochiul, dar, întrucât simţea priviri curioase în ceafă, a vrut să devoreze crustaceele rafinate, păstrându-le forma. S-a apropiat ostentativ de încet, cu tărie şi cu demnitate, înţepând aperitive de prin alte boluri.

La următoarea masă stătea Sabrina Glevissig, adânc absorbită în conversaţia cu o magiciană roşcată,

necunoscută lui. Roşcata purta o fustă albă şi o bluză din georgette alb. Bluza, la fel ca a Sabrinei, era,

absolut transparentă, dar avea diferite aplicaţii şi broderii plasate strategic. Aplicaţiile, aşa cum a remarcat Geralt, aveau o proprietate interesantă: acopereau şi expuneau alternativ.

Magicienele discutau, înfulecând bucăţi de homar în maioneză.

Vorbeau încet în Graiul mai Vechi. Deşi nu se uitau la el, vorbeau, evident, despre el. Indiscret, el şi-a ciulit urechile sale de vrăjitor, prefăcându-se că este interesat doar de creveţi.

— …cu Yennefer? a vrut să fie sigură roşcata, răsucindu-şi colierul de perle înfăşurat în jurul gâtului, ca un guler. Vorbeşti serios, Sabrina?

— Absolut, i-a confirmat Sabrina Glevissig. N-o să mă crezi, dar durează de câţiva ani. Şi eu m-am mirat că a putut să suporte aşa o reptilă hidoasă.

— De ce să te miri? I-a făcut farmece de n-a mai ştiut ce-i cu el. De câte ori n-am făcut şi eu aşa?

— Dar e vrăjitor. Nu poate fi fermecat. Nu atât de mult, oricum.

— Atunci, e vorba de dragoste, a suspinat roşcata. Iar dragostea este oarbă.

— Este oarbă, a fost de acord Sabrina. Îţi vine să crezi, Marti, că a îndrăznit să mă prezinte ca pe o colegă de şcoală? Javra naibii, e mai bătrână decât mine… Ce să mai vorbim? Îţi spun, e geloasă, stă cu ochii pe vrăjitorul ăsta ca naiba.

Micuţa Merigold i-a zâmbit, iar scorpia l-a boscorodit şi l-a alungat. Şi chiar acum… Uite-o. Stă acolo, de vorbă cu Francesca, şi nu-şi dezlipeşte ochii de la el.

— Îi este frică, a chicotit roşcata, că i-l suflăm, chiar şi numai pentru noaptea asta. Ce spui, Sabrina? Încercăm? E atrăgător, nu ca molâii noştri, cu complexele şi pretenţiile lor…

— Vorbeşte mai încet, Marti! i-a şoptit printre dinţi Sabrina.

— Nu te uita la el şi nu rânji! Yennefer e cu ochii pe noi. Şi ai grijă

cum vorbeşti. Vrei să-l seduci? E de prost-gust.

— Ai dreptate, a recunoscut Marti după ce a reflectat puţin. Dar dacă

apare brusc şi vine el cu propunerea?

Sabrina Glevissig i-a aruncat vrăjitorului o privire rapace cu ochii negri:

— Atunci aş accepta fără să stau pe gânduri, chiar şi pe o piatră.

— Şi eu, a spus Marti, chiar şi pe un arici.

Vrăjitorul, cu ochii aţintiţi pe masă, îşi ascundea faţa, prosteşte, după

un crevete şi o frunză de salată, extrem de mulţumit că mutaţia vaselor

de sânge îl împiedică să se ruşineze.

— Geralt, vrăjitorul?

A înghiţit crevetele şi s-a întors. Magicianul cu caracteristici familiare i-a zâmbit uşor, atingându-şi reverele brodate ale dubletului violet.

— Dorregaray din Vole. Ne cunoaştem. Ne-am întâlnit…

— Îmi amintesc. Îmi pare rău, nu te-am recunoscut la început. Mă

bucur…

Magicianul a zâmbit îndelung, smulgând două pahare de pe tava purtată de paj.

— Te urmăresc de ceva vreme, i-a mărturisit lui Geralt, dându-i unul dintre pahare. Tuturor celor pe care Yennefer ţi i-a prezentat le-ai spus că te bucuri. Ipocrizie sau lipsă de discernământ?

— Pur şi simplu politeţe.

— Faţă de ei? a arătat Dorregaray spre invitaţi cu un gest larg. Crede-mă, nu merită osteneala. O gloată de îngâmfaţi, invidioşi şi mincinoşi, nu-ţi vor aprecia politeţea, ba o vor lua chiar drept sarcasm. Cu ei, vrăjitorule, trebuie să te porţi în felul lor, nepoliticos, arogant, indolent, altfel, nu te vei impune. Vrei să bei un vinişor cu mine?

— Ceva mai moale n-au? i-a surâs prietenos Geralt. Cu cea mai mare neplăcere. Ei bine, dacă vrei tu… o să-mi dau osteneala.

Sabrina şi Marti, ascuţindu-şi auzul de la masa lor, gâfâiau.

Dorregaray le-a măsurat cu o privire dispreţuitoare, s-a întors, a ciocnit cu vrăjitorul, zâmbind, sincer de data aceasta.

— Unu-zero pentru tine, a recunoscut degajat. Învеţi repede. Pentru zei, de unde ai luat atâta isteţime, vrăjitorule? De pe drumurile pe care ai hoinărit în căutarea creaturilor pe cale de dispariţie? În sănătatea ta!

O să râzi, dar eşti unul dintre puţinii din această sală în cinstea căruia vreau să închin un pahar.

— Serios?

Geralt a luat o sorbitură de vin, a ţinut-o în gură, savurându-i gustul:

— Deşi mă ocup cu sfârtecatul creaturilor aflate pe cale de dispariţie...

— Nu te juca cu cuvintele! l-a bătut prietenos pe umăr magicianul.

Banchetul abia a început. Vei mai fi probabil abordat şi de alţii, aşa că

nu-ţi risipi replicile veninoase! În ceea ce priveşte profesia ta... Tu, Geralt, cel puţin ai demnitatea de a nu-ţi etala trofeele.

Aruncă o privire în jur:

— La naiba cu convenţiile! Lor le place să te uiţi la ei.

Vrăjitorul, supus, s-a uitat la bustul Sabrinei Glevissig.

Dorregaray l-a tras de mânecă, arătându-i cu degetul o magiciană care trecea pe lângă ei îmbrăcată în tul.

— Ciubote din piele de acantozaur. Ai observat?

El a dat din cap nepăsător, pentru că observa doar ce nu se ascunde sub bluza transparentă de tul.

— O, ca să vezi! Din cobră de stâncă – magicianul a recunoscut fără

îndoială altă pereche de pantofi defilând prin cameră. Moda, care scurtase rochiile cu o palmă deasupra gleznei, îi înlesnea sarcina. Şi acolo… O iguană albă. O salamandră. Un vyvern. Un caiman cu ochelari. Un basilisc… Toate reptilele aflate pe cale de dispariţie. Fir-ar să fie, da' ce-are încălţămintea din piele de viţel sau de porc?

— Ca de obicei, tot despre piei, Dorregaray? l-a întrebat Filippa Eilhart, oprindu-se în dreptul lor. Despre tăbăcărie şi ciubotărie? Ce subiect vulgar şi neplăcut!

— Dacă nu-ţi e pe plac ceva, nu înseamnă că acel ceva nu-i e nimănui pe plac, a replicat dispreţuitor magicianul. Ai o garnitură frumoasă la rochie, Filippa. Dacă nu mă înşel, e hermină diamantină? Foarte elegantă! Presupun că ştii că, datorită blănii frumoase, specia a fost complet exterminată acum douăzeci de ani?

— Treizeci, l-a corectat Filippa, ducând la gură ultimul crevete, pe care Geralt nu reuşise să-l mănânce. Ştiu, ştiu, specia ar fi fost în siguranţă dacă i-aş fi spus modistei să-mi coasă la rochie nişte câlţi. Am avut în vedere. Dar nu se asortau cu rochia.

— Să mergem pe partea cealaltă a mesei! a propus vrăjitorul lejer. Am văzut acolo un castron mare cu caviar negru. Şi, cum şi sturionii lopătari sunt pe cale de dispariţie, trebuie să ne grăbim.

— Caviar în compania ta? Vai, cât am visat la asta!

Filippa şi-a fluturat genele, şi-a strecurat braţul sub cel al vrăjitorului, stârnind un miros de scorţişoară şi nard, şi a adăugat:

— Să nu mai pierdem vremea! Vrei să rămâi în compania noastră, Dorregaray? Nu? Ei bine, rămas-bun, distracţie plăcută!

Vrăjitorul a fornăit şi s-a întors. Sabrina Glevissig şi prietena ei roşcată l-au escortat cu ochii lor mai veninoşi chiar decât cobrele de stâncă aflate pe cale de dispariţie.

— Dorregaray, a mormăit Filippa, îndesându-se în Geralt fără jenă,

spionează pentru regele Ethain din Cidaris. Fereşte-te! Reptilele şi pieile sunt doar o introducere care precedă interogarea. Şi Sabrina Glevissig şi-a ciulit bine urechile...

— ...pentru că spionează şi ea pentru Henselt din Kaedwen, a terminat el. Ştiu, mi-ai spus. Dar roşcata, prietena ei...

— Nu-i roşcată, e doar vopsită. Nu vezi bine? E Marti Sodergren.

— Pentru cine spionează?

— Marti? a izbucnit în râs Filippa, iar dinţii îi scânteiau pe sub buzele rujate carmin. Pentru nimeni. Marti nu este interesată de politică.

— Şocant! Credeam că toată lumea spionează aici.

— Mulţi o fac – şi-a îngustat ochii –, dar nu toţi. Nu Marti Sodergren.

Marti e tămăduitoare. Şi nimfomană. A, să mă fulgere, uite! Au devorat tot caviarul! Până la ultimul bob! Au lins castronul! Şi ce ne facem acum?

— Acum, a zâmbit Geralt inocent, o să-mi spui că pluteşte ceva în aer.

O să-mi spui că trebuie să resping neutralitatea şi să fac o alegere. O să-

mi propui un rămăşag. Nu îndrăznesc nici măcar să visez care poate fi răsplata mea în cazul în care l-aş câştiga. Dar ştiu ce-o să am de făcut dacă o să-l pierd.

Filippa Eilhart a tăcut un moment, privind în gol.

— Trebuia să-mi dau seama, a spus ea calm. Dijkstra nu s-a putut abţine. Ţi-a făcut o propunere. Şi doar l-am avertizat că-i dispreţuieşti pe spioni.

— Nu dispreţuiesc spionii. Dispreţuiesc spionajul. Şi dispreţul. Nu punem niciun rămăşag, Filippa. Da, şi eu simt că atârnă ceva în aer. Nare decât să atârne. Nu mă priveşte şi nici nu-mi pasă.

— Mi-ai mai spus asta într-o zi. În Oxenfurt.

— Mă bucur că nu ai uitat. Poate îţi mai aduci aminte şi împrejurările?

— Cu mare precizie. Nu ţi-am dezvăluit atunci cine servea faimosul Rience sau ce hram purta pe-acolo. L-am lăsat să scape. Eh, ce mânios ai fost pe mine atunci…

— Puţin spus.

— A venit timpul să mă reabilitez în ochii tăi. Mâine ţi-l dau pe Rience. Nu mă întrerupe, nu face mutra asta! Că doar nu-i un rămăşag în stilul lui Dijkstra. E o făgăduinţă, iar eu îmi ţin făgăduinţele. Nu, fără

întrebări, te rog! Aşteaptă până mâine. Acum să ne concentrăm pe caviar

şi pe bârfa banală.

— Care caviar?

— Un moment!

A aruncat o privire fugară în jur, şi-a fluturat mâna şi a bolborosit o vrajă. Vasul de argint, în formă de peşte îndoit, s-a umplut instantaneu cu icre de sturion lopătar, specie pe cale de dispariţie. Vrăjitorul a zâmbit.

— Iluzia poate să te sature?

— Nu. Dar măguleşte şi cel mai snob gust. Gustă.

— Într-adevăr… cred că e mai gustos decât în realitate…

— Şi nu îngraşă, a zis magiciana mândră, stropind cu suc de lămâie o altă lingură de caviar. Pot să-ţi cer un pahar cu vin alb?

— Numaidecât. Filippa?

— Poftim!

— Aparent, farmecele sunt interzise aici. Nu ar fi mai sigur, prin urmare, ca în loc de iluzia caviarului să se creeze chiar iluzia gustului? A senzaţiei în sine? La urma urmei, ai putea…

— Bineînţeles că aş putea.

Filippa Eilhart l-a privit prin cristalul paharului şi a explicat:

— Să faci o asemenea vrajă e mai simplu decât să faci o suzetă. Dar, numai cu senzaţia gustului, am pierde plăcerea oferită de activitate.

Procesul, mişcările ritualice care-l însoţesc, gesturile… Conversaţia, contactul vizual care-l acompaniază… O să te fac să râzi cu o comparaţie amuzantă, vrei?

— Te ascult, bucurându-mă anticipat.

— Aş putea să reproduc prin magie senzaţia dată de orgasm.

Înainte ca vrăjitorul să-şi recapete discursul, o magiciană mică şi subţire a venit la ei cu părul lung şi drept, de culoarea paiului. A recunoscut-o imediat: era cea cu ciubote din piele de acantozaur şi o bluză de tul verde, care nu-i acoperea nici măcar un detaliu ca o aluniţă

pe sânul stâng.

— Îmi pare rău, a spus ea, dar trebuie să întrerup acest flirt. Filippa, Radcliffe şi Detmold îţi răpesc o clipă. Urgent!

— Dacă-i pe-aşa, mă duc. Pa, Geralt. Flirtăm mai târziu!

— Aha! l-a măsurat blonda din priviri. Geralt. Vrăjitorul pentru care Yennefer îşi pierduse minţile? Te urmăream şi mă căzneam să aflu cine ai putea fi. Ce m-am mai chinuit!

— Ştiu genul ăsta de chin, i-a răspuns el, zâmbindu-i politicos. Tocmai îl experimentez acum.

— Îmi pare rău pentru gafă. Eu sunt Keira Metz. Oh, caviar!

— Fii atentă, e o iluzie.

— La naiba, ai dreptate! Magiciana a aruncat cât colo lingura, de parc-ar fi fost coada unui scorpion negru. Cine a fost atât de îndrăzneţ…

Tu? Poţi crea iluzii de gradul al patrulea. Tu?

— Eu, a minţit fără să înceteze să zâmbească. Sunt maestru al magiei, mă prefac că sunt vrăjitor ca să rămân incognito. Crezi că Yennefer ar fi fost interesată de un simplu vrăjitor?

Keira Metz l-a privit drept în ochi şi şi-a muşcat buzele.

La gât purta un medalion de argint în formă de cruce ankh, împodobit cu zirconiu cubic.

— Puţin vin? a propus el ca să alunge tăcerea incomodă.

Îi era teamă că gluma nu va fi bine primită.

— Nu, mulţumesc… colega maestru, i-a spus Keira glacial. Nu beau.

Nu pot. Am de gând să rămân însărcinată în seara asta.

— Cu cine? a întrebat-o Sabrina Glevissig, prietena vopsită roşcat, purtând o bluză transparentă, din georgette alb, decorată cu aplicaţii strategic plasate.

— Cu cine? a repetat ea, clipindu-şi cu inocenţă genele lungi.

Keira s-a întors şi a privit-o din cap până-n picioare, de la diadema din perle până la cizmele de iguană albă.

— Ce-ţi pasă?

— Nimic. Curiozitate profesională. Nu-mi faci cunoştinţă cu tovarăşul tău, faimosul Geralt din Rivia?

— Am o reţinere. Dar ştiu că n-o să scap de tine. Geralt, aceasta este Marti Sodergren, o tămăduitoare. Specialitatea ei sunt afrodiziacele.

— Chiar trebuie să vorbim despre afaceri? Mi-aţi lăsat puţin caviar şi mie? Ce drăguţ din partea voastră.

— Atenţie! au avertizat-o Keira şi vrăjitorul în cor. E o iluzie.

— Într-adevăr!

Marti Sodergren s-a aplecat înainte, şi-a înălţat bărbia, apoi a luat un pahar în mână, s-a uitat la urmele de ruj carmin.

— E clar, Filippa Eilhart, a spus ea. Cine altcineva să îndrăznească o asemenea neruşinare? Vipera naibii! Ştiaţi că e spioana Vizimirului în Redania?

— Şi e nimfomană? a riscat vrăjitorul.

Marti şi Keira au fornăit în acelaşi timp.

— Pe asta te bazezi, încercând să flirtezi şi să-i faci curte? l-a luat la rost tămăduitoarea. Dacă-i aşa, află că cineva te-a dus de nas. De ceva timp Filippei nu-i mai plac bărbaţii.

— Sau eşti femeie? Keira Metz şi-a răsucit buzele strălucitoare. Poate că te prefaci că eşti bărbat, colega maestru? Pentru a rămâne incognito?

Ştii, Marti, mi-a mărturisit acum o clipă că îi place să se prefacă.

— Îi place şi se pricepe, a rânjit Marti. Aşa-i, Geralt? Mai devreme te-am văzut prefăcându-te că ai auzul slab şi că nu

cunoşti Graiul mai Vechi.

— Are o mulţime de defecte, a spus cu răceală Yennefer, apropiindu-se şi luându-l posesiv la braţ pe vrăjitor. Practic, are numai defecte.

Pierdeţi vremea, fetelor.

— Se pare că aşa este, a fost de acord Marti Sodergren, păstrându-şi rânjetul. Atunci vă dorim distracţie plăcută! Hai, Keira, să bem ceva…

nealcoolic. Poate că mă hotărăsc să fac ceva în seara asta?

— Uff… a răsuflat el după ce au plecat. La ţanc, Yen. Mulţumesc.

— Îmi mulţumeşti? Ei, nu mai spune! În această sală există exact unsprezece femei cu sânii la vedere prin bluze transparente. Nu te-am lăsat nici jumătate de oră şi te găsesc vorbind cu două dintre ele…

Yennefer s-a oprit şi s-a uitat la vasul în formă de peşte.

— …şi mâncând iluzii, a adăugat ea. Of, Geralt, Geralt! Hai! Am ocazia să-ţi fac cunoştinţă cu oameni care merită să-i cunoşti.

— Oare unul dintre aceşti oameni este Vilgefortz?

— Interesant! a răspuns magiciana şi ochi i s-au îngustat. Întrebi exact despre el. Da, Vilgefortz vrea să te întâlnească şi să vorbească cu tine. Te previn, discuţia poate părea banală şi lipsită de griji, dar nu te lăsa păcălit. Vilgefortz este un jucător iscusit şi extrem de inteligent. Nu ştiu ce vrea de la tine, dar fii cu ochii-n patru!

— Voi fi, a oftat el. Dar nu cred că iscusitul tău jucător o să fie în stare să mă surprindă. Nu după câte am pătimit aici. Spionii au tăbărât pe mine, reptilele şi herminele pe cale de dispariţie m-au năpădit. Am fost hrănit cu caviar inexistent. Nimfomanele cărora nu le plac bărbaţii mi-au pus la îndoială bărbăţia, am fost ameninţat cu violul pe un arici, m-au speriat cu graviditatea, ba chiar cu orgasmul şi încă cu unul neînsoţit de mişcări ritualice. Brrr…

— Ai băut?

— Un pic de vin alb de Cidaris. Dar era probabil un afrodiziac… Yen?

Ne întoarcem la Loxia după ce stau de vorbă cu Vilgefortz?

— Nu ne mai întoarcem la Loxia.

— Poftim?

— Vreau să-mi petrec noaptea în Aretuza. Cu tine. Afrodiziac, spui? În vin? Interesant…

— Ai, mamă, mamă! a suspinat Yennefer, întinzându-se şi aruncându-

şi coapsa lângă coapsa vrăjitorului. Uau, dragă, uau! De mult nu m-am mai iubit… De mult.

Geralt şi-a desprins degetele din buclele ei fără comentarii. În primul rând, pentru că afirmaţia putea fi o provocare şi se temea de cârligul ascuns în momeală. În al doilea rând, nu voia să-şi şteargă cu cuvinte gustul plăcerii rămas pe buze.

— De mult n-am făcut dragoste cu un bărbat care să-mi fi mărturisit că mă iubeşte şi căruia să-i fi mărturisit că-l

iubesc, a îngăimat după un moment, când i-a fost clar că vrăjitorul nu muşcă momeala. Uitasem cum e. Uau!

S-a întins şi mai mult, apucând cu braţele colţurile pernei, iar sânii ei scăldaţi în lumina lunii căpătau o formă care îi dădea fiori vrăjitorului în josul spatelui. A îmbrăţişat-o, amândoi zăceau liniştiţi, potoliţi, răcoriţi.

Dincolo de fereastra odăii ţârâiau greierii şi, de asemenea, se auzeau voci îndepărtate, liniştite şi râsete, indicând faptul că banchetul continua, în ciuda orei relativ târzii.

— Geralt?

— Da, Yen?

— Povesteşte-mi!

— Despre discuţia cu Vilgefortz? Acum? Să lăsăm pe dimineaţă.

— Acum, te rog!

S-a uitat la secretarul din colţul camerei. Se aflau pe el cărţi, albume şi alte obiecte pe care adepta cazată temporar la Loxia nu le luase cu ea.

Sprijinită pios pe cărţi, era o păpuşă rotunjoară de cârpă, într-o rochie destrămată de la îmbrăţişările frecvente. Nu şi-a luat păpuşa – s-a gândit în sinea lui – în Loxia, în dormitorul comun, ca să nu dea colegelor ocazia s-o ridiculizeze. Nu şi-a luat păpuşa. Şi acum, mai mult ca sigur, nu poate să adoarmă fără ea.

Păpuşa îl privea cu ochii de nasturi. El şi-a mutat privirea de la ea.

Când i-a făcut cunoştinţă cu Capitulul, Yennefer a studiat cu atenţie elita magicienilor. Hen Gedymdeith i-a aruncat doar o privire scurtă şi obosită – era evident că banchetul îl plictisise şi-l epuizase pe bătrân.

Artaud Terranova, a cărui privire pendula întruna de la el la Yennefer, s-a înclinat cu o grimasă ambiguă, dar s-a dezmeticit imediat sub privirile celorlalţi. Ochii albaştri ai Francescăi Findabair erau impenetrabili şi duri precum cristalul. Când i-a fost prezentată, Stokrotka din Vale i-a zâmbit. Zâmbetul, deşi incredibil de frumos, l-a înspăimântat pe vrăjitor.

Tissaia de Vries, deşi aparent absorbită constant de aranjarea manşetelor şi bijuteriilor, i-a zâmbit când au făcut cunoştinţă, poate mai puţin frumos, dar mult mai sincer. Această Tissaia a stabilit imediat o conversaţie cu vrăjitorul, pomenindu-i una dintre faptele lui nobile, de care, întâmplător, nu-şi amintea deloc şi a suspectat-o că a inventat totul de la zero.

Apoi Vilgefortz s-a alăturat discuţiei. Vilgefortz de Roggeveen, magician cu o atitudine impresionantă, cu trăsături nobile şi frumoase, cu o voce sinceră şi onestă. Geralt ştia că te poţi aştepta la orice de la oameni de genul acesta.

Vorbeau pe scurt, simţind priviri neliniştite aţintite asupra lor.

Vrăjitorul era privit de Yennefer, iar Vilgefortz, de o tânără magiciană, cu ochii drăguţi, care încerca în mod constant să-şi ascundă partea de jos a feţei în spatele evantaiului. Au schimbat câteva observaţii convenţionale, după care Vilgefortz i-a propus să continue discuţia întrun grup mai

mic. Geralt a avut senzaţia că Tissaia de Vries era singura persoană care a fost surprinsă de propunere.

— Ai adormit, Geralt?

Murmurul lui Yennefer l-a smuls din reverie.

— Trebuia să-mi spui despre discuţie, a adăugat.

Păpuşa de pe secretar se uita la el cu ochii din nasturi. Şi-a mutat privirea de la ea.

— Cum am intrat în galerie, a început după un răstimp, fata asta cu chip ciudat...

— Lydia van Bredevoort, asistenta lui Vilgefortz.

— Da, e adevărat, mi-ai mai spus. O persoană măruntă. Când am intrat în galerie, s-a oprit, s-a uitat la el şi i-a cerut ceva. Telepatic.

— N-a fost lipsă de tact. Lydia nu-şi poate folosi vocea.

— Mi-am dat seama. Pentru că Vilgefortz nu i-a răspuns telepatic. I-a răspuns...

— Da, Lydia, bună idee! a aprobat-o Vilgefortz. O să dăm o raită prin Galeria Gloriei. Vei avea ocazia să vezi istoria magiei, Geralt din Rivia.

Nu mă îndoiesc că ştii această istorie, dar vei avea ocazia să te familiarizezi cu cea vizuală. Dacă eşti un cunoscător al picturii, nu te speria. Majoritatea picturilor sunt operele elevelor entuziaste din Aretuza. Lydia, fii drăguţă şi fă lumină în bezna care tronează aici.

Lydia van Bredevoort şi-a fluturat mâinile în aer şi coridorul s-a luminat instantaneu.

Prima pictură reprezenta o ambarcaţiune veche, aruncată de furtună

între recifele care ieşeau din valuri. La prora navei stătea un bărbat întro haină albă, cu capul înconjurat de o aură luminoasă.

— Prima debarcare, a ghicit vrăjitorul.

— Bineînţeles, a confirmat Vilgefortz. Nava Exilaţilor. Jan Bekker supune Forţa voinţei sale. Calmează valurile, dovedind că magia nu trebuie să fie malefică şi distructivă, ci poate salva vieţi.

— Chiar a avut loc în realitate acest eveniment?

— Mă îndoiesc, a zâmbit magicianul. Cel mai probabil este ca, în timpul primei călătorii şi debarcări, Bekker şi alţii să-şi fi vărsat şi fierea, aplecaţi peste bord. Au reuşit să controleze Forţa abia după debarcare, care, dacă a avut un final fericit, a fost doar din întâmplare. Să mergem mai departe. Iată-l pe Jan Bekker din nou, forţând apa să ţâşnească din stâncă, în locul în care urma să se instaleze prima aşezare. Iar aici, iată, înconjurat de colonişti, Bekker dispersează norii şi opreşte furtuna pentru a proteja recolta.

— Şi asta? Ce eveniment este prezentat în tablou?

— Recunoaşterea celor Aleşi. Bekker şi Giambattista supun copiii coloniştilor nou-veniţi unui test magic pentru detectarea Surselor. Copiii selectaţi vor fi luaţi de la părinţi şi duşi la Mirthe, primul sediu al magicienilor. Este vorba despre un moment istoric. După cum poţi vedea, tuturor copiilor le-a îngheţat sângele în vine, numai această

brunetă hotărâtă, cu un zâmbet încrezător, îi întinde mâna lui Giambattista. Este cea care mai târziu a fost renumita

Agnes din Glanville, prima femeie care a devenit magiciană. Această femeie din spate este mama ei. E cam tristă.

— Şi scena colectivă?

— Uniunea de la Novigrad. Bekker, Giambattista şi Monck încheie un pact cu domnitorii, preoţii şi druizii. Un soi de pact de neagresiune şi separare a magiei de stat. Un kitsch oribil. Să mergem mai departe. Aici îl vedem pe Geoffrey Monck pornind spre amontele Pontarului, pe atunci cunoscut şi sub numele de Aevon y Pont ar Gwennelen, Râul Podurilor de Alabastru. Monck se îndrepta spre Loc Muinne pentru a-i convinge pe elfii de acolo să accepte un grup de copii, Surse, care trebuiau instruiţi de magii elfi. Poate că te-ar interesa că a existat un băiat printre copii, numit mai târziu Gerhart din Aelle. L-ai întâlnit acum o clipă. Acum acel băiat este numit Hen Gedymdeith.

— Aici – vrăjitorul s-a uitat la magician – ne-am aştepta la o scenă de luptă. La urma urmei, la câţiva ani după expediţia lui Monck, încununată cu succes, armata mareşalului Raupenneck din Tretogor a declanşat masacrul din Loc Muinne şi Est Haemlet, omorându-i pe toţi elfii, indiferent de vârstă sau sex. Şi a început războiul, care s-a încheiat cu masacrul de la Shaerrawedd.

— Având în vedere cunoştinţele tale impresionante de istorie, a zâmbit din nou Vilgefortz, ar trebui să ştii totuşi că la aceste războaie n-a luat parte niciunul dintre magicienii mai importanţi. Acesta este şi motivul pentru care tema n-a inspirat-o pe nicio adeptă să picteze un tablou adecvat. Să mergem mai departe.

— Să mergem! Aici, pe pânza asta, ce eveniment este zugrăvit? Aha, ştiu. Este Raffard cel Alb, care-i reconciliază

pe regii vrăjmaşi şi pune capăt Războiului de şase ani. Iar aici Raffard refuzând coroana. Un gest frumos, nobil.

— Aşa crezi? – Vilgefortz a clătinat din cap. Ei bine, în orice caz, gestul a creat un precedent. Raffard, cu toate astea, a acceptat funcţia de prim-consilier şi, de fapt, el a guvernat, pentru că regele era un imbecil.

— Galeria Gloriei… a mormăit vrăjitorul, apropiindu-se de tabloul următor. Ce avem aici?

— Momentul istoric al numirii primului Capitul şi al votării Legii. De la stânga: Herbert Stammelford, Aurora Henson, Ivo Richert, Agnes din Glanville, Geoffrey Monck şi Radmir din Tor Carnedd. Aici, ca să fiu sincer, se cere şi o imagine de luptă în completare. Întrucât la puţin timp au fost măcelăriţi într-un război brutal cei care nu doreau a recunoaşte Capitulul şi a se supune Legii. Printre alţii, Raffard cel Alb. Dar tratatele

de istorie au trecut sub tăcere ca să nu spulbere farmecul legendei.

— Şi aici… Hmmm… Da, cred că a fost pictat de o adeptă. Şi încă una foarte tânără…

— Fără îndoială. E o alegorie. I-aş spune o alegorie a feminităţii triumfătoare. Aer, Apă, Pământ şi Foc. Şi cele patru magiciene faimoase, iscusite în mânuirea forţelor celor patru stihii. Agnes din Glanville, Aurora Henson, Nina Fioravanti şi Klara Larissa de Winter. Uită-te la următoarea, o pânză destul de bine realizată. Aici o vedem pe Klara Larissa inaugurând Academia pentru fete. Exact în clădirea în care ne aflăm acum. Iar aceste portrete sunt ale absolventelor de vază ale Aretuzei. Iată o lungă istorie a feminităţii triumfătoare şi a feminizării treptate profesiei: Yanna din Murivel, Nora Wagner, sora ei Augusta, Jade Glevissig,

Leticia Charbonneau, Ilona Laux – Antille, Carla Demetia Crest, Violenta Suarez, April Wenhaver… şi singura încă în viaţă: Tissaia de Vries…

Au mers mai departe. Doar mătasea Lydiei van Bredevoort şuşotea în tăcerea instalată, iar în şuşoteala mătăsoasă era o taină primejdioasă.

— Şi asta? s-a oprit Geralt. Ce-i cu scena asta oribilă?

— Martiriul magicianului Radmir, jupuit de viu în timpul revoltei Falkăi. În fundal, cuprins de flăcări, castelul Mirthe, pe care Falka ordonase să-l facă scrum.

— Pentru care Falka, imediat după aceea, a fost făcută scrum. Pe rug.

— Copiii din Temeria şi Redania, se ştie, şi în zilele noastre se distrează dând foc unei marionete cu efigia Falkăi în ajun de Saovine. Să

ne întoarcem ca să vezi şi cealaltă parte a galeriei… Ştiu că vrei să mă

întrebi ceva. Te ascult.

— Mă surprinde cronologia. Ştiu, bineînţeles, cum funcţionează

poţiunile tinereţii, dar apariţia pe pânze deopotrivă a celor vii şi a celor morţi de mult…

— Cu alte cuvinte, te surprinde că la banchet i-ai întâlnit pe Hen Gedymdeith şi Tissaia de Vries, dar nu au fost printre noi Bekker, Agnes de Glanville, Stammelford sau Nina Fioravanti?

— Nu. Ştiu că nu sunteţi nemuritori…

— Ce este moartea? l-a întrerupt Vilgefortz. După tine?

— Sfârşitul.

— Sfârşitul cui?

— Al existenţei. Din câte văd eu, am început să filosofăm.

— Natura nu cunoaşte conceptul de filosofie, Geralt de Rivia. Prin filosofie înţelegem de obicei încercările jalnice şi caraghioase ale oamenilor de a înţelege Natura. Înţelegem, de asemenea, rezultatele acestor încercări. Este ca şi cum sfecla-de-zahăr şi-ar revendica cauzele şi efectele existenţei sale, şi ar numi rodului reflecţiilor sale Conflictul veşnic şi tainic al Tuberculului cu Frunzele, iar ploaia ar defini-o Forţa Creatoare de Nepătruns. Noi, magicienii, nu pierdem vremea iscodind ce este Natura. Ştim ce este, pentru că noi înşine suntem Natura. Mă

înţelegi?

— Încerc, dar vorbeşte mai încet, te rog! Nu uita că vorbeşti cu o sfeclă-de-zahăr.

— Te-ai întrebat vreodată ce s-a întâmplat când Bekker a forţat apa să

iasă din stâncă? E foarte simplu: Bekker a îmblânzit Forţa. A forţat stihia să i se supună. A subjugat Natura, a stăpânit-o… Care este relaţia ta cu femeile, Geralt?

— Poftim?

Lydia van Bredevoort s-a întors într-o şoaptă de mătase, încremenită

în aşteptare. Geralt a văzut că ţinea un tablou învelit sub braţ. Nu avea idee de unde provenea această pânză, Lydia nu avea nimic în mână în urmă cu câteva minute. Amuleta de la gât îi vibra uşor.

Vilgefortz zâmbea.

— Te-am întrebat, i-a amintit, ce părere ai despre relaţia dintre un bărbat şi o femeie.

— Din ce punct de vedere?

— Poţi, după părerea ta, să forţezi o femeie să se supună? Vorbesc despre femei reale, desigur, nu despre femele. Poţi controla o femeie adevărată? S-o domini? S-o faci să se predea voinţei tale? Şi, dacă da, cum, în ce fel? Răspunde!

Păpuşa de cârpă nu-şi lua ochii de nasturi de la ei. Yennefer se uita în gol.

— I-ai răspuns?

— I-am răspuns.

Magiciana i-a prins cu mâna stângă cotul şi cu mâna dreaptă degetele care îi atingeau pieptul.

— Cum, în ce fel?

— Ştii bine doar.

— Ai înţeles, i-a spus Vilgefortz după o clipă. Şi cred că ai înţeles întotdeauna. Aşadar ai înţeles că, dacă dispare şi piere ideea de voinţă şi supunere, de poruncă şi ascultare, de stăpân şi slujitor, atunci se atinge unitatea. Comunitatea, integrarea într-un singur întreg. Pătrunderea reciprocă. Şi când se întâmplă asta, moartea încetează să mai conteze.

Acolo, în sala de banchet, era prezent Jan Bekker, sub forma apei care izvora din stâncă. A spune că Bekker a murit este ca şi cum ai spune că

apa a murit. Uită-te la această pânză.

Geralt s-a uitat.

— E foarte frumoasă, i-a zis după o clipă şi imediat a simţit o vibraţie uşoară a medalionului.

— Lydia, i-a zâmbit Vilgefortz, mulţumesc pentru recunoştinţă. Şi te felicit pentru gust. Peisajul arată întâlnirea lui Cregenann din Lód şi Lara Dorren aep Shiadhal, cuplu legendar de îndrăgostiţi, despărţiţi şi distruşi în vremea dispreţului. El era magician, ea era o elfă din elita lui Aen Saevherne sau Cunoscătorii. Ceea ce ar fi putut fi începutul reconcilierii s-a transformat într-o tragedie.

— Ştiu povestea. Întotdeauna am crezut că e doar un basm. Cum a fost în realitate?

— Asta, a devenit magicianul serios, nimeni nu ştie. Adică aproape nimeni. Lydia, atârnă tabloul tău aici, alături. Geralt, admiră noua lucrare zămislită din pensonul Lydiei. Este un portret al Larei Dorren aep Shiadhal realizat pe baza unei miniaturi antice.

— Felicitări! s-a înclinat vrăjitorul spre Lydia van Bredevoort, iar vocea nu-i tremura deloc. E o adevărată capodoperă.

Vocea nu-i tremura, cu toate că Lara Dorren aep Shiadhal se uita la el de la înălţimea portretului cu ochii lui Ciri.

— Ce s-a întâmplat mai departe?

— Lydia a rămas în galerie. Amândoi ne-am dus pe terasă. Şi el glumea pe seama mea.

— Pe-aici, Geralt! Mergi numai pe dalele întunecate, te rog!

În jos marea strălucea, insula Thanedd trona în mijlocul spumei albe.

Valurile se spărgeau de zidurile Loxiei, aflate chiar sub ei. Loxia strălucea de la miile de lumini, la fel ca Aretuza. Blocul de piatră al

Garstangului, înălţându-se deasupra lor, era însă negru şi pustiu.

— Mâine – magicianul urmărea ochii vrăjitorului – membrii Capitulului şi Consiliului vor îmbrăca tunicile tradiţionale, pelerinele negre şi pălăriile ţuguiate, pe care le cunoşti din gravurile vechi. Ne vom înarma şi cu baghete lungi, şi cu sceptre, semănând astfel cu magicienii şi vrăjitorii cu care sunt ameninţaţi copiii. Aşa e tradiţia. În compania altor delegaţi, ne vom duce acolo, sus, la Garstang. Vom ţine un consiliu acolo, într-o sală special amenajată. Ceilalţi vor aştepta în Aretuza întoarcerea noastră şi deciziile noastre.

— Deliberările din Garstang, într-un cerc îngust, sunt şi ele o tradiţie?

— Oho! Şi încă cum! Îndelungată şi dictată de considerente practice.

Se întâmpla uneori ca deliberările magicienilor să fie furtunoase şi se ajungea la schimburi de opinii destul de vii. În timpul unui astfel de schimb, un fulger globular i-a afectat coafura şi rochia Ninei Fioravanti.

Nina, care îşi dedicase un an de muncă consolidând zidurile Garstangului într-o aură puternică şi o blocadă antimagică. De atunci, nu mai acţionează nicio magie în Garstang, iar discuţiile sunt mai paşnice.

Mai ales când nu uităm să-i deposedăm pe disputanţi de cuţite.

— Înţeleg. Şi turnul izolat, deasupra Garstangului, chiar în vârf, ce e?

Vreo clădire importantă?

— Acela e Tor Lara, Turnul Pescăruşului. O ruină. Dacă e important?

Probabil că da.

— Probabil?

Magicianul s-a sprijinit de balustradă.

— Potrivit elfilor, Tor Lara este conectat printr-un portal cu misteriosul Tor Zireael, Turnul Rândunicii, care nu a fost localizat până

în prezent.

— Cum aşa? N-aţi izbutit să descoperiţi portalul ăla? Nu cred.

— Bine faci. Am detectat portalul, dar a trebuit să-l blocăm. Au existat proteste, toată lumea s-a grăbit să experimenteze, toţi au vrut să devină

celebri ca exploratori ai Tor Zireael, sediul mitic al magicienilor şi înţelepţilor elfi. Portalul este totuşi corupt iremediabil şi funcţionează

haotic. Au existat victime, aşa că a fost blocat. Să mergem, Geralt, se face răcoare. Cu atenţie. Calcă numai pe dalele întunecate.

— De ce numai pe cele întunecate?

— Aceste clădiri sunt în ruină. Umiditatea, eroziunea, vânturile puternice, salinitatea aerului, toate acestea afectează fatal zidurile.

Renovarea ar costa prea scump, prin urmare, folosim iluzia. Prestigiul, mă-nţelegi.

— Nu prea.

Magicianul a ridicat o mână, iar terasa a dispărut. Stăteau deasupra abisului, deasupra unei prăpăstii de pe fundul căreia se iveau colţi stâncoşi scăldaţi în spumă. Stăteau în picioare pe o centură îngustă de dale întunecate, dispuse ca un trapez între porticul Aretuzei şi pilonul de susţinere a terasei.

Geralt îşi menţinea cu greu echilibrul. Dacă ar fi fost om, şi nu vrăjitor, nu ar fi reuşit să şi-l menţină. Dar chiar şi el a fost surprins.

Mişcarea sa rapidă nu putea să-i scape atenţiei magicianului, iar pe faţă

era, de asemenea, vizibilă o schimbare. Vântul îl balansa pe puntea îngustă, abisul îl chema răutăcios cu zgomotul sinistru al valurilor.

— Ţi-e frică de moarte, a constatat Vilgefortz cu un zâmbet. Totuşi, te temi de ea.

Păpuşa de cârpă îi privea cu ochii din nasturi.

— A râs de tine, a murmurat Yennefer, îmbrăţişându-l pe vrăjitor. Nu era nicio primejdie, cu siguranţă vă învăluise pe amândoi într-un câmp de levitaţie. N-ar fi riscat… Ce s-a mai întâmplat în continuare?

— Ne-am dus într-o altă aripă a Aretuzei. M-a condus într-o încăpere mare, era, probabil, biroul uneia dintre profesoare, poate chiar al rectorului. Ne-am aşezat la o masă, deasupra căreia se afla o clepsidră.

Nisipul se scurgea. Am simţit parfumul Lydiei, ştiam că era în camera din faţa noastră…

— Şi Vilgefortz?

— Mi-a adresat o întrebare.

— De ce nu te-ai făcut magician, Geralt? N-ai fost niciodată înclinat spre artă? Fii cinstit!

— Voi fi. Da, m-a atras.

— Deci de ce nu ţi-ai urmat vocea înclinaţiei?

— Am hotărât că e mai bine să-mi urmez glasul raţiunii.

— Adică?

— Anii mei de muncă în calitate de vrăjitor m-au învăţat să-mi măsor puterile în raport cu ceea ce-mi propun. Ştii, Vilgefortz, am cunoscut, într-o zi, un copil pitican care visa să fie elf. Ce crezi că ar fi fost dacă şi-

ar fi urmat vocea înclinaţiei?

— Ar trebui să fie o comparaţie? O paralelă? Dacă da, este complet irelevant. Piticanul n-avea cum să devină elf. Pentru că mama lui nu era elfă.

Geralt a rămas tăcut un lung răstimp.

— Da, a zis el în cele din urmă. Puteam să-mi dau seama. Ai scotocit puţin în biografia mea. Îmi poţi spune cu ce scop?

— Poate, a zâmbit magicianul uşor, că visez la o pictură în Galeria Gloriei? Noi doi la o masă şi o inscripţie pe o plăcuţă de alamă:

„Vilgefortz de Roggeveen încheie un pact cu Geralt de Rivia”.

— Asta ar fi o alegorie, a spus vrăjitorul, cu titlul *Triumful cunoaşterii asupra ignoranţei.* Aş prefera o imagine mai realistă, intitulată *Vilgefortz îi explică lui Geralt ce se întâmplă.*

Vilgefortz şi-a alăturat degetele ambelor mâini la înălţimea gurii.

— Nu este limpede?

— Nu.

— Ai uitat? Imaginea pe care o visez atârnă în Galeria Gloriei, o contemplă generaţiile viitoare, care ştiu foarte bine despre ce e vorba, ce eveniment prezintă tabloul. Pictaţi pe pânză, Vilgefortz şi Geralt cad de acord şi încheie un pact prin care Geralt, urmându-şi vocea nu a raţiunii şi nici a înclinaţiei, ci a adevăratei vocaţii, a intrat în cele din urmă în rândurile magicienilor, punând astfel capăt existenţei sale actuale, fără

prea mult sens şi lipsită de viitor.

— Şi să ne gândim, a spus vrăjitorul după o tăcere foarte lungă, că de curând am ajuns la concluzia că nimic nu mă

mai poate surprinde.

Crede-mă, Vilgefortz, o să-mi amintesc mult timp de-acum înainte acest banchet şi acest corn al abundenţei de senzaţii. Într-adevăr, merită un tablou: *Geralt părăseşte insula Thanedd, prăpădindu-se de râs.*

— N-am înţeles, a zis magicianul şi s-a aplecat uşor. M-am pierdut în înfloriturile discursului tău, împletite cu vorbe sofisticate.

— Motivele neînţelegerii tale sunt clare pentru mine. Suntem prea diferiţi pentru a ne înţelege. Eşti un magician puternic din Capitul care a realizat unitatea cu Natura. Sunt un vagabond, un vrăjitor, un mutant care călătoreşte în jurul lumii şi lichidează monştri pentru bani…

— Înfloriturile, l-a întrerupt magicianul, au fost înlocuite cu clişee.

— Suntem prea diferiţi – Geralt nu a renunţat. Simplul fapt că mama mea a fost, din întâmplare, o magiciană nu poate şterge această

diferenţă. Dar, aşa, din curiozitate: cine a fost mama ta?

— Habar n-am, a răspuns Vilgefortz senin.

Vrăjitorul a tăcut imediat.

— Druizii din cercul Kovirsky, a spus magicianul după un moment, m-au găsit într-un şanţ din Lan Exeter. M-au luat şi m-au crescut. Ca pe un druid, se înţelege. Ştii ce este un druid? Un fel de mutant, un vagabond care merge în jurul lumii şi se închină la stejarii sfinţi.

Vrăjitorul tăcea.

— Şi apoi, a continuat Vilgefortz, în timpul unor ritualuri druide, capacităţile mele au ieşit la lumină. Capacităţi care mi-au permis în mod clar şi fără putinţă de tăgadă determinarea originilor mele. Eram conceput, desigur, din întâmplare, din două fiinţe, dintre care cel puţin una era magician.

Geralt tăcea.

— Cel care mi-a descoperit talentele modeste a fost, bineînţeles, un magician, a continuat calm Vilgefortz. Iar acesta m-a copleşit cu o mărinimie nemaipomenită: mi-a propus o educaţie şi o perfecţionare, precum şi perspectiva de a mă alătura Frăţiei Magicienilor.

— Iar tu, i-a zis vrăjitorul, ai acceptat oferta.

— Nu.

Vocea lui Vilgefortz a devenit mai rece şi mai neplăcută.

— Am respins-o nepoliticos, chiar obraznic, a continuat el. Mi-am vărsat toată furia asupra bătrânului. Voiam să se simtă vinovat el şi toată

frăţia sa magică. Vinovat, desigur, de şanţul din Lan Exeter, vinovat că

unul sau doi magicieni nenorociţi, nişte ticăloşi fără inimă şi sentimente umane, m-au aruncat în şanţ după naştere, şi nu înainte. Magicianul, desigur, n-a înţeles şi nici nu s-a supărat pentru ceea ce i-am spus atunci.

A ridicat din umeri şi a plecat, fiind marcaţi şi el, şi tovarăşii lui de pecetea bastarzilor netrebnici, insensibili, aroganţi, demni de cel mai mare dispreţ.

Geralt tăcea mai departe.

— Mă lămurisem, aşadar, cu druizii, a explicat Vilgefortz. Aşa că am renunţat la sfinţii stejari şi mi-am luat lumea-n cap. Am făcut multe la viaţa mea. De unele mi-e ruşine şi astăzi. În cele din urmă, am devenit mercenar. Mai departe, povestea mea continuă, după cum îţi poţi închipui, stereotip. Soldat victorios, soldat înfrânt, dezertor, jefuitor, violator, criminal şi în cele din urmă fugar ascuns la capătul lumii ca să

scap de ştreang. Am fugit până la capătul lumii. Iar acolo, la capătul lumii, am întâlnit o femeie. Magiciană.

— Ai grijă! i-a şoptit vrăjitorul cu ochii mijiţi. Ai grijă, Vilgefortz, să

nu ajungi prea departe în căutarea forţată a asemănărilor!

— Asemănările s-au terminat.

Magicianul nu şi-a lăsat ochii în jos şi a vorbit mai departe:

— Pentru că nu m-am ocupat de sentimentele pe care le-am nutrit pentru această femeie. Nu i-am înţeles sentimentele şi de altfel n-a încercat să mă ajute deloc. Am părăsit-o. Pentru că era promiscuă, arogantă, răutăcioasă, insensibilă şi rece. Pentru că era imposibil de dominat, iar dominaţia ei era umilitoare. Am părăsit-o fiindcă am ştiut că era interesată de mine doar pentru că inteligenţa, personalitatea şi misterul meu fascinant ascundeau faptul că nu eram magician şi numai pe magicieni obişnuia să-i onoreze cu mai mult de-o noapte. Am abandonat-o, pentru că… Pentru că era ca mama. Dintr-odată mi-am dat seama că nu simţeam dragoste pentru ea, ci nutream un sentiment mult mai complicat, mai puternic, dar greu de definit: un amestec de teamă, de regret, de furie, de remuşcare şi de nevoie de

ispăşire, de vinovăţie, de nedreptate şi de pierdere, de nevoie perversă de suferinţă şi penitenţă. Ceea ce am simţit pentru acea femeie a fost ură.

Geralt tăcea. Vilgefortz se uita într-o parte.

— Am părăsit-o, a continuat după o clipă. Şi n-am putut trăi cu golul lăuntric rămas. Şi deodată mi-am dat seama că nu lipsa femeii îmi lăsase acel gol, ci lipsa celor simţite atunci. Paradoxal, nu-i aşa? Nu trebuie să

termin, sunt sigur că ghiceşti continuarea. Am devenit magician. Din ură. Şi abia atunci am înţeles ce prost am fost. Confundasem cerul cu stelele oglindite noaptea pe suprafaţa iazului.

— După cum ai observat, pe bună dreptate, paralelele dintre noi n-au fost în întregime paralele, a murmurat Geralt. În ciuda aparenţelor, avem puţine în comun, Vilgefortz. Ce vrei să-mi dovedeşti spunându-ţi povestea? Că, deşi este alambicată şi dificilă, calea spre atingerea măiestriei în magie este accesibilă tuturor? Chiar şi, îmi pare rău pentru paralelă, bastarzilor şi orfanilor, vagabonzilor sau vrăjitorilor...

— Nu, l-a întrerupt magicianul. N-am intenţionat să dovedesc că

această cale este disponibilă pentru toată lumea, deoarece e evidentă şi dovedită de mult timp. N-am vrut să demonstrez nici faptul că pentru unii oameni nu există pur şi simplu altă cale.

— Aşadar, a zâmbit vrăjitorul, n-am de ales? Trebuie să fac un pact cu tine, care să devină tema unui tablou faimos şi să mă convertesc în magician? Numai din cauza originii? Măi, să fie! Cunosc puţin teoria eredităţii. Tatăl meu, din câte am

dedus, cu mare dificultate, era un vagabond, un bătăuş, un scandalagiu şi un spadasin. Pot moşteni predominant gene de spadasin, nu pe linie maternă. Faptul că mânuiesc destul de bine spada, de asemenea, poate să confirme acest lucru.

— De fapt, din clepsidră s-a scurs aproape tot nisipul, iar eu, Vilgefortz de Roggeveen, maestru al magiei, membru al Capitulului, încă

stau la discuţii, nu fără plăcere, cu un bătăuş spadasin, fiul unui bătăuş

spadasin şi vagabond. Vorbim despre lucruri şi aspecte care, după cum este bine cunoscut, sunt dezbătute de spadasini neînfricaţi în jurul focului de tabără. Cum ar fi ereditatea, de exemplu. De unde-ai scos tu cuvântul ăsta, spadasinule? Nu de la şcoala templului Ellander, unde se învaţă să se silabisească şi să se scrie cele douăzeci şi patru de rune, nu?

Ce te-a determinat să citeşti cărţile în care pot fi găsite astfel de cuvinte ca acesta? Unde ţi-ai rafinat retorica şi elocvenţa? Şi de ce ai făcut-o? Ca să vorbeşti cu vampirii? Dragul meu derbedeu ereditar, căruia i-a zâmbit Tissaia de Vries. Dragul meu vrăjitor, care-o fascinează pe Filippa Eilhart de-i tremură mâinile. La pomenirea căruia Triss Merigold se înroşeşte ca racul. Ce să mai spun de Yennefer din Vengerberg.

— Poate faci bine şi nu mai spui! Clepsidra mai are foarte puţin nisip, încât poţi să-i numere grăunţele. Nu picta mai multe tablouri, Vilgefortz.

Zi-mi despre ce e vorba. Cu cuvinte simple. Imaginează-ţi că stăm lângă

foc doi vagabonzi, frigem purcelul pe care tocmai l-am furat şi încercăm în van să ne îmbătăm cu sevă de mesteacăn. E o

întrebare simplă.

Răspunde! Ca de la vagabond la vagabond.

— Care e întrebarea simplă?

— Ce pact îmi propui? Ce acord să încheiem? De ce vrei să mă bagi în oala ta, Vilgefortz? Într-o oală care, după părerea mea, începe să dea în clocot? Ce altceva, în afară de candelabre, mai atârnă în aer?

Magicianul se gândea ori se prefăcea că se gândeşte:

— Întrebarea nu e simplă, dar voi încerca să răspund. Dar nu ca de la vagabond la vagabond. Voi răspunde... ca de la un spadasin mercenar la alt spadasin mercenar, care arată la fel ca el.

— Fie!

— Ascultă, atunci, camarade spadasin! Se pune la cale o confruntare

sângeroasă. O luptă ascuţită pe viaţă şi pe moarte, nu va fi iertat nimeni.

Unii vor câştiga, iar ceilalţi vor cădea pradă corbilor. Te sfătuiesc, camarade, să te alături celor care au o şansă mai bună. Adică nouă. Lasă-

i pe ceilalţi şi scuipă-i direct între ochi, pentru că n-au nicio şansă, căci altfel, la naiba, mori de gât cu ei. Nu, nu, camarade, nu face mutra aia!

Ştiu ce vrei să spui. Că eşti neutru. Că n-ai nimic cu nimeni şi că aştepţi măcelul în munţi, la Kaer Morhen. E o idee

proastă, camarade. Noi suntem însoţiţi de tot ce-ţi place. Dacă nu ni te alături, o să pierzi totul.

Şi atunci vei fi mistuit de gol, de neant şi de ură. Vremea dispreţului care va veni te va distruge. Deci, fii rezonabil şi stai pe partea care trebuie atunci când vine ceasul alegerii. Şi ceasul alegerii a venit. Crede-mă!

— Incredibil, a rânjit vrăjitorul, cât poate să-i sperie pe toţi neutralitatea mea! În ce măsură mă face obiectul unor propuneri de pacte şi contracte, de oferte de cooperare, instrucţiuni privind necesitatea de a alege şi de a fi de partea care trebuie. Să terminăm această conversaţie, Vilgefortz. Pierzi vremea. În acest joc nu sunt un partener egal pentru tine. Nu văd cum am putea fi amândoi în acelaşi tablou din Galeria Gloriei. Mai ales pe câmpul de luptă.

Magicianul tăcea.

— Aranjează-ţi, a continuat Geralt, regii, reginele, caii şi pionii pe eşichier, nu-ţi face griji pentru mine, pentru că sunt la fel de important pe tabla de şah ca praful care o acoperă. Ăsta nu-i jocul meu. Vrei să

spui că va trebui să aleg? Te asigur că te înşeli. N-o să aleg. O să mă

adaptez la evenimente. Mă adaptez la ceea ce-o să aleagă ceilalţi.

Întotdeauna am făcut asta.

— Eşti un fatalist.

— Sunt. Deşi e încă un cuvânt pe care n-ar trebui să-l cunosc. Repet, nu-i jocul meu.

— Da? s-a aplecat Vilgefortz peste masă. În acest joc, vrăjitorule, pe tabla de şah există deja un cal negru, unit cu tine la bine şi la rău prin iţele destinului. Ştii despre cine vorbesc, nu? Nu vrei s-o pierzi, nu? Ştii că există o singură cale de a n-o pierde.

Ochii vrăjitorului s-au îngustat.

— Ce vrei de la copil?

— Există o singură modalitate de a afla.

— Te avertizez. N-o să las pe nimeni să-i facă niciun rău…

— Există o singură cale prin care poţi s-o protejezi. Ţi-am oferit

posibilitatea asta, Geralt din Rivia. Gândeşte-te la oferta mea! Ai toată

noaptea la dispoziţie. Reflectează privind cerul. Şi stelele. Şi nu le confunda cu cele care se oglindesc pe suprafaţa iazului. Clepsidra s-a golit.

— Mă tem pentru Ciri, Yen.

— N-ai de ce.

— Dar…

— Ai încredere în mine, l-a îmbrăţişat. Crede-mă, te rog! Nu-ţi face griji pentru Vilgefortz. E un jucător. A vrut să te testeze, să te provoace.

Şi, parţial, a reuşit. Dar nu contează. Ciri este sub protecţia mea, iar în Aretuza va fi în siguranţă, va putea să-şi dezvolte abilităţile aici şi n-o va deranja nimeni. Nimeni. Cât despre

viitorul ei ca vrăjitoare, uită-l! Are alte talente. Şi este predestinată pentru alte lucruri. Crede-mă!

— Te cred.

— E un progres considerabil. Şi nu-ţi face griji pentru Vilgefortz. Ziua de mâine va lămuri multe lucruri şi va deznoda multe probleme.

Ziua de mâine, se gândea el, îmi ascunde ceva. Şi mi-e teamă s-o întreb. Codringher avea dreptate. M-am băgat ca musca-n lapte. Dar acum n-am de ales. Trebuie să aştept ce va aduce ziua de mâine, care ar trebui să lămurească totul. Trebuie să am încredere în ea. Ştiu c-o să se întâmple ceva. O să aştept. Şi o să mă adaptez situaţiei.

S-a uitat la secretar.

— Yen?

— Sunt aici.

— Când învăţai în Aretuza… Când dormeai într-o cameră ca asta…

Aveai o păpuşă fără de care nu puteai să dormi? Care stătea ziua pe secretar?

— Nu, s-a mişcat Yennefer brusc. Nici măcar n-aveam o păpuşă. Nu mă întreba de asta, Geralt! Te rog, nu întreba!

— Aretuza, a şoptit el, privind în jur. Aretuza de pe insula Thanedd.

Casa ei. Pentru atâţia ani… Când va pleca de acolo, va fi o femeie matură…

— Încetează! Nu te mai gândi la asta şi nu mai vorbi despre asta. Mai bine…

— Da, Yen?

— Iubeşte-mă!

A îmbrăţişat-o. A mângâiat-o. A regăsit-o. Yennefer, incredibil de moale şi tare în acelaşi timp, a suspinat zgomotos. Cuvintele rostite se spărgeau, pierind printre suspine şi respiraţii accelerate, încetau să mai aibă sens, se împrăştiau. Aşa că au tăcut, încercând să se caute, să caute adevărul. Au căutat mult, cu grijă şi tenace, temându-se de sacrilegiul grabei, de neglijenţă şi de nepăsare. Au căutat intens, cu forţă şi cu ardoare, temându-se de îndoieli sacrilegioase şi de nehotărâre. Au căutat cu atenţie, temându-se de sacrilegiul lipsei de delicateţe.

S-au găsit, şi-au biruit teama şi peste un moment au găsit adevărul care le-a explodat sub pleoape, cu dovezi înspăimântătoare, orbitoare, smulgând gemete dintre buzele încleştate cu îndârjire. Apoi timpul s-a zbătut spasmodic şi a încremenit, totul a dispărut, iar singurul simţ încă

treaz era doar atingerea.

A trecut o veşnicie, realitatea a revenit, iar timpul s-a zbătut din nou şi a luat-o iar din loc, lent, stângace, ca un car uriaş, încărcat. Geralt s-a uitat pe fereastră. Luna încă era atârnată pe cer, deşi cele petrecute cu o clipă în urmă ar fi trebuit s-o arunce pe pământ.

— Ioi, ioi! a exclamat Yennefer după un răstimp lung, ştergându-şi cu o mişcare lentă o lacrimă de pe obraz.

Zăceau neclintiţi în învălmăşeala de cearşafuri, printre fiori, între căldura aburindă şi fericirea exaltată, în tăcere, iar în

jur se învolburau tenebre haotice, saturate de parfumul nopţii şi de ţârâitul greierilor.

Geralt ştia că în astfel de momente abilităţile telepatice ale magicienei erau sensibile şi foarte puternice, aşa că se gândea intens la întâmplări şi lucruri frumoase. La lucruri care ar fi trebuit să o facă fericită. La strălucirea explozivă a soarelui la răsărit. La ceaţa atârnată în zori peste un lac montan. La cascadele cristaline prin care sare somonul, la fel de strălucitor de parcă ar fi din argint topit. La picăturile calde de ploaie lovind frunzele îngreunate de rouă.

Se gândea la ea. Yennefer zâmbea, ascultându-i gândurile. Zâmbetul îi ţâşnea pe obraz în tremurul umbrelor proiectate de genele luminate de lună.

— Casă? a întrebat brusc Yennefer. Ce casă? Ai o casă? Vrei să

construieşti o casă? Ah... Îmi pare rău. Nu trebuia...

El tăcea. Era supărat pe sine. Gândindu-se la ea, a lăsat-o fără să vrea să-i citească gândul care o privea.

— Un vis frumos.

Yennefer i-a mângâiat uşor braţul:

— O casă. O casă construită de mâinile tale, în casa asta, tu şi cu mine. Tu ai creşte cai şi oi, eu m-aş ocupa de grădină, aş face mâncare şi aş toarce lâna pe care am duce-o la târg. Cu banii de la vânzarea lânii şi a diferitelor roade de-ale pământului ne-am cumpăra tot ceea ce ne-ar trebui, să zicem, cazane de cupru şi greble de fier. Din când în când, Ciri ne-ar vizita cu soţul şi cu cei trei copii, Triss Merigold ar rămâne pentru câteva zile câteodată. Am îmbătrâni frumos şi cu demnitate. Iar dacă m-aş plictisi, seara mi-ai cânta la

cimpoiul făcut de mâinile tale. Cimpoiul, după cum este bine cunoscut, este cel mai bun remediu pentru plictiseală.

Vrăjitorul tăcea. Magiciana murmura încet.

— Îmi pare rău, a spus ea după o clipă.

El s-a ridicat în cot, s-a aplecat, a sărutat-o. Cu o mişcare violentă, l-a îmbrăţişat. În tăcere.

— Spune ceva!

— N-aş vrea să te pierd, Yen.

— Doar sunt a ta.

— Noaptea asta o să se termine.

— Totul se termină.

Nu, s-a gândit în sinea lui. *Nu vreau să fie aşa. Sunt obosit. Prea obosit ca să accept perspectiva sfârşiturilor, care, de fapt, sunt începuturi, de la care trebuie reluat totul de la capăt. Aş vrea…*

— Nu spune! i-a pus cu o mişcare rapidă degetele pe buze. Nu-mi spune ce vrei şi ce visezi. Pentru că s-ar putea întâmpla să nu pot să-ţi îndeplinesc dorinţele, şi asta m-ar răni.

— Dar tu ce vrei, Yen? La ce visezi?

— Doar la lucruri care pot fi realizate.

— Şi la mine?

— Pe tine te am deja.

A tăcut mult timp. Şi a aşteptat momentul în care ea a spart tăcerea.

— Geralt?

— Da?

— Iubeşte-mă, te rog!

La început, dornici unul de altul, erau plini de fantezie şi imaginaţie, de inventivitate, însetaţi de nou. Şi, ca de obicei, în curând s-a dovedit

că era prea mult şi, de fapt, prea puţin. Au înţeles în acelaşi timp, arătându-şi din nou dragostea.

Când Geralt şi-a revenit, luna era în acelaşi loc. Greierii ţârâiau şi mai vârtos, de parcă ar fi vrut să-şi învingă neliniştea şi teama prin nebunie şi luare-aminte. De la o fereastră din apropiere, din aripa stângă a Aretuzei, cineva dornic de somn ţipa şi înjura cu durere, cerând linişte.

De la altă fereastră, altcineva, cu un vizibil suflet artistic, aplauda şi felicita cu entuziasm.

— O, Yen… a şoptit vrăjitorul ruşinat.

— Am avut un motiv… l-a sărutat şi apoi şi-a apăsat obrazul în pernă.

Am avut un motiv să strig. Aşa că am strigat. Nu trebuie să te abţii, e nesănătos şi nefiresc. Îmbrăţişează-mă, dacă poţi!

Teleportul Larei, *cunoscut, de asemenea, după numele descoperitorului acesteia,* ***Portalul Benavent.*** *Acesta este situat pe insula Thanedd, la catul de sus al Turnului Pescăruşului.*

Permanent, activ intermitent. Reguli de funcţionare: necunoscute.

Destinaţie: necunoscută, probabil deviată ca urmare a dezintegrării spontane, nu pot fi excluse anumite bifurcaţii sau dispersii.

Notă: Teleport haotic şi letal. Experimentele sunt strict interzise.

Magia nu este permisă în Turnul Pescăruşului şi nici în imediata vecinătate, în special magia de teleportare. Capitulul analizează

cererile pentru îngăduirea accesului în Tor Lara şi pentru cercetarea teleportului. Cererile trebuie motivate prin derularea unor lucrări de cercetare şi prin existenţa unei specializări în domeniu.

Bibliografie: Geoffrey Monck, *Magia Norodului mai Vechi;* Immanuel Benavent, *Portalul din Tor Lara;* Nina Fioravanti, *Teoria şi practica teleportării;* Ransant Alvaro, „Porţile misterelor”.

Prohibita (inventar de artefacte interzise), Ars Magica, Ed. LVIII

4

La început era doar un haos pulsatoriu, scânteietor şi o cascadă de imagini, un vârtej, un abis de sunete şi glasuri. Ciri vedea doar turnul străpungând cerul, pe acoperişul căruia razele dansau. Auzea strigătul unei păsări de pradă şi ea era pasărea. Zbura cu viteză mare şi sub ea se întindea o mare furioasă. Vedea o păpuşică de cârpe şi dintr-odată ea era păpuşa, învăluită în bezna tremurândă de la ţârâitul greierilor. Vedea un motan alb cu negru şi brusc ea era

motanul, iar în jur era o casă lugubră, cu grinzi întunecate, cu miros de lumânări şi cărţi vechi. Auzea pe cineva pronunţându-i de câteva ori numele, o chema. Vedea un somon argintiu sărind prin cascade, auzea răpăitul ploii pe frunze. Apoi a auzit strigătul straniu, neîntrerupt al lui Yennefer. Iar strigătul acela a trezit-o, a smuls-o din abisul infinit în spaţiu şi timp.

Acum, încercând fără succes să-şi amintească visul, putea să audă

doar zgomote asurzitoare de lăută şi fluier, zăngănituri de tamburină, cântece şi râsete. Jaskier şi un grup de menestreli cunoscuţi din întâmplare se distrau de minune în odaia de la capătul coridorului.

O rază de lună a pătruns pe fereastră, luminând puţin întunericul şi dând odăii din Loxia aspectul unui loc de dormit. Ciri a dat la o parte aşternutul. Era transpirată, părul îi era lipit de frunte. Seara nu putea să

adoarmă prea uşor, nu avea aer, deşi fereastra era larg deschisă. Ştia care era motivul. Înainte de a pleca împreună cu Geralt, Yennefer îi izolase odaia cu un farmec de protecţie. Pretindea că împiedică pe oricine ar vrea să intre, dar Ciri bănuia că este vorba mai mult despre blocarea ieşirii. Era pur şi simplu întemniţată. Yennefer, deşi încântată în mod clar de întâlnirea cu Geralt, nu uitase şi n-o iertase încă pentru evadarea ei nebună şi nesăbuită la Hirundum, care prilejuise această

întâlnire.

Întâlnirea cu Geralt fusese pentru Ciri plină de tristeţe şi dezamăgire.

Vrăjitorul era taciturn, tensionat, îngrijorat şi vădit nesincer.

Conversaţiile lor se sfâşiau şi se încâlceau, erau reduse la fraze neterminate şi întrebări întrerupte la jumătatea cuvântului. Ochii şi gândurile vrăjitorului fugeau de la ea şi se pierdeau în depărtare. Ciri ştia încotro anume.

Din odaia de la capătul coridorului răsuna cântecul solitar şi liniştit al

lui Jaskier, muzica lăutei, susurând ca un pârâu printre pietre. A recunoscut melodia pe care trubadurul o compusese cu câteva zile în urmă. Balada – Jaskier se lăudase în mai multe rânduri – era intitulată

Evaziva şi trebuia să-i aducă triumful poetului la turneul anual al barzilor, care avea loc toamna târziu la castelul Vartburg. Ciri asculta cu atenţie cuvintele.

Peste-acoperişuri umede-ai zburat,

Printre nuferi galbeni ai plonjat Eu te-am înţeles oricum,

N-ai avut de-ales alt drum...

Ropotul copitelor zguduia pământul, călăreţii galopau în noapte, cerul înflorea în vâlvătăi la orizont. Pasărea de pradă a cârâit, şi-a întins aripile, s-a înălţat în zbor. Ciri s-a cufundat înapoi în somn, auzindu-şi numele rostit de nenumărate ori. O dată a fost Geralt, o dată Yennefer, apoi Triss Merigold, iar în cele din urmă – şi de mai multe ori – o fetiţă

subţire, blondă şi tristă, necunoscută lui Ciri, privind printr-o miniatură

încadrată în corn şi alamă.

Apoi a văzut un motan alb cu negru şi, după o clipă, ea a fost motanul şi privea prin ochii acestuia. Era o casă necunoscută şi întunecată. Putea vedea rafturi mari ticsite cu cărţi, câteva sfeşnice aprinse pe un birou la care doi bărbaţi stăteau aplecaţi deasupra unor suluri de pergament.

Unul dintre aceşti bărbaţi tuşea şi îşi freca buzele cu o batistă. Celălalt, un pitic cu un cap imens, stătea într-un scaun cu rotile. Nu avea picioare.

— Nemaipomenit! a oftat Fenn, aruncând o privire pe pergamentul putred. Nu pot să cred… De unde primeşti aceste documente?

— Nu m-ai fi crezut, dacă ţi-aş fi spus, i-a răspuns Codringher. Ai înţeles acum cine e Cirilla, Prinţesa Cintrei? Copilul Sângelui mai Vechi… Ultima ramură a acestui copac nenorocit de ură! Ultima ramură, şi pe ea ultimul măr otrăvit…

— Sângele mai Vechi… De-atâta vreme… Pavetta, Calanthe, Adalia, Elen, Fiona…

— Şi Falka.

— Dumnezeule, e imposibil! În primul rând, Falka nu avea copii! În al doilea rând, Fiona a fost fiica legitimă…

— În primul rând, nu ştim nimic despre tinereţea Falkăi. În al doilea rând, nu mă face să râd, Fenn! Doar ştii foarte bine că, numai la auzul cuvântului „legal”, mă umflă râsul. Cred în acest document, deoarece, în opinia mea, e autentic şi spune adevărul. Fiona, stră-străbunica lui Pavette, a fost fiica Falkăi, a acestui monstru în piele de om. La naiba, nu cred în toate tâmpeniile, profeţiile şi alte prostii, dar când îmi amintesc profeţia Itlinei…

— Sângele murdar?

— Murdar, pătat, blestemat, poate avea diferite înţelesuri. Şi, conform legendei, dacă-ţi aminteşti, Falka a fost blestemată pentru că Lara Dorren aep Shiadhal a blestemat-o pe mama ei…

— Basme, Codringher!

— Ai dreptate, basme. Dar ştii când basmele încetează să mai fie basme? În momentul în care cineva începe să creadă în ele. Şi cineva crede într-un basm despre Sângele mai Vechi. Mai ales în fragmentul care spune că din sângele Falkăi se va naşte un răzbunător, care va stârpi lumea veche şi va construi una nouă pe ruinele ei.

— Şi răzbunătorul ar fi Cirilla?

— Nu. Nu Cirilla. Fiul ei.

— Şi Cirilla e căutată de…

— Emhyr var Emreis, împăratul Nilfgaardului, a încheiat rece Codringher. Înţelegi acum? Cirilla, indiferent de voinţa ei, trebuie să

devină mama moştenitorului tronului. Arhiducele, care va deveni Arhiducele Întunericului, descendentul şi răzbunătorul acestei diabolice Falka. Stârpirea şi reconstrucţia ulterioară a lumii pare-mi-se că se desfăşoară într-o manieră dirijată şi controlată.

Piticul a tăcut un răstimp.

— Nu crezi că Geralt ar trebui să fie anunţat?

— Geralt? a vorbit Codringhe, răsucindu-şi buzele. Cine mai e şi ăsta?

Te pomeneşti că-i fraierul care nu demult îmi vindea gogoşi cum că nu lucrează pentru profit? Cred că nu lucrează pentru profitul propriu.

Lucrează pentru al altcuiva. Fără să-şi dea seama, oricum. Îl urmăreşte pe Rience, care este în lesă, fără să simtă zgarda în jurul propriului său gât. Ar trebui să-l anunţ? Ajutându-i astfel pe cei care vor să pună laba pe găina cu ouăle de aur pentru a-l şantaja pe Emhyr sau pentru a i se strecura pe sub piele? Nu, Fenn. Nu scrie prost pe fruntea mea.

— Vrăjitorul acţionează dintr-o lesă, la poruncă? A cui?

— Ia gândeşte-te!

— Naiba!

— Cuvânt foarte potrivit. Singura persoană care are influenţă asupra lui. În care are încredere. Dar eu n-am încredere în ea. Şi n-am avut niciodată. Mă voi băga şi eu în acest joc.

— E un joc primejdios, Codringher.

— Toate jocurile sunt primejdioase. Există doar jocuri care merită şi care nu merită. Fenn, frate, nu înţelegi ce avem în mâinile noastre? O

găină cu ouă de aur, care ne va da nouă şi numai nouă un ou uriaş, cu totul şi cu totul de aur…

Codringher a fost cuprins de un acces de tuse. Când şi-a luat batista de la gură, avea urme de sânge pe ea.

— Aurul n-o să te vindece, a spus Fenn, uitându-se la batista din mâna colegului său. Iar mie n-o să-mi dea picioarele înapoi…

— Cine ştie?

Cineva a bătut la uşă. Fenn s-a foit neliniştit în scaunul cu rotile.

— Aştepţi pe cineva, Codringher?

— Da. Pe oamenii pe care o să-i trimit în Thanedd. După găina cu ouă

de aur.

— Nu deschide! striga Ciri. Nu deschide uşa aceea! După ea e moartea! Nu deschide uşa!

— Îndată deschid, îndată deschid! a strigat Codringher, împingând zăvorul, apoi s-a întors spre motanul care nu înceta să miorlăie. Mai taci odată, bestie nenorocită…

A rămas cu vorba-n gură. La uşă nu erau cei pe care îi aştepta. Trei indivizi pe care nu-i cunoştea stăteau în prag.

— Conu’ Codringher?

— Conaşul a plecat cu treburi – avocatul şi-a luat o mină stupidă, şi-a schimbat vocea cu una mai ascuţită. Sunt un grefier de-al dumisale, mă

numesc Glomb, Mikael Glomb. Ce pot face pentru conaşii mei?

— Nimic, a spus unul dintre ei, un semielf înalt. Întrucât nu e nimeni, vom lăsa doar o scrisoare şi un mesaj. Iată scrisoarea.

— O să-i transmit, negreşit.

Codringher, simţindu-se bine în rolul servitorului sărac cu duhul, s-a aplecat şi-a întins mâna după sulul de pergament legat cu un fir roşu:

— Şi mesajul?

Şnurul cu care era legat sulul s-a desfăcut ca un şarpe ieşit la atac, l-a şfichiuit şi i-a înfăşurat strâns încheietura mâinii. Lunganul l-a tras cu putere. Codringher şi-a pierdut echilibrul, a zburat înainte, ca să nu cadă

peste semielf, şi-a dus instinctiv mâna stângă la piept. În această poziţie nu a putut evita pumnalul, care îi fusese înfipt în stomac. A scos un răcnet surd şi s-a tras înapoi, dar şnurul magic înfăşurat în jurul încheieturii nu l-a lăsat să plece. Semielful l-a tras din nou la el şi l-a

înjunghiat încă o dată. De data aceasta, lama a rămas implântată în Codringher.

— Iată mesajul şi salutările de la Rience, i-a spus semielful înalt, ridicând pumnalul în sus şi eviscerându-l pe avocat ca pe un peşte. În iad cu tine, Codringher! Direct în iad!

Codringher a tuşit. Simţea cum pumnalul îi străpunge cu scrâşnete coastele şi sternul. S-a prăbuşit la pământ, ghemuit ca o minge. Voia să-l strige ca să-l avertizeze pe Fenn, dar n-a reuşit decât să cârâie, iar cârâitul i-a fost sufocat imediat de un val de sânge.

Semielful înalt a păşit peste trupul inert, urmat de ceilalţi doi. Erau oameni.

Fenn n-a fost luat prin surprindere.

O frânghie a căzut, unul dintre zbiri s-a prăbuşit pe spate, lovit de o bilă de oţel în centrul frunţii. Fenn s-a îndepărtat de birou în scaunul său, încercând în zadar să reîncarce arbaleta cu mâinile tremurânde.

Lunganul a sărit la el şi, cu o lovitură puternică, i-a răsturnat scaunul.

Piticul s-a rostogolit printre documentele împrăştiate pe podea.

Neputincios, îşi agita mâinile mici şi cioturile picioarelor, semănând cu un păianjen mutilat.

Semielful i-a dat un picior arbaletei, îndepărtând-o din raza de acţiune a lui Fenn. Fără să se sinchisească de infirmul care se târa, s-a uitat rapid printre documentele împrăştiate pe birou. Atenţia i-a fost atrasă de o miniatură încadrată în corn şi alamă, care reprezenta o fată cu părul deschis la culoare. A luat-o cu tot cu cartonul ataşat de ea.

Celălalt zbir, care cedase la lovitura bilei lansate din arbaletă, s-a apropiat. Semielful a ridicat din sprâncene interogativ. Zbirul a clătinat din cap a negaţie.

Semielful a ascuns în sân miniatura şi câteva documente luate de pe birou. Apoi a luat un mănunchi de pene din cerneală şi le-a aprins de la sfeşnic. Răsucindu-le, a permis focului să se aprindă, apoi l-a aruncat pe masă, printre sulurile de pergament care au luat foc pe loc.

Fenn răcnea din toţi rărunchii.

Semielful înalt a observat pe masa cuprinsă de flăcări un recipient cu lichid de ştergere a tuşului, s-a proţăpit în faţa piticului care se zbătea şi i-a turnat tot conţinutul pe el.

Fenn urla cât îl ţineau bojocii. Cel de-al doilea zbir a tras un teanc de foi de pe etajeră şi le-a împrăştiat peste pitic.

Focul biroului a urcat până în tavan. Alt recipient, mai mic, a explodat cu o pocnitură, flăcările lingeau rafturile. Foile, sulurile şi covoraşele au început să se înnegrească, să se încurce şi să aţâţe focul.

Fenn urla. Lunganul s-a îndepărtat de biroul în flăcări, a răsucit nişte hârtii şi le-a aprins. Cel de-al doilea zbir a aruncat peste pitic încă un braţ de suluri de pergament aprinse.

Fenn răcnea.

Semielful stătea în faţa lui, ţinând în mână snopul arzător.

Motanul alb cu negru al lui Codringher era cocoţat pe un perete din apropiere. În ochii lui galbeni strălucea reflexia focului care transforma o noapte prietenoasă într-o parodie oribilă a zilei. Împrejurimile răsunau de ţipete. Foc! Foc! Apă! Oamenii alergau spre casă. Motanul a încremenit, privindu-i cu uimire şi dispreţ. Idioţii ăştia se zoreau chiar spre cuptorul de foc, din care el abia reuşise să iasă. Întorcându-se nepăsător cu spatele, motanul lui Codringher a continuat să-şi lingă

lăbuţele de sânge.

Ciri s-a trezit lac de transpiraţie, cu mâinile încleştate până la durere.

În jur domneau tăcerea şi bezna moale, pe care o rază de lună le străpungea ca un pumnal.

Incendiu. Foc. Sânge. Coşmar… Nu-mi amintesc, nu-mi amintesc nimic…

A inspirat adânc aerul viguros al nopţii. Senzaţia de sufocare dispăruse. Ştia de ce.

Vrăjile de protecţie nu mai funcţionau.

S-a întâmplat ceva, s-a gândit Ciri. A sărit din pat şi s-a îmbrăcat repede. Şi-a vârât pumnalul la cingătoare. Nu avea spadă, Yennefer i-o luase şi i-o încredinţase lui Jaskier. Poetul probabil că adormise, în Loxia se aşternuse tăcerea. Ciri se întreba dacă ar trebui să meargă să-l trezească, dar dintr-odată a simţit în urechi o pulsaţie puternică şi ritmul sângelui.

Raza strălucitoare a lunii care străbătea fereastra a devenit un drum.

La capătul drumului, departe, era o uşă. Uşa s-a deschis şi în cadrul ei stătea Yennefer.

Hai!

În spatele magicienei, erau deschise alte uşi. Unele după altele. Infinit de multe. În beznă erau desenate vag formele întunecate ale unor

coloane. Sau poate ale unor statui… *Visez,* s-a gândit Ciri, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. *Visez. Nu-i niciun drum, este o lumină, o dâră de lumină. Nu se poate merge pe ea…*

Hai!

S-a supus.

Dacă n-ar fi fost scrupulele proaste ale vrăjitorului, dacă n-ar fi fost principiile sale himerice, multe evenimente ulterioare ar fi avut o cu totul altă turnură. Multe întâmplări nu s-ar mai fi putut petrece deloc. Şi astfel istoria lumii ar fi fost diferită.

Dar istoria lumii s-a derulat aşa cum s-a derulat, iar singurul motiv a fost că vrăjitorul avea scrupule. Când s-a trezit dimineaţa şi a simţit o anumită nevoie, el nu a făcut ceea ce ar fi făcut toată lumea – nu a ieşit pe balcon şi nu s-a uşurat în ghivecele cu năsturaşi. Avea scrupule. S-a îmbrăcat liniştit – fără s-o trezească pe Yennefer, care dormea dusă, neclintită şi aproape fără suflare – a ieşit din odaie şi s-a dus în grădină.

Banchetul era încă în toi, însă, după cum indica sonorizarea, într-o formă reziduală. Ferestrele din sala de bal mai erau aprinse cu lumina care inunda atriumul şi rondurile cu bujori. Vrăjitorul a mers un pic mai departe, printre tufişuri mai dese, acolo s-a uitat la cerul care se limpezea, arzând deja la orizont cu semnalele purpurii ale zorilor.

În timp ce se întorcea încet, reflectând asupra unor probleme importante, medalionul i se zvârcolea zdravăn. L-a ţinut cu mâna, simţind cum vibraţiile îi pătrund în tot corpul. Nu încăpea nicio îndoială

că cineva a lansat un farmec în Aretuza. Geralt şi-a ascuţit auzul şi i-au ajuns la urechi ţipete înăbuşite, rumoare şi bufnituri din galeria din aripa stângă a palatului.

Oricine altcineva s-ar fi întors fără ezitare şi şi-ar fi văzut mai departe de drum, prefăcându-se că nu a auzit nimic. Şi poate tot aşa, istoria lumii ar fi fost diferită. Dar vrăjitorul avea scrupule şi obişnuia să

respecte principii stupide şi himerice.

Când a intrat în fugă în galerie şi pe coridor, a dat peste o încăierare.

Câţiva bătăuşi cu tunici cenuşii au tăbărât pe micul magician căzut la pământ. Bătăuşii erau sub comanda lui

Dijkstra, şeful serviciului de informaţii al lui Vizimir, regele Redaniei. Înainte ca Geralt să poată face ceva, a fost şi el imobilizat – alţi doi bătăuşi cenuşii l-au izbit de zid, iar al treilea l-a ţintuit în piept cu un trident.

Toţi bătăuşii aveau în piept stema cu vulturul redanian.

— Asta se numeşte „a intra în rahat”, i-a spus Dijkstra încet, apropiindu-se. Iar tu, vrăjitorule, ai un talent înnăscut să intri până la gât. Stai calm şi încearcă să nu atragi atenţia!

Redanienii l-au învins în cele din urmă pe micul magician şi l-au ridicat, ţinându-l de braţe. Era Artaud Terranova, membru al Capitulului.

Lumina care permitea observarea detaliilor provenea de la o sferă care atârna deasupra Keirei Metz, magiciana cu care Geralt discutase seara la banchet. Abia a recunoscut-o – îşi schimbase tulurile diafane cu haine bărbăteşti şi avea un pumnal la cingătoare.

— Încătuşaţi-l! a poruncit ea scurt.

În mâini i-au apărut zăngănind cătuşe dintr-un metal albastru.

— Să nu care cumva să îndrăzneşti! a strigat Terranova. Ai grijă, Metz! Sunt membru al Capitulului!

— Ai fost. Acum eşti un trădător ordinar. Şi vei fi tratat ca un trădător.

— Şi tu eşti o curvă proastă, care…

Keira a făcut un pas într-o parte, şi-a legănat uşor şoldurile şi l-a lovit cu toată forţa pumnului ei în faţă. Capul magicianului s-a răsucit atât de violent, încât o clipă Geralt

a avut senzaţia că i se va desprinde de trunchi. Terranova atârna în braţele oamenilor care îl ţineau, curgându-i sânge din nas şi din gură. Magiciana nu i-a aplicat o altă lovitură, deşi avea mâna ridicată. Vrăjitorul putea să vadă cum străluceşte arama boxului de la încheietura mâinii. Nu era surprins. Keira era micuţă, nu putea aplica o astfel de lovitură cu pumnul gol.

Nu s-a mişcat. Bătăuşii îl ţineau strâns, iar vârfurile tridentului îl împungeau în piept. Geralt nu era sigur că s-ar fi putut mişca dacă ar fi fost liber. Nici că ar fi ştiut ce să facă.

Redanienii i-au încătuşat magicianului mâinile la spate. Terranova a strigat, s-a înfuriat, s-a îndoit, s-a sufocat într-un reflex de vomă. Geralt ştia din ce erau confecţionate cătuşele. Era un aliaj de fier şi dvimerit, un mineral rar, care avea proprietatea de a anihila puterile magice.

Anihilarea era însoţită de efecte secundare destul de neplăcute pentru magicieni.

Keira Metz şi-a ridicat capul, şi-a dat la o parte părul de pe frunte. Şi atunci l-a văzut.

— Ce dracu’ faci aici? De unde-ai răsărit?

— A intrat în rahat, i-a zis Dijkstra cu dispreţ. Are un talent să intre.

Ce-ar trebui să fac cu el?

Keira s-a întunecat, a bătut din călcâie de mai multe ori.

— Supravegheaţi-l! Acum n-am timp să mă ocup de el.

A plecat repede, urmată de redanieni, târându-l pe Terranova. Sfera luminoasă zbura în spatele magicienei, dar deja se iveau zorile, în curând se lumina de ziuă. La un semn al lui Dijkstra, bătăuşii l-au eliberat pe Geralt. Spionul s-a apropiat şi l-a privit pe vrăjitor în ochi.

— Stai liniştit, orice s-ar întâmpla!

— Ce se întâmplă aici? Ce este…

— Taci, orice s-ar întâmpla!

Keira Metz s-a întors după puţin timp, nu era singură. Era însoţită de un magician cu părul alb care îi fusese prezentat ieri lui Geralt drept Detmold din Ban Ard. Văzându-l pe vrăjitor, el a început să înjure şi să-şi dea cu pumnul în palma cealaltă.

— Fir-ar al naibii! După el e topită Yennefer?

— După el, i-a confirmat Keira. Geralt din Rivia. Problema este că nu ştiu care-i treaba cu Yennefer…

— Nici eu nu ştiu, a ridicat Detmold din umeri. În orice caz, el e deja amestecat. A văzut prea multe. Du-l la Filippa, va decide ea. Încătuşaţi-l!

— Nu-i nevoie, a intervenit Dijkstra aparent leneş. Răspund eu pentru el. Îl duc unde trebuie.

— Foarte bine, a dat din cap aprobator Detmold. Pentru că n-avem timp. Haide, Keira, lucrurile se complică acolo sus…

— Da’ nervoşi mai sunt! a comentat în barbă spionul redanian, privindu-i cum se îndepărtează. Lipsă de experienţă, nimic altceva. Iar loviturile de stat şi puciurile

sunt ca piftiile. Ar trebui să fie mâncate reci. Haide, Geralt! Şi ţine minte: calm, demn, fără bătăi de cap! Nu mă

face să regret că nu ţi-am pus cătuşe sau lanţuri!

— Ce se întâmplă aici, Dijkstra?

— Nu ţi-ai dat seama?

Spionul mergea alături de el, cei trei redanieni rămâneau mai în urmă.

— Zi-mi sincer, vrăjitorule, cum s-a întâmplat că ai venit aici?

— Mi-era teamă că se usucă năsturaşii.

— Geralt! l-a privit Dijkstra aspru. Ai intrat în rahat până-n gât. Te-ai scufundat şi ţi-ai ţinut gura la suprafaţă, dar tot nu atingi fundul cu

picioarele. Cineva îţi întinde o mână de ajutor, riscă să-şi rupă gâtul şi să

se înece, iar ţie îţi arde de glume proaste? Yennefer a fost cea care ţi-a spus să vii aici, nu?

— Nu. Yennefer doarme în pătuţul ei moale, la căldurică. Eşti mai liniştit?

Spionul uriaş s-a întors brusc, l-a apucat pe vrăjitor de umeri şi l-a izbit de peretele coridorului.

— Nu, nu m-am liniştit, i-a şuierat printre dinţi. N-ai înţeles încă, tontălăule, că magicienii cuviincioşi şi credincioşi împăraţilor nu dorm deloc în seara asta? Că nici măcar nu s-au dus la culcare? Numai trădătorii cumpăraţi de Nilfgaard dorm în pătuţurile lor moi, la căldurică. Vânzătorii de ţară au

pregătit lovitura de stat, dar pentru mai târziu. Nu ştiau că planurile lor au fost descoperite şi că intenţiile lor au fost date peste cap. Şi acum îi scoatem din pătuţurile lor moi, de la căldurică, le tragem pumni în bot cu boxul de aramă şi le punem labele în cătuşe cu dvimerit. Gata cu trădătorii, pricepi? Dacă nu vrei să mori de gât cu ei, n-o mai face pe prostul! Te-a racolat Vilgefortz aseară? Sau poate că Yennefer te-a convins şi mai devreme? Spune-mi! Dar mai repejor, pentru că îţi ajunge rahatul la gură!

— Nu uita de piftiile reci, Dijkstra! i-a amintit Geralt. Du-mă la Filippa! Calm, demn şi fără bătăi de cap.

Spionul l-a eliberat, apoi a făcut un pas înapoi.

— Să mergem! a spus rece. Pe scările astea, în sus. Dar încheiem discuţia. Îţi promit!

Locul în care se intersectau cele patru coridoare, sub o coloană de sprijin a boltei, era luminat de felinare şi sfere magice. Acolo se înghesuiau redanienii şi magicienii. Printre aceştia din urmă se aflau membrii Consiliului: Radcliffe şi Sabrina Glevissig. Sabrina, ca şi Keira Metz, era într-un costum bărbătesc gri. Geralt a înţeles că în lovitura de stat derulată în faţa ochilor lui putea distinge partidele după uniforme.

Triss Merigold era îngenuncheată pe podea, aplecată peste un trup care zăcea într-o baltă de sânge. Geralt a recunoscut-o pe Lydia van Bredevoort. A recunoscut-o după păr şi după rochia de mătase. N-ar fi identificat-o în niciun caz după faţă, pentru că nu mai era o faţă. Era o mască oribilă, cadaverică, macabră, pe care străluceau dinţii expuşi din gura larg deschisă până la jumătatea obrajilor şi cu o mandibulă

scofâlcită, afundată, cu oase prost crescute.

— Acoper-o! i-a spus ezitant Sabrina Glevissig. Când a murit, i-a dispărut iluzia... La naiba, acoper-o cu ceva!

— Cum s-a întâmplat, Radcliffe? l-a întrebat Triss, luându-şi mâna de pe montura aurită a pumnalului implântat sub sternul Lydiei. Cum s-a putut întâmpla una ca asta? Cum ne-a fost vorba: fără cadavre!

— Ne-a atacat, a îngăimat magicianul, lăsând capul în jos. Când l-au scos pe Vilgefortz, ea s-a aruncat pe noi. A fost o agitaţie... Nu ştiu nici eu cum... E propriul ei pumnal.

— Acoperiţi-i faţa!

Sabrina s-a întors brusc. L-a văzut pe Geralt, ochii ei aprigi străluceau ca antracitul.

— De unde a mai răsărit şi ăsta?

Triss a sărit spontan şi s-a repezit la vrăjitor. Geralt i-a mai văzut doar mâna fluturată prin faţa lui, apoi a văzut un fulger şi s-a scufundat lin în beznă. A simţit o mână pe guler şi o smucitură violentă.

— Ţineţi-l, o să cadă!

Vocea lui Triss era nefirească, simulând mânia. L-a smucit din nou, ca să-l apropie şi mai mult o clipă.

— Iartă-mă! a auzit-o şoptind. N-am avut încotro.

Oamenii lui Dijkstra l-au sprijinit.

Şi-a clătinat capul. Şi-a activat alte simţuri. Pe coridoare era agitaţie, aerul se unduia purtând în siajul său parfumuri. Şi voci. Sabrina Glevissig blestema, Triss încerca s-o calmeze. Redanienii, mirosind a barăci, târau pe podea un corp inert, foşnind cu rochia de mătase. Sânge.

Miros de sânge. Şi miros de ozon. Miros de magie. Alte voci mai puternice. Paşi şi bătăi din picior.

— Grăbiţi-vă! Durează prea mult! Ar trebui să fim deja în Garstang!

Filippa Eilhart. Evident furioasă.

— Sabrina, găseşte-o repede pe Marti Sodergren. Dacă-i nevoie, ia-o din pat. Gedymdeith a păţit ceva. Probabil un

atac de cord. Mart să aibă

grijă de el. Dar să nu-i spui nimic, nici ei, nici celui cu care doarme!

Triss, caută-i şi adu-i la Garstang pe Dorreggray, Dritthel şi Carduin.

— Pentru ce?

— Ei reprezintă regii. Ethain şi Esterad să fie informaţi despre acţiunea noastră şi despre consecinţele ei. Îi vei lua... Triss, ai sânge pe mâini! Cine?

— Lydia.

— La naiba! Când? Cum?

— Contează cum? s-a auzit o voce rece şi calmă.

Tissaia de Vries. Foşnetul unei rochii. Tissaia era într-o rochie de bal.

Nu într-o uniformă de rebelă. Geralt şi-a ciulit urechile, dar nu a auzit zăngănitul cătuşelor de dvimerit.

— Te prefaci afectată? a repetat Tissaia. Îngrijorată? Când sunt puse la cale revolte, atunci când sunt aduşi în puterea nopţii zbiri înarmaţi, trebuie să te aştepţi la victime. Lydia e moartă, Hen Gedymdeith e pe moarte. Tocmai l-am văzut pe Artaud cu faţa zdrobită. Câte victime vor mai fi, Filippa Eilhart?

— Nu ştiu, a spus ferm Filippa. Dar nu renunţ.

— Bineînţeles. Tu nu renunţi la nimic niciodată.

Aerul tremura, tocurile bocăneau pe podea într-un ritm familiar.

Filippa s-a dus la el. Îşi aducea aminte de ritmul nervos al paşilor lui, când se perindau ieri prin sala Aretuzei, ca să se delecteze cu caviar. Îşi aducea aminte de aroma de scorţişoară şi de nard. Acum aroma era amestecată cu miros de sodă. Geralt excludea implicarea sa la orice tip de lovitură de stat sau puci, dar se întreba dacă participanţii ar fi trebuit să-şi curăţe dinţii mai întâi.

— El nu te poate vedea, Fil, i-a zis Dijkstra aparent detaşat. Nu vede nimic şi n-a văzut nimic. Cea cu părul bogat l-a orbit.

Auzea respiraţia Filippei şi îi simţea fiecare mişcare, dar a clătinat din cap stângaci, prefăcându-se neajutorat. Magiciana nu s-a lăsat păcălită.

— Nu te preface, Geralt! Triss ţi-a întunecat ochii, dar nu ţi-a luat şi mintea. Cum ai ajuns aici?

— M-am rătăcit. Unde e Yennefer?

— Fericiţi cei săraci cu duhul…

Nu era nicio batjocură în vocea Filippei.

— …că a lor e împărăţia cerurilor, a continuat. Fii recunoscător lui Triss! A fost o vrajă slabă, cataracta va trece în curând. Şi, de fapt, n-ai văzut ceea ce nu ţi-a fost permis să vezi. Fii cu ochii pe el, Dijkstra! Mă

întorc îndată.

Forfotă din nou. Voci. Cea răsunătoare, de soprană a Keirei Metz, şi cea baritonală, gravă a lui Radcliffe. Bocănitul sec al

cizmelor redaniene.

Şi vocea furioasă a Tissaiei de Vries.

— Las-o! Cum ai putut? Cum ai putut să-i faci aşa ceva?

— E o trădătoare! a răspuns vocea gravă a lui Radcliffe.

— N-o să cred niciodată aşa ceva!

— Sângele apă nu se face, a vorbit vocea glacială a Filippei Eilhart.

Împăratul Emhyr le-a promis libertate elfilor. Şi un stat propriu, independent. Aici, în aceste ţinuturi. Se înţelege, după exterminarea oamenilor. Nici nu i-a trebuit mai mult ca să ne trădeze cu prima ocazie.

— Răspunde! a zis Tissaia de Vries emoţionată. Răspunde-i, Enid!

— Răspunde, Francesca!

Zăngănitul cătuşelor de dvimerit. Şi accentul psalmodiat de elf al Francescăi Findabair, Margareta Văilor, cea mai frumoasă femeie din lume.

— *Va vort a me, Dh’oine. N’aen te a dice’n.*

— Eşti mulţumită, Tissaia? a lătrat Filippa. Mă crezi acum? Tu, eu, noi toţi am fost şi suntem dintotdeauna pentru ea Dh’oine, oamenii, cărora ea, Aen Seidhe, n-are nimic de spus. Şi tu, Fercart? Ce ţi-au făgăduit Vilgefortz şi Emhyr de te-ai hotărât să trădezi?

— Du-te naibii, hoaşcă fătarnică!

Geralt şi-a ţinut răsuflarea, dar n-a auzit pocnitura boxului de la încheietura mâinii ciocnit de maxilar. Filippa era mai stăpână pe sine decât Keira. Sau nu era dotată cu box.

— Radcliffe, du-i pe trădători la Garstang! Detmold, oferă-i braţul maestrei supreme de Vries. Duceţi-vă! Vă ajung îndată din urmă. Paşi.

Aromă de scorţişoară şi nard.

— Dijkstra.

— Sunt aici, Fil.

— Subordonaţii tăi nu mai au treabă aici. Lasă-i să se întoarcă la Loxia!

— Eşti sigură…

— La Loxia, Dijkstra!

— Cum porunceşti, nobilă stăpână, a replicat spionul şi i se simţea batjocura din glas. Valeţii pot pleca, au făcut ceea ce aveau de făcut.

Acum este doar treabă de magicieni. Şi de aceea eu, nevrednicul, cobor din ochii minunaţi ai Înălţimii Tale. Nu m-am aşteptat la recunoştinţă

pentru ajutor şi complicitate la puci, dar sunt sigur că Majestatea Voastră mă va păstra în memoria sa recunoscătoare.

— Iartă-mă, Sigismund! Mulţumesc pentru ajutor.

— N-ai pentru ce, plăcerea e de partea mea. Hei, Voymir, adună-i pe

oameni. Cinci rămân cu mine. Pe ceilalţi du-i jos şi îmbarcă-i în *Căderea.*

Bineînţeles, în linişte, în vârful picioarelor, fără zgomot, fără scandal.

Prin coridoare secundare. În Loxia şi în port nicio vorbă! Executarea!

— N-ai văzut nimic, Geralt, i-a şoptit Filippa Eilhart, fluturând spre vrăjitor parfum de scorţişoară, nard şi sodă. N-ai auzit nimic. N-ai vorbit niciodată cu Vilgefortz. Dijkstra te va duce la Loxia acum. Voi încerca să

te găsesc acolo… Când se va termina tot. Ţi-am promis ceva ieri şi mă

voi ţine de cuvânt.

— Cum rămâne cu Yennefer?

— Cred că-i obsedat, s-a întors Dijkstra, călcând zgomotos. Yennefer în sus, Yennefer în jos… E o pacoste. Nu-ţi face griji, Fil! Există chestiuni mult mai importante. S-a găsit ceea ce se aştepta la Vilgefortz?

— Desigur. Te rog! Asta-i pentru tine.

— O!

Se aude fâşâitul hârtiei care se desface.

— O! Frumos! Ducele de Nitert. Delicios! Baronul…

— Mai discret, fără nume! Şi te rog, după ce te întorci la Tretogor, nu începe imediat cu execuţiile. Nu provoca un scandal prematur!

— Nu-ţi fie frică! Flăcăii de pe listă, atât de înnebuniţi după aurul nilfgaardian, sunt în siguranţă. Pentru moment. Voi face din ei cele mai drăgălaşe marionete, numai bune de mânuit din sfori. Eu voi trage sforile, apoi o să le transform în cravate bine strânse în jurul grumazului lor… Din curiozitate, mai sunt şi alte liste? Trădători din Kaedwen, din Temeria, din Aedirn? M-aş uita bucuros pe ele. Măcar cu coada ochiului…

— Ştiu că ai fi bucuros. Dar nu e treaba ta. Radcliffe şi Sabrina Glevissig au pus mâna pe celelalte liste, vor şti cum să le folosească.

Acum, la revedere! Mă grăbesc.

— Fil!

— Poftim!

— Lasă-i ochii liberi vrăjitorului! Să nu se poticnească pe scări.

În sala de bal din Aretuza banchetul continua, dar într-o formă mai tradiţională şi mai familiară. Mesele fuseseră retrase, magicienii şi magicienele aduseseră în hol, nu se ştie de unde, fotolii, scaune şi taburete, s-au aşezat pe ele şi s-au dedat diferitelor distracţii. Cele mai multe dintre aceste distracţii erau lipsite de tact. Mai mulţi s-au aşezat în

jurul unui butoi mare de votcă amară, beau, vorbeau şi din când în când izbucneau în hohote de râs. Cei care mai devreme culegeau gustări sofisticate cu furculiţe de argint acum înfulecau fără nicio jenă, cu ambele mâini, coaste de oaie. Unii jucau cărţi cu atâta pasiune, că nu mai ţineau seama de ce se petrecea în jurul lor. Câţiva dormeau. Într-un colţ, un cuplu se săruta înfocat, iar zelul cu care o făceau arăta că nu se vor opri prea curând.

— Uită-te la ei, vrăjitorule!

Dijkstra s-a aplecat peste balustrada galeriei, urmărindu-i pe magicienii de sus, şi a adăugat:

— Ce se mai distrează ca puştanii, şi când te gândeşti, la naiba. Între timp, Consiliul lor tocmai a răsturnat întregul lor Capitul şi îl judecă

pentru trădare, pentru complicitate cu Nilfgaardul. Uită-te la perechea asta! Acum va căuta un colţişor retras, iar Vilgefortz va atârna în ştreang înainte de a-şi satisface instinctele primare. A, ce ciudată mai e şi lumea asta...

— Taci, Dijkstra!

Drumul care ducea la Loxia urca într-un zigzag de scări panta muntelui. Scările erau conectate prin terase, ornate cu garduri vii neîngrijite, ronduri de flori ofilite şi agave uscate în gavanoase. Dijkstra s-a oprit la una dintre terasele pe lângă care trecea, s-a apropiat de zid, de şirul de colţi de piatră ai unor himere din gurile cărora ţâşnea apă.

Spionul s-a aplecat, nu se mai oprea din băut.

Vrăjitorul s-a apropiat de balustradă. Marea strălucea cu reflexe aurii, cerul era şi mai kitschos decât în tablourile din Galeria Gloriei. Mai jos, a văzut detaşamentele de redanieni care ieşeau din Aretuza, îndreptânduse în pas grăbit spre port. Mai exact treceau puntea care lega malurile stâncoase ale râului.

Deodată atenţia i-a fost atrasă de o siluetă singuratică, colorată.

Silueta sărea în ochi pentru că se deplasa repede. Şi în sensul opus redanienilor. Spre Aretuza.

— Haide! l-a îndemnat Dijkstra tuşind. Cine pleacă de dimineaţă

departe ajunge.

— Dacă te grăbeşti, du-te în pace!

— Păi, bineînţeles, a făcut o grimasă spionul. Iar tu o să te întorci sus ca s-o salvezi pe Yennefer. Şi-o să dai de belea ca un gnom beat. Mergem

la Loxia, vrăjitorule. Te pomeneşti că-ţi faci iluzii sau ceva de genul ăsta? Îţi închipui că te-am scos din Aretuza în numele unei iubiri secrete? Ei bine, nu. Te-am scos de acolo pentru că am nevoie de tine.

— Pentru ce?

— O faci pe prostul? în Aretuza studiază douăsprezece domniţe dintre cele mai bune familii redaniene. Nu pot risca un conflict cu rectorul, stimata Margarita Laux-Antille. Nu mi-ar da-o nici în ruptul capului pe Cirilla, prinţesa Cintrei, pe care Yennefer a adus-o în Thanedd. Pe când ţie, ţi-ar da-o cu ochii închişi. Dacă i-o ceri.

— De unde presupunerea asta caraghioasă că i-o cer?

— De la ipoteza caraghioasă că vrei să-i asiguri Cirillei securitatea.

Sub protecţia mea, sub protecţia regelui Vizimir, va fi în siguranţă. În Tretogor. În Thanedd nu e în siguranţă. Abţine-te de la comentarii răutăcioase. Da, ştiu că la început regii n-aveau cele mai bune intenţii pentru fată. Dar acum lucrurile stau altfel. Acum e foarte limpede că

Cirilla, în viaţă, sănătoasă şi în siguranţă, ar putea valora mai mult decât zece detaşamente de cavalerie grea în războiul care se apropie. Moartă

nu face nici cât o ceapă degerată.

— Filippa Eilhart ştie ce-ai de gând să faci?

— Nu ştie. Nu ştie nici măcar că eu ştiu că fata este în Loxia. Fil, iubita mea de odinioară, s-a sumeţit ridicându-şi capul, dar regele Redaniei este încă Vizimir. Îndeplinesc poruncile lui Vizimir, nu-mi bat eu capul cu zâzaniile astea de rahat dintre magicieni. O s-o îmbarcăm pe Cirilla în *Căderea* şi o să navigheze până la Novigrad, de acolo va merge la Tretogor. Şi va fi în siguranţă. Ai încredere în mine?

Vrăjitorul s-a aplecat spre unul dintre capetele himerei şi a băut din apa care curgea printre fălcile monstruoase.

— Ai încredere în mine? a repetat Dijkstra, stând în picioare lângă el.

Geralt s-a îndreptat, şi-a şters buzele şi l-a lovit cu toată puterea în maxilar. Spionul s-a clătinat, dar nu a căzut. Cel mai apropiat dintre redanieni a sărit şi a încercat să-l prindă pe vrăjitor, dar a prins aerul şi imediat s-a trezit în fund, cu un dinte mai puţin şi scuipând sânge. Apoi s-au năpustit toţi asupra lui. Era o încăierare, o tulburare, o confuzie şi o hărmălaie, adică exact ceea ce-şi dorea vrăjitorul.

Un redanian s-a prăbuşit cu un trosnet cu faţa în jos de un cap de piatră de-al himerei, iar apa care se scurgea din gura acesteia s-a înroşit imediat. Cel de-al doilea a primit un pumn în trahee, s-a aplecat de parcă

i-ar fi fost smulse organele genitale. Al treilea, lovit cu cotul în ochi, a sărit înapoi cu un geamăt. Dijkstra l-a apucat pe

vrăjitor într-o îmbrăţişare de urs, iar Geralt l-a călcat tare cu călcâiul pe degetele de la picioare. Spionul a urlat şi a început să sară caraghios într-un picior.

Un alt zbir a vrut să-l lovească pe vrăjitor cu un lanţ, dar a lovit în gol. Geralt l-a apucat cu o mână de un cot, cu cealaltă de încheietura mâinii, l-a învârtit, culcându-i la pământ pe alţi doi care încercau să se ridice. Redanianul pe care Geralt îl ţinea în continuare era tare şi n-avea de gând să-şi lase lanţul din mână. Geralt l-a strâns mai abitir şi i-a rupt mâna cu un scrâşnet.

Dijkstra, continuând să ţopăie într-un picior, a ridicat un trident de la pământ şi intenţiona să-l ţintuiască pe vrăjitor de zid cu cele trei vârfuri.

Geralt s-a aplecat, a apucat cu două mâini bara şi a aplicat principiul pârghiei, ştiut de cunoscători. Spionul, văzând cum sar cărămizile şi bucăţile de tencuială, a dat drumul barei, prea târziu însă pentru a mai evita coliziunea perineului cu căpăţâna himerei din care curgea apă.

Geralt a luat tridentul şi a culcat la pământ alt bătăuş din picioare, apoi l-a sprijinit de podea şi l-a rupt, scurtându-l până la lungimea spadei. A probat parul obţinut astfel, lovindu-l mai întâi la gât pe Dijkstra, aşezat pe umerii himerei, şi imediat după aceea l-a redus la tăcere pe bătăuşul cu braţul rupt care zbiera de durere. Cusăturile dubletului au cedat după un răstimp sub axile, iar vrăjitorul s-a simţit mult mai bine.

Ultimul redanian rămas în picioare l-a atacat tot cu un trident, gândindu-se că lungimea lui îi va oferi un avantaj. Geralt i-a tras un pumn la baza nasului, băiatul s-a aşezat impetuos pe gavanosul cu agave. Un alt redanian, cu o înverşunare ieşită din comun, s-a agăţat de coapsa

vrăjitorului şi l-a muşcat adânc. Vrăjitorul s-a mâniat şi, cu o lovitură puternică, l-a făcut să-i piară cheful de muşcat.

Pe trepte alerga Jaskier gâfâind, văzuse cele întâmplate şi era alb ca varul.

— Geralt! a ţipat după o clipă. Ciri a dispărut! Nu-i aici!

— Mă aşteptam la asta.

Vrăjitorul i-a tras un par altui redanian care nu voia să stea culcat.

— La naiba, te-ai lăsat aşteptat, Jaskier! a comentat. Ţi-am spus ieri, dacă se întâmplă ceva, să vii într-un suflet la Aretuza! Mi-ai adus spada?

— Ambele!

— Cealaltă e spada lui Ciri, idiotule!

Geralt i-a tras una cu tridentul unui redanian care încerca să se ridice dintre agave.

— Nu cunosc spadele, s-a disculpat poetul. Pe zei, opreşte-te! Nu vezi vulturul redanian? Sunt oamenii regelui Vizimir! Asta înseamnă trădare şi răzvrătire şi poţi ajunge în temniţă…

— La eşafod, a spus printre dinţi Dijkstra, scoţându-şi un pumnal şi apropiindu-se cu un pas şovăielnic! La eşafod cu voi, amândoi…

N-a putut spune mai mult, pentru că a căzut în patru labe, lovit în ceafă de trident.

— Tragerea pe roată, a apreciat mohorât Jaskier. Precedată de cleşti încinşi…

Vrăjitorul i-a tras spionului un şut în coaste. Dijkstra s-a rostogolit în lateral ca un elan mort.

— Sfârtecarea… a continuat poetul.

— Opreşte-te, Jaskier! Dă-mi ambele spade. Şi cară-te de-aici, dar iute! Fugi de pe insulă. Fugi cât vezi cu ochii!

— Şi tu?

— Mă întorc sus. Trebuie s-o salvez pe Ciri… Şi pe Yennefer. Dijkstra, stai cuminte şi lasă pumnalul în pace!

— N-o să scapi, l-a ameninţat spionul. O să mi-o plăteşti… îmi aduc eu oamenii mei… O să te urmăresc…

— Vai, nu mai spune!

— Ba da, o să te urmăresc. Am cincizeci de oameni la bord pe *Căderea…*

— Este vreun frizer printre ei?

— Ce?

Geralt era în spatele lui, s-a aplecat, l-a apucat de picior, l-a tras şi l-a răsucit brusc cu toată forţa lui. A scârţâit. Dijkstra a răcnit şi a leşinat.

Jaskier a strigat de parc-ar fi fost propria sa articulaţie.

— De ce-o să-mi facă după sfârtecare, a mormăit vrăjitorul, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

În Aretuza era linişte deplină. Doar supravieţuitorii care nu mai aveau putere nici să facă zgomot rămăseseră în sala de bal. Geralt a ocolit încăperea, fiindcă nu voia să fie observat.

Cu greu a găsit odaia în care-şi petrecuse noaptea cu Yennefer.

Coridoarele palatului formau un adevărat labirint şi toate arătau la fel.

Păpuşa de cârpă se uita la el cu ochii de nasturi.

S-a aşezat pe marginea patului, cu mâinile strânse în jurul capului. Nu era sânge pe podeaua camerei. Dar pe spătarul scaunului era o rochie neagră. Yennefer se schimbase. Într-un costum bărbătesc, uniforma conspiratorilor?

Ori au târât-o în lenjerie. Cu cătuşele de dvimerit.

Marti Sodergren, tămăduitoarea, stătea în colţul ferestrei. A ridicat capul, auzind paşi. Obrajii îi erau plini de lacrimi.

— A murit Hen Gedymdeith, a spus cu vocea zdrobită. I-a cedat inima. N-am putut face nimic… De ce m-au chemat atât de târziu?

Sabrina m-a lovit. M-a lovit peste faţă. De ce? Ce s-a întâmplat aici?

— Ai văzut-o pe Yennefer?

— Nu. Lasă-mă-n pace! Vreau să fiu singură.

— Arată-mi calea cea mai scurtă spre Garstang. Te rog!

Deasupra Aretuzei erau trei terase cu arbuşti, mai sus panta muntelui era mai abruptă şi mai greu accesibilă. Garstang se înălţa deasupra stâncii. La bază, palatul avea un bloc de piatră întunecat, uniform, neted, placat cu roci. Doar catul de sus strălucea, cu ferestrele din marmură, decorate cu vitralii şi cu cupolele aurite de razele soarelui.

Drumul pietruit care ducea la Garstang şi mai departe spre vârf se răsucea în jurul muntelui ca un şarpe. Mai exista însă o cale mai scurtă: scările care legau terasele şi care chiar sub Garstang dispăreau în gura neagră a unui tunel. Erau tocmai scările indicate vrăjitorului de Marti Sodergren.

Chiar după tunel era o punte care se întindea pe marginea abisului.

Dincolo de punte, treptele urcau pieptiş şi se răsuceau, dispărând în spatele curbei. Vrăjitorul şi-a accelerat ritmul.

Balustrada scării era împodobită cu statuete de fauni şi nimfe.

Statuetele dădeau impresia că sunt vii. Se mişcau. Medalionul vrăjitorului a început să vibreze puternic.

S-a frecat la ochi. Mişcarea aparentă a statuetelor era dată de faptul că

îşi schimbau aspectul. Piatra netedă se transforma într-o masă poroasă, fără formă, ciupită de vânt şi de sare. Şi imediat după aceea îşi revenea.

Ştia ce însemna asta. Iluzia care masca Thaneddul oscila, se spulbera.

Şi puntea era parţial iluzorie. Prin găurile camuflajului sub formă de

ecran se zăreau prăpastia şi cascada care se rostogolea pe fundul ei.

Nu existau dale întunecate care să arate o cale sigură. A traversat încet puntea, având grijă la fiecare pas,

blestemând în sinea lui pierderea de timp. Când a ajuns de cealaltă parte a prăpastiei, a auzit paşi alergători.

L-a recunoscut imediat. Dorregaray, magicianul aflat în serviciul regelui Ethain din Cidaris, cobora în fugă pe scări. Şi-a adus aminte de cuvintele Filippei Eilhart. Reprezentanţii regilor neutri au fost invitaţi la Garstang ca observatori. Dar viteza cu care Dorregaray fugea pe scări sugera că invitaţia fusese anulată brusc.

— Dorregaray!

— Geralt? a gâfâit magicianul. Ce faci aici? Nu sta, fugi! Iute, jos, la Aretuza!

— Ce s-a întâmplat?

— Trădare!

— Ce?

Dorregaray a fost scuturat brusc de un tremur, a tuşit ciudat, pe urmă

s-a aplecat în faţă şi a căzut greu pe vrăjitor. Înainte de a-l prinde, Geralt a avut timp să vadă penele cenuşii ale săgeţii care-i ieşea din spate.

Ţinându-l în braţe pe magician, şi-a salvat viaţa, pentru că altă săgeată, identică, în loc să-i străpungă gâtul, a zdrobit dezgustător faţa împietrită

într-un zâmbet ironic a faunului, privându-l de o parte din nas şi din obraz. Vrăjitorul l-a lăsat pe Dorregaray şi s-a scufundat în spatele balustradei scării. Magicianul a căzut peste el.

Erau doi arcaşi şi amândoi aveau cozi de veveriţe la căciuli. Unul a rămas în partea de sus a scării, încordându-şi arcul, celălalt şi-a scos spada din teacă şi s-a repezit în jos, sărind peste trepte. Geralt l-a împins pe Dorregaray, a sărit în sus, scoţându-şi spada. A şuierat o săgeată, dar vrăjitorul i-a curmat şuieratul cu o lovitură rapidă de spadă. Celălalt elf era deja aproape, dar, văzând săgeata retezată, a şovăit o clipă. Însă doar o clipă. S-a aruncat icnind asupra vrăjitorului, care îşi învârtea spada în aşteptarea atacului. Geralt s-a răsucit într-o paradă scurtă în lateral, astfel încât lama elfului a alunecat peste tăişul lamei lui. Elful şi-a pierdut echilibrul, vrăjitorul a făcut o semipiruetă graţioasă şi l-a lovit la gât, sub ureche. O singură dată. A fost de-ajuns.

Arcaşul din susul scării şi-a încordat din nou arcul, dar n-a apucat să

dea drumul coardei. Geralt a văzut un fulger, elful a ţipat, şi-a întins

mâinile şi s-a prăbuşit, rostogolindu-se pe trepte. Dubletul îi ardea în spate.

Pe trepte cobora alt magician. Văzându-l pe vrăjitor, s-a oprit, a ridicat mâna. Geralt nu şi-a pierdut timpul cu explicaţiile, s-a aruncat la pământ, iar raza de foc, şuierând, a zburat deasupra lui, zdrobind statueta unui faun în praf fin.

— Opreşte-te! i-a strigat. Eu sunt, vrăjitorul!

— La naiba! a pufnit magicianul alergând spre el. Geralt nu şi-l amintea de la banchet. Te-am luat drept un bandit de elf… Dar Dorregaray? Trăieşte?

— Cred că da…

— Rapid, pe cealaltă parte a punţii!

L-au cărat pe Dorregaray, din fericire, pentru că în graba lor nu acordaseră atenţie iluziei care pâlpâia şi dispărea. Nu-i urmărea nimeni, totuşi magicianul a întins un braţ, a scandat o formulă magică şi un fulger a distrus puntea. Pietrele se rostogoleau pe pereţii prăpastiei.

— Asta ar trebui să-i oprească, a spus el.

Vrăjitorul îi ştergea sângele de la gură lui Dorregaray.

— Are un plămân perforat. Îl poţi ajuta?

— Pot eu, a răsărit vocea lui Marti Sodergren, gâfâind pe treptele dinspre Aretuza, din tunel. Ce se întâmplă aici, Carduin? Cine l-a săgetat?

— Scoia’tael, şi-a şters magicianul fruntea cu mâneca. Bătălia de la Garstang nu se mai termină. Bandă blestemată, unii mai răi decât alţii!

Azi-noapte Filippa i-a pus cătuşele lui Vilgefortz, iar Vilgefortz şi Francesca Findabair au adus Veveriţele pe insulă! Iar nenorocita de Tissaia de Vries... la naiba, a făcut-o lată!

— Vorbeşte mai clar, Carduin!

— N-o să pierd vremea trăncănind! Fug la Loxia şi de-acolo mă

teleportez îndată către Kovir. Iar cei din Garstang n-au decât să se omoare între ei! Nu mai contează! E război! Toată urzeala asta a fost uneltită de Filippa pentru a permite regilor să înceapă un război cu Nilfgaardul! Meve din Lyria şi

Demawend din Aedirn au provocat Nilfgaardul! Înţelegeţi asta?

— Nu, i-a retezat-o Geralt. Şi nici nu vrem să înţelegem. Unde e Yennefer?

— Încetaţi! a strigat Marti Sodergren aplecându-l pe Dorregaray.

Ajutaţi-mă! Ţineţi-l! Nu pot să-i scot săgeata!

Au ajutat-o. Dorregaray a gemut şi a tresărit, iar scările tremurau.

Geralt a crezut iniţial că era magia de vindecare a lui Marti. Dar era Garstangul. Dintr-odată, vitraliile au explodat, focul s-a aprins în ferestrele palatului şi fumul a început să facă rotocoale.

— Încă se luptă, a scrâşnit din dinţi Carduin. Şi-o s-o ţină tot aşa, cu farmece după farmece...

— Farmece? În Garstang? Dar e înconjurat de o aură antimagică!

— Tissaia şi-a vârât coada. Dintr-odată, a hotărât de partea cui să

stea. A scos blocada, a lichidat aura şi a neutralizat dvimeritul. Apoi au sărit cu toţii unii la gâtul altora! Vilgefortz şi Terranova de-o parte, Filippa şi Sabrina de altă parte... s-au năruit coloanele, iar tavanul s-a prăbuşit... Francesca a deschis intrarea de la subsol, iar de acolo au ţâşnit dracii de elfi... Am tot ţipat că suntem neutri, dar Vilgefortz a început să râdă. Înainte de a putea construi un nou scut, Drithelm a primit o săgeată în ochi, l-a împroşcat

pe Rejean de ziceai că-i arici… N-am mai aşteptat să văd cum decurg lucrurile. Marti, mai ai mult?

Trebuie s-o ştergem de-aici cât mai degrabă!

— Dorregaray nu poate să meargă – tămăduitoarea şi-a şters sângele de pe mâini de rochia albă de bal. Teleportează-ne, Carduin!

— De-aici? Te-ai ţicnit. E prea aproape de Tor Lara. Portalul Lara radiază şi deturnează orice teleportare. Prin urmare, nu ne putem teleporta!

— Nu poate merge! Trebuie să rămân cu el…

— Atunci n-ai decât să rămâi!

Carduin s-a ridicat în picioare:

— Distracţie plăcută! Mie-mi place viaţa! Mă întorc în Kovir! Kovirul este neutru!

— Frumos! a scuipat vrăjitorul văzându-l pe magician dispărând în tunel. Camaraderie şi solidaritate! Dar nici eu nu pot sta cu tine, Marti.

Trebuie să mă duc la Garstang. Confratele tău neutru a demolat puntea.

Mai există vreo cale?

Marti Sodergren a adulmecat, apoi a ridicat capul şi a făcut semn că

da.

Era deja sub zidul Garstangului când s-a trezit cu Keira Metz pe cap.

Drumul indicat de tămăduitoare trecea prin grădinile suspendate,

legate prin scări spiralate. Acestea erau năpădite de iederă şi caprifoi, buruienile împiedicau ascensiunea, dar favorizau ascunzişul. A reuşit să

descopere şi zidul palatului, ascuns de vegetaţie. În timp ce căuta intrarea, Keira a dat buzna peste el, ambii prăbuşindu-se în bălăriile din pădure.

— Mi-am rupt dintele, a constatat magiciana uşor peltic. Era neglijentă, murdară, acoperită cu praf de tencuială şi funingine, iar pe obraz avea un hematom mare.

— Cred că mi-am rupt şi piciorul, a adăugat ea, scuipând sânge. Tu eşti, vrăjitorule? Am căzut pe tine? Prin ce minune?

— Asta mă întreb şi eu.

— Terranova m-a azvârlit pe fereastră.

— Poţi să te ridici?

— Nu, nu pot.

— Vreau să intru în palat. Incognito. Pe unde?

— Oare toţi vrăjitorii? l-a întrebat Keira, gemând, încercând să se sprijine în cot. În Garstang e o bătălie! Acolo dă în clocot, cade stucul de pe pereţi! Cauţi belele?

— Nu. O caut pe Yennefer.

— Ha! Keira şi-a încetat sforţările, s-a întins pe spate. Aş vrea să mă

iubească şi pe mine cineva. Ia-mă în braţe!

— Poate altă dată. Mă cam grăbesc.

— Ia-mă în braţe, îţi spun! Îţi arăt calea spre Garstang. Trebuie să dau de nenorocitul ăla de Terranova. Ei bine, ce mai aştepţi? N-o să găseşti intrarea singur şi, chiar dacă ai reuşi, dacă ajungi în ghearele ticăloşilor de elfi, nu mai ieşi viu… nu pot să merg, dar încă pot să arunc vrăji.

Dacă cineva ne stă în cale, o să regrete.

A urlat când a ridicat-o.

— Îmi pare rău.

— Nu contează, i-a înconjurat gâtul cu braţele. Ăsta-i piciorul. Încă

miroşi a parfumul ei, ştii? Nu, nu pe-acolo. Întoarce-te şi mergi pe sub munte. Mai e o intrare, dinspre Tor Lara. Poate că nu sunt elfi acolo…

Auuu! Mai atent, al naibii!

— Îmi pare rău. De unde au venit Scoia’tael?

— Au fost în subteran. Thanedd este gol ca o cochilie, e o cavernă

uriaşă, poţi intra cu o ambarcaţiune dacă ştii pe unde. Cineva le-a arătat… Auuuu! Fii mai atent! Nu mă zgâlţâi!

— Îmi pare rău. Prin urmare, Veveriţele au venit pe mare? Când?

— Naiba ştie când! Poate ieri, poate acum o săptămână? Noi ne pregăteam împotriva lui Vilgefortz, iar Vilgefortz

împotriva noastră.

Vilgefortz, Francesca, Terranova şi Fercart… Ne-au tras-o rău de tot.

Filippa credea că îşi doresc o preluare lentă a puterii în Capitul pentru a-i influenţa în mai mare măsură pe regi… Iar ei au pus la cale să ne lichideze în timpul congresului… Geralt, eu nu mai pot… Piciorul… Stai un pic. Auuuuu!

— Keira, e o rană deschisă. Sângele se scurge din picior.

— Taci şi-ascultă! Pentru că e vorba de Yennefer a ta. Ne-am dus la Garstang, în sala de şedinţe. Era o blocare antimagică, dar nu funcţiona pe dvimerit, ne-am simţit în siguranţă. Au început discuţiile. Tissaia şi cei neutri ţipau la noi, iar noi ţipam la ei. Iar Vilgefortz tăcea şi zâmbea…

— Repet, Vilgefortz e un trădător! S-a aliat cu Emhyr din Nilfgaard, i-a mai târât şi pe alţii în conspiraţia lui! A încălcat legea, ne-a trădat şi pe noi, şi pe regi…

— Las-o mai moale, Filippa! Ştiu că favorurile cu care te înconjoară

Vizimir înseamnă pentru tine mai mult decât solidaritatea Frăţiei.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru tine, Sabrina, pentru că joci cam acelaşi rol în Kaedwen. Keira Metz şi Triss Merigold reprezintă interesele lui Foltest din Temeria, Radcliffe e unealta lui Demawend din Aedirn…

— Ce legătură are asta, Tissaia?

— Interesele regilor nu trebuie să coincidă cu ale noastre. Ştiu exact ce se întâmplă. Regii au început să-i extermine pe

elfi şi pe alţi neoameni. Poate că tu, Filippa, consideri că au dreptate. Poate că tu, Radcliffe, consideri că e bine să sprijini armata lui Demawend în campania împotriva Scoia’tael. Dar eu nu sunt de acord. Şi nu-i de mirare că nici Enid Findabair nu e de acord. Dar asta nu înseamnă

trădare. Nu mă întrerupe! Ştiu exact ce planuri au regii voştri, ştiu că vor să înceapă războiul. Acţiunile care ar împiedica războiul înseamnă

trădare în ochii lui Vizimir al tău, dar nu şi în ai mei. Dacă vrei să-i judeci pe Vilgefortz şi Francesca, judecă-mă şi pe mine!

— Despre ce război se tot vorbeşte aici? Regele meu, Esterad din Kovir, nu va susţine nicio acţiune agresivă împotriva Imperiului Nilfgaard! Kovirul este şi va rămâne neutru!

— Eşti membru al Consiliului, Carduin! Şi nu trimisul regelui tău!

— Tu vorbeşti, Sabrina?

— Destul! a dat Filippa cu pumnul în masă. Îţi satisfac curiozitatea, Carduin. Ai întrebat cine pregăteşte războiul? Îl pregăteşte Nilfgaardul, care are de gând să ne atace şi să ne distrugă. Dar Emhyr var Emreis n-a uitat de Dealul Sodden şi de data asta s-a hotărât să-şi ia măsuri de precauţie, scoţându-i pe magicieni din joc. De aceea l-a contactat pe Vilgefortz din Roggeveen. L-a cumpărat, făgăduindu-i putere şi onoruri.

Da, Tissaia. Vilgefortz, eroul din Sodden, ar urma să devină guvernator şi conducător al tuturor ţărilor cucerite de la miazănoapte. Acest Vilgefortz, ajutat de Terranova şi Fercart, ar urma să guverneze provinciile create în locul regatelor

înfrânte, ar urma să fluture biciul nilfgaardian deasupra sclavilor care populează aceste ţări, care trudesc pentru Imperiu. Cât despre Francesca Findabair, Enid an Gleanna, ar urma să devină regina împărăţiei Elfilor liberi. Ar fi, de bună seamă, un protectorat nilfgaardian, dar nu i-ar încurca pe elfi, atâta timp cât împăratul Emhyr le-ar da mână liberă în uciderea oamenilor. Căci elfilor nu le place nimic mai mult decât să omoare Dh’oine.

— E o acuzaţie grea. Prin urmare, şi dovezile trebuie să fie foarte solide. Dar, înainte de a le pune pe masă, Filippa Eilhart, să ştii care mi-e poziţia. Dovezile pot fi fabricate, acţiunile şi motivele pot fi interpretate.

Dar faptele care intră în joc nu pot fi schimbate nicicum. Ai rupt unitatea şi solidaritatea Frăţiei, Filippa Eilhart. Ia-i încătuşat pe membrii Capitulului ca pe tâlharii de drumul mare. Aşadar, să nu cumva să

îndrăzneşti să-mi propui să fac parte din noul Capitul, pe care plănuieşti să-l înfiinţezi cu haita ta de pucişti vânduţi împăraţilor. Între noi există

moarte şi sânge. Moartea lui Hen Gedymdeith. Şi sângele Lydiei van Bredevoort. Ai vărsat acest sânge cu dispreţ. Erai cea mai bună elevă a mea, Filippa Eilhart. Eram mândră de tine mereu. Dar acum n-am decât dispreţ pentru tine.

Keira Metz era albă ca varul.

— De ceva timp, a şoptit ea, Garstangul s-a mai liniştit. Se pare că

lupta e pe punctul de a se termina… Se urmăresc prin palat. Acolo sunt cinci caturi, şaptezeci şi şase de odăi şi săli. Au unde să se joace de-a v-aţi ascunselea…

— Trebuia să-mi spui despre Yennefer. Grăbeşte-te! Mă tem c-o să

leşini.

— Despre Yennefer? Ah, da… Totul mergea strună cum plănuiserăm, până când a apărut ca din senin Yennefer. Şi l-a introdus în sală pe acest medium…

— Pe cine?

— O fată de vreo paisprezece ani. Părul cenuşiu, ochii mari, verzi…

Nici bine n-am văzut-o la ochi, că fata a şi început să prorocească. A vorbit despre evenimentele din Dol Angra. Nimeni n-avea nicio îndoială

că spune adevărul. Era într-o transă, iar când eşti în transă, n-ai cum să

minţi.

— Azi-noapte, a declarat mediumul, trupele cu însemnele Lyriei şi sub stindardele Aedirnului au invadat Imperiul Nilfgaard. Glevitzingen, un fort de frontieră din Dol Angra, a fost atacat. În numele regelui Demawend, crainicii au anunţat prin satele din jur că, de astăzi, Aedirnul preia guvernarea întregii ţări. Oamenii au fost chemaţi la o insurecţie armată împotriva Nilfgaardului…

— Imposibil! E o provocare odioasă!

— Ce uşor îţi iese pe gură vorba asta, Filippa Eilhart! a exclamat Tissaia de Vries cu seninătate. Dar nu te mai chinui, ţipetele tale nu vor întrerupe transa. Continuă să vorbeşti, copilă!

— Împăratul Emhyr var Emreis a poruncit să se răspundă loviturii cu o lovitură. Armata nilfgaardiană a intrat azi în zori în Lyria şi Aedirn.

— Aşadar, a zâmbit Tissaia, conducătorii noştri au arătat cât sunt de înţelepţi, de luminaţi şi de iubitori de pace. Iar unii dintre magicieni au demonstrat pe cine servesc cu adevărat. Celor care ar fi putut împiedica războiul li s-au pus din precauţie cătuşe de dvimerit şi li s-au adus acuzaţii false...

— Totul e o minciună sfruntată!

— Fir-aţi ai naibii cu toţii! a izbucnit Sabrina Glevissig. Filippa, ce înseamnă toate astea? Ce înseamnă lupta din Dol Angra? Nu hotărâserăm să nu începem deocamdată? De ce n-a avut răbdare tâmpitul de Demawend? De ce nenorocita de Meve...

— Taci, Sabrina!

— Ba nu, las-o să vorbească, Tissaia de Vries a ridicat capul. Să spună

despre armata lui Henselt din Kaedwen concentrată la frontieră. Să

vorbească despre trupele lui Foltest din Temeria, care probabil lansează

deja la apă bărcile care au stat ascunse în pădurile de pe malul Jarugăi.

Să spună despre corpul expediţionar aflat sub comanda lui Vizimir din Redania, plasat de-a lungul Pontarului. Ce credeai, Filippa, că suntem orbi şi surzi?

— Asta nu-i decât o provocare împuţită! Regele Vizimir...

— Regele Vizimir, a întrerupt-o cu vocea lui impasibilă mediumul cu păr cenuşiu, a fost ucis aseară. Înjunghiat de un mercenar. Redania nu mai are rege.

— Redania nu mai avea rege de multă vreme, s-a ridicat Tissaia de Vries. În Redania domnea atotputernica Filippa Eilhart, demnă urmaşă a lui Raffard cel Alb. Gata să sacrifice zeci de mii de vieţi pentru puterea absolută.

— N-o ascultaţi! a strigat Filippa. E o unealtă fără minte… Cui îi slujeşti, Yennefer? Cine ţi-a poruncit s-aduci monstrul ăsta aici?

— Eu, i-a răspuns Tissaia de Vries.

— Ce s-a întâmplat mai departe? Ce s-a întâmplat cu fata? Cu Yennefer?

— Nu ştiu, a răspuns Keira şi a închis ochii. Tissaia a ridicat de îndată

blocada. Cu un farmec. N-am mai văzut aşa ceva în viaţa mea… ne-a uluit pe toţi, apoi i-a eliberat pe Vilgefortz şi pe ceilalţi… Iar Francesca a deschis intrarea subterană şi au început să mişune ca la un semn Scoia’tael prin Garstang. Erau comandaţi de un ciudat în armură şi cu un coif nilfgaardian înaripat. Era ajutat de un tip cu o cicatrice pe faţă.

Acesta ştia să facă farmece. Şi să se apere de magie…

— Rience.

— Poate, nu ştiu. Era foarte cald… Plafonul a început să se prăbuşească. Farmecele şi săgeţile… masacru în toată regula… Dintre ai lor, Fercart a fost ucis, dintre ai noştri a fost ucis Drithelm, a fost ucis Radcliffe. I-au ucis pe

Marquard, Rejean şi Bianca d’Este… Triss Merigold învineţită, Sabrina rănită. Când a văzut cadavrele, Tissaia şi-a dat seama că greşise şi a încercat să ne protejeze, a încercat să-i tempereze pe Vilgefortz şi Terranova… dar Vilgefortz i-a râs în nas. Apoi şi-a pierdut capul şi a fugit. Oh, Tissaia… Atâtea cadavre…

— Ce-i cu fata şi cu Yennefer?

— Nu ştiu.

Magiciana a fost cuprinsă de un acces de tuse, a scuipat sânge. Respira

foarte lent şi cu efort vizibil.

— După o serie de explozii, a continuat, mi-am pierdut cunoştinţa un timp. Cel cu cicatrice m-a paralizat cu ajutorul elfilor. Terranova mi-a dat un şut mai întâi, apoi m-a aruncat pe fereastră.

— Nu doar la picior, Keira. Ai coastele rupte.

— Nu mă lăsa!

— Trebuie. Dar mă întorc după tine.

— Bine.

La început era doar un haos strălucitor, o umbră pâlpâitoare, un amestec de beznă şi strălucire, un cor mormăitor provenit din vocile abisului. Dintr-odată vocile au devenit mai puternice, în jur explodau trosnete şi pocnete. Strălucirea din beznă se prefăcea într-o vâlvătaie care devora goblenurile şi tapiseriile în snopuri de scântei ce parcă

ţâşneau din pereţi, din balustrade şi din coloanele care sprijineau bolta.

Înecându-se de la fum, Ciri şi-a dat seama că nu mai era doar un vis.

Încercase să se ridice, sprijinindu-se pe braţe. A simţit umezeală în palme, a privit în jos. Îngenunchease într-o baltă de sânge. Un trup inert se afla lângă ea. Trupul unui elf. Şi-a dat seama imediat.

— Ridică-te!

Yennefer stătea lângă ea. Avea un pumnal în mână.

— Coniţă Yennefer… Unde suntem? Nu-mi amintesc nimic…

Magiciana a luat-o repede de mână.

— Sunt cu tine, Ciri.

— Unde suntem? De ce arde totul? Cine e… Acela?

— Ţi-am spus demult, acum câteva secole, că Haosul îşi întinde mâna după tine. Îţi aminteşti? Nu, probabil că nu-ţi aminteşti. Elful ăsta a întins mâna după tine. A trebuit să-l omor cu un cuţit, deoarece stăpânii lui atâta aşteptau, ca una dintre noi să se dea de gol, folosind magia. Şi tot vor afla, dar nu încă… Ţi-ai venit în simţiri de-a binelea?

— Acelor magicieni… a şoptit Ciri. Celor din sala mare… Ce le-am spus? Şi de ce mi-am dat drumul la gură? N-am vrut… Dar a trebuit să

vorbesc! De ce? De ce, coniţă Yennefer?

— Şşşt, urâţico! Am făcut o greşeală. Nimeni nu-i perfect.

De jos s-au auzit un zbang şi un strigăt strident.

— Haide! Iute! N-avem timp. Au alergat de-a lungul coridoarelor.

Fumul era din ce în ce mai gros, strangula, sufoca, orbea. Zidurile se

zguduiau din cauza exploziilor.

— Ciri! Yennefer s-a oprit la o răscruce de coridoare, a apucat-o strâns de mână pe fată. Ascultă-mă, ascultă-mă cu atenţie! Trebuie să rămân aici. Vezi treptele astea? O să le cobori…

— Nu! Nu mă lăsa singură!

— N-am încotro. Repet, o să cobori treptele. Până jos de tot. O să dai de-o uşă acolo, apoi, în spatele ei, de un coridor lung. La capătul coridorului este un grajd, în care o să dai de un cal înşeuat. Unul singur.

O să-l scoţi şi o să-l încaleci. E un cal antrenat, folosit de olăcarii care trebuie să ajungă la Loxia. Ştie calea, n-ai nicio treabă. Când ajungi în Loxia, caut-o pe Margarita şi intră sub protecţia ei. Nu te dezlipeşti nicio clipă de ea, nu faci nici măcar un pas…

— Coniţă Yennefer! Nu! Nu vreau să fiu singură!

— Ciri, i-a răspuns calm magiciana, ţi-am spus cândva că tot ce fac e spre binele tău. Crede-mă! Te rog, ai încredere! Fugi!

Ciri era deja pe trepte când a auzit din nou vocea lui Yennefer.

Magiciana stătea în picioare, cu fruntea rezemată de o coloană.

— Te iubesc, fetiţă, a spus ea ambiguu. Fugi!

Au încolţit-o pe la jumătatea scării. De jos, doi elfi cu cozi de veveriţe la căciuli, de sus, un bărbat într-un costum negru. Fără să stea pe gânduri, Ciri a sărit balustrada şi a luat-o pe un coridor lateral. Au alergat după ea. Era mai rapidă şi le-ar fi scăpat nevătămată dacă n-ar fi urmărit-o, pentru că la capătul coridorului era o fereastră.

A aruncat o privire afară. De-a lungul zidului era o bordură de piatră, poate de două şchioape lăţime. Ciri şi-a trecut picioarele peste pervazul ferestrei şi a plecat pe bordură. Se îndepărta de fereastră, cu spatele lipit de zid. În zare strălucea marea.

Un elf s-a aplecat pe fereastră. Avea părul deschis şi ochii verzi, un batic de mătase la gât. Ciri s-a îndepărtat repede, apropiindu-se de cealaltă fereastră. Dar acolo şi-a scos capul un bărbat în costum negru.

Avea ochi întunecaţi şi înspăimântători, o pată roşiatică pe obraz.

— A noastră eşti, fetiţo!

A privit în jos. Sub ea, departe, a văzut o terasă. Iar deasupra terasei, la vreo zece picioare mai sus de bordura pe care stătea, vedea o punte care lega două galerii. Numai că nu era o punte. Erau rămăşiţele unei punţi. O potecă îngustă de piatră, cu rămăşiţele unei balustrade năruite.

— Ce mai aştepţi? a strigat bărbatul cu cicatricea. Ieşi şi prinde-o!

Elful cu părul deschis a păşit cu grijă pe bordură, şi-a lipit spatele de zid. A întins mâna. Era aproape.

Ciri a înghiţit în sec. Ce mai rămăsese din punte, pasarela de piatră, nu era mai îngustă decât leagănul din Kaer Morhen, iar ea sărise de zeci de ori pe leagăn, ştia să amortizeze şocul saltului şi să-şi păstreze echilibrul. Dar în cetatea vrăjitorilor doar patru picioare despărţeau leagănul de sol, în timp ce sub pasarela de piatră se căsca o prăpastie atât de adâncă, încât dalele terasei păreau mai mici decât palma.

A sărit, a aterizat, s-a bălăngănit, şi-a menţinut echilibrul, ţinându-se de balustrada ruptă. Cu un pas sigur, a ajuns la galerie. Nu s-a putut abţine, s-a întors şi le-a arătat urmăritorilor cotul îndoit, un gest pe care îl învăţase de la piticanul Yarpen Zigrin. Omul cu cicatricea a înjurat-o de mama focului.

— Sari! a strigat către elful cu părul deschis, aflat în picioare pe bordură. Sari după ea!

— Cred că te-ai ţicnit, Rience! i-a spus elful rece. N-ai decât să sari tu, dacă vrei.

Norocul, cum se întâmplă de obicei, n-a însoţit-o mult timp. Când a scăpat din galerie şi s-a strecurat în tufişurile din pădure, a înhăţat-o. A înşfăcat-o şi a imobilizat-o cu o putere ieşită din comun, un bărbat scund, grăsuţ, cu nasul umflat şi cu buza despicată.

— Hai la mine! i-a spus printre dinţi. Vino-ncoa’, păpuşico!

Se zvârcolea şi răcnea, întrucât mâinile încleştate în jurul umerilor o paralizaseră brusc cu o durere copleşitoare. Bărbatul râdea.

— Nu te mai zbate, pasăre cenuşie, că-ţi dau foc la pene! Lasă-mă să

mă uit la tine! Lasă-mă să văd şi eu care-i puicuţa care valorează atât de mult pentru Emhyr var Emreis, împăratul Nilfgaardului. Şi pentru Vilgefortz.

Ciri a încetat să se mai zvârcolească. Bărbatul scund şi-a lins buza rănită.

— Ia te uită! a murmurat el din nou, aplecat spre ea. Aşa de scumpă, da' eu, ca să vezi, n-aş da nicio para chioară pe tine. Ca să vezi cum te înşală aparenţele, zău aşa. Ha! Comoara mea! Şi ce-ar fi dacă nu te-ar dărui lui Emhyr nici Vilgefortz, nici Rience şi nici cavalerul cu coiful cu pene, ci chiar bătrânul Terranova? L-ar răsplăti cum se cuvine Emhyr pe

bătrânul Terranova? Ce spui, prezicătoareo? Că la urma urmei poţi să

prezici!

Respiraţia lui mirosea insuportabil. Ciri şi-a întors capul, cu o grimasă. El a interpretat-o greşit.

— Nu mă ciuguli cu ciocul, puicuţo! Nu mă tem de păsărele. Sau poate ar trebui? Ce zici, falsă clarvăzătoare? Profetesa fraierilor? Ar trebui să-mi fie frică de păsărele?

— Ar trebui, a ciripit Ciri, simţind o ameţeală puternică şi o răcoare bruscă.

Terranova a izbucnit în râs, aruncându-şi capul înapoi. Râsul s-a transformat într-un vaiet de durere. O bufniţă mare, cenuşie a aterizat fără zgomot, înfigându-i ghearele în ochi. Magicianul a eliberat-o pe Ciri, a împins bufniţa cu o mişcare

violentă şi imediat a căzut în genunchi, ţinându-se cu mâinile de cap. Sângele i se prelingea între degete. Ciri a ţipat şi s-a tras înapoi. Terranova şi-a luat mâinile însângerate şi mucoase de pe faţă şi cu o voce sălbatică, stridentă a bălmăjit o vrajă. N-a izbutit. În spatele lui a apărut o formă neclară, lama vrăjitorului a mugit în aer şi i-a retezat gâtul chiar sub occipital.

— Geralt!

— Ciri.

— N-avem timp de tandreţuri, le-a spus din partea de sus a zidului bufniţa, transformându-se într-o femeie cu părul negru. Fugiţi!

Veveriţele mişună pe-aici!

Ciri s-a eliberat din braţele lui Geralt, s-a uitat uluită. Femeia-bufniţă

aşezată în partea de sus a zidului arăta îngrozitor. Era smolită, zdrenţuită, murdară de cenuşă şi sânge.

— Eşti un mic monstru, i-a zis bufniţa uitându-se la ea. Pentru profeţia ta păguboasă, ar fi trebuit să te… Dar i-am promis ceva vrăjitorului tău, iar eu mă ţin întotdeauna de cuvânt. N-am putut să ţi-l dau pe Rience, Geralt. În schimb, ţi-o dau pe ea. Vie şi nevătămată.

Fugiţi!

Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach era furios. O văzuse doar o clipă pe fata pe care i se poruncise s-o prindă, căci, înainte de a încerca să

întreprindă ceva, magicienii rătăciţi au dezlănţuit iadul în Garstang, zădărnicind orice acţiune. Cahir s-a rătăcit prin fum şi foc, a străbătut

orbeşte coridoarele, a alergat pe scări şi prin galerii, blestemându-i pe Vilgefortz, pe Rience, pe el însuşi şi pe toată lumea.

De la un elf cu care se întâlnise aflase că fata fusese zărită în afara palatului, fugind pe drumul spre Aretuza. Şi apoi norocul i-a surâs lui Cahir. Scoia’tael au găsit un cal înşeuat în grajd.

— Fugi, Ciri! Sunt pe-aproape. O să-i opresc, tu fugi. Fugi cât vezi cu ochii! Ca la Abator!

— Şi tu vrei să mă laşi singură?

— Voi fi chiar în spatele tău. Dar nu te uita înapoi!

— Dă-mi spada, Geralt!

O privea. Ciri s-a retras. Nu mai văzuse astfel de ochi niciodată la el.

— Cu spada în mână, va trebui să ucizi. Eşti în stare?

— Nu ştiu. Dă-mi spada!

— Fugi! Şi nu te uita în urmă.

Pe drum răsunau ropote de copite. Ciri s-a uitat în urmă. Şi a încremenit de frică.

Era urmărită de cavalerul negru cu coiful împodobit cu aripile unei păsări de pradă. Aripile fâlfâiau, iar mantia neagră flutura. Potcoavele calului scânteiau pe caldarâm.

Ea nu era în stare să facă nicio mişcare.

Calul negru a ţâşnit prin tufişurile de pe marginea drumului, iar cavalerul a strigat din toţi rărunchii. În strigătul lui era Cintra. Erau în el noaptea, crima, sângele şi vâlvătăile. Ciri şi-a învins teama şi a luat-o la goană. Cu un impuls a sărit deasupra unui gard viu care împrejmuia o curte mică, un havuz şi o fântână. Nu exista cale de ieşire din curte, era înconjurată de ziduri înalte şi netede. Calul a fornăit chiar în spatele ei.

S-a întors, s-a poticnit şi a început să tremure, lovindu-se cu spatele de zidul dur şi rece. Era prinsă într-o capcană.

Pasărea de pradă şi-a fâlfâit aripile, gata de zbor. Cavalerul negru şi-a cabrat calul şi a sărit peste gardul care-l despărţea de curte. Copitele răsunau pe dalele podelei, calul s-a răsucit, s-a zbuciumat, a cabrat.

Cavalerul s-a legănat în şa, s-a aplecat. Calul a sărit în sus, iar cavalerul a căzut, zăngănindu-şi armura pe piatră. Dar s-a ridicat imediat, năpustindu-se asupra lui Ciri, care era ghemuită într-un colţ.

— N-o să mă atingi! a strigat ea, trăgându-şi spada. N-o să mă mai

atingi niciodată!

Cavalerul s-a apropiat încet, înălţându-se cu fiecare pas deasupra ei ca un turn negru uriaş. Aripile de la coif îi fluturau şi foşneau.

— Nu mai scapi din mâinile mele, Leuţă din Cintra! Ochii nemiloşi ardeau în viziera coifului. De data asta, nu mai scapi. De data asta, n-ai unde să mai fugi, domniţă nebună.

— N-o să mă atingi! a repetat ea cu un glas înăbuşit de groază, rezemată de zidul de piatră.

— Trebuie. Îmi îndeplinesc poruncile.

În timp ce vedea cum întinde mâna spre ea, teama i-a dispărut brusc, înlocuită de o furie sălbatică. Muşchii încordaţi, înţepeniţi de groază, acţionau ca nişte resorturi, toate mişcările învăţate în Kaer Morhen se derulau de la sine, uşor şi armonios. Ciri a executat un salt, cavalerul s-a aruncat asupra ei, dar nu era pregătit pentru pirueta pe care o efectuase fără efort ca s-o îndepărteze şi s-o scape din braţele lui. Spada a urlat şi a muşcat, lovind cu precizie între solzii armurii. Cavalerul s-a aruncat în picioare, a căzut într-un genunchi, un firicel de sânge roşu-aprins îi cobora de sub cureaua de pe umăr. Urlând cu furie, Ciri l-a înconjurat din nou cu o piruetă, l-a lovit din nou, de data asta în viziera coifului, făcându-l să cadă şi în celălalt genunchi. Mânia şi furia au orbit-o complet, n-a mai văzut decât aripile pe care le ura. Penele negre au sărit, o aripă a căzut, cealaltă a rămas atârnată de umărul însângerat.

Cavalerul – încercând în zadar să se ridice din genunchi, să oprească

lama spadei, apucând-o cu mănuşa blindată – a gemut în chinuri când lama vrăjită i-a tăiat zalele şi mâna. La următoarea lovitură i-a căzut coiful, iar Ciri s-a tras înapoi ca să lanseze ultima lovitură, lovitura mortală.

Nu l-a lovit.

Nu mai exista coiful negru, dispăruseră şi aripile păsării de pradă, al căror fâlfâit o obsedase în timpul coşmarurilor. Nu mai era cavalerul negru din Cintra. Rămăsese doar un tânăr palid, îngenuncheat într-o baltă de sânge, un tânăr cu părul întunecat, cu ochii albaştri uluiţi şi cu gura deformată într-o

grimasă de groază. Cavalerul negru din Cintra căzuse sub loviturile ei de spadă, încetase să mai existe, din aripile ameninţătoare de odinioară nu mai rămăseseră decât nişte pene jumulite. Băiatul îngrozit, ghemuit, care vărsa sânge, era un nimeni. Nu-l cunoştea, nu-l mai văzuse niciodată. Nu-i păsa. Nu se temea de el, nu-l

ura. Şi nu voia să-l ucidă.

Şi-a aruncat spada pe podea.

S-a întors, auzind ţipetele Scoia’tael, care veneau în fugă din Garstang. Şi-a dat seama că dintr-o clipă într-alta o s-o încolţească în curte. Şi-a dat seama că o vor ajunge pe drum. Trebuia să fie mai rapidă

decât ei. A alergat până la calul negru care-şi zăngănea potcoavele pe dale, cu un strigăt l-a îndemnat la galop, săltând în şa.

— Lăsaţi-mă… a strigat Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach, împingându-i cu mâna nevătămată pe elfii care-l ridicau. N-am nimic! E

o rană uşoară… Urmăriţi-o! Urmăriţi-o pe fată…

Unul dintre elfi a strigat, pe faţa lui Cahir se prelingea sângele. Al doilea Scoia’tael s-a zbătut şi a căzut în genunchi, strângându-şi cu ambele mâini burta spintecată. Ceilalţi s-au retras şi s-au împrăştiat prin curte, scăpărându-şi spadele.

Fuseseră atacaţi de monstrul cu păr alb. Sărise peste ei de pe zid. De la o înălţime de la care era imposibil să sari fără să-ţi rupi picioarele. Era imposibil să aterizezi lent, să te răsuceşti într-o piruetă fulgerătoare şi să

ucizi într-o fracţiune de secundă. Dar monstrul cu păr alb a făcut-o. Şi a început să omoare în stânga şi-n dreapta.

Scoia’tael luptau cu înverşunare. Erau mai numeroşi. Dar nu aveau şanse. Masacrul se săvârşea sub ochii larg deschişi ai lui Cahir. Fata cu păr cenuşiu, care tocmai îl rănise, era rapidă, incredibil de agilă, ca o pisică ce îşi apără pisoii. Dar monstrul cu păr alb care plonjase între Scoia’tael era ca un tigru zerrikan. Domniţa drăguţă din Cintra, care, dintr-un motiv necunoscut, nu l-a ucis, părea nebună. Monstrul cu păr alb nu era nebun. Era calm şi rece. Ucidea calm şi cu sânge-rece.

Scoia’tael nu aveau nicio şansă. Cadavrele lor cădeau secerate unul după altul pe dalele din curte. Dar nu renunţau. Chiar şi atunci când au rămas doar doi, nu au fugit, l-au atacat din nou pe monstrul cu părul alb.

Sub ochii lui Cahir, monstrul i-a retezat braţul unuia de la cot, iar ultimului i-a aplicat o lovitură care, în ciuda aparenţei neglijente, l-a aruncat pe elf în spate, acesta s-a bălăngănit pe marginea havuzului şi a căzut în apă. Apa s-a revărsat peste marginea havuzului cu un val de carmin.

Elful cu braţul retezat suduia lângă fântână, uitându-se la ciotul care sângera. Monstrul cu părul alb l-a apucat de păr şi i-a retezat gâtul cu o

scurtă lovitură de spadă.

Când Cahir şi-a deschis ochii, monstrul era chiar lângă el.

— Nu mă omorî… i-a şoptit, fără a mai încerca să se ridice de pe podeaua alunecoasă de la sânge. Mâna, tăiată de fata cu părul cenuşiu, nu-l mai durea, era amorţită.

— Ştiu cine eşti, nilfgaardianule.

Monstrul cu părul alb i-a tras un şut coifului cu aripile jumulite.

— Ai urmărit-o cu înverşunare de mult, a continuat. Dar n-o să mai ai prilejul să-i faci rău vreodată.

— Nu mă ucide…

— Dă-mi un motiv! Doar unul. Grăbeşte-te!

— Eu… a şoptit Cahir. Am scos-o din Cintra. Din pârjol. Am salvat-o.

I-am salvat viaţa…

Când a deschis ochii, monstrul dispăruse, era singur în curte, doar cu cadavrele elfilor. Apa din fântână susura, se revărsa peste bordură, spălând sângele de pe dale. Cahir a leşinat.

La poalele turnului se afla o clădire care consta într-o sală imensă sau mai degrabă un fel de peristil. Acoperişul peristilului, probabil iluzoriu, strălucea prin găuri. Era susţinut de coloane şi pilaştri sculptaţi în forme de cariatide îmbrăcate sumar, cu busturi impresionante. Aceleaşi cariatide susţineau arcul portalului prin care dispăruse Ciri. În spatele portalului, Geralt a observat o scară care ducea în sus. La turn.

A înjurat în barbă. Nu înţelegea de ce a fugit ea până acolo. Alergând în urma ei pe ziduri, a văzut cum îi cade calul din picioare. A văzut cum s-a ridicat abil, dar, în loc s-o ia pe drumul în serpentină din jurul culmii, a luat-o pieptiş pe versant, spre turnul singuratic. Abia mai târziu i-a observat pe elfi pe drum. Nici ei nu-i observaseră, nici pe Ciri şi nici pe el, ocupaţi să tragă cu arcul în oamenii care alergau la poalele muntelui. Veneau întăriri din Aretuza.

Avea de gând s-o urmeze pe Ciri pe scări, când a auzit un fâlfâit. Din cer. S-a întors repede. Nu era o pasăre.

Vilgefortz, foşnind cu mânecile largi, a intrat în zbor printr-o gaură

din acoperiş, coborând încet pe podea.

Geralt se plantase în faţa intrării în turn, şi-a tras spada şi a oftat.

Spera din tot sufletul că va avea loc o luptă dramatică finală între Vilgefortz şi Filippa Eilhart. Nu avea nici cea mai mică tragere de inimă

pentru astfel de drame.

Vilgefortz şi-a scos dubletul, şi-a suflecat mânecile, s-a uitat la vrăjitor şi i-a citit gândurile.

— A naibii dramă! a oftat el.

Geralt nu a comentat.

— S-a dus la turn?

Vrăjitorul nu a răspuns. Magicianul a clătinat din cap.

— Aşadar, avem de-a face cu epilogul, a spus el cu răceală.

Deznodământul final. Sau poate că este destinul? Ştii unde duc aceste trepte? La Tor Lara. În Turnul Pescăruşului. Nu există nicio cale de ieşire din el. Totul s-a terminat.

Geralt a păşit în spate, astfel încât cariatidele care susţineau portalul să-i acopere flancurile.

— Fără doar şi poate, a confirmat vrăjitorul, urmărindu-i mâinile. S-a terminat. Jumătate dintre complicii tăi sunt morţi. Leşurile elfilor pe care i-ai adus la Thanedd zac înşirate de aici până la Garstang. Ceilalţi au scăpat. Sosesc întăriri din Aretuza: magicieni şi oameni de-ai lui Dijkstra. Probabil că nilfgaardianului care urma s-o înşface pe Ciri i s-a scurs tot sângele din trup. Şi Ciri este acolo în turn. De-acolo nu există

nicio cale de ieşire? Mă bucur să aud asta. Înseamnă că există o singură

intrare acolo. Cea pe care-o s-o blochez.

Vilgefortz a tresărit.

— Zi-i Geralt şi n-ai ce-i face! Nici de data asta nu ştii să apreciezi corect situaţia. Capitulul şi Consiliul nu mai există! Trupele împăratului Emhyr merg spre miazănoapte; lipsiţi de sfaturile şi de ajutorul magicienilor, regii sunt neajutoraţi precum copiii. Sub presiunea Nilfgaardului, regatele lor se vor nărui precum castelele din nisip. Ţi-am propus ieri şi îţi repet şi astăzi: alătură-te învingătorilor! Scuipă-i pe învinşi!

— Tu eşti învinsul. Ai fost doar o unealtă în mâna lui Emhyr. I-a păsat doar de Ciri, aşa că l-a trimis pe acest individ cu coiful înaripat. Mă

întreb ce-o să-ţi facă Emhyr când o să-i raportezi că ţi-ai încheiat misiunea cu un fiasco.

— Tragi orbeşte, vrăjitorule. Şi nu nimereşti, bineînţeles. Şi dacă ţi-aş

spune că Emhyr e unealta mea?

— Nu te-aş crede.

— Geralt, fii rezonabil! Chiar vrei să faci figuraţie în teatrul ăsta

ieftin, cu un final banal în lupta dintre Bine şi Rău? Reînnoiesc propunerea de ieri. Încă nu e prea târziu. Încă mai poţi alege, poţi să te plasezi în tabăra potrivită…

— În tabăra pe care am subţiat-o astăzi?

— Nu zâmbi, zâmbetele tale diabolice nu mă impresionează. Te referi la cei câţiva elfi care au rămas blocaţi? La Artaud Terranova? Fleacuri, mărunţişuri! Putem trece peste ei, direct la ordinea de zi.

— Bineînţeles. Îţi cunosc viziunea asupra lumii. Moartea nu contează, nu? Mai ales a altora?

— Nu fi banal! îmi pare rău pentru Artaud, dar, în fine, ce să-i faci? S-o numim… reglare de conturi. La urma urmei, am încercat să te omor de două ori. Emhyr era nerăbdător, aşa că am poruncit să fie trimişi criminali în căutarea ta. De fiecare dată am făcut-o cu mare reţinere, crede-mă! Vezi, eu încă mai sper că într-o bună zi vom fi pictaţi în acelaşi tablou.

— Renunţă la speranţa asta, Vilgefortz!

— Scoate-ţi spada! Ne ducem împreună la Tor Lara. O să-l liniştim pe Copilul Sângelui mai Vechi, căruia probabil că i-a intrat frica-n oase undeva, acolo sus. O să plecăm de-aici. Împreună. O să fii cu ea. O să

vezi cum i se îndeplineşte destinul. Cât despre împăratul Emhyr?

Împăratul Emhyr o să primească ce-şi doreşte. Uitasem să-ţi zic că, deşi Codringher şi Fenn au murit, munca lor şi ideile

lor sunt încă vii şi de actualitate.

— Minţi! Pleacă de-aici! Până nu te scuip între ochi!

— Chiar nu vreau să te omor. Nu-mi face plăcere să omor.

— Ei nu mai spune! Dar Lydia van Bredevoort?

Magicianul a făcut o grimasă.

— Nu pronunţa numele ăsta, vrăjitorule!

Geralt şi-a strâns mai puternic montura spadei, i-a zâmbit batjocoritor.

— De ce a trebuit să moară Lydia, Vilgefortz? De ce i-ai poruncit să

moară? Trebuia să distragă atenţia, nu? Ca să ai timp să te imunizezi contra dvimeritului şi să-i trimiţi un semnal telepatic lui Rience? Biata Lydia, artista rănită la faţă! Toată lumea ştia că era neînsemnată. Toată

lumea. În afară de ea.

— Taci!

— Ai ucis-o pe Lydia, magicianule. Te-ai folosit de ea. Iar acum vrei

să te foloseşti de Ciri? Cu ajutorul meu? Nici vorbă. N-o să intri în Tor Lara.

Magicianul a făcut un pas înapoi. Geralt s-a încordat, gata să sară şi să

lovească. Dar Vilgefortz nu a ridicat mâna, doar şi-a prelungit-o puţin într-o parte. În palma lui s-a materializat un

baston gros, lung de vreo şase coţi.

— Ştiu, i-a spus, ce te deranjează la aprecierea rezonabilă a situaţiei.

Ştiu ce complică lucrurile şi te încurcă în anticiparea corectă a viitorului.

Trufia ta, Geralt. O să te dezbar eu de trufie. Cu bagheta asta.

Vrăjitorul a mijit ochii, ridicându-şi uşor lama.

— Ard de nerăbdare.

Peste câteva săptămâni, deja vindecat datorită îngrijirilor driadelor şi a apei de Brokilon, Geralt se întreba ce greşeală făcuse în timpul luptei.

Şi a ajuns la concluzia că niciuna. Singura greşeală o făcuse înainte de luptă. Ar fi trebuit să fugă înainte de începerea bătăliei.

Magicianul a fost iute de mână, bagheta îi flutura în mâini ca un fulger. Geralt a fost mai uluit când bastonul şi spada zăngăneau metalic la paradă. Dar n-avea vreme pentru uluire. Vilgefortz a atacat, vrăjitorul a trebuit să se replieze în eschive şi piruete. Se temea să pareze cu spada.

Bastonul blestemat era din fier şi, culmea, magic.

De patru ori s-a aflat în poziţie de contraatac şi de lovire. Şi-a lovit adversarul de patru ori. La tâmplă, la gât, sub axilă şi în coapsă. Fiecare dintre aceste lovituri ar fi trebuit să fie mortală. Dar Vilgerotz le-a contrat pe toate.

Nicio fiinţă umană nu ar fi fost capabilă să pareze aceste lovituri.

Încet-încet Geralt a înţeles. Dar era prea târziu.

N-a văzut la timp lovitura aplicată de magician. L-a trântit de zid. S-a întors din umeri, nu a reuşit să sară înapoi, să efectueze o fentă, lovitura i-a tăiat respiraţia. A doua lovitură, pe umăr, l-a trântit din nou cu tâmpla de un pilastru, de pieptul proeminent al cariatidei. Dintr-un salt abil, Vilgefortz s-a apropiat de vrăjitor, şi-a fluturat bagheta şi l-a lovit în stomac, sub coaste. Cu forţă. Geralt s-a aplecat şi atunci a primit o lovitură într-o parte a capului. Genunchii i-au cedat brusc şi a căzut în ei. Şi acesta a fost sfârşitul luptei. În principiu.

Istovit, Geralt a încercat să se acopere cu spada. Lama, izbită între un zid şi un pilastru, a cedat cu un geamăt vibrant şi cristalin. Şi-a acoperit capul cu mâna stângă, bastonul a căzut cu un impuls şi i-a rupt

antebraţul. Durerea l-a secat la inimă şi l-a orbit complet.

— Aş putea să-ţi scot creierul prin urechi, părea să-i spună Vilgefortz de la distanţă. Dar, la urma urmei, trebuia să fie doar o lecţie. Te-ai înşelat, vrăjitorule. Ai confundat cerul cu stelele reflectate pe suprafaţa iazului în timpul nopţii. O, vomiţi? Bine. Comoţie cerebrală. Sânge din nas? Excelent! La revedere! Poate într-o zi… Cine ştie?

Nu vedea nimic şi nu auzea nimic. Se îneca, scufundându-se în ceva cald. Credea că Vilgefortz plecase. A fost surprins, prin urmare, când bastonul de fier l-a lovit brutal peste picior, zdrobindu-i arborele femural.

Alte lovituri, chiar dacă au mai fost, nu şi le mai amintea.

— Rezistă, Geralt, nu renunţa! repeta Triss Merigold întruna. Nu te lăsa! Nu muri… Te rog, nu muri…

— Ciri…

— Nu vorbi. Am să te duc în curând de-aici. Nu te lăsa… Zeilor, n-am putere…

— Yennefer… trebuie să…

— Nu trebuie nimic! Nu poţi face nimic! Rezistă, nu te lăsa… Nu leşina… Nu muri, te rog…

L-a târât pe podeaua împânzită de leşuri. Şi-a văzut pieptul şi abdomenul scăldate de sângele care-i curgea din nas. Şi-a văzut piciorul.

Era răsucit într-un unghi ciudat şi părea mult mai scurt decât cel sănătos. Nu simţea durerea. Îi era frig, tot corpul îi era rece, amorţit şi străin. Îi venea să vomite.

— Rezistă, Geralt! Ne vin ajutoare din Aretuza. Nu mai e mult…

— Dijkstra… Dacă mă găseşte Dijkstra… e gata de mine…

Triss a înjurat. Disperată.

L-a târât pe trepte. Piciorul rupt şi mâna i-au sărit din loc. Durerea îi revenea, i se strecura în viscere, în tâmple, îi iradia în ochi, în urechi, până în moalele capului. N-a strigat. Ştia că l-ar fi alinat, dar nu a strigat. Şi-a deschis gura, ceea ce i-a adus alinare.

A auzit un zbang.

În vârful scărilor stătea Tissaia de Vries. Părul îi era deranjat, faţa prăfuită. Şi-a ridicat mâinile, cu degetele aprinse. A

rostit un farmec şi focul de pe degete a început să danseze sub forma unor sfere orbitoare şi strălucitoare. Vrăjitorul a auzit vuietul venind de la baza zidurilor care

se prăbuşeau şi vaietele pătrunzătoare ale celor arşi.

— Tissaia, nu! a strigat Triss disperată. Nu face asta!

— Nu vor intra aici, a spus marea maestră, fără a întoarce capul.

Acesta este Garstang de pe insula Thanedd. Nimeni nu le-a poftit pe slugile regilor, care urmează poruncile meschine ale stăpânilor lor!

— Îi omori!

— Taci, Triss Merigold! Atacul asupra unităţii Frăţiei a eşuat, insula este condusă încă de Capitul! Regii să nu se amestece în treburile Capitulului! Este conflictul nostru şi o să-l rezolvăm noi până la urmă!

Ne vom rezolva problemele şi apoi vom pune capăt acestui război idiot!

Pentru că noi, magicienii, suntem responsabili pentru soarta lumii!

Alte sfere strălucitoare au ţâşnit din palmele ei, iar ecoul multiplicat al exploziei s-a rostogolit printre coloanele şi zidurile de piatră.

— Afară! a strigat din nou. Nu, nu intraţi aici! Plecaţi!

Văicărelile de jos au încetat. Geralt a înţeles că asediatorii s-au retras de pe scări şi se îndepărtau. Apoi silueta Tissaiei se

estompa sub ochii lui. Nu era nicio magie. Îşi pierdea cunoştinţa.

— Fugi de-aici, Triss Merigold a auzit cuvintele magicienei venind de departe, ca de dincolo de zid. Filippa Eilhart a fugit deja, a zburat cu aripile sale de bufniţă. Ai fost complicea ei în acest complot mârşav, ar trebui să te pedepsesc. Dar gata, a curs prea mult sânge, moarte, nenorocire! Du-te de-aici! Pleacă la Aretuza, la aliaţii tăi! Teleportează-

te! Portalul din Turnul Pescarilor nu mai există. S-a prăbuşit odată cu turnul. Poţi să te teleportezi fără frică. Oriunde doreşti. De exemplu, până la regele tău, pentru care ai trădat Frăţia!

— N-o să-l părăsesc pe Geralt... a icnit Triss. Nu poate cădea în mâinile redanienilor... Este rănit grav... Sângerează pe dinăuntru... Iar eu n-am nicio putere! N-am putere nici măcar să deschid teleportul!

Tissaia! Ajută-mă, te rog!

Tenebre. Frig de-ţi pătrunde în oase. Din depărtare, de dincolo de zidul de piatră, vocea Tissaiei de Vries:

— Te ajut.

Evertsen Peter, ** 1220, confidentul împăratului Emhyr Deithwen şi unul dintre adevăraţii artizani ai puterii Imperiului.*

Comandantul suprem al armatei în timpul Războaielor de la Miazănoapte (acum), din anul 1290, mare trezorier al Coroanei.

În ultima perioadă a domniei, Emhyr l-a ridicat la rangul de Diacon al Imperiului. În timpul domniei împăratului Morman, acuzat pe nedrept de abuz, condamnat, închis, 1301 în castelul Winneburg. A fost reabilitat post-mortem de împăratul Jan Calveit în anul 1328.

EFFENBERG ŞI TALBOT, *Enciclopedia Maxima Mundi, tomul V*

Tremuraţi, căci vine Nimicitorul Naţiunilor! O să vă

bătătorească pământul şi o să-l împartă cu o funie. Târgurile o să

vi le demoleze şi o să rămână fără locuitori. Liliecii, vulturii şi corbii o să vi se cuibărească în case, iar şerpii îşi vor găsi culcuş.

Aen Ithlinnespeath

5

Comandantul plutonului a oprit calul, şi-a scos coiful, şi-a aranjat cu degetele părul rar, lipit de sudoare.

— Sfârşitul călătoriei, a repetat el, văzând privirea întrebătoare a trubadurului.

— Ce? Cum aşa? a întrebat Jaskier surprins. De ce?

— Nu mergem mai departe. Vezi colo, jos? Râul care sclipeşte e Cureaua. Trebuia să te aducem doar până la Curea. Adică e timpul să ne despărţim.

Restul detaşamentului s-a oprit în urma lor, dar niciunul dintre soldaţi n-a descălecat. Toţi se uitau îngrijoraţi în jur. Jaskier şi-a dus mâna streaşină la ochi, s-a ridicat în etrieri.

— Unde vezi tu râul?

— Am spus colo, jos. Cobori prin defileu ajungi cât ai zice peşte.

— Duceţi-mă până pe mal măcar! a protestat Jaskier. Arătaţi-mi…

— N-avem ce să-ţi mai arătăm. Din mai a dat căldura şi n-a mai plouat deloc, apa a tot scăzut şi Cureaua a secat. Poţi trece călare pe oriunde…

— I-am arătat comandantului de companie o scrisoare de la regele Venzlav, i-a spus trubadurul. El a luat cunoştinţă de scrisoare şi l-am auzit poruncindu-ţi să mă conduci până la Brokilon. Iar tu vrei să mă laşi baltă aici, în bălării? Da’ dac-o să mă rătăcesc?

— N-o să te rătăceşti, a mormăit posomorât celălalt soldat, care se apropiase de ei, dar până atunci tăcuse. N-ai cum să te rătăceşti. Nimfele din peşteri te găsesc de îndată.

— Da’ fraieri mai sunteţi! le-a spus zeflemitor Jaskier. Văd că v-au băgat în sperieţi driadele astea. La urma urmei, Brokilon se află pe celălalt mal al Curelei. Cureaua e graniţa. Doar n-am trecut-o!

— Graniţa lor, a explicat comandantul, privind în jur, se întinde până

unde ajung săgeţile lor. O săgeată trimisă de pe celălalt mal al râului poate să ajungă cu îndrăzneală la marginea pădurii şi va avea un impuls suficient pentru a străpunge zalele unei armuri. Ai vrut cu tot dinadinsul să mergi acolo, n-ai decât, treaba ta, pe pielea ta. Dar mie îmi place viaţa. Nu merg mai departe. Prefer să-mi vâr botul într-un cuib de viespi!

— V-am explicat – Jaskier şi-a scos pălăriuţa de pe cap şi s-a îndreptat în şa – că mă duc la Brokilon într-o misiune. Sunt, ca să spun aşa, trimis.

Nu mă tem de driade. Dar vă rog să mă escortaţi până la malul Curelei.

Ce mă fac dacă mă încolţesc tâlharii prin pădurile astea?

Celălalt, posomorâtul, a râs forţat.

— Tâlhari? Aici? Ziua? Conaşule, nu întâlneşti nici picior de om. În ultima vreme, sălbăticiunile trag cu arcul în oricine se arătă pe malul Curelei şi, mai mult decât atât, sunt în stare să meargă şi pe malul nostru. Nu, nu-ţi fie frică de tâlhari.

— E drept, a confirmat comandantul. Tare tâmpit ar trebui să fie un tâlhar ca să meargă ziua în lunca Curelei. Iar noi nu suntem idioţi. Tu umbli de unul singur, fără arme şi armuri, şi, iartă-mă că-ţi spun, da’ nu pari nici de departe soldat, nici măcar de la o milă. Asta te-ar putea salva. Dar, dacă sălbăticiunile ne zăresc înarmaţi şi călare, nu mai vedem lumina soarelui de la ploaia de săgeţi care zboară de la ele.

— Ha! Ei bine. M-am lămurit, Jaskier a bătut calul pe grumaz, a privit în jos în râpă. Atunci, mă duc singur. Rămas-bun, soldaţi! Mulţumesc pentru escortă.

— Nu vă grăbiţi aşa…

Soldatul posomorât şi-a ridicat privirea spre cer:

— Îndată amurgeşte. Când se ridică pâcla deasupra râului, o luaţi din loc. Altfel, ştiţi…

— Ce?

— Prin pâclă săgeata nimereşte mai greu ţinta. Soarta poate ţine cu tine sau cu sălbăticiunile. Dar ele, conaşule, rar dau greş…

— V-am spus…

— Ei bine, da, ne-ai spus, am ţinere de minte. Asta e, ca să zic aşa, ca şi cum ai merge la ele. Dar eu altceva îţi zic matale: în misiune sau în procesiune, lor li-i totuna. Îşi trimit săgeata-n tine, asta-i tot.

— V-aţi pus pe capul meu să mă speriaţi? s-a înălţat în şa poetul.

Drept cine mă luaţi, drept măscăriciul de la Curte? Eu, stimabili soldaţi, am văzut mai multe câmpuri de luptă decât voi toţi laolaltă. Şi ştiu mai multe despre driade decât voi. Chiar şi că nu trag niciodată fără somaţie.

— Aşa a fost odinioară, că bine spui, a fost de acord, calm, comandantul plutonului, odinioară somau. Săgeata se înfigea într-un trunchi de copac sau pe drum, adică, aici unde-i săgeata e graniţa, niciun pas mai departe. Dacă se întorcea brusc, flăcăul putea să scape viu şi

nevătămat. Dar acum altfel stă treaba. Acum ţintesc din prima ca să

ucidă.

— De unde atâta duşmănie?

— Păi, a murmurat soldatul, să vedeţi, vă spun eu. Când împăraţii au încheiat armistiţiul cu Nilfgaardul, s-au luat aspru de haitele de elfi. Se vede cât colo că sunt asupriţi din toate părţile, pentru că nu e noapte lăsată de la zei fără ca supravieţuitorii să nu treacă prin Brugge, căutând adăpost

în Brokilon. Iar atunci când ai noştri urmăresc elfii, uneori se poate întâmpla să aibă de-a face cu sălbăticiunile, care vin să-i sprijine de pe malul celălalt al Curelei. Şi s-a întâmplat că armata noastră a fost cam plină de râvnă în căutarea… Pricepeţi?

— Pricep.

Jaskier s-a uitat mai de-aproape la soldat, clătinând din cap:

— Urmărindu-i pe Scoia’tael, aţi trecut pe malul celălalt al Curelei.

Aţi ucis vreo câteva driade. Iar acum driadele se răzbună la fel. Război.

— Da, conaşule, mi-ai luat vorba din gură. Război. A fost întotdeauna o luptă cu moartea, niciodată cu viaţa, dar acum e nespus de rău. Mare mai e ura între ele şi noi! Vă spun din nou, dacă nu-i musai, nu mergeţi acolo.

Jaskier a înghiţit în sec.

— Treaba e, s-a îndreptat el ţanţoş în şa, cu mare efort luându-şi o mină de mareşal şi o postură bravă, că am o urgenţă. Şi mă duc. Acum.

Amurg-neamurg, pâclă-nepâclă, trebuie să mă duc când mă cheamă

datoria.

Anii de practică şi-au făcut treaba. Vocea trubadurului a sunat frumos şi tulburător, ferm şi rece, vibra a oţel şi a vitejie. Soldaţii îl priveau cu o admiraţie reală.

— Înainte de a pleca – comandantul s-a răsucit şi a scos din desagă o ploscă plată de lemn –, dă pe gât o duşcă, coane cântăreţule! Drege-ţi glasul…

— Să-ţi fie moartea mai uşoară! a adăugat celălalt, posomorâtul.

Poetul a luat o gură din ploscă.

— Laşul, a rostit el demn, de îndată ce s-a oprit din tuse şi şi-a reluat respiraţia, moare de o sută de ori. Curajosul moare o singură dată. Dar duduia Fortuna îi favorizează pe curajoşi şi-i dispreţuieşte pe laşi.

Soldaţii îl priveau cu şi mai multă admiraţie. Ei nu ştiau şi nici n-ar fi avut de unde să ştie că Jaskier citează dintr-o epopee eroică. Şi, culmea,

scrisă de altcineva.

— Şi acestea fiind zise – poetul şi-a scos din sân o punguţă zornăitoare din piele –, permiteţi-mi să vă răsplătesc pentru escortă, înainte să vă

întoarceţi în fortăreaţă, înainte să vă puneţi din nou în slujba patriei-mamă, mergeţi într-o tavernă şi beţi o tărie în sănătatea mea.

— Mulţumim, conaşule, s-a îmbujorat comandantul. Matale eşti mărinimos, iar noi… Iartă-ne că te lăsăm singur, dar…

— Nu-i nimic. Adio!

Bardul şi-a aranjat fudul pălăriuţa pe urechea stângă, şi-a înghiontit calul cu călcâiul şi a început să coboare defileul, fluierând melodia *Nuntă*

în Bullerlyn, cântec de cavalerie celebru şi extrem de obscen.

— Şi când mă gândesc la cele spuse de comandantul de companie în Fort, a zis posomorâtul, că-i un parazit, un laş şi un ticălos. Şi, când colo, el este un maestru marţial şi curajos şi, culmea, un poet.

— Da, ai dreptate, a fost de acord comandantul plutonului. Nu se teme, n-ai ce spune. Nici măcar pleoapele nu-i clipeau, zău. Şi încă mai şi fluieră, l-auzi? Hă, hă… Ai văzut ce-a spus? Că este ambarasat. Nu te teme, că nu numesc ei ambarasat pe oricine. Tre’ să aibă cap pe umeri, nu doar ca să nu-i plouă-n gât ca să se facă ambarasat…

Jaskier a accelerat ritmul, dorea să plece cât mai curând posibil. Nu voia să-şi strice reputaţia pe care tocmai o câştigase. Şi ştia că nu mai putea fluiera mult, i se uscaseră buzele de teamă.

Defileul era întunecat şi umed, lutul înmuiat şi covorul frunzelor putrede, presărate pe el, amortiza zgomotul copitelor armăsarului castrat, pe care poetul îl botezase Pegaz. Pegaz avansa alene, cu capul plecat. Era unul dintre puţinii cai cărora nu le pasă nicidecum de ce se întâmplă în jurul lor.

Pădurea se apropia de capăt, dar o luncă largă, cu stufăriş, îl despărţea pe Jaskier de albia râului, marcată cu un şir de arini. Poetul a oprit calul. S-a uitat atent în jur, dar n-a văzut nimic. Şi-a ciulit urechile, dar n-a auzit decât orăcăitul broaştelor.

— Ei bine, căluţule, şi-a dres glasul, c-o moarte suntem toţi datori.

Înainte!

Pegaz şi-a ridicat uşor capul, întinzându-şi interogativ urechile care, de obicei, erau îndoite.

— Ai auzit bine. Înainte!

Castratul s-a urnit cu reticenţă, noroiul plescăia sub copite. Broaştele

se strecurau în salturi pe sub picioarele lungi ale calului. La câţiva paşi înaintea lor, o raţă măcăia zbătându-şi aripile, făcând inima trubadurului să se oprească pentru o clipă, apoi a început să bată foarte repede şi intens. Lui Pegaz nu-i păsa nicidecum de raţă.

— Călărea eroul… îngăima Jaskier, ştergându-şi sudoarea rece de pe gât cu o batistă scoasă din sân. Trecea fără frică prin râpă, fără să-i pese de săriturile broaştelor şi nici de balaurii zburători… Călărea văzându-şi de drum… Până când a ajuns la o întindere imensă de apă…

Pegaz a fornăit şi s-a oprit. Erau pe malul râului, printre stuful şi rogozul care îi ajungeau deasupra etrierilor. Jaskier şi-a şters pleoapele transpirate, şi-a înnodat eşarfa în jurul gâtului. Îndelung, până când l-au podidit lacrimile, s-a uitat la arinişul gros de pe malul opus. Nu a văzut pe nimeni şi nimic. Suprafaţa apei era încreţită de algele purtate de curenţi, chiar deasupra lor se învârteau pescăruşi albaştri, turcoaz cu portocaliu. În aer sclipeau roiurile de insecte. Peştii înghiţeau rusalii, lăsând cercuri mari pe suprafaţa apei.

Pretutindeni, cât vedeai cu ochii, baraje de castor, grămezi de ramuri tăiate, trunchiuri tăiate şi doborâte, spălate de cursul leneş. Aşadar castori, şi-a spus în sinea lui poetul, o bogăţie incredibilă. Şi nu e deloc ciudat. Nimeni nu-i stânjeneşte pe nenorociţii rozători de copaci. Nici tâlharii, nici vânătorii şi nici apicultorii nu se aventurează prin zonă,

nici măcar braconierii omniprezenţi nu pun capcane pe-aici. Cei care au îndrăznit, au primit o săgeată în gât, i-au devorat racii în mâlul de la mal. Iar eu, idiotul, mă vâr aici, de bunăvoie, de-a lungul râului deasupra căruia se ridică duhoarea hoiturilor, pe care nici măcar parfumul de mentă şi de hrişcă tătărască nu mai izbuteşte s-o suprime…

A oftat din străfunduri.

Pegaz a intrat lent în râu cu picioarele din faţă, şi-a coborât botul până la suprafaţa apei, a băut cu nesaţ, apoi şi-a întors capul şi s-a uitat la Jaskier. Apa i se prelingea din bot şi din nări. Poetul a clătinat din cap, a oftat din nou, şi-a suflat nasul zgomotos.

— S-a uitat eroul la adâncurile agitate, a continuat să declame încet, stăpânindu-şi clănţănitul dinţilor. S-a uitat şi a pornit la drum călare, căci inima lui nu ştia ce-i teama.

Lui Pegaz îi atârnau capul şi urechile.

— Nu ştia ce-i teama, îţi spun eu.

Pegaz dădea din cap, scuturându-şi hăţurile şi zăbalele. Jaskier l-a

îndreptat înghiontindu-l cu călcâiul în flancul drept. Castratul a intrat în apă cu o resemnare patetică.

Cureaua nu era prea adâncă, dar năpădită de vegetaţie. Până când au ajuns în centrul râului, picioarele lui Pegaz târau lujeri lungi de buruieni încâlcite. Calul avansa domol şi se chinuia la fiecare pas să se scuture de algele împleticite în jurul picioarelor.

Papura şi arinii de pe malul drept nu erau prea departe. Erau atât de aproape, încât Jaskier simţea un ghem în stomac. Era

conştient că în mijlocul râului, captiv între plante, era o ţintă excelentă, imposibil de ratat. Cu ochii imaginaţiei vedea deja arcurile curbate, corzile încordate şi vârfurile ascuţite ale săgeţilor şuierătoare, îndreptate spre el.

A strâns cu coapsele flancurile calului, dar lui Pegaz puţin îi păsa. În loc să accelereze, s-a oprit ridicându-şi coada. Merele de balegă se strecurau în apă plescăind. Jaskier gemea întruna.

— Eroul, a îngăimat el, închizând ochii, n-a putut trece prin repezişurile nenorocite. A murit de moarte eroică, străpuns de o puzderie de săgeţi. L-a acoperit pentru totdeauna lutul albastru, algele verzi ca jadul l-au îmbrăţişat în mrejele lor. A dispărut fără urmă, a supravieţuit doar balega de cal, purtată de curent spre marea îndepărtată…

Pegaz care, se vedea de la o poştă, se simţea mai uşor s-a deplasat din proprie iniţiativă, rapid şi hotărât spre mal, iar acolo, unde nu mai erau alge, a îndrăznit chiar să accelereze, udând complet pantofii şi pantalonii lui Jaskier. Poetul nici n-a băgat de seamă – viziunea săgeţilor îndreptate spre abdomenul lui nu-i dădea pace nicidecum, iar spaima i se târa pe spate şi pe gât ca o meduză uriaşă, rece şi alunecoasă. Întrucât, în spatele arinilor, la nicio sută de paşi de centura verde luxuriantă a ierburilor de râu, ieşea din nori un zid vertical, negru şi primejdios, de pădure.

Brokilon.

Pe mal, la câţiva paşi în aval, zăcea un schelet de cal. Urzicile şi rogozul îi străpungeau cuşca toracică. Mai erau şi alte oase, mai mici, care nu păreau de cal. Jaskier a fost zgâlţâit de un tremur, şi-a întors privirea.

Îmboldit cu pintenii, castratul a ţâşnit din malul mlăştinos, cu trosnete şi plescăieli, mâlul puţea îngrozitor. Broaştele s-

au oprit pentru o clipă.

Era o linişte mormântală. Jaskier a închis ochii. Nu mai declama, nu mai improviza. Inspiraţia şi fantezia dispăruseră departe, în necunoscut. Nu

mai rămăsese decât o teamă rece, dezgustătoare, o senzaţie foarte puternică, dar complet lipsită de impulsuri creative.

Pegaz îşi bălăngănea urechile pleoştite, îşi târa nepăsător copitele spre Pădurea Driadelor. Supranumită de mulţi Pădurea Morţii.

Am trecut graniţa, s-a gândit poetul. *Acum e-acum. Atâta timp cât eram în râu sau la mal, erau ele pe cai mari. Dar acum nu. Acum sunt un intrus.*

Ca şi cel de colo... Poate că şi în urma mea nu rămâne decât un schelet... Un avertisment pentru următorii îndrăzneţi... Dacă driadele sunt aici... Dacă mă

urmăresc...

Îşi aducea aminte cum se distrau la bâlci trăgând cu arcul, rememora întrecerile corecte şi demonstraţiile arcaşilor, ţintele şi manechinele de paie, spintecate şi străpunse de săgeţi. Ce simte cel care e străpuns de o săgeată? Lovitură? Durere? Sau poate... nimic?

Nu erau driade prin preajmă sau nu hotărâseră încă ce puteau face cu cavalerul singuratic, pentru că poetul se îndrepta spre pădure, încremenit de teamă, dar viu, întreg şi nevătămat. Intrarea în pădure era protejată printr-o capcană consistentă, acoperită cu rădăcini şi ramuri rupte de vânt, dar Jaskier n-avea de gând nicidecum să ajungă până la capătul pădurii, ca să nu mai vorbim de pătrunderea mai

spre inima pădurii. Ar fi putut să rişte, dar nu şi să se sinucidă.

A descălecat foarte încet şi a priponit hăţurile de o rădăcină ieşită la suprafaţă. Nu obişnuia aşa ceva – Pegaz n-avea năravul de a se îndepărta de stăpân. Jaskier, însă, nu ştia cum ar fi reacţionat calul la şuieratul şi zbârnâitul săgeţilor. Până atunci, nici Pegaz, nici el nu fuseseră expuşi la astfel de zgomote.

Şi-a scos lăuta din mânerul şeii, un instrument unic, de înaltă clasă, cu un grif fin. Un dar de la un elf, s-a gândit în sinea lui, mângâind lemnul încrustat. Se poate întâmpla ca să se întoarcă la Norodul mai Vechi…

Dacă driadele n-o s-o lase lângă trupul meu mort…

În apropiere zăcea un copac bătrân, doborât de vânt. Poetul s-a aşezat pe trunchi, şi-a sprijinit lăuta pe genunchi, şi-a lins buzele, şi-a şters de pantaloni palmele transpirate.

Soarele apunea. Din Curea se înălţa negura, acoperind lunca cu un giulgiu alb-cenuşiu. Era mai răcoare. Trompetele cocorilor au răsunat şi au încetat, doar broaştele orăcăiau în continuare.

Jaskier a atins coardele. O dată, de două ori, de trei ori. Şi-a acordat instrumentul şi a început să cânte. După care a început să cânte din

gură:

Yviss, m’evelienn vente cáelm en tell

Elaine Ettariel

Aep cor me lode deith ess’viell

Yn blath que me darienn

Aen minne vain tegen a me

In toin av muireánn que dis eveigh e aep llea…

Soarele a dispărut în spatele pădurii. În umbra copacilor uriaşi din Brokilon s-a făcut dintr-odată beznă.

L’eassan Lamm feainne renn, ess’ell,

Elaine Ettariel,

Aep cor…

Nu a auzit. I-a simţit prezenţa.

— N’te mire daetre. Sb’aente vort.

— Nu trage… a bâiguit el docil, fără să privească în jur. *N’aen aespar a me…* Sunt paşnic…

— N’ess a tearth. Sh’aente…

S-a supus, deşi degetele i-au îngheţat şi i-au amorţit pe coarde, iar glasul îi ieşea cu greu. Dar în glasul driadei nu se simţea nicio duşmănie, iar la urma urmei, el era un profesionist, ce naiba!

L’eassan Lamm feinne renn, ess’ell,

Elaine Ettariel,

Aep cor aen tedd teviel e gwen

Yn blath que me darienn

Ess yn e evellien a me

Que shaent te cáelm a’vean minne me striscea…

De data asta a îndrăznit să se uite cu coada ochiului peste umăr. Ceva ghemuit lângă trunchi, foarte aproape, arăta ca un tufiş acoperit de iederă. Dar nu era un tufiş. Tufişurile nu aveau ochi mari şi strălucitori.

Pegaz a fornăit încet şi Jaskier a ştiut că în spatele lui, în întuneric, cineva îi pipăie nasul calului.

— *Sh’aente vort?* a întrebat driada din nou, aplecată în spatele lui.

Vocea îi era ca foşnetul frunzelor lovite de ploaie.

— Eu… a început el. Eu sunt… Eu sunt prietenul vrăjitorului Geralt…

Ştiu că Geralt… Că Gwynbleidd e printre voi, în Brokilon. Am venit…

— *N’te dice’en. Sh’aente, va.*

— *Sh’aent?* a întrebat încet o a doua driadă din spatele lui, aproape în cor cu a treia. Şi probabil cu a patra. Nu era sigur.

— *Yea, sh’aente, táedh,* i-a spus cu o voce argintie, de fetiţă, ceea ce cu o clipă mai devreme i se părea poetului un mesteacăn crescut la câţiva paşi în faţa lui. *Ess’laine… Táedh…* Tu cântă… Tot despre Ettariel… Da?

El s-a supus.

Să te iubesc, drăguţă Ettariel,

Acesta e al vieţii mele ţel

Lasă-mi comoara amintirii

Şi floarea magic-a iubirii,

Zălog şi legământ,

Lacrimi argintii

Ca roua pe pământ...

De data asta a auzit paşi.

— Jaskier!

— Geralt!

— Da, eu sunt. Nu mai face atâta zarvă.

— Cum m-ai găsit? De unde ştiai că sunt în Brokilon?

— De la Triss Merigold… La naiba…

Jaskier s-a împiedicat din nou şi era să cadă, dar driada care mergea lângă el l-a sprijinit abil cu o forţă surprinzătoare pentru dimensiunile ei mici.

— *Gar'ean, táedh,* l-a avertizat ea argintiu. *Va fi cáelm.*

— Mulţumesc. Ce beznă! S-o tai cu cuţitul, nu alta… Geralt? Unde eşti?

— Aici. Nu mai rămâne în urmă.

Jaskier a grăbit pasul, s-a împiedicat din nou şi era pe punctul de a se izbi de vrăjitorul care se oprise în faţa lui în întuneric. Driada i-a depăşit fără zgomot.

— Bezna naibii… Mai avem mult?

— Nu prea. Tabăra-i la o azvârlitură de băţ. Cine mai ştie, în afară de Triss, că m-am ascuns aici? Ai vorbit cu cineva?

— A trebuit să-i spun regelui Venzlav. Aveam nevoie de un salvoconduct ca să călătoresc prin Brugge. Acum vremurile sunt aşa de grele, încât e mai bine să nu vorbim… De asemenea, trebuia să am acordul lui pentru intrarea în Brokilon. Dar Venzlav te cunoaşte şi te apreciază… El m-a desemnat, închipuie-ţi, ambasador. Sunt sigur că va păstra secretul, l-am rugat. Hai, nu te înfuria, Geralt…

Vrăjitorul s-a apropiat. Jaskier nu-i vedea expresia feţei, ci doar părul alb şi barba albă crescută de mai multe zile, chiar şi în întuneric.

— Nu mă înfurii, i-a simţit mâna pe umăr şi i s-a părut că vocea care până atunci fusese mai rece se schimbase oarecum în acel moment. Mă

bucur că ai venit, nenorocitule!

— E frig aici, tremura Jaskier de trosneau crengile pe care şedeau. Am putea să aprindem…

— Nici să nu te gândeşti! i-a răspuns printre dinţi vrăjitorul. Ai uitat unde te afli?

— Chiar până acolo… trubadurul s-a uitat în jur. Fără niciun foc, aşa-i?

— Copacii urăsc focul. Şi ele.

— La naiba! Şi o să stăm în frig? Şi în bezna asta? Dacă întind mâna, nu-mi văd degetele…

— Atunci, nu ţi-o întinde!

Jaskier a oftat, s-a cocoşat, şi-a frecat coatele. A auzit cum vrăjitorul, care stătea lângă el, trosnea nişte beţe subţiri cu degetele.

În bezna s-o tai cu cuţitul a licărit din senin o luminiţă verde, şovăitoare şi înceţoşată la început, dar n-a durat mult şi s-a limpezit.

După prima au început să pâlpâie şi altele, în mai multe locuri, ţopăind ca licuricii sau ca foculeţele vii din mlaştină. Pădurea s-a înviorat dintr-odată, strălucind printre umbre unduitoare, iar Jaskier a desluşit siluetele driadelor din jur. Una dintre ele s-a apropiat şi le-a lăsat ceva lângă ei, care arăta ca un morman de tuberculi. Poetul şi-a întins cu prudenţă mâna. Luminiţa verde era complet rece.

— Ce este, Geralt?

— Humus şi o specie de muşchi. Creşte numai aici, în Brokilon. Şi numai ele ştiu cum să le îmbine ca să strălucească. Mulţumesc, Fauve.

Driada nu i-a răspuns, dar nici n-a plecat. S-a aşezat pe vine lângă ei.

Fruntea îi era încinsă cu o coroniţă, părul lung îi cădea pe umeri. În lumină, părul părea verde şi poate că chiar aşa era. Jaskier ştia că părul driadelor avea cele mai bizare culori.

— *Táedh,* a spus ea melodios, ridicându-şi spre trubadur ochii strălucitori pe o faţă mică, traversată în curmeziş de două dungi paralele de vopsea întunecată, de camuflaj. *Ess’ve vort shaente aen Ettariel?*

Shaente a’vean vort? Shaente a’vean vort?

— Nu… Poate mai târziu, a răspuns politicos, alegându-şi cu grijă

cuvintele din Graiul mai Vechi. Driada a oftat, s-a aplecat, a mângâiat delicat griful lăutei de lângă ea şi s-a ridicat ca un resort. Jaskier a urmărit-o cu privirea în timp ce intra în pădure, spre altele, ale căror siluete se zăreau vag printre umbrele unduitoare puse în lumină de strălucirea slabă a felinarelor verzi.

— N-am jignit-o, nu? l-a întrebat încet. Ele vorbesc în dialectul lor, eu nu le cunosc formele de politeţe…

— Vezi dacă n-ai un cuţit înfipt în burtă – nu era nici batjocură, nici umor în vocea vrăjitorului. Driadele reacţionează la insultă implântându-

ţi un cuţit în burtă. Nu-ţi fie frică, Jaskier. S-ar părea că sunt dispuse să-

ţi ierte mult mai multe decât stângăciile lingvistice. Concertul pe care l-ai dat la poala pădurii părea să le încânte. Acum eşti *ard táedh,* mare bard. Aşteaptă acum continuarea la *Floarea Ettariel.* Ştii continuarea? Din câte ştiu eu, nu-i de-a ta balada.

— Traducerea e a mea. Şi am îmbogăţit muzica elfilor, n-ai băgat de seamă?

— Nu.

— Mi-am imaginat eu. Din fericire, driadele ştiu mai multe despre artă. Am citit undeva că sunt nişte muzicante nemaipomenite. De aceea am pus la cale planul meu isteţ, pentru care, apropo, nu m-ai lăudat încă.

— Te laud, i-a zâmbit după un moment de tăcere. A fost într-adevăr isteţ. Şi ai avut noroc, ca de obicei. Arcurile lor bat până la două sute de paşi. De obicei nu aşteaptă să treacă cineva râul şi începe să cânte pe malul lor. Sunt foarte sensibile la mirosurile neplăcute. Nu-şi doresc să le vină Cureaua prin pădure cu astfel de duhori.

— Ei, ce mai contează… a înghiţit poetul în sec. Important e c-am reuşit să te găsesc. Geralt, cum te simţi…

— Ai un brici?

— Ce? Cum să nu!

— Să mi-l dai şi mie de dimineaţă. Barba asta mă înnebuneşte.

— Da, şi driadele n-au avut de unde să-ţi dea… Bineînţeles, la ce să le trebuie bricele? O să ţi-l dau, stai liniştit. Geralt?

— Ce?

— N-am nimic de halealã. Oare *ard táedh,* un mare bard, poate spera la o cină de la gazdele driade?

— Ele nu iau niciodată cina. Niciodată. Iar santinelele de la graniţa Brokilonului nu iau nici micul dejun. Trebuie să mai rabzi până la prânz.

Eu m-am deprins deja.

— Dar când o să ajungem în capitala lor, în vestita Duen Canell, ascunsă în inima pădurii…

— N-o să ajungem niciodată acolo, Jaskier.

— Cum aşa? Am crezut că… ţie… ţi-au acordat azil. Pe tine doar… te tolerează…

— Ai folosit cuvântul potrivit.

Au tăcut un răstimp mai lung.

— Război, a spus în cele din urmă poetul. Război, ură şi dispreţ. Peste tot. În toate inimile.

— Poetizezi.

— Dar aşa e, ce mai tura-vura!

— Exact. Ei bine, spune-mi ce noutăţi ai. Spune-mi ce s-a întâmplat cu lumea în răstimpul în care am fost îngrijit aici.

— În primul rând, Jaskier şi-a dres încet gâtul, spune-mi tu ce s-a întâmplat cu adevărat în Garstang.

— Nu ţi-a zis Triss?

— Mi-a spus ea ceva. Dar aş vrea s-aud şi versiunea ta.

— Dacă ştii versiunea lui Triss, atunci, ştii versiunea cea mai exactă şi probabil cea mai completă. Spune-mi ce s-a întâmplat mai departe, când eram deja în Brokilon.

— Geralt, i-a şoptit Jaskier, chiar nu ştiu ce s-a întâmplat cu Yennefer şi cu Ciri… Nimeni nu ştie. Nici Triss…

Vrăjitorul s-a mişcat brusc, crengile au scârţâit.

— Te-am întrebat eu ceva despre Ciri sau despre Yennefer? a spus el cu o voce schimbată. Zi-mi despre război.

— Nu ştii nimic? N-au ajuns deloc veştile până aici?

— Au ajuns. Dar vreau să aud tot din gura ta. Povesteşte-mi, te rog!

— Nilfgaardienii, a început trubadurul după un moment de tăcere, au atacat Lyria şi Aedirnul. Fără să înainteze declaraţie de război. Pretextul a fost constituit de un presupus atac al armatei lui Demawend asupra unui fort de frontieră din Dol Angra, în timpul congresului magicienilor din Thanedd. Unii spun că a fost o provocare. Că erau nilfgaardieni deghizaţi în soldaţi de-ai lui Demawend. Aşa o fi fost, probabil că n-o să

aflăm niciodată. În orice caz, răspunsul Nilfgaardului a fost prompt şi masiv: frontiera a fost trecută de o armată puternică, concentrată în Dol Angra de săptămâni, dacă nu chiar de luni. Spalla şi Scala, ambele cetăţi de graniţă din Lyria, au fost distruse în marş în doar trei zile. Rivia era pregătită pentru un asediu de mai multe luni, dar, după doar două zile, a capitulat sub presiunea breslelor şi negustorilor, cărora li s-a făgăduit că, dacă târgul îşi deschide porţile şi plăteşte o răscumpărare, nu va fi jefuit...

— Şi s-au ţinut de cuvânt?

— Da.

— Curios! a exclamat vrăjitorul şi vocea i s-a schimbat din nou. Să te ţii de cuvânt în zilele noastre? Ca să nu mai spun că în trecut nici măcar nu-ţi trecea prin gând să faci astfel de făgăduieli, pentru că nimeni nu se aştepta să te ţii de cuvânt. Breslaşii şi negustorii n-au deschis porţile cetăţilor, ci şi le-au apărat, fiecare ghildă propriul turn sau bastion.

— Banii n-au ţară, Geralt. Negustorilor nu le pasă sub guvernarea cui fac bani. Nici palatinilor nilfgaardieni nu le pasă de la cine colectează

birurile. Negustorii morţi nu fac bani şi nici nu plătesc biruri.

— Continuă!

— După capitularea Riviei, armata Nilfgaardului a mers spre miazănoapte valvârtej, aproape fără să-i stea nimeni în cale. Trupele lui Demawend şi Meve s-au retras, neputând să închidă frontul pentru lupta decisivă. Nilfgaardienii au venit la Aldersberg. Pentru a împiedica asedierea cetăţii, Demawend şi Meve au decis să accepte lupta. Trupele lor nu aveau cea mai bună poziţie… La naiba, dacă ar fi mai multă

lumină, ţi-aş desena…

— Lasă desenatul! Şi mai scurteaz-o! Cine a învins până la urmă?

— Aţi auzit, conaşilor?

Unul dintre condicari, transpirat şi gâfâind, a spart grupul din jurul mesei:

— A venit un olăcar de pe front! Am biruit! Am câştigat bătălia!

Victorie! Este ziua noastră! I-am învins pe duşmani, am bătut la ei ca la fasole!

— Mai încet! a făcut o grimasă Evertsen. Îmi plesneşte capul dacă mai urli în halul ăsta. Da, am auzit, am auzit. I-am învins pe duşmani. E ziua noastră, frontul nostru şi victoria noastră. Asta da, senzaţie.

Comornicii şi condicarii au tăcut, îl priveau uluiţi pe superior.

— Dumneata nu te bucuri, conaşule?

— Mă bucur. Dar pot să mă bucur şi-n tăcere.

Condicarii au tăcut, uitându-se unii la alţii. *Puştani,* s-a gândit Evertsen. *Se bucură precum copiii. La urma urmei nu*

mă mai mir de ei, căci dă-mi voie, acolo, pe deal, chiar Menno Coehoorn şi Elan Trahe, ba chiar şi generalul Braibant cu barba-i cenuşie, ţipă, sar în sus de bucurie şi se felicită

dându-şi câte-o scatoalcă pe umăr. Victorie! E ziua noastră! Păi, a cui altcuiva să fie? Regatele Aedirn şi Lyria au reuşit să mobilizeze împreună în

total trei mii de cavaleri şi zece mii de pedestraşi, dintre care o cincime au fost blocaţi în primele zile ale invaziei, izolaţi prin forturi şi cetăţi. O parte din armata rămasă a trebuit să se retragă pentru a apăra aripile, ameninţate de asalturile de la distanţă ale cavaleriei uşoare şi de atacurile subversive ale trupelor de Scoia'tael. Restul de cinci sau şase mii – între care nu mai mult de o mie două sute de cavaleri – au luptat pe frontul de lângă Aldersberg.

Coehoorn a lansat către ei o armată de treisprezece mii de inşi, printre care zece escadroane de blindate, floarea cavalerilor nilfgaardieni. Iar acum nu-şi mai încape în piele, râde, îşi bate buzduganul de şold şi cere câte-o bere...

Victorie! Asta da senzaţie.

A smuls hărţile şi a luat notele împrăştiate pe masă, şi-a ridicat capul şi s-a uitat în jur.

— Ciuliţi urechile! le-a spus batjocoritor condicarilor. O să vă

poruncesc.

Subordonaţii au îngheţat în aşteptare.

— Fiecare dintre voi, a început el, a ascultat ieri cuvântarea înaltului Mareşal Coehoorn către ofiţeri şi panţâri. Aş dori să vă atrag atenţia, dragii mei, asupra faptului că cele spuse de

mareşal nu vă privesc. Aveţi alte sarcini şi porunci de îndeplinit. Poruncile mele.

Evertsen a reflectat puţin, şi-a frecat fruntea.

Război castelelor şi pace colibelor, le-a spus ieri Coehoorn panţârilor.

Ştiţi cum vine asta, a adăugat imediat, v-au învăţat în şcoala militară.

Această regulă era în vigoare până astăzi, trebuie să uitaţi de ea de mâine. O altă regulă se va aplica de mâine, care va fi de-acum încolo sloganul războiului nostru. Sloganul şi porunca mea sunt: război pentru tot ce mişcă. Război pentru tot, ce arde cu foc. Trebuie să lăsaţi în urmă

pământul pârjolit. De mâine, vom purta războiul dincolo de linia de retragere stabilită în urma semnării tratatului. O să ne retragem, dar pământul va fi pustiit acolo în spatele liniei. Regatele Riviei şi Aedirnului trebuie să fie prefăcute în scrum! Amintiţi-vă de Sodden! Azi a sosit clipa răzbunării!

Evertsen şi-a dres zgomotos glasul.

— Înainte ca soldaţii să pârjolească totul în calea lor – s-a adresat el condicarilor –, sarcina voastră este de a scoate din acest pământ şi din această ţară tot ce se poate, tot ce ne poate spori bogăţia ţării. Tu, Audegast, vei avea grijă de încărcarea şi transportarea produselor agricole deja recoltate şi depozitate. Ceea ce rămâne în câmp şi nu va fi

distrus de curajoşii cavaleri ai lui Coehoorn trebuie colectat de asemenea.

— Am puţini oameni, conaşule comornic…

— Vor fi destui sclavi. La muncă forţată. Marder şi cu tine... Ţi-am uitat numele...

— Helvet. Evan Helvet, conaşule comornic.

— Veţi avea grijă de efectivele de animale. Adună-le în turme, du-le la punctele de carantină desemnate. Grijă la febra aftoasă şi la alte boli.

Omorâţi animalele bolnave sau dubioase, ardeţi-le carcasele. Pe celelalte duceţi-le la miazăzi, pe drumurile desemnate.

— ’nţeles, să trăiţi!

Acum, sarcinile speciale, se gândea Evertsen, privindu-şi subordonaţii.

Cui ar trebui să le încredinţez? Toţi flăcăii cu caş la gură n-au mai văzut mare lucru, n-au deloc experienţă... Oh, la naiba, cât îmi lipsesc cei bătrâni, sergenţii cu experienţă... război, război, întruna numai război... soldaţii pier cu nemiluita, dar sergenţii, ţinând seama de proporţii, mult mai rar. Dar printre soldaţi nu se observă pierderile, pentru că ei vin întruna, pentru că

toată lumea vrea să fie soldat. Cine vrea să fie sergent sau condicar? Când e întrebat de fiii lui la întoarcere ce-a făcut în timpul războiului, cine ar vrea să

spună cum a măsurat grâul cu baniţa, cum a numărat pieile împuţite şi cum a cântărit ceara, cum a condus convoaiele de care pline cu pradă pe drumurile desfundate, presărate cu balegă de bou, cum a mânat cirezile mugitoare şi turmele behăitoare, înghiţind colb, duhoare şi muşte în zbor...?

Sarcinile speciale. Turnătoria din Gulet, cu cuptoare mari. Furnalul, cositoria, tinichigeria şi fierăria cea mare din Eysenlaan, cinci sute de centari de producţie anuală. Turnătoria şi fabrica de postav din Aldersberg. Morile de malţ, distileriile, ţesătoriile şi tăbăcăriile din Vengerberg...

Demontaţi şi căraţi. Aşa a poruncit împăratul Emhyr, Flacăra Albă, care dansează pe Tumulii Duşmanilor. În două cuvinte. Demontaţi şi căraţi, Evertsen.

Porunca-i poruncă. Trebuie îndeplinită.

Rămâne ce-i mai important. Minele de minereuri neferoase şi prada din ele. Moneda. Giuvaierurile. Operele de artă. Dar o să mă ocup eu de ele.

Personal.

Pe lângă coloanele negre de fum vizibile la orizont, au mai răsărit şi altele. Şi încă altele. Armata punea în aplicare ordinele lui Coehoorn.

Regatul Aedirnului devenea un ţinut al focurilor.

O lungă coloană de maşini de asediu se târa de-a lungul drumului, scârţâind şi ridicând nori de praf. Spre Aldersberg, care încă se apăra. Şi spre Vengerberg, capitala regelui Demawend.

Peter Evertsen se uita şi număra. Calcula. Recalcula. Peter Evertsen era o mare căpetenie a Imperiului, în timp de război, primul trezorier al armatei. Deţinea funcţia de douăzeci şi cinci de ani. Numerele şi calculele erau toată viaţa lui.

Catapulta costă cinci sute de florini, trebuchetul două sute, petraria minimum o sută cincizeci, cea mai simplă balistă

optzeci. Pentru solda lunară

a maşiniştilor bine instruiţi e nevoie de nouă florini şi jumătate. Coloana care se îndreaptă către Vengerberg face, având cai, boi şi arme mărunte, minimum trei sute de grivne. O grivnă sau cu alte cuvinte o marcă de minereu pur, care cântăreşte jumătate de litră, valorează şaizeci de florini. Producţia anuală a unei mine mari este de cinci, şase mii de grivne...

Coloana de asediu a fost depăşită de cavaleria uşoară. După steme şi steaguri, Evertsen i-a recunoscut pe cuirasierii prinţului Winneburg, unii dintre cei care se mutaseră din Cintra. *Da,* se gândea în sinea lui, *au de ce să se bucure. Au izbândit, armata Aedirnului e în debandadă.*

Detaşamentele de rezervă nu vor fi aruncate într-o luptă dură, împotriva unei armate normale. Îi vor urmări pe cei care se retrag, vor suprima cetele împrăştiate, lipsite de căpetenii, vor ucide, vor jefui şi vor pârjoli. Se bucură

pentru că li se făgăduieşte un război plăcut şi vesel. Un războiaş care nu-i osteneşte. Şi nu-i ucide.

Evertsen socotea.

Escadronul tactic reuneşte zece escadroane obişnuite şi are două mii de cai. Deşi winneburgienii mai mult ca sigur nu vor mai lua parte la nicio bătălie de proporţii, în urma confruntării va pieri mai mult de o şesime din contingent. Apoi vor fi cantonamente şi bivuacuri, mâncare pe sponci, mizerie, păduchi, ţânţari, apă contaminată. Şi, ca de obicei, se va produce inevitabilul: tifosul, dizenteria şi malaria, care vor secera peste un sfert din ei.

În plus, trebuie adăugate pierderile prilejuite de accidente neprevăzute, de obicei aproximativ o cincime din

contingent. Acasă vor mai reveni vreo opt sute. Nu mai mult. Ba poate chiar mai puţin.

Pe drum trecea alt detaşament de cuirasieri, în spatele cavaleriei îşi făceau apariţia corpurile de infanterie. Arcaşii mărşăluiau cu veste galbene şi cu căşti rotunde, arbaletrierii cu căşti de fier, protecţii şi cămăşi cu zale. În spatele lor mergeau scutierii, veterani din Vicovaro şi

Etolia, iar în continuare coloana era pestriţă – cu mercenari din Metinna, zbiri năimiţi din Thurn, Maecht, Geso şi Ebbing…

În ciuda căldurii, trupele defilau ţanţoş, bocancii soldaţilor stârneau nori de praf, care se rostogoleau pe drum. Tobele răsunau, steagurile fluturau în vânt, halebardele, lăncile, ghisarmele scânteiau şi se agitau.

Soldaţii mărşăluiau lejer şi vesel. O armată victorioasă. O armată

invincibilă. Înainte, flăcăi, la luptă! La Vengerberg! Să nimicim duşmanul, să ne răzbunăm pentru Sodden! Ne îndeplinim misiunea cu veselie, ne umplem desăgile cu prada şi valea acasă, acasă!

Evertsen privea. Şi socotea.

— Vengerberg a căzut după o săptămână de asediu, a încheiat Jaskier.

N-o să-ţi vină să crezi, dar acolo breslele curajoase au apărat turnurile şi zidul până la capăt. Aşadar, toată garnizoana şi întreaga populaţie a târgului au fost sacrificate, vreo şase mii de oameni. Când s-a răspândit acest zvon, a început exodul. Regimentele decimate şi civilii au fugit în masă în Temeria şi Redania. Cetele de refugiaţi au luat-o de-a lungul

Văii Pontarului şi au trecut prin defileul Mahakam. Dar n-au reuşit să

scape toţi. Hoardele călare ale invadatorilor nilfgaardieni i-au urmărit, le-au tăiat calea… Ştii de ce?

— Nu. Nu ştiu… Nu mă pricep la război, Jaskier.

— Ca să-i facă prizonieri. Sclavi. Au vrut să captureze cât mai mulţi oameni posibil. Aceasta este cea mai ieftină forţă de muncă pentru Nilfgaard. De aceea i-au urmărit cu atâta înverşunare pe fugari. A fost o imensă vânătoare de oameni, Geralt. O vânătoare simplă. Deoarece armata a fugit şi nimeni nu i-a apărat pe oamenii fugari.

— Nimeni?

— Aproape nimeni.

— N-o să izbutim… a mormăit Villis, privind în jur. N-o să izbutim să

scăpăm… Fir-ar să fie, şi-i atât de aproape frontiera… Atât de aproape…

Rayla s-a ridicat în etrieri, a aruncat o privire spre drumul care se strecura printre dealurile acoperite de pădure. Drumul, cât vedeai cu ochii, era presărat cu obiecte abandonate, cu leşuri de cai, căruţe şi care răsturnate pe-o parte. În spatele lor, de dincolo de păduri, coloanele negre de fum brăzdau cerul. Se auzeau tot mai aproape ţipetele, vacarmul crescând al unei lupte.

— Au ajuns la ariergardă – Villis şi-a şters faţa de funingine şi sudoare. Ai auzit, Rayla? Au nimicit ariergarda! N-o să izbutim!

— De-acum noi suntem ariergarda, a spus mercenarul sec. Acum e rândul nostru.

Villis s-a făcut palid ca ceara, unul dintre soldaţii care ascultau a oftat din răsputeri. Rayla a tras de hăţuri, şi-a întors armăsarul care fornăia ridicându-şi cu greu capul.

— N-o să scăpăm oricum, spuse ea calm. Caii se prăbuşesc dintr-un moment într-altul. Înainte de a ajunge la trecătoare, ne vor prinde şi ne vor decapita.

— Să aruncăm tot şi să ne strecurăm în pădure, i-a spus Villis fără să

se uite la ea. Unul câte unul, care-ncotro. Poate… o să supravieţuim.

Rayla nu i-a răspuns, dintr-o privire şi dintr-un gest cu capul a arătat spre trecătoare, spre drum, spre ultimele rânduri ale coloanei lungi de refugiaţi care se îndrepta spre frontieră. Villis a înţeles. A înjurat scârbos, a sărit din şa, a şovăit, s-a sprijinit în spadă.

— Descălecaţi! le-a strigat aspru soldaţilor. Baricadaţi drumul cu tot ce-aveţi la îndemână! De ce stai şi te uiţi? O dată te-a născut maică-ta şi o dată mori! Suntem armata! Suntem ariergarda! Trebuie să oprim urmărirea, s-o întârziem…

A tăcut.

— Dacă tărăgănăm urmărirea, oamenii vor izbuti să treacă în Temeria, în partea cealaltă a munţilor, a zis Rayla, descălecând şi ea.

Sunt femei şi copii acolo. Mai stăm pe gânduri? Asta ni-i meseria. Pentru asta suntem plătiţi, aţi uitat?

Soldaţii s-au uitat unul la altul. Pentru o clipă, Rayla s-a gândit că vor scăpa, că-şi vor îndemna caii transpiraţi şi epuizaţi pentru un ultim efort imposibil, pe care l-ar face ca să ajungă din urmă coloana fugarilor până

la trecătoarea salvatoare. Se înşela. Îi judeca greşit.

Au răsturnat carul în curmezişul drumului. Au înjghebat în grabă o baricadă. Improvizată. Joasă. Absolut insuficientă.

Nu au aşteptat mult. Doi cai s-au apropiat şi au căzut în râpă, fornăind, poticnindu-se şi scoţând spume din gură. Numai unul avea călăreţ.

— Blaise!

— Pregătiţi-vă…

Mercenarul a alunecat din şa în braţele soldaţilor:

— Pregătiţi-vă, fir-ar să fie… Sunt chiar în urma mea…

Calul a fornăit, a dansat în lateral câţiva paşi, a căzut în fund, s-a prăbuşit greoi pe-o crupă. A lovit cu piciorul, şi-a întins grumazul, a nechezat lung.

— Rayla… a zis Blaise răguşit, privind în depărtare. Dă-mi… Dă-mi ceva. Mi-am pierdut spada…

Războinica, uitându-se la fumurile incendiilor care urcau la cer, indica printr-o mişcare a capului un topor sprijinit pe carul răsturnat. Blaise a apucat arma, a şovăit. Cracul stâng al pantalonilor era înmuiat în sânge.

— Şi ceilalţi, Blaise?

— I-au căsăpit, a oftat mercenarul. Pe toţi. Tot detaşamentul… Rayla, nu e Nilfgaardul… Sunt Veveriţele…

Elfii ne-au ajuns din urmă.

Scoia’tael e în avangardă, în faţa nilfgaardienilor.

Unul dintre soldaţi a strigat sfâşietor, altul s-a trântit la pământ, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Villis a înjurat, trăgându-şi cureaua armurii.

— La locurile voastre! a strigat Rayla. În spatele baricadei! Nu ne vor prinde vii! Vă făgăduiesc!

Villis a scuipat, apoi şi-a smuls rapid de pe braţ cocarda tricoloră

negru, auriu şi roşu, a forţelor speciale ale regelui Demawend, aruncând-o în groapă. Rayla, mângâindu-şi şi curăţându-şi insigna, i-a zâmbit întro parte.

— Nu ştiu dacă te-ajută, Villis. Nu ştiu, zău.

— Ai făgăduit, Rayla.

— Am făgăduit. Şi o să-mi ţin făgăduiala. La locurile voastre, flăcăi!

Arbaletele şi arcurile în mână!

N-au aşteptat mult.

Când au respins primul val de atacatori, au rămas doar şase. Lupta a fost scurtă, dar aprigă. Soldaţii mobilizaţi din Vengerberg s-au luptat ca nişte draci, rezistând ferm mercenarilor. Niciunul dintre ei nu a vrut să

cadă viu în mâinile Scoia’tael. Preferau să moară în luptă. Şi au murit străpunşi de săgeţi, înjunghiaţi de suliţe şi loviţi de spade. Blaise a murit culcat, înjunghiat de pumnalele a doi elfi care au căzut pe el sărind de pe baricadă. Niciunul dintre

cei doi elfi nu s-a mai ridicat. Blaise avea, de asemenea, un pumnal.

Scoia’tael nu le-au lăsat niciun răgaz. Un al doilea comando a tăbărât asupra lor. Villis, străpuns pentru a treia oară de o lance, s-a prăbuşit.

— Rayla! a strigat-o slab. Ai făgăduit!

Mercenara, reglându-şi conturile cu un ultim elf, s-a întors rapid.

— Rămas-bun, Villis! Şi-a proptit vârful spadei sub stern şi a împins cu putere. Ne vedem în iad!

După o clipă era singură. Scoia’tael o înconjurau din toate părţile.

Războinica, mânjită de sânge din cap până-n picioare, şi-a ridicat spada, s-a învârtit, şi-a scuturat cosiţa neagră. Stătea în mijlocul cadavrelor, înspăimântătoare, schimonosită ca un demon. Elfii s-au retras.

— Haide! le-a strigat sălbatic. Ce aşteptaţi? N-o să mă prindeţi vie!

Sunt Neagra Rayla!

— *Gláeddyv vort, beanna,* i-a spus un elf chipeş, cu părul deschis, cu chipul de heruvim şi cu ochii mari de safir. A ieşit din spatele Scoia’tael, încă ezitând. Calul lui, alb ca zăpada, a fornăit, şi-a fluturat capul în sus şi în jos, stârnind energic cu copita nisipul de pe drum îmbibat cu sânge.

— *Gláeddyv vort, beanna,* a repetat călăreţul. Aruncă spada, femeie!

Mercenara a etalat un zâmbet macabru, şi-a şters faţa cu mâneca suflecată, întinzând transpiraţia amestecată cu praf şi sânge.

— M-a costat prea mult ca s-o arunc, elfule! i-a strigat ea. Ca să mi-o iei, trebuie să-mi rupi degetele! Sunt Neagra Rayla! Hai!

N-a aşteptat mult.

— N-au venit întăriri pentru Aedirn? l-a întrebat vrăjitorul după un lung răstimp. Aparent, erau tot soiul de alianţe. Acorduri privind asistenţa reciprocă… Tratate…

— Redania, şi-a dres Jaskier vocea, este în plin haos după moartea lui Vizimir. Ştii că regele Vizimir a fost asasinat?

— Ştiu.

— Regina Hedwig a preluat guvernarea, dar în ţară tronează anarhia.

Şi teroarea. E o vânătoare de Scoia’tael şi de spioni nilfgaardieni.

Dijkstra a străbătut furios ţara în lung şi-n lat, eşafodurile sunt scăldate în sânge. Dijkstra nu mai poate merge. Îl duc într-o lectică.

— Bănuiesc. Te-a urmărit?

— Nu. Ar fi putut, dar n-a făcut-o. A, nu contează. În orice caz, în halul în care se află Redania, n-ar fi în stare să trimită o armată care să

ajute Aedirnul.

— Şi Temeria? De ce regele Foltest al Temeriei nu l-a sprijinit pe Demawend?

— De îndată ce a început agresiunea în Dol Angra, a spus Jaskier în linişte, Emhyr var Emreis a şi trimis o misiune la Wyzima…

— Fir-ar să fie! a strigat Bronibor, uitându-se la uşa închisă. Ce tot au de deliberat atât? De ce a lăsat-o Foltest mai moale cu negocierile, de ce l-a primit în audienţă pe câinele ăsta nilfgaardian? Trebuia să-l decapiteze şi să-i trimită căpăţâna lui Emhyr! Într-o desagă!

— Pe toţi zeii, voievodule, i s-a pus un nod în gât preotului Willemer.

Este un ambasador! Ambasadorul e sfânt şi de neatins! Nu-i bine…

— Nu-i bine? Să-ţi spun eu ce nu-i bine! Nu-i bine să stai cu mâinile încrucişate şi să te uiţi cum cotropitorii fac ravagii în ţara cu care suntem aliaţi! Lyria a căzut deja, iar Aedirnul stă să cadă! Demawend nu poate opri singur Nilfgaardul! Ar trebui să trimitem imediat un corp expediţionar la Aedirn, trebuie să-l eliberăm pe Demawend atacând malul stâng al Jarugăi! Sunt puţine trupe acolo, cele mai multe escadroane au fost trimise în Dol Angra! Iar noi stăm aici şi nu mai terminăm de deliberat! În loc să luptăm, pălăvrăgim! Şi pe deasupra mai primim şi vizita unui ambasador nilfgaardian!

— Taci, voievodule! l-a pus contele Hereward din Ellander la punct pe vechiul soldat cu o privire rece. Aşa-i politica. Trebuie să poţi vedea dincolo de botul calului şi de vârful lăncii. Trebuie să-l asculţi pe ambasador. Împăratul Emhyr nu ni l-a trimis de pomană.

— Sigur, nu de pomană, a fost de acord Bronibor. Emhyr a încolţit Aedirnul şi ştie că, dacă intrăm în război, iar împreună cu noi, Redania şi Kaedwen, îl batem, îl vom alunga din Dol Angra la Ebbing. Ştie că, dacă atacăm Cintra, îl lovim în moalele capului, îl forţăm să lupte pe două fronturi! De asta îi este frică! El încearcă să ne intimideze ca să nu intervenim. De-asta a venit aici ambasadorul nilfgaardian, nu de altceva!

— Aşa că ar trebui să-l ascultăm pe ambasador, a repetat contele. Şi să luăm o decizie în concordanţă cu interesele împărăţiei noastre.

Demawend a provocat fără rost Nilfgaardul şi acum suportă consecinţele.

Şi nu mă prea grăbesc ca să-mi dau viaţa pentru Vengerberg. Ce se întâmplă la Aedirn nu-i treaba noastră.

— Nu-i treaba noastră? Ce vrei să spui, la naiba? Nu-i treaba noastră

că nilfgaardienii se află în Aedirn şi Lyria, pe malul drept al Jarugăi, că

doar Mahakamul ne mai separă de ei? Dacă nu-i glagorie-n cap, n-ai ce-i face…

— Gata cu zarva! i-a avertizat Willemer. Lăsaţi vorba! Vine împăratul.

Uşile sălii s-au deschis. Membrii consiliului regal s-au ridicat, târându-

şi scaunele. Multe erau goale. Hatmanul Coroanei şi majoritatea căpeteniilor erau cu trupele, în Valea Pontarului, în Mahakam şi pe Jaruga. De asemenea, erau goale scaunele

ocupate de obicei de magicieni. Magicienii… *Da,* se gândea Willemer, *scaunele magicienilor de aici, de la curtea regală din Wyzima, vor rămâne goale mult timp. Cine ştie dacă nu pentru totdeauna.*

Regele Foltest a străbătut sala în grabă, s-a oprit lângă tron, dar nu s-a aşezat, doar s-a aplecat, sprijinindu-şi pumnii pe masă. Nu mai avea nicio picătură de sânge în obraz.

— Vengerbergul este asediat, a spus regele Temeriei încet, şi va fi ocupat dintr-o clipă în alta. Nilfgaardul înaintează fără oprelişti spre miazănoapte. Trupele încercuite încă mai luptă, dar asta nu va schimba nimic. Aedirnul e pierdut. Regele Demawend a fugit în Redania. Nu se ştie nimic despre soarta reginei Meve.

Consiliul tăcea mâlc.

— Nilfgaardienii vor ajunge în câteva zile la frontiera noastră de la răsărit, adică de la ieşirea din Valea Pontarului, a continuat Foltest, păstrându-şi tonul coborât. Hagge, ultima fortăreaţă din Aedirn, nu va mai dura mult, iar Hagge este şi frontiera noastră răsăriteană. Cât despre frontiera noastră de la miazăzi… s-a petrecut ceva foarte rău. Regele Ervyll din Verden a depus jurământ de vasalitate către împăratul Emhyr.

S-a predat şi a deschis frontierele de la gura Jarugăi. În Nastrog, Rozrog şi Bodrog, care aveau să ne păzească flancurile, s-au instalat deja garnizoane nilfgaardiene.

Consiliul tăcea mâlc.

— Supunându-i-se, a continuat Foltest, Ervyll şi-a păstrat titlul regal, dar Emhyr e suveranul său. Aşadar, oficial, Verden mai este regat, dar, de fapt, este deja o provincie nilfgaardiană. Înţelegeţi ce înseamnă asta?

Situaţia s-a inversat. Fortăreţele din Verden şi gura Jarugăi sunt în mâinile Nilfgaardului. Nu mă pot încumeta să forţez trecerea râului. Şi nu pot slăbi armata care stă acolo, formând un corp care să intre în Aedirn şi să sprijine armata lui Demawend. Nu pot face asta. Am o responsabilitate faţă de ţara mea şi faţă de supuşii mei.

Consiliul tăcea mâlc.

— Emhyr var Emreis, împăratul Nilfgaardului, a anunţat regele, mi-a

făcut o propunere… un tratat. Am acceptat. Vă voi explica despre ce este vorba în tratat. Şi, când mă veţi asculta, veţi înţelege… Veţi recunoaşte că… Veţi spune…

Consiliul tăcea mâlc.

— Veţi spune… a concluzionat Foltest, veţi spune că vă aduc pacea.

— Aşadar, Foltest a băgat coada între picioare, a murmurat vrăjitorul, rupând un alt beţişor între degete. A ajuns la un acord cu Nilfgaardul. A lăsat Aedirnul la mila destinului.

— Da, a confirmat poetul. Şi-a dus totuşi trupele în Valea Pontarului, a ocupat şi a organizat blocada fortăreţei Hagge. Iar nilfgaardienii nu au intrat în trecătoarea Mahakam şi nu au trecut Jaruga în Sodden, nici n-au atacat Brugge-ul, pe care, după capitularea şi vasalitatea lui Ervyll, l-au avut în cleşti. Acesta a fost, fără îndoială, preţul neutralităţii Temeriei.

— Ciri avea dreptate, a zis în şoaptă vrăjitorul. Neutralitatea…

Neutralitatea este de obicei sinonimă cu laşitatea.

— Ce?

— Nimic. Şi cum rămâne cu Kaedwen, Jaskier? De ce nu i-a sprijinit Henselt din Kaedwen pe Demawend şi pe Meve? La urma urmei, aveau un pact, erau legaţi printr-un legământ. Şi, chiar dacă Henselt, asemenea lui Foltest, nu se sinchiseşte de semnături şi de peceţi pe documente, nici de cuvântul regal, doar n-o fi chiar aşa de prost, fără doar şi poate. Nu înţelege că, după căderea Aedirnului şi după acordul cu Temeria, îi vine şi lui rândul, că o să fie următorul pe lista Nilfgaardului? Kaedwen ar trebui să-l readucă pe Demawend la raţiune. Nu mai există nici credinţă, nici adevăr în lume, dar poate mai există măcar bun-simţ? Ce crezi, Jaskier? Mai există bun-simţ în lume? Sau au mai rămas doar ticăloşia şi dispreţul?

Jaskier a întors capul. Felinarele verzi erau aproape, îi înconjurau într-un inel strâns. Nu-l observase mai devreme, dar acum a înţeles.

Toate driadele îi ascultaseră poveştile.

— Ai tăcut, a spus Geralt. Şi asta înseamnă că Ciri avea dreptate.

Codringher avea dreptate. Toată lumea avea dreptate. Numai eu, un vrăjitor stupid, naiv şi anacronic, n-am avut dreptate.

Centurionul Digod, cunoscut sub porecla de Damigeana, a dat la o

parte perdeaua cortului, a intrat respirând şuierător şi tremurând de mânie. Decurionii au sărit în picioare, adoptând posturi şi gesturi militare. Zyvik a aruncat cu îndemânare o blană de oaie pe balerca de ţuică aflată între două scaune, înainte ca ochii centurionului să se

obişnuiască cu semiobscuritatea. Nu că Digod s-ar fi împotrivit cu încrâncenare băutului în bivuac, ci mai degrabă pentru a salva balerca.

Porecla centurionului nu era întâmplătore – se zvonea că, în condiţii favorabile, dădea gata o jumătate de damigeană de vinars într-un timp foarte scurt. O gamelă, cu un volum de un litru, era golită de centurion, fără s-o ia de la gură, de parc-ar fi fost o halbă şi rareori se cherchelea.

— Ei bine, ce mai faci, coane centurioane? l-a întrebat Bode, decurionul arcaşilor. Ce-au hotărât căpeteniile? Ce porunci? Trecem frontiera? Vorbeşte odată!

— De îndată, a gemut Damigeana. Ce arşiţă, fir-ar să fie… De îndată

vă spun tot! Da’ mai întâi daţi-mi ceva de băut, că gâtleju’ mi-i uscat ca rumeguşu’. Şi să nu spuneţi că n-aveţi, că pute-a ţuică de la o poştă. Ştiu şi de unde, de sub blana aia de oaie.

Zyvik, înjurând printre dinţi, a dezvelit balerca. Decurionii s-au strâns ciorchine, zăngănind gamelele şi cănile de tablă.

— Aaaa… centurionul şi-a şters mustaţa şi ochii. Uuuuu, al naibii de tare! Ia mai toarnă, Zyvik!

— Acum, hai, vorbeşte odată, l-a îndemnat nerăbdător Bode. Care-s poruncile? Ne îndreptăm spre nilfgaardieni sau stăm de strajă ca nişte rahaţi în ploaie?

— Voi chiar aveţi chef de luptă?

Damigeana şi-a tras mucii în nas, a scuipat o flegmă şi s-a trântit pe o şa:

— Ardeţi de nerăbdare să treceţi frontiera în Aedirn? Tare însetaţi de sânge mai sunteţi! Lupii din voi îşi rânjesc colţii.

— O, da, i-a replicat micul Stahler cu răceală, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Ambele, ca un vechi călăreţ ce era, îi erau curbate ca nişte arcuri. Da, coane centurioane. E-a cincea noapte de când dormim în bocanci, gata să sărim în luptă. Vrem şi noi să ştim încotro o luăm. Fie la luptă, fie înapoi în fortăreaţă.

— Trecem frontiera, a zis Damigeana scurt, mâine în zori. Cinci escadroane de cuirasieri, cu cei Cenuşii în frunte. Ş-acu’ atenţie, c-o să vă

spun ce ne-au poruncit nouă, centurionilor şi gonfalonierilor, voievodu’

şi conu’ margraf Mansfeld din Ard Carraigh, care au dreptu’ să vorbească

direct cu regele. Ciuliţi bine urechile, că n-o să-mi bat gura de două ori.

Sunt porunci neobişnuite.

În cort s-a făcut linişte.

— Nilfgaardienii au trecut prin Dol Angra, a spus centurionul. Au şters Lyria de pe faţa pământului şi în patru zile au ajuns la Aldersberg, unde au căsăpit armata lui Demawend. Pe urmă, după vreo şase zile de asediu, au capturat Vengerbergu’ prin trădare. Deocamdată se îndreaptă

în pas vioi spre miazănoapte, împingând ce-a mai rămas din armata Aedirnului spre Valea Pontarului şi spre Dol Blathanna. Vin spre noi, spre Kaedwen. Aşa că porunca pen’

Cuirasierii Cenuşii îi următoarea: treceţi frontiera şi luaţi-o în marş forţat spre miazăzi, oblu spre Valea Florilor. În trei zile tre’ s-ajungem la râu’ Dyfne. Repet, în trei zile, adică

o să iuţim pasu’. Până la râu’ Dyfne, niciun pas mai departe. Nici măcar un pas, repet. Curând, nilfgaardienii o să se arate pe malu’ cellant. Da’

grijă şi atenţie, feriţi-vă să luptaţi cu ei! Sub nicio formă, ’nţeles? Chiar dacă o să-ncerce să treacă râu’ pe undeva, faceţi în aşa fel ca să fiţi văzuţi, să vă arătaţi emblemele, ca să ştie că noi suntem armata Kaedwenului.

Cortul devenise şi mai liniştit, deşi părea că mai liniştit de-atât n-ar fi putut fi.

— Păi, cum vine asta? a bombănit Bode în cele din urmă. Să nu ne batem cu nilfgaardienii? Păi, ori îi război, ori nu-i? Zău aşa! Cum vine asta, coane centurioane?

— Aşa-i porunca. Nu ne ducem la război, numa’… Damigeana s-a scărpinat pe gât. Numa’ dăm o mână de ajutor frăţesc. Trecem frontiera doar pentru ca să le asigurăm protecţia oamenilor din Aedirnu’ de Sus…

Şi eu, la naiba, ce prostii mai spun… Nu din Aedirn, ci din Marchia de Jos. Asta a spus conu’ margraf Mansfeld. Asta-i, ce să-i faci! Demawend a fost învins, s-a prăbuşit şi acum zace lat, că a condus prost şi habar n-are de politică. Ăsta-i sfârşitu’ lui şi al întregii împărăţii a Aedirnului. Regele nostru l-a împrumutat pe Demawend cu mulţi bani, pentru că-i era dator pentru un ajutor primit. Nu-i cazu’ să fie lăsată să se piardă o asemenea bogăţie, trebuie luată-napoi. Nu putem îngădui ca fraţii şi compatrioţii noştri din Marchia de Jos să cadă în sclavia nilfgaardiană. Trebuie să-i, cum s-ar spune, să-i eliberăm. Deoarece astea sunt pământurile noastre de

odinioară, Marchia de Jos, odată aflată sub sceptru’ Kaedwenului, iar

acum o să se întoarcă sub sceptru’ ăsta. Până la râu’ Dyfne. Ăsta-i aranjamentu’ regelui nostru Henselt cu Emhyr al Nilfgaardului. Dar, aranjament-nearanjament, Cuirasierii Cenuşii trebuie să stea de-a lungu’

râului, ’nţeles?

Nimeni nu i-a răspuns. Damigeana a făcut o grimasă, apoi un gest cu mâna.

— Aţi ’nţeles pe naiba, bandiţilor! Văd eu. Da’ nu-i nica, că nici eu n-am priceput prea multe. Că priceperea asta o are Maiestatea Sa, o au regele, conţii, voievozii şi căpeteniile de mare rang. Noi suntem soldaţi!

Noi tre’ s-ascultăm de porunci: s-ajungem la râu’ Dyfne în trei zile, să

stăm acolo ţepeni, să stăm ca un zid. Asta-i. Toarnă-mi, Zyvik!

— Coane centurioane… Zyvik s-a încurcat. Şi ce-o să fie… Ce-o să se întâmple dacă armata Aedirnului opune rezistenţă? Dacă o să ne taie calea? La urma urmei, trecem prin ţara lor înarmaţi. Cum o să fie?

— Şi dacă compatrioţii şi fraţii noştri, a spus Stahler ironic, pe care ar trebui, chipurile, să-i eliberăm cum s-ar spune… Dac-o să înceapă să

tragă-n noi cu arcu’, să arunce cu pietre?

— Tre’ să stăm de-a lungu’ Dyfnei trei zile, a răspuns Damigeana apăsat. Nu mai mult. Cine-o să vrea să ne

întârzie ori să ne oprească din drum e duşmanu’ nostru. Iar pe duşmani tre’ să-i învăţăm minte cu lama spadei. Da’ grijă şi atenţie! Să vă intre bine-n cap poruncile! Nu daţi foc la sate, la colibe, nu puneţi mâna pe lucrurile oamenilor, nu jefuiţi, nu batjocoriţi muierile, că cine nu ascultă de porunci la eşafod! Voievodu’ a repetat de vreo zece ori: nu ne ducem acolo, la naiba, ca să le invadăm ţara, doar ca să le dăm un ajutor frăţesc! De ce-ţi rânjeşti dinţii, Stahler?

Aşa-i porunca, ce naiba! Şi acum daţi fuga la decuriile voastre, puneţi-i pe toţi în gardă, caii şi echipamentele tre’ să strălucească ca luna plină!

La prânz vreau să văd toate escadroanele la instrucţie, voievodu’ însuşi vrea să-i vadă pe Cuirasieri la instrucţie. Dacă vreunu’ sau altu’ mă face de ruşine, n-o să mă uite cât o trăi, zău! Executarea!

Zyvik a părăsit ultimul cortul. Mijindu-şi ochii jenaţi de lumina soarelui, urmărea tumultul care stăpânea bivuacul. Decurionii se grăbeau spre detaşamentele lor, centurionii alergau care-ncotro înjurând, împiedicându-se la tot pasul de nobili, gornişti şi paji. Cuirasierii din Ban Ard tropăiau pe câmp, ridicând nori de praf. Era o căldură îngrozitoare.

Zyvik a iuţit pasul. I-a ajuns din urmă pe cei patru menestreli veniţi în ajun din Ard Carraigh, aşezaţi la umbra cortului bogat decorat al

margrafului. Menestrelii tocmai compuneau o baladă despre operaţiunea militară victorioasă, despre geniul regelui, despre flerul comandanţilor şi despre curajul soldaţilor simpli. Ca de obicei, o compuneau înainte de operaţiune, pentru a nu pierde timpul.

— Fraţii noştri ne-au întâmpinat, cu pâine şi cu sare ne-au întâmpinat… fredona unul dintre menestreli ca încercare. Pe

salvatorii şi eliberatorii lor i-au întâmpinat, i-au întâmpinat cu pâine şi cu sare…

Hei, Hrafhir, găseşte-mi o rimă care să se potrivească cu „sare”!

Al doilea menestrel i-a sugerat o rimă. Zyvik nu a auzit-o.

Soldaţii din decuria sa, campată în sălciile de lângă iaz, au sărit să-l vadă.

— Pregătiţi-vă! a urlat Zyvik, stând la distanţă, încât damful lui să nu le afecteze moralul subalternilor. Înainte de a se ridica soarele de patru degete, inspecţie la fiecare! Tot să strălucească precum soarele, armele, echipamentu’, harnaşamentu’, caii din dotare! O să facem instrucţie. Vai ş-amar dacă vreunu’ sau altu’ mă face de ruşine în faţa centurionului, îi rup picioarele! Hai, la treabă!

— Ne ducem la luptă, a ghicit călăraşul Krask împingându-şi cu sârg poalele cămăşii în pantaloni. Ne ducem la luptă, coane decurioane?

— Da’ tu ce crezi? Că ne ducem la bal, la bâlci? Trecem frontiera.

Mâine, în zori, în frunte cu Cuirasierii Cenuşii. Centurionu’ n-a spus în ce ordine, dar la urma urmei decuria noastră merge în frunte ca de obicei.

Hai, cu talent, mişcaţi-vă cururile! Staţi, întoarceţi-vă! Vă spun acu’, pen’

că atunci nu-i sigur că mai avem vreme. N-o să fie un război obişnuit, flăcăi. Nu’ş ce tâmpenie modernă au mai inventat nobilii ăştia. Ceva de eliberare sau ceva de genu’ ăsta. Nu ne

vom bate cu vrăjmaşu’, ci cu acelea, cum să le spun, meleagurile noastre de odinioară, le dăm, ca să

spun aşa, ajutor frăţesc. Acuma grijă mare la ce vă spun: nu vă atingeţi de oamenii din Aedirn, nu furaţi, nu…

— Cum vine asta? a deschis gura Kraska uluit. Cum adică să nu prădăm? Şi ce le dăm cailor să mănânce, coane decurioane?

— Furaj pentru cai mai treacă-meargă, da-n rest nimic altceva. Nu schilodiţi oamenii, nu daţi foc la colibe, nu pârjoliţi lanurile… închide gura, Kraska! Doar nu suntem o ceată de tâlhari, suntem în armată, pe mă-ta care te-a făcut! Ascultaţi de porunci, dacă nu, la eşafod cu voi! Am spus, nu omorâţi, nu daţi foc, nu batjoco…

Zyvik s-a oprit.

— Bine, a continuat, după un moment, puteţi batjocori muierile, da’

să nu se audă şi să nu se vadă nimic.

— Pe podul de peste râul Dyfne, a continuat Jaskier, şi-au dat mâna.

Margraful Mansfeld din Ard Carraigh şi Menno Coehoorn, înalta căpetenie a armatei nilfgaardiene din Dol Angra. Şi-au dat mâna peste împărăţia sângerândă şi muribundă a Aedirnului, pecetluind împărţirea banditească a prăzii. Cel mai mârşav gest din istorie.

Geralt tăcea.

— Dacă tot veni vorba de mârşăvie, a spus el neaşteptat de calm după

un răstimp, ce s-a întâmplat cu magicienii, Jaskier? Mă refer la cei din Capitul şi din Consiliu.

— N-a rămas nimeni pe lângă Demawend, i-a răspuns poetul după o clipă. Şi Foltest i-a prigonit pe toţi cei care l-au slujit, i-a surghiunit din Temeria. Filippa se află în Tretogor, ajutând-o pe regina Hedwig să

stăpânească haosul care stăruie în Redania. Triss este cu ea şi încă trei, nu-mi amintesc numele. Câţiva sunt în Kaedwen. Mulţi au fugit la Kovir şi Hengfors. Ei au ales neutralitatea, deoarece Esterad Thyssen şi Niedamir, după cum ştii, au fost şi sunt neutri.

— Ştiu. Dar Vilgefortz? Şi cei care erau de partea lui?

— Vilgefortz a dispărut. Era de aşteptat ca el să apară în Aedirnul capturat, ca locţiitor al lui Emhyr... Dar a dispărut fără urmă. Şi, odată

cu el, şi toţi complicii săi. În afară de...

— Vorbeşte, Jaskier!

— În afară de o magiciană care a devenit regină.

Filavandrel aep Fidhail aştepta răspunsul în tăcere. Şi regina tăcea, privind pe fereastră. Fereastra dădea în grădinile care, până de curând, constituiau fala şi mândria precedentului domnitor al Dol Blathanna, guvernatorul tiranului din Vengerberg. Fugind de Elfii Liberi, ajunşi în avangarda armatei împăratului Emhyr, guvernatorul uman a putut să

scoată din vechiul palat elfesc lucrurile cele mai preţioase, chiar şi o parte din mobilier. Dar n-a putut să-şi ia grădinile. Le-a distrus.

— Nu, Filavandrel, i-a zis regina în cele din urmă. E prea devreme, mult prea devreme. Nu ne putem gândi să ne extindem frontierele, căci deocamdată nici măcar nu suntem siguri de traseul lor exact. Henselt din Kaedwen nici gând să respecte acordul şi să se retragă din lunca râului

Dyfne. Spionii spun că n-a renunţat la ideea de agresiune. Ne poate ataca în orice clipă.

— Aşa că n-am obţinut nimic.

Regina şi-a întins încet braţul. Fluturele lui Apollo, care a intrat în zbor pe fereastră, i s-a aşezat pe manşeta de dantelă, pliindu-şi şi desfăcându-şi aripioarele terminate cu câte un smoc în vârf.

— Am făcut mai mult, a spus regina încet, ca să nu sperie fluturele, decât ne-am fi putut aştepta. După o sută de ani, ne-am recuperat în cele din urmă Valea Florilor…

— Nu i-aş mai spune aşa, a zâmbit trist Filavandrel. Acum, după

trecerea trupelor, e mai degrabă Valea Cenuşii.

— Avem şi noi din nou ţărişoara noastră, a spus regina, studiind fluturele. Suntem din nou Oameni, nu exilaţi. Iar cenuşa fertilizează

solul. În primăvară, Valea va înflori din nou.

— E puţin, Margareta. Prea puţin. Ne-am înmuiat tonul. Până nu demult ne lăudam că-i vom împinge pe oameni în mare, de unde-au venit. Iar acum ne-am redus frontierele şi ambiţiile la Dol Blathanna…

— Emhyr Deithwen ne-a dat în dar Dol Blathanna. Ce mai vrei de la mine, Filavandrel? Să cer mai mult? Nu uita că, chiar şi când accepţi cadouri, trebuie să fii cumpătat. Mai ales când vine vorba despre darurile lui Emhyr, pentru că Emhyr nu dă nimic de pomană. Trebuie să

păstrăm cu sfinţenie ţinuturile pe care ni le-a dat. Şi forţele pe care le avem la dispoziţie de-abia ne-ajung ca să păstrăm Dol Blathanna.

— Să ne retragem comandourile din Temeria, Redania şi Kaedwen, a propus elful cu părul alb. Să ne retragem toţi Scoia’tael. Tu eşti regina acum, Enid, o să asculte de poruncile tale. Acum, că avem propriul petic de pământ, lupta lor nu mai are niciun rost. Este de datoria lor să se întoarcă şi să apere Valea Florilor. Lasă-i să lupte ca nişte oameni liberi, pentru a-şi apăra propriile frontiere. Acum mor ca tâlharii prin pădure!

Elfa a lăsat capul în jos.

— Emhyr nu-i de-acord, a şoptit ea. Comandourile trebuie să lupte în continuare.

— De ce? În ce scop?

Filavandrel aep Fidhail s-a îndreptat brusc.

— Îţi spun mai multe. Nu trebuie să-i sprijinim şi să-i ajutăm. Asta a fost înţelegerea dintre Foltest şi Henselt. Temeria şi Kaedwenul ne vor respecta suveranitatea în Dol Blathanna, dar numai dacă înfierăm lupta

Veveriţelor şi ne luăm mâna de pe ele.

— Copiii ăştia mor, Margareta. Mor în fiecare zi, mor într-o luptă

nedreaptă. După aranjamentele secrete cu Emhyr, oamenii se aruncă pe comandouri şi-i zdrobesc. Sunt copiii noştri, viitorul nostru! Sângele nostru! Şi tu îmi spui că trebuie să ne luăm mâna de pe ei? *Que'ss aen me dicette, Enid? Vorsaeke'llan? Aen vaine?*

Fluturele s-a înălţat în zbor, şi-a fluturat aripile, s-a îndreptat spre fereastră, s-a rotit, purtat de curenţii aerului fierbinte. Francesca Findabair, faimoasa Enid an Gleanna, cândva magiciană, actualmente regina Elfilor Liberi, Aen Seidhe, şi-a ridicat privirea. În superbii ei ochi albaştri licăreau lacrimi.

— Comandourile, a repetat ea cu o voce surdă, trebuie să lupte mai departe. Trebuie să dezorganizeze regatele omeneşti, să le dea peste cap pregătirile de război. Asta a fost porunca lui Emhyr şi nu pot să-i ţin piept lui Emhyr. Iartă-mă, Filavandrel.

Filavandrel aep Fidhail s-a uitat la ea, plecându-se adânc.

— Eu te iert, Enid. Dar nu ştiu dacă ei te vor ierta vreodată.

— Nu s-a găsit niciun magician mai cu scaun la cap? Nici măcar când Nilfgaardul măcelărea şi pârjolea Aedirnul, niciunul dintre ei nu i-a întors spatele lui Vilgefortz ca să i se alăture Filippei?

— Niciunul.

Geralt a tăcut îndelung.

— Nu-mi vine să cred! a spus el în cele din urmă foarte liniştit. Nu pot să cred că nimeni nu l-a părăsit pe Vilgefortz când au ieşit la iveală

adevăratele cauze şi consecinţele trădării sale. Eu sunt, după cum se ştie, un vrăjitor naiv, fără minte şi rămas în

urmă. Dar mi-e greu să cred că în niciun magician nu s-a trezit conştiinţa.

Tissaia de Vries şi-a pus semnătura ei sofisticată sub ultima frază din scrisoare. După o lungă reflecţie, a adăugat o ideogramă lângă ea, adică

numele ei adevărat. Un nume pe care nimeni nu i-l cunoscuse. Un nume pe care nu-l folosise de foarte multă vreme. Doar din momentul în care devenise magiciană.

Ciocârlia.

A lăsat tocul jos. Foarte atent, măsurat, în curmezişul foii de pergament scrise. O clipă a rămas neclintită, privind sfera roşiatică a

soarelui la apus. Apoi s-a ridicat. S-a dus la fereastră. S-a uitat la acoperişurile caselor. Case în care oamenii obişnuiţi tocmai mergeau la culcare, obosiţi de viaţa şi greutăţile lor umane obişnuite, plini de grijile obişnuite pentru soarta lor, pentru ziua de mâine. Magiciana s-a uitat la scrisoarea întinsă pe masă. O scrisoare adresată oamenilor obişnuiţi.

Faptul că majoritatea oamenilor obişnuiţi nu puteau citi n-avea importanţă.

Stătea în faţa oglinzii. Îşi aranja părul. Îşi aranja rochia. Îşi scutura praful inexistent de pe mâneca umflată. Îşi calibra colierul din spinel pe decolteu.

Sfeşnicul de sub oglindă nu stătea drept. Poate că servitoarea l-a mişcat când a făcut curat. Servitoarea. O femeie obişnuită. Un om obişnuit, cu ochii plini de spaimă pentru ce urmează să se întâmple. Un om obişnuit, pierdut în vremurile dispreţului. Un om obişnuit, care-şi caută speranţa şi siguranţa zilei de mâine la ea, la magiciană…

Un om obişnuit, căruia îi înşelase încrederea.

Din stradă răzbăteau ropote, tropăieli de bocanci grei de armată.

Tissaia de Vries nici nu s-a clintit, nu şi-a întors capul spre fereastră. Îi era totuna ai cui erau paşii. Soldaţii regali? Perceptorul, cu un mandat de arestare a trădătorului? Asasinii cu simbrie? Zbirii lui Vilgefortz? Nu-i păsa.

Paşii s-au pierdut în depărtare.

Sfeşnicul de sub oglindă nu stătea drept. Magiciana l-a îndreptat, a corectat poziţia milieului, astfel încât să-i cadă rozeta exact pe mijloc şi simetric faţă de cele patru braţe din colţurile sfeşnicului. Şi-a desfăcut brăţările de aur de la mâini şi le-a aşezat meticulos pe milieul aranjat. Şi-a aruncat un ochi critic peste tot, dar n-a găsit nici cea mai mică

greşeală. Toate erau la locul lor, în ordine. Exact acolo unde ar fi trebuit să fie.

A deschis apoi sertarul comodei, a scos un cuţit scurt, cu un mâner de os.

Chipul ei era mândru şi încremenit. Cadaveric.

Casa s-a afundat în linişte. Era o linişte deplină, încât s-a auzit petala unei lalele ofilite căzând pe masă.

Soarele, roşu ca sângele, se ascundea încet-încet în spatele acoperişurilor caselor.

Tissaia de Vries s-a aşezat în fotoliul de la masă, a stins lumânările

dintr-o suflare, a aranjat încă o dată tocul care se întindea pieziş pe scrisoare, şi-a tăiat venele de la mână.

Oboseala unei zile întregi pe drumuri şi impresiile acumulate s-au făcut simţite. Jaskier s-a trezit şi şi-a dat seama că adormise în timpul istorisirii şi că începuse să sforăie pe la mijlocul cuvântului. S-a mişcat şi era să cadă de pe grămada de crengi. Geralt nu mai era lângă el şi nu mai echilibra culcuşul prin contragreutate.

— Unde-am… şi-a dres vocea şi s-a aşezat. Unde-am rămas? O, la magicieni… Geralt? Unde eşti?

— Aici, i-a răspuns vrăjitorul, abia vizibil în beznă. Continuă, te rog!

Vorbeai de Yennefer.

— Ascultă…

Poetul ştia foarte bine că nu avea nici cea mai mică intenţie să facă

vreo aluzie la persoana menţionată.

— Eu chiar nu…

— Nu minţi. Te cunosc.

— Dacă mă cunoşti atât de bine, s-a ofuscat trubadurul, ce naiba vrei să-ţi spun? Ştiindu-mă ca pe un cal breaz, ar trebui să ştii de ce trec sub tăcere, de ce nu repet zvonurile care mi-au ajuns la urechi! Şi ar trebui să ghiceşti zvonurile şi de ce vreau să te ţin departe de ele!

— *Que suecc’s?*

Una dintre driadele care dormiseră lângă ei a sărit în sus, trezită de ridicarea tonului.

— Îmi pare rău, şi-a cerut iertare vrăjitorul în şoaptă. Şi pentru tine.

Felinarele verzi ale Brokilonului s-au stins, câteva mai pâlpâiau.

— Geralt, a rupt tăcerea Jaskier, tu zici mereu că stai deoparte, că nu-

ţi pasă… Până la urmă ea a început să te creadă. Te-a crezut atunci când ea şi Vilgefortz au stârnit jocul ăsta…

— Destul! l-a întrerupt Geralt. Nicio vorbă în plus! Când aud cuvântul

„joc”, îmi vine să-i crap capul cuiva… A, dă-mi brişca, vreau să mă

bărbieresc.

— Acum? Încă e beznă…

— Niciodată nu-i beznă pentru mine. Sunt ciudat.

Când vrăjitorul i-a smuls din mână trăistuţa cu articole de toaletă şi s-a îndreptat spre pârâu, Jaskier şi-a dat seama că nu mai e adormit deloc.

Cerul se limpezea deja, anunţând ivirea zorilor. S-a ridicat în picioare, a

intrat în pădure, ocolind cu grijă driadele, înghesuite una în cealaltă.

— Eşti de partea celor care au contribuit la asta?

S-a întors brusc. Driada sprijinită de trunchiul unui pin avea un păr argintiu, vizibil chiar şi în semiobscuritatea zorilor.

— O imagine foarte urâtă, a continuat ea, încrucişându-şi braţele la piept. Cineva care a pierdut tot. Ştii, cântăreţule, e interesant. La un moment dat, mi se părea că n-ai cum să pierzi tot, că mai rămâne ceva.

Întotdeauna. Chiar şi în vremuri de dispreţ, în care naivitatea se poate răzbuna în cel mai crud mod, n-ai cum să pierzi totul. Însă el… a pierdut vedre întregi de sânge, posibilitatea de a merge normal, o parte dintre mişcările mâinii stângi, spada de vrăjitor, femeia pe care a iubit-o, fiica recuperată ca prin minune, credinţa… Ei bine, m-am gândit, dar ceva-ceva, la urma urmei, tot trebuie să-i mai fi rămas. M-am înşelat. Nu i-a mai rămas nimic. Nici măcar o brişcă.

Jaskier tăcea. Driada nu s-a mişcat.

— Te-am întrebat dacă ai contribuit la asta, a reluat ea după un răstimp. Dar probabil că am întrebat fără niciun rost. E limpede că ai contribuit. E limpede că eşti prietenul lui. Şi, dacă ai prieteni şi totuşi pierzi tot, e limpede ca lumina zilei că prietenii sunt vinovaţi. Pentru ce-au făcut sau pentru ce n-au făcut. Pentru că n-au ştiut ce e de făcut.

— Ce-aş fi putut? a îngăimat el. Ce-aş fi putut face?

— Nu ştiu, i-a răspuns driada.

— Nu i-am spus tot…

— Ştiu.

— Nu sunt vinovat cu nimic.

— Ba da, eşti.

— Nu! Nu sunt…

A sărit în sus, trosnind crengile culcuşului. Geralt stătea lângă el, ştergându-se pe faţă. Mirosea a săpun.

— Ce nu eşti? l-a întrebat el cu răceală. Curios, oare ce-ai visat? Că

eşti o broască? Calmează-te! Nu eşti. Că eşti un fraier? Ei, în cazul ăsta ar putea fi un vis profetic.

Jaskier s-a uitat în jur. Erau singuri în poiană.

— Unde-i… Unde sunt?

— În lizieră. Pregăteşte-te, e timpul.

— Geralt, tocmai am discutat cu driada. Vorbea ca noi, fără accent şi mi-a spus…

— Niciuna nu vorbeşte ca noi, fără accent. Ai visat, Jaskier. Suntem în Brokilon. Aici poţi visa multe.

În lizieră îi aştepta o driadă solitară. Jaskier a recunoscut-o imediat –

era cea cu părul verde, care le adusese lumină noaptea şi încercase să-l convingă să continue să cânte. Driada a ridicat mâna, ordonându-le să se oprească. În cealaltă mână avea un arc cu o săgeată în coardă. Vrăjitorul şi-a aşezat mâna pe umărul trubadurului şi l-a strâns cu forţă.

— Se întâmplă ceva? a şoptit Jaskier.

— Da. Stai calm şi nu mişca!

Ceaţa densă din Valea Curelei înăbuşea vocile şi sunetele, dar nu în aşa măsură încât să-l împiedice pe Jaskier să audă

susurul apei şi fornăitul cailor. Călăreţii au trecut râul.

— Elfi, a presupus el. Scoia’tael? Se duc spre Brokilon, nu? Un comando întreg…

— Nu, a murmurat Geralt, cu privirea pironită în ceaţă. Poetul ştia despre sensibilitatea şi acuitatea neobişnuită a văzului şi auzului vrăjitorului, dar nu putea să-şi dea seama dacă aprecia cu ochii sau cu urechile. Nu-i un comando. Asta-i doar ce-a mai rămas dintr-un comando. Cinci sau şase călare, trei cai fără călăreţi. Stai aici, Jaskier!

Mă duc acolo.

— *Gar’ean,* i-a întâmpinat tăios driada cu părul verde, avertizându-i, ridicând arcul. N’te va, Gwymbleidd! Ki’rin!

— *Tbaess aep, Fauve,* i-a răspuns neaşteptat de aspru vrăjitorul.

M’aespar que va’en, ell’ea? Te rog, trage! Dacă nu, taci şi nu încerca să mă

sperii, pentru că nu mă mai poate speria nimic. Trebuie să vorbesc cu Milva Barring şi nu mă las, chiar dacă-ţi place sau nu. Stai aşa, Jaskier!

Driada a lăsat capul în jos. Şi arcul.

Din negură s-au ivit nouă cai, iar Jaskier a observat că doar şase dintre ei purtau călăreţi. A desluşit siluetele driadelor care ieşeau de prin desişuri îndreptându-se spre punctul de întâlnire. A băgat de seamă că

trei călăreţi aveau nevoie de ajutor ca să descalece şi de sprijin ca să

poată merge spre copacii salvatori din Brokilon. Celelalte driade, ca nişte năluci, treceau printre morile de vânt, prin luncă şi dispăreau în pâcla de deasupra Curelei. Dinspre malul opus răzbăteau strigăte, nechezaturi de cai apropiindu-se, plescăituri în apă. Poetului i s-a părut că a auzit şuieratul unei săgeţi. Dar nu era sigur.

— I-au urmărit… a murmurat el. Fauve s-a întors, strângându-şi arcul cu mâna.

— Cântă un cântec din-ăla, *táedh,* i-a strigat. *N'teshaent a'minne,* nu ăla cu Ettariel. Cu dragoste, nu. Nu-i momentul. Acum e timpul să omorâm, da. Un cântec din-ăla, da!

— Eu… a îngăimat el, nu sunt vinovat de ce se întâmplă…

Driada a tăcut o clipă, privind într-o parte.

— Nici eu, a spus ea şi s-a îndepărtat repede spre desişuri.

Vrăjitorul s-a întors înainte de a se scurge o oră. Ducea doi cai înşeuaţi: Pegaz şi o iapă murgă. Caparasonul iepei avea urme de sânge.

— E un cal elf, nu? De-al celor care au trecut râul?

— Da, a confirmat Geralt, cu chipul şi vocea schimbate şi străine. E o iapă de-ale elfilor. Însă deocamdată o să-mi slujească mie. Iar când o să

am ocazia, o s-o schimb cu un cal care să poată căra răniţi, iar dacă

vreunul cade, să stea lângă el. Iapa asta n-a fost învăţată.

— Plecăm de-aici?

— Tu pleci, i-a dat vrăjitorul frâiele lui Pegaz. Drum bun, Jaskier!

Driadele o să te însoţească vreo două mile pe râu ca să nu cazi în mâinile soldaţilor din Brugge, care probabil se învârtesc în continuare pe malul celălalt.

— Şi tu? Tu rămâi aici?

— Nu. Nu rămân.

— Ai aflat ceva. De la Veveriţe. Ai aflat despre Ciri, nu?

— Drum bun, Jaskier!

— Geralt… Ascultă-mă…

— Ce-ar trebui să ascult? a strigat vrăjitorul şi s-a poticnit brusc. Eu, la urma urmei… nu pot s-o las în voia sorţii. E singură… Nu poate sta singură, Jaskier. Nu înţelegi asta. Nimeni nu înţelege, dar eu ştiu. Dacă e singură, o să păţească… Ce-am păţit şi eu demult… Nu înţelegi…

— Înţeleg. Şi de asta merg cu tine.

— Ai înnebunit. Ştii încotro mă duc?

— Ştiu. Geralt, eu… Nu ţi-am spus tot. Sunt… mă simt vinovat. N-am făcut nimic, n-am ştiut ce să fac… Dar acum ştiu. Vreau să merg cu tine.

Vreau să te însoţesc. Nu ţi-am spus… despre Ciri, despre zvonurile care circulă. M-am întâlnit cu nişte prieteni din Kovir care au auzit la rândul lor raportul ambasadorilor întorşi din Nilfgaard… Mă gândesc că

zvonurile alea au ajuns şi până la Veveriţe. Că ai aflat tot de la elfii care

au trecut Cureaua. Dar lasă-mă… aş vrea… Să-ţi spun…

Vrăjitorul tăcea de mult, lăsându-şi braţele neputincioase în jos.

— Pe cai! a zis el în cele din urmă cu o voce schimbată. O să-mi povesteşti pe drum.

În dimineaţa aceea, în palatul Loc Grim, reşedinţa de vară a împăratului, era o forfotă neobişnuită. Cu atât mai neobişnuită cu cât agitaţiile, emoţiile şi entuziasmul nu le stăteau în caracter nobililor nilfgaardieni, care considerau că exteriorizarea îngrijorărilor sau a emoţiilor era un semn de imaturitate. Un astfel de comportament era tratat cu atâta dispreţ şi repulsie de nobilii nilfgaardieni, încât până şi tineretul imatur se sfia să dea dovadă de îngrijorare sau entuziasm, deşi aproape nimeni nu se aştepta la un comportament decent de la ei.

În dimineaţa aceea, însă, în Loc Grim nu era niciun tânăr. În Loc Grim, tinerii n-aveau ce să caute. Vasta sală a tronului din palat era ticsită cu nobili rigizi şi serioşi, cavaleri şi curteni, toţi îmbrăcaţi la fel, în negrul ceremonial de la Curte, animat doar de gulerele şi manşetele albe. Bărbaţii erau însoţiţi de câteva dudui, dar la fel de serioase şi rigide, cărora li se permitea să-şi lumineze negrul ţinutelor cu nişte bijuterii modeste. Toată lumea se prefăcea că este demnă, serioasă şi rigidă. Dar toţi erau incredibil de entuziasmaţi.

— Se spune că e urâtă. Slabă şi urâtă.

— Dar se pare că are sânge albastru.

— Nelegitim?

— Nicidecum. Legitim.

— Aşadar, va urca la tron?

— Dacă aşa hotărăşte împăratul…

— La naiba, ia uitaţi-vă numai la Ardal aep Dahy şi la prinţul de Wett… Ce mutre acre au… Parc-au băut oţet…

— Mai încet, conte… Te miri de mutrele lor? Dacă se adeveresc zvonurile, Emhyr o să-i plesnească peste obraz pe cei din vechile familii.

O să-i umilească…

— Zvonurile nu se adeveresc. Împăratul nu se însoară cu rătăcita asta!

Nu poate aşa ceva…

— Emhyr poate orice. Ai grijă ce vorbeşti, baroane! Atenţie la ce scoţi pe gură! Au mai fost unii care au susţinut că Emhyr nu putea face una sau alta. Şi au sfârşit pe eşafod.

— Umblă vorba că a semnat deja un decret privind renta ei. Trei sute de grivne, vă daţi seama!

— Şi titlul de prinţesă. A văzut-o cineva pân-acum?

— De cum a sosit, a fost luată sub protecţia contesei Liddertal, iar casa a fost înconjurată de gardieni.

— I-a fost încredinţată contesei ca s-o deprindă pe băieţoasă cu bunele maniere. Cică prinţesa ta se poartă ca o fată de la ţară…

— Ce-i de mirare? Vine din Nord, din Cintra barbară…

— Zvonurile despre însurătoarea lui Emhyr nu sunt prea întemeiate.

Nu, nu, e absolut imposibil. Împăratul o va lua de nevastă pe mezina lui Wett, cum era stabilit. Nu se însoară cu uzurpatoarea asta!

— E timpul să se însoare cu cineva. Din pricina dinastiei… E timpul să

avem un mic arhiduce…

— N-are decât să se însoare, dar nu cu vagaboanda asta!

— Mai încet, nu te aprinde! Vă asigur, stimabililor, că nu se înfăptuieşte o asemenea uniune. Care ar fi scopul unei asemenea căsătorii?

— Asta-i politica, contesă. Suntem într-un război. O asemenea uniune ar avea o importanţă strategică şi politică… Dinastia din care provine prinţesa are titluri legale şi drepturi feudale asupra pământurilor din Yarra de Jos. Dacă ar deveni consoarta împăratului… Ha, ar fi o mişcare excelentă. Ia priviţi numai acolo, spre ambasadorii regelui Esterad, cum şuşotesc…

— Deci susţii această rudenie ciudată, nu, prinţe? Poate chiar l-ai sfătuit pe Emhyr?

— Treaba mea, margrafule, ce susţin şi ce nu. Cât despre hotărârea împăratului, nu te-aş sfătui s-o pui la îndoială.

— Aşadar, a luat deja o hotărâre?

— Nu cred.

— Dar te înşeli.

— Ce vrei să spui, cucoană?

— Emhyr a alungat-o de la curte pe baroneasa Broinne. I-a poruncit să

se întoarcă la soţul ei.

— A rupt-o cu Dervla Tryffin Broinne? Nu se poate! Dervla era preferata lui de trei ani…

— Dacă-ţi spun! A alungat-o de la curte.

— E adevărat. Cică Dervla cu Părul de Aur a făcut o panaramă…

Patru gardieni au pus-o cu forţa într-o căruţă…

— Soţul ei e fericit…

— Mă îndoiesc.

— Pentru Marele Soare! Emhyr s-a despărţit de Dervla? S-a despărţit de ea pentru vagaboanda asta? Pentru sălbatica asta de la miazănoapte?

— Mai încet… Mai încet, la naiba…

— Cine îl sprijină? Ce partid îl susţine?

— Mai încet, v-am rugat.

— Se uită la noi… Fata asta… Pardon, prinţesa… Pare urâtă… Când o s-o vadă împăratul…

— Adică încă n-a văzut-o?

— N-a avut vreme. A venit de la Dam Ruach acum un ceas.

— Lui Emhyr nu i-au plăcut niciodată urâtele. Aine Dermott… Clara aep Gwydolyn Gor… Iar Dervla Tryffin Broinne este o adevărată

frumuseţe…

— Poate că şi vagaboanda asta o să se facă mai frumoasă, cu timpul…

— Când o s-o spele? Prinţesele de la miazănoapte se spală mai rar…

— Nu vă jucaţi cu vorbele. Vorbeşti, poate, despre viitoarea soţie a împăratului…

— E încă un copil. N-are mai mult de paisprezece ani.

— Repet, ar fi o uniune politică… Pur formală…

— Dacă ar fi aşa, Dervla cu Părul de Aur ar rămâne la Curte.

Vagaboanda din Cintra s-ar aşeza politic şi formal pe tron, alături de Emhyr… Dar la lăsarea serii Emhyr ar lăsa-o să se joace cu mitra şi giuvaierurile coroanei, iar el s-ar duce în dormitorul Dervlei… Cel puţin până când mucoasa ar atinge vârsta la care ar putea naşte în siguranţă.

— Mda… Ar fi ceva. Cum o cheamă pe această… prinţesă?

— Xerella sau ceva de genul.

— Nu, nu-i adevărat. Este… Zirilla. Da, parcă Zirilla.

— Un nume barbar.

— Mai încet, la naiba…

— Şi mai multă seriozitate. Vă purtaţi ca nişte plozi!

— Aveţi grijă de cuvinte! Vedeţi să nu fie luate drept jignitoare!

— Dacă ai nevoie de satisfacţie, ştii unde să mă cauţi, margrafule!

— Mai încet! Linişte! Împăratul…

N-a fost nevoie ca dregătorul să facă vreun efort. A fost suficientă o lovitură de baston în podea, iar capetele împodobite cu berete negre ale

cavalerilor şi nobililor s-au plecat precum trestiile clătinate de vânt. În sala tronului s-a făcut linişte, astfel încât vocea dregătorului nu trebuia să se ridice prea mult.

— Emhyr var Emreis, Deithwen Addan yn Carn aep Monrudd!

Vâlvătaia Albă care dansează pe Tumulii Vrăjmaşilor a intrat în sală.

A traversat-o de-a lungul şirului format din nobilii de la Curte, în pasul său sprinţar, fluturându-şi energic mâna dreaptă. Îmbrăcămintea sa neagră nu se deosebea de cea a curtenilor, cu excepţia lipsei gulerului.

Părul întunecat al împăratului, nepieptănat ca de obicei, era susţinut de o diademă de aur îngustă şi drăguţă, la gât îi strălucea pandantivul imperial.

Emhyr s-a aşezat destul de neglijent pe tronul de pe postament, şi-a sprijinit cotul pe cotieră şi bărbia în palmă. Nu şi-a aruncat piciorul peste cealaltă cotieră a tronului, ceea ce însemna că ceremonia poate continua. Niciunul dintre capetele plecate nu s-a ridicat nici măcar cu un centimetru.

Împăratul şi-a dres vocea, fără să-şi schimbe poziţia. Curtenii au răsuflat şi s-au îndreptat. Dregătorul a lovit din nou podeaua cu bastonul.

— Cirilla Fiona Elen Riannon, regina Cintrei, prinţesă de Brugge şi ducesă de Sodden, moştenitoare a Inis Ard Skellig şi Inis An Skellig, suzerană în Attre şi Abb Yarra!

Toţi ochii s-au întors spre uşă, unde stătea înaltă şi demnă Stella Congreve, contesă de Liddertal. Iar lângă contesă se afla posesoarea tuturor titlurilor impresionante menţionate anterior. Subţire, cu părul drept, nespus de palidă, uşor

cocoşată, într-o rochie lungă, albastră. Întro rochie în care se părea că se simţea neplăcut şi incomod.

Emhyr Deithwen s-a îndreptat în tron şi curtenii au făcut imediat întro reverenţă adâncă. Stella Congreve a împins-o imperceptibil pe fata cu părul deschis, ambele au defilat de-a lungul şirului de nobili înclinaţi, reprezentanţi ai primelor familii din Nilfgaard. Fata trecea rigid şi ezitant. *O să se împiedice,* s-a gândit contesa.

Cirilla Fiona Elen Riannon s-a împiedicat.

Urâţică şi slăbănoagă, s-a gândit contesa, apropiindu-se de tron. *Bleagă, şi nu prea isteaţă. Dar o să fac eu din ea o frumuseţe. O să izbutesc să fac eu din ea o regină, Emhyr, aşa cum mi-ai poruncit.*

Vâlvătaia Albă a Nilfgaardului le urmărea de la înălţimea tronului

său. Ca de obicei, ochii îi erau uşor întredeschişi, iar umbra unui zâmbet batjocoritor îi dansa pe buze.

Regina Cintrei s-a împiedicat din nou. Împăratul şi-a pus cotul pe cotiera tronului, şi-a sprijinit obrazul în palmă. Zâmbea. Stella Congreve era destul de aproape ca să recunoască acel zâmbet. A înlemnit de spaimă. *Ceva nu e în regulă,* s-a gândit îngrozită, *ceva nu e în regulă. O să*

cadă capete. Pe Marele Soare, o să cadă capete...

Şi-a venit în fire, a făcut o reverenţă, forţând-o şi pe fată să se încline.

Emhyr var Emreis nu s-a ridicat de pe tron. Doar şi-a plecat uşor capul. Curtenii şi-au ţinut respiraţia.

— Regină! a declamat Emhyr.

Fata şi-a plecat capul spăsită. Împăratul nu se uita la ea. Se uita la nobilimea adunată în sală.

— Regină, a repetat el, sunt bucuros să-ţi urez bun-venit în palatul meu şi în ţara mea! îţi dau cuvântul meu imperial că se apropie ceasul la care îţi vei recupera toate titlurile şi pământurile pe care le-ai moştenit pe drept şi care îţi aparţin fără putinţă de tăgadă. Uzurpatorii care domnesc peste meleagurile tale au pornit un război cu mine. M-au atacat, susţinând că-ţi apără drepturile şi cauzele. Să ia la cunoştinţă

întreaga lume: nu lor, ci mie mi-ai cerut ajutor. Să afle toată lumea că

aici, în ţara mea, te bucuri de onoarea şi numele regelui, în timp ce printre duşmanii mei ai fost doar surghiunită. Să afle toată lumea că în ţara mea eşti în siguranţă, în timp ce vrăjmaşii mei nu numai că ţi-au negat coroana, dar au încercat şi să-ţi pună viaţa în primejdie.

Privirea împăratului Nilfgaardului s-a oprit pe trimisul lui Esterad Thyssen, regele Kovirului, şi pe ambasadorul lui Niedamir, regele Ligii din Hengfors.

— Să ia la cunoştinţă toată lumea adevărul, inclusiv regii, care păreau că nu ştiu de partea cui e dreptatea. Şi toată lumea să afle că o să ţi se dea ajutor. Vrăjmaşii tăi şi ai mei vor fi învinşi. În Cintra, în Sodden şi Brugge, în Attre, în Insulele Skellige şi la gura de vărsare a Yarrei va fi din nou pace, iar tu vei sta pe tron, spre bucuria oamenilor tăi şi a tuturor iubitorilor de dreptate.

Fata în rochie albastră a coborât capul şi mai jos.

— Până atunci, a continuat Emhyr, vei fi tratată în ţara mea cu tot respectul de mine şi de toţi oamenii mei. Şi, pentru că în împărăţia ta încă arde flacăra războiului, în semn de onoare, respect şi prietenie din

partea Nilfgaardului, îţi dau titlul de prinţesa Rowan i Ymlac, domniţă a castelului Dam Rowan, unde te vei duce chiar de-acum în aşteptarea unor vremuri mai paşnice şi mai fericite.

Stella Congreve s-a stăpânit, n-a lăsat nici cea mai mică urmă de uimire să-i apară pe chip. *N-o s-o ţină cu el,* s-a gândit ea, *o trimite la Dam Rowan, la capătul lumii, unde nu se duce niciodată. Aparent, n-are de gând s-o curteze, nu se gândeşte să se căsătorească prea curând. Se pare că nici nu vrea s-o vadă. Atunci de ce s-a mai descotorosit de Dervla? Ce se petrece aici?*

A tresărit, a apucat-o repede de mână pe prinţesă. Audienţa se terminase. Când au părăsit camera, împăratul nici nu s-a uitat la ele.

Curtenii se înclinau.

Când au plecat, Emhyr var Emreis şi-a aruncat piciorul pe cotiera tronului.

— Ceallach, a spus el, la mine!

Postelnicul s-a oprit la distanţa impusă de protocol, aplecându-se ca un arc.

— Mai aproape! l-a îndemnat Emhyr. Vino mai aproape, Ceallach!

Vreau să vorbim încet. Şi ce-ţi spun să-ţi fie doar pentru urechile tale.

— Înălţimea Voastră…

— Ce mai avem astăzi?

— Acceptarea scrisorilor de acreditare şi acordarea *exequatur* oficial ambasadorului regelui Esterad din Kovir, i-a răspuns pe nerăsuflate postelnicul. Numirea de guvernatori, prefecţi şi palatini în noile Provincii şi Palatinate. Aprobarea titlului de conte şi apanajele pentru…

— Îi vom acorda *exequatur* şi îl vom primi în audienţă. Celelalte rămân pe mâine.

— Da, Înălţimea Voastră.

— Spune-i vicecontelui Eiddon şi Skellen să fie în bibliotecă imediat după audienţa ambasadorului. În secret. Şi tu să fii acolo! Şi adu-l şi pe magicianul ăla vestit al tău… Cum îl cheamă?

— Xarthisius, Înălţimea Voastră. Locuieşte într-un turn din afara oraşului…

— Nu mă interesează locuinţa lui. Trimite pe cineva după el, să mi-l aducă în sălile mele. În linişte, fără tam-tam, în secret.

— Înălţimea Voastră… Ar fi înţelept ca astrologul ăsta…

— Am poruncit, Ceallach.

— Aşa e.

Trecuseră trei ore, toţi cei chemaţi s-au întâlnit în biblioteca imperială. Apelul nu l-a surprins pe Vattier de Rideaux, vicecontele Eiddonului. Vattier era şeful serviciului de

informaţii militare. Emhyr îl chema frecvent pe Vattier – la urma urmei erau vremuri de război.

Apelul nu l-a surprins nici pe Stefan Skellen, poreclit Huhurezul, care îndeplinea funcţia de comisar pe lângă împărat, specializat în servicii şi sarcini speciale. Pe Huhurez nu-l surprindea nimic niciodată.

A treia persoană chemată a fost extrem de surprinsă de apel. Cu atât mai mult cu cât împăratul i s-a adresat mai întâi ei.

— Maestre Xarthisius!

— Maiestatea Voastră imperială…

— Trebuie să aflu unde-şi duce veacul o anumită persoană. O

persoană dispărută sau ascunsă. Poate e prizonieră. Magicienii pe care i-am năimit au dat greş. Pricepi?

— La ce distanţă se află… se poate afla această persoană?

— Dacă aş fi ştiut, n-aş fi avut nevoie de magiile tale.

— Iertare, Înălţimea Voastră imperială… tremura astrologul.

Problema este că o distanţă prea mare împiedică astrologia, practic exclude… hââm, hââm… Iar dacă această persoană se află sub protecţie magică… pot încerca, dar…

— Pe scurt, maestre!

— Am nevoie de timp… şi de ingrediente pentru farmece… Dacă

conjuncţia stelelor e favorabilă, atunci… hââm, hââm… Înălţimea Voastră imperială, ce-mi cereţi nu-i lesne de înfăptuit… Am nevoie de timp…

Încă puţin şi Emhyr o să poruncească să-l tragă în ţeapă, s-a gândit Huhurezul. *Dacă magicianul nu se opreşte din bâlbâit...*

— Maestre Xarthisius, l-a întrerupt împăratul, neaşteptat de politicos, chiar amabil, vei avea la dispoziţie tot ce-ţi trebuie. Şi timp. În limitele decenţei.

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă, i-a spus astrologul. Dar pot determina doar localizarea aproximativă... Adică o regiune sau o anumită rază...

— Ce?

— Astrologia... icnea Xarthisius. La distanţe mari, astrologia permite doar localizarea aproximativă... Cu o toleranţă nu chiar neglijabilă... Cu

toleranţă foarte mare. Chiar nu ştiu dacă o să izbutesc...

— O să izbuteşti, maestre, a spus împăratul, iar ochii lui întunecaţi îi străluceau ameninţător. Am mare încredere în priceperea ta. Cât despre toleranţă, cu cât va fi mai mică a ta, cu atât va fi mai mare a mea.

Xarthisius s-a făcut mic.

— Trebuie să ştiu exact data de naştere a persoanei, s-a bâlbâit. Pe cât posibil, şi ora... Ar fi, de asemenea, important un obiect care aparţine acelei persoane...

— Părul, a spus Emhyr calm. Poate fi părul?

— Oooo! s-a bucurat astrologul. Păr! Mi-ar prinde tare bine... A, dacă

s-ar putea şi ceva fecale sau urină...

Ochii lui Emhyr s-au strâns primejdios, iar magicianul s-a aplecat şi mai mult, într-o reverenţă foarte adâncă.

— Cu mare umilinţă vă cer iertare, Înălţimea Voastră imperială… a îngăimat el. Te rog să mă iertaţi… Înţeleg… Da, părul e de-ajuns… E de-ajuns… Când pot să-l iau?

— Îţi va fi înmânat astăzi, odată cu data şi ora naşterii. Maestre, nu te mai reţin. Întoarce-te în turn şi începe să urmăreşti constelaţiile.

— Fie ca Marele Soare să aibă grijă de imperiul tău…

— Bine, bine. Poţi pleca.

Acum ne-a venit rândul, s-a gândit Huhurezul. *Oare ce ne aşteaptă?*

— Pe toţi aceia, a spus răspicat împăratul, care scot vreo vorbă despre ce se va spune din acest moment, îi aşteaptă sfârtecarea. Vattier!

— Ascult, Înălţimea Voastră.

— Cum, pe ce drum, a ajuns aici… prinţesa? Cine a fost implicat în asta?

— Din cetatea Nastrog, a răspuns şeful serviciilor de informaţii încreţindu-şi fruntea, au escortat-o gărzile Înălţimii Voastre, conduse de…

— Nu te-am întrebat asta, la naiba! De unde a venit fata în Nastrog, în Verden? Cine a adus-o în cetate? Cine e comandant acolo acum? E cel de la care a venit raportul? Te pomeneşti că Godyvron?

— Godyvron Pitcairn, i-a răspuns Vattier de Rideaux repede. A fost în mod clar informat despre misiunea lui Rience şi a contelui Cahir aep Ceallach. La trei zile după evenimentele de pe insula Thanedd, şi-au făcut apariţia două persoane în Nastrog. Mai exact, un om şi un semielf.

Pretinzând că acţionează la ordinele lui Rience şi Graf Cahir, ei i-au

predat-o pe prinţesă lui Godyyron.

— Aha, a zâmbit împăratul, iar Huhurezul a simţit un fior rece pe şira spinării. Vilgefortz îmi făgăduise că o va prinde pe Cirilla pe Thanedd.

Rience îmi garantase acelaşi lucru. Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach primise ordine clare. Şi se pare că la Nastrog, peste râul Yarra, la trei zile după scandalul de pe insulă, Cirilla nu-i adusă nici de Vilgefortz, nici de Rience, nici de Cahir, ci de un om şi un semielf. Lui Godyyron, bineînţeles, nu i-a trecut prin cap să-i aresteze pe amândoi?

— Nu. Să fie pedepsit, Înălţimea Voastră?

— Nu.

Huhurezul a înghiţit în sec. Emhyr tăcea, îşi freca fruntea, diamantul imens din inelul său strălucea ca o stea. După un moment, împăratul şi-a ridicat capul.

— Vattier!

— Înălţime?

— Toţi subordonaţii să fie pe picior de plecare! Le poruncesc să-i prindă pe Rience şi pe contele Cahir. Presupun că amândoi se află în zone care deocamdată n-au fost ocupate

de trupele noastre. O să te foloseşti de Scoia’tael sau de elfii reginei Enid. Amândoi închişi în Dam Ruach şi schingiuiţi.

— Ce să-i întrebăm, înălţimea Voastră? a mijit ochii Vattier de Rideaux, prefăcându-se că nu bagă de seamă paloarea care îi acoperise chipul postelnicului Ceallach.

— Nimic. Mai târziu, când se înmoaie un pic, îi întreb eu, personal.

Skellen!

— Porunciţi!

— De îndată ce turta asta dulce de Xarthisius… Dacă bâlbâitul ăsta izbuteşte să afle ce i-am poruncit… pui la cale căutarea anumitei persoane pe teritoriul indicat. O să primeşti descrierea. Nu exclud faptul că astrologul o să ne indice un teritoriu asupra căruia avem putere, apoi îi mobilizezi pe toţi cei responsabili pentru teritoriul respectiv. Întregul aparat civil şi militar. Asta înainte de toate. Ai înţeles?

— Înţeles. Pot să…

— Nu, nu poţi. Stai şi ascultă, Huhurezule! Xarthisius probabil că n-o să găsească nimic. Persoana pe care i-am spus s-o caute se află probabil pe un teritoriu străin şi sub protecţie magică. Pun capul că se află în acelaşi loc ca prietenul nostru dispărut ca prin minune, magicianul

Vilgefortz Roggeveen. Prin urmare, Skellen, vei forma şi pregăti un detaşament special, pe care îl vei comanda personal. Alege-ţi oameni dintre cei mai buni. Trebuie să fie gata pentru orice… şi descurcăreţi.

Asta înseamnă să nu se teamă de magie.

Huhurezul a ridicat din sprâncene.

— Detaşamentul, a continuat Emhyr, va avea sarcina de a ataca şi de a controla ceva ce deocamdată mi-e necunoscut mie, întrucât probabil e bine apărat şi bine camuflat, ascunzătoarea lui Vilgefortz, fostul nostru prieten şi aliat.

— Înţeleg, a răspuns Huhurezul impasibil. În privinţa persoanei căutate, pe care probabil o s-o găsim acolo, bănuiesc că nu trebuie să ne atingem de niciun fir de păr de-al ei, nu?

— Bine bănuieşti!

— Dar de-al lui Vilgefortz?

— De-al lui puteţi să vă atingeţi, a zâmbit împăratul crud. Lui chiar ar trebui să-i cadă o dată pentru totdeauna. Cu tot cu capul. La fel şi celorlalţi magicieni, pe care o să-i găsiţi în ascunzătoare. Fără excepţii.

— Am înţeles. Cine va avea grijă să găsească ascunzătoarea lui Vilgefortz?

— Tu, Huhurezule.

Stefan Skellen şi Vattier de Rideaux au schimbat o privire. Emhyr s-a afundat în tron.

— Este totul clar? Atunci… Ce este, Ceallach?

— Înălţimea Voastră, a icnit postelnicul, de care nu părea să-i pese nimănui, vă implor, aveţi milă…

— Nu există milă pentru trădători. Nu există milă pentru cei care se împotrivesc voinţei mele.

— Cahir… Fiul meu…

— Fiul tău… Emhyr şi-a îngustat ochii. Nu ştiu deocamdată ce vină a avut fiul tău. Aş vrea să cred că vina lui stă doar în prostie şi neputinţă, nu în trădare. Dacă e aşa, o să fie decapitat, nu tras pe roată.

— Înălţimea Voastră! Cahir nu e trădător… Cahir n-a putut…

— Destul, Ceallach, nu mai vorbi! Vinovaţii o să fie pedepsiţi. Au încercat să mă înşele şi asta n-o pot ierta. Vattier, Skellen, într-un ceas o să primiţi ordine şi autorizaţiile iscălite şi imediat vă apucaţi de treabă.

Şi încă ceva: nu cred că mai e cazul să adaug că fata pe care tocmai aţi văzut-o în sala tronului trebuie să rămână pentru toţi Cirilla, regina

Cintrei şi prinţesa de Rowan. Pentru toţi. Poruncesc ca această chestiune să fie tratată ca secret de stat şi problemă de cea mai mare importanţă

naţională.

Toţi îl priveau uimiţi pe împărat. Deithwen Addan yn Carn aep Morvudd a zâmbit uşor.

— Dar chiar nu pricepeţi? În loc de adevărata Cirilla din Cintra, mi-au trimis nu ştiu ce zdreanţă. Pesemne că trădătorul a sperat că n-o s-o recunosc. Dar eu o cunosc bine pe adevărata Ciri. O s-o recunosc şi la capătul lumii şi în bezna iadului.

E o mare taină faptul că inorogul, deşi tare timid şi temător de oameni, dacă întâlneşte în cale vreo duduie care nu a avut de-a face cu vreun bărbat în viaţa ei, o să alerge spre ea, o să

îngenuncheze şi, fără teamă, o să-i pună capul în poală. Se pare că

în vremurile de mult apuse au trăit asemenea fecioare care au folosit această cunoaştere în anumite scopuri. Au trăit ani buni în feciorie şi înfrânare pentru a le sluji vânătorilor drept momeală

pentru inorogi. În curând însă s-a dovedit că inorogul se duce doar la fecioarele tinere, nicidecum la cele mai bătrâne. Fiind o fiară

înţeleaptă, inorogul înţelege fără îndoială că e vorba despre un lucru care, dincolo de măsura virginităţii, e dubios şi contrar naturii.

Physiologus

6

A trezit-o zăpuşeala. Dogoarea care-i frigea pielea ca un fier încins a făcut-o să-şi vină în fire. Nu putea să-şi mişte capul, o ţinea ceva. S-a răsucit şi a urlat de durere, simţind că-i plesneşte pielea şi că-i pocneşte tâmpla. Şi-a deschis ochii. Piatra pe care îşi odihnea capul era maro de la sângele coagulat şi uscat. Şi-a atins tâmpla, simţind sub degete o crustă

dură, crăpată. Crusta se lipise de piatră şi i s-a smuls când şi-a mişcat capul, permiţându-i sângelui şi plasmei să curgă. Ciri a tuşit, şi-a curăţat gâtul, a scuipat nisipul şi saliva groasă şi lipicioasă. S-a ridicat pe coate, apoi s-a aşezat şi s-a uitat în jur.

Se afla în mijlocul unei întinderi de piatră de un roşu-cenuşiu, brăzdate de ravene şi falii, presărate cu movile de pietre sau cu stânci uriaşe cu forme bizare. Deasupra

nivelului obişnuit, la înălţime foarte mare, era un soare arzător, imens, de aur, care îngălbenise întregul cer, distorsionând vizibilitatea cu strălucirea sa orbitoare şi cu tremurul aerului.

Unde sunt?

Şi-a pipăit cu grijă tâmpla rănită şi umflată. O durea. O durea foarte rău. *Cred că am făcut nişte tumbe serioase,* a dedus, *cred că am fost trântită*

la pământ. Dintr-odată i-au căzut ochii pe hainele zdrenţuite şi sfâşiate, şi-a descoperit noi zvâcniri de durere: în şira spinării, la umeri, în braţe, la şolduri. În cădere, praful, nisipul şi pietricelele ascuţite îi intraseră

peste tot: în păr, în urechi, în gură, precum şi în ochii care îi ardeau în cap şi îi lăcrimau. Palmele şi coatele o frigeau, jupuite de piele.

Încet-încet, a întins picioarele şi a gemut din nou, căci genunchiul stâng răspundea la fiecare mişcare cu o durere atroce. Şi l-a mângâiat prin pielea intactă a pantalonilor, dar n-a simţit nicio umflătură. Când respira, simţea un junghi de rău-augur în coaste, iar încercarea de a-şi înclina corpul aproape că i-a smuls un strigăt, străpunsă de un spasm ascuţit, apărut în partea inferioară a spatelui. *M-am cam zdrelit,* s-a gândit în sinea ei. *Dar cred că nu mi-am rupt nimic. Dacă-mi rupeam oasele, mă durea mai rău. Sunt întreagă, doar un pic cam zdruncinată. O să pot să*

mă ridic. Şi o să mă ridic.

Încet, cu mişcări măsurate, şi-a luat poziţia, în genunchi, încercând să-

şi protejeze genunchiul rupt. Apoi s-a aşezat în patru labe, gemând,

icnind şi oftând. În cele din urmă, după un răstimp care i s-a părut o veşnicie, s-a ridicat. Doar atât cât să aibă de unde să se prăbuşească

greoi pe pietre, pentru că o ameţeală i-a şi întunecat vederea şi i-a tăiat picioarele imediat. Simţind un val brusc de greaţă, s-a aşezat pe-o parte.

Pietrele înfierbântate frigeau ca nişte cărbuni încinşi.

— N-o să mă ridic… s-a tânguit. Nu pot… o să mă ardă soarele…

În cap îi pulsa o durere surdă, sâcâitoare şi de neoprit. Fiecare mişcare făcea să-i crească durerea, aşadar Ciri s-a oprit din mişcare. Şi-a acoperit capul cu braţul, dar arşiţa a devenit în curând insuportabilă. A înţeles că

trebuie să scape de ea. Învingând rezistenţa copleşitoare a trupului său suferind, strângându-şi ochii din cauza durerii atroce din tâmple, s-a târât în patru labe spre o stâncă mai mare, sculptată de vânt în formă de ciupercă ciudată, a cărei pălărie diformă schiţa o umbră la bază. S-a ridicat ghem, tuşind şi smiorcăindu-se.

A zăcut acolo multă vreme, până când soarele rătăcind pe cer a cuprins-o iar cu focul său direct de deasupra. S-a mutat în cealaltă parte a stâncii, doar pentru a-şi da seama că nu-i foloseşte la nimic. Soarele se afla la zenit, ciuperca de piatră, practic, nu mai avea nicio umbră. Îşi apăsa cu mâinile tâmplele, care îi explodau de durere.

A trezit-o un tremur care i-a scuturat tot trupul. Bulgărele de foc al soarelui îşi pierduse strălucirea orbitoare. Acum, fiind

mai jos, atârnând peste stâncile zimţate, era portocaliu. Zăpuşeala se mai înmuiase.

Ciri s-a aşezat cu greu, s-a uitat în jur. Durerea de cap o mai lăsase, n-o mai orbea. A dus mâna la cap şi a descoperit că arşiţa îi arsese şi îi uscase crusta de la tâmplă, transformând-o într-o coajă tare, netedă. Cu toate acestea, tot corpul îi era plin de răni şi vânătăi, părea că nu mai era niciun petic sănătos pe el. Şi-a dres vocea, nisipul îi scrâşnea în dinţi, a încercat să-l scuipe. Fără niciun rezultat. S-a sprijinit de stânca în formă de ciupercă, încă fierbinte de la soare. *Parcă nu mai arde aşa tare,* şi-a spus ea. *Acum, când soarele apune, este mai uşor de îndurat şi în curând...*

În curând se lasă seara.

S-a cutremurat. *Unde naiba sunt? Cum pot să ies de aici? Pe unde?*

Încotro să mă duc? Poate că e mai bine să nu mă mişc, să aştept până o să

mă găsească? O să mă caute. Geralt. Yennefer. N-o să mă lase singură...

A încercat să scuipe din nou şi nu a izbutit. Atunci a înţeles.

Setea.

Şi-a amintit. Şi atunci, în timpul fugii, era însetată. Sub şaua calului negru pe care îl călărea, scăpând din Turnul Pescăruşului, era o ploscă

de lemn, îşi amintea exact. Dar nu putea să se oprească nici să o ridice, nici s-o ducă la gură, nu avea timp. Iar acum nu mai era nicio ploscă.

Acum nu mai era nimic. Nimic altceva decât pietre ascuţite şi încinse, decât o crustă la tâmplă care îi trăgea pielea, decât durerea cuibărită în trup şi uscăciunea din gâtlej, pe care nu şi-o putea alina nici măcar înghiţindu-şi saliva.

Nu pot să rămân aici. Trebuie să mă duc după apă. Dacă nu găsesc apă, o să mor.

A încercat să se ridice, zdrelindu-şi degetele de ciuperca de piatră. S-a ridicat în picioare. A făcut un pas. Şi cu o zgâlţâială s-a prăbuşit în patru labe şi s-a încordat într-un spasm uscat, de vomă.

A fost prinsă de crampe şi de o ameţeală atât de puternică încât a trebuit să se întindă din nou.

Sunt sleită. Şi singură. Din nou. Toată lumea m-a trădat, m-a părăsit, m-a lăsat baltă. Aşa cum a fost atunci...

Ciri a simţit cum o sugrumă nişte gheare invizibile, cum i se contractă

muşchii maxilarelor, cum încep să-i tremure buzele crăpate. *Nu-i nimic pe lume mai jalnic decât o magiciană plângând,* îşi amintea cuvintele lui Yennefer. *Dar... nimeni nu mă vede aici... nimeni...*

Strânsă ghem sub ciuperca de piatră, s-a pus pe plâns, s-a cufundat într-un plânset uscat, sfâşietor. Fără lacrimi.

Când şi-a ridicat pleoapele umflate şi înţepenite, a descoperit că se înmuiase şi mai mult căldura, iar cerul galben îşi reluase culoarea naturală, a cobaltului şi, surprinzător, era chiar presărat cu nori subţiri albi. Scutul solar se înroşise, coborâse, dar îşi mai rostogolea peste deşert valurile sale unduitoare de zăpuşeală. Sau poate că zăpuşeala venea de la pietrele încinse?

S-a aşezat, observând că durerea, care îi invadase craniul şi trupul zdrobit, nu se mai făcea simţită. Că era nimic pe lângă suferinţa copleşitoare care i se amplifica în stomac şi pe lângă usturimea nemaipomenită, care o forţa să tuşească din gâtlejul său uscat.

Nu renunţ, s-a gândit ea. *Nu trebuie să renunţ. Ca în Kaer Morhen, trebuie să mă ridic, trebuie să înving, să lupt, să-mi înăbuş durerea şi slăbiciunea. Trebuie să mă ridic şi să mă urnesc. Cel puţin acum ştiu direcţia.*

Acolo unde este soarele acum, este apusul. Trebuie să plec, trebuie să găsesc

apă şi ceva de mâncare. Trebuie. Dacă nu, o să mor. Ăsta-i un deşert. Am ajuns într-un deşert. Ceea ce am deschis în Turnul Pescăruşului a fost un portal magic, un dispozitiv magic cu care te poţi deplasa pe distanţe mari…

Portalul din Tor Lara era un portal ciudat. Când a ajuns în fugă până

la ultimul etaj, nu era nimic, nici ferestre măcar, doar ziduri goale, pline de igrasie. Iar pe unul dintre ziduri se contura un oval neregulat care emana o strălucire irizantă. A ezitat, dar portalul a atras-o, a chemat-o, chiar a rugat-o. Şi nu exista altă cale de ieşire, doar ovalul strălucitor. Şi-a închis ochii şi a intrat.

Apoi, o strălucire orbitoare şi un vârtej violent, o explozie care a lăsato fără respiraţie şi i-a zdrobit coastele. Îşi aducea aminte de zborul în tăcere, în frig şi în gol, apoi un fulger şi un şuierat al aerului. În sus era albastrul senin, iar în jos cenuşiul mocirlos…

Portalul a lansat-o în zbor, ca un albatros care aruncă un peşte prea greu pentru el. Când s-a izbit de pietre, şi-a

pierdut cunoştinţa. Nu ştia pentru câtă vreme.

Citisem în templu despre portaluri, îşi amintea în timp ce-şi scutura nisipul din păr. *În cărţi erau menţionate teleporturi corupte sau haotice care te poartă spre destinaţii necunoscute, te aruncă unde nu te-aştepţi. Portalul din Turnul Pescăruşului probabil că era chiar aşa. M-a azvârlit undeva la capătul lumii. Nimeni nu ştie unde. Nimeni n-o să mă caute aici şi nimeni n-o să mă găsească. Dacă rămân aici, o să mor.*

S-a ridicat în picioare. Mobilizându-şi toate forţele şi ţinându-se de stâncă, a făcut primul pas. Apoi, pe al doilea. Şi pe al treilea.

Aceşti primi paşi au făcut-o să-şi dea seama că nojiţele de la bocancul drept sunt rupte, iar din pricina tureacului care-i cădea îi era peste poate să meargă. S-a aşezat, de data aceasta, în mod deliberat şi fără efort, ca să-şi treacă în revistă hainele şi echipamentul. Concentrându-se pe această activitate, a uitat de oboseală şi de durere.

Întâi a descoperit pumnalul. Uitase de el, teaca i se mutase la spate.

Lângă pumnal, ca de obicei, era o torbă mică ataşată la centură. Un cadou de la Yennefer. Conţinea ceea ce „o domniţă ar trebui întotdeauna să aibă la ea”. Ciri a deznodat-o. Din păcate, echipamentul standard al unei domniţe nu avea în vedere situaţia în care se pomenise ea în acel moment. Torba includea un pieptene din carapace de ţestoasă, o pilă

universală de unghii, un tampon steril dintr-o pânză de in şi o casetă de jad, cu alifii pentru mâini.

Şi-a frecat imediat faţa cu alifie şi a lins avid cu buzele dintr-o cutie.

Fără să stea mult pe gânduri, a lins toată cutia, bucurându-se de onctuozitatea şi de hidratarea calmantă. Muşeţelul, chihlimbarul şi camforul folosite pentru aromă aveau un gust scârbos, dar stimulant.

Şi-a legat tureacul cu un cordon pe care şi-l improvizase dintr-o mânecă, s-a ridicat, a bătut din picior de câteva ori de probă. A desfăcut şi derulat tamponul, transformându-l într-un bandaj larg care-i proteja tâmpla rănită şi fruntea arsă de soare.

S-a ridicat în picioare, şi-a reglat centura, a dat pumnalul mai aproape de şoldul stâng, instinctiv l-a tras din teacă, i-a verificat lama cu degetul mare. Era ascuţită. Ştia.

Am o armă, şi-a spus. *Sunt vrăjitoare. Nu, n-o să mor aici. De foame, pot să rabd, în templul lui Melitele, uneori trebuia să ţin post chiar şi două zile.*

Dar apă… trebuie să găsesc apă. O să caut până o să găsesc. Pustiul ăsta al naibii trebuie să se termine undeva. Dacă ar fi fost un deşert mare, aş fi ştiut ceva despre el, l-aş fi observat pe hărţile pe care le urmăream cu Jarre.

Jarre… Oare ce-o fi făcând acum…

O iau din loc, s-a hotărât ea. *Mă duc spre apus, mă iau după apusul soarelui, este singura direcţie sigură. La urma urmei, niciodată nu mă*

rătăcesc, întotdeauna ştiu pe ce cale să merg. Dacă e nevoie, o să merg toată

noaptea. Sunt vrăjitoare. De îndată ce-mi revin forţele, o să alerg ca pe Traseu. Atunci o să ajung repede la capătul acestui ţinut sălbatic. Rezist.

Trebuie să îndur... Ha, Geralt a străbătut, probabil, o droaie de deşerturi ca ăsta, cine ştie dacă nu şi mai rele...

Pornesc.

Peisajul nu s-a schimbat cu nimic după prima oră de mers pe jos. În jur erau doar pietre, cenuşiu-roşcate, ascuţite, alunecându-i pe sub picioare, forţând-o să fie precaută. Tufişuri rare, uscate şi spinoase îşi întindeau spre ea lăstarii răsuciţi, ieşiţi de prin crăpături. La primul tufiş, s-a oprit, sperând să găsească frunze sau mlădiţe care ar fi putut fi supte sau mestecate. Dar tufişul avea doar spini care i-au rănit degetele. N-a izbutit nici măcar să rupă un băţ din el. Al doilea şi al treilea tufiş erau la fel, pe următoarele le-a ignorat, a trecut pe lângă ele fără să se mai oprească.

Se însera iute. Soarele cobora peste orizontul zimţat, orbitor, cerul strălucea în roşu şi violet. Odată cu apusul a venit şi răcoarea. La început a întâmpinat-o cu bucurie, îi calma pielea arsă. Curând, însă, s-a făcut

mai frig, iar lui Ciri au început să-i clănţănească dinţii. Şi-a mărit pasul, sperând să se încălzească, dar efortul i-a răscolit din nou durerile de coaste şi de genunchi. A început să se clatine. Şi, de parcă n-ar fi fost destul, soarele s-a ascuns în întregime în spatele orizontului şi într-o clipă totul a fost cuprins de beznă. Era lună nouă, iar stelele care licăreau pe cer nu o ajutau. În curând Ciri n-a mai văzut drumul pe care-l avea în faţă. A căzut de mai multe ori, zdrelindu-i-se dureros pielea de la încheieturi. De două ori şi-a prins piciorul în crăpăturile ascunse între pietre, a scăpat fără să-şi rupă sau să-şi răsucească piciorul, din cauza

eschivelor vrăjitoreşti exersate în caz de cădere. A înţeles că n-are nimic de făcut. I-ar fi fost imposibil să meargă prin întuneric.

S-a aşezat pe un bloc plat de bazalt, cuprinsă de o disperare copleşitoare. Habar n-avea dacă mersese în direcţia bună, trecuse mult timp de la locul unde soarele dispăruse dincolo de orizont, pierduse complet din vedere strălucirea, care o ghidase în primele ore după

apusul soarelui. De jur împrejur era doar o beznă de catifea, adâncă, ostilă. Şi frig. Un frig pătrunzător o paraliza, îi muşca articulaţiile, o forţa să se încovoaie şi să-şi ţină capul între braţele contractate dureros.

Ciri a început să tânjească după soare, ştiind că, odată cu întoarcerea lui, o să se reverse asupra pietrelor acea dogoare pe care n-o s-o poată

suporta. În care n-o să-şi mai poată continua deplasarea. Din nou i s-a pus un nod în gât şi i-a venit să plângă, simţind un val de disperare, de lipsă de speranţă. Dar de data aceasta disperarea, lipsa de speranţă s-au transformat în furie.

— N-o să plâng! a strigat în noapte. Sunt vrăjitoare! Magiciană.

Ciri a ridicat mâinile, şi-a apăsat tâmplele cu palmele:

— Forţa este peste tot. Este în apă, în aer, în pământ...

A sărit, şi-a întins braţele, încet, a făcut câţiva paşi, şovăielnic, în căutarea febrilă a unei surse. A fost norocoasă. N-a durat mult şi a simţi zgomotul familiar pulsându-i în urechi, simţea energia venită din vena de apă ascunsă în adâncurile pământului. A extras Forţa, în timp ce respira atent, reţinut, ştia că este slăbită şi, într-o astfel de stare,

privarea bruscă de oxigen a creierului ar fi putut să-i provoace imediat pierderea cunoştinţei, subminându-i întregul efort. Energia a umplut-o încet, i-a adus o euforie familiară şi temporară. Plămânii au început să-i lucreze mai intens şi mai repede. Ciri îşi stăpânea respiraţia accelerată –

oxigenarea prea intensă ar fi putut avea şi consecinţe fatale.

A funcţionat.

Oboseala, mai întâi, s-a gândit ea, *apoi durerea paralizantă din braţe şi coapse. Apoi frigul. Trebuie să-mi ridic temperatura corpului…*

Treptat-treptat, şi-a amintit gesturile şi farmecele. Pe unele le-a efectuat şi le-a rostit prea grăbit – dintr-odată au cuprins-o crampele şi convulsiile, un spasm ascuţit şi o ameţeală i-au tăiat genunchii. S-a aşezat pe o lespede de bazalt, şi-a liniştit mâinile tremurânde, şi-a stăpânit respiraţia aritmică, inima care-i bătea cu sălbăticie.

A repetat formulele, impunându-şi calmul şi precizia, concentrarea şi controlul deplin al voinţei. Şi de data aceasta efectul a fost imediat. Şi-a condus pe coapse şi pe gât căldura învăluitoare. S-a ridicat în picioare, simţind cum îi dispare oboseala şi cum i se destind muşchii dureroşi.

— Sunt magiciană! a strigat triumfător, ridicând mâna. Hai, lumină

nemuritoare! Te chem! *Aen’drean va, eveigh Aine!*

Un bulgăraş cald de lumină i-a zburat din mână ca un fluture, aruncând pe pietre mozaicuri pline de umbre în mişcare. Cu un gest simplu, a stabilizat bulgăraşul astfel încât să rămână suspendat în faţa ei.

Nu a fost cea mai fericită idee – lumina o orbea. A încercat să-l mute în spatele ei, dar şi aşa producea un efect dezastruos – i se proiecta umbra pe drum, împiedicându-i vizibilitatea. Ciri a împins uşor bulgăraşul luminos în lateral, atârnându-l uşor deasupra umărului drept. Chiar dacă

bulgăraşul nu se ridica la nivelul adevăratei magii a lui Aine, fata era nespus de mândră de realizarea ei.

— Ha! a spus ea cu fală. Ce păcat că nu-l vede Yennefer!

Şi-a reluat drumul energic şi încrezător cu paşi hotărâţi şi siguri, ghidându-se cu ajutorul pâlpâirii şovăielnice şi intermitente a bulgăraşului. Mergând, încerca să-şi amintească şi alte vrăji, dar niciuna nu i se părea potrivită şi utilă în această situaţie, pe deasupra unele erau obositoare, se temea puţin de ele, nu voia să le folosească decât dacă ar fi fost absolut necesar. Din nefericire, ea nu ştia niciuna care ar fi putut să creeze apă sau mâncare. Ştia de existenţa lor, dar nu le putea aplica.

În lumina bulgăraşului magic, deşertul care părea mort până atunci căpătase viaţă. De sub picioarele lui Ciri fugeau tot soiul de scarabei lucioşi şi păianjeni păroşi. Un mic scorpion roşu-gălbui, răsucindu-şi coada segmentată pe spate, şi-a parcurs rapid drumul şi s-a făcut nevăzut în crăpătura dintre pietre. O şopârlă verde cu coadă lungă a ţâşnit în întuneric, lăsând în urmă o dâră de nisip mişcător. Rozătoare

asemănătoare cu şobolanii, i-au sărit în faţă, dându-se de ceasul morţii şi ţopăind pe lăbuţele din spate. În mai multe rânduri a distins în beznă

strălucirea unor ochi şi dintr-odată a auzit dinspre un grohotiş un şuierat care i-a îngheţat sângele în vene. Dacă la început intenţionase să vâneze ceva potrivit pentru mâncare, după acel şuierat i-a pierit cheful să mai

răscolească pietrele. A început să se uite mai atent la picioare, iar prin faţa ochilor i se perindau gravurile extrase din cărţile pe care le văzuse la Kaer Morhen. Scorpionul gigant. Scarletia. Himera. Wichtul. Lamia.

Crabul-păianjen. Monştrii care populează deşertul. A continuat să

meargă, privind în jur, temătoare şi vigilentă, cu urechile-n patru, strângând cu mâna transpirată montura pumnalului.

După câteva ore, bulgăraşul luminos a început să se tulbure, cercul luminos proiectat de el s-a micşorat, s-a întunecat şi s-a înceţoşat. Ciri, concentrându-se cu greu, a rostit din nou o vrajă. Câteva secunde, bulgăraşul s-a făcut mai luminos, dar n-a durat mult, s-a înroşit şi s-a estompat din nou. Efortul a săgetat-o pe Ciri, care s-a clătinat, pete negre şi roşii îi dansau în faţa ochilor. S-a trântit cu toată greutatea, scrâşnind pietrişul şi nisipul.

Bulgăraşul s-a stins complet. Ciri n-a mai încercat nicio vrajă, epuizarea şi lipsa de energie pe care le resimţea îi spulberau din start succesul încercării.

În faţa ei, departe, la orizont, se înălţa o lumină ceţoasă. *M-am rătăcit, şi-a dat ea seama îngrozită. Am încurcat totul... Am pornit-o spre apus, iar acum soarele răsare direct în faţa mea şi asta înseamnă că...*

A simţit o oboseală şi o somnolenţă copleşitoare, pe care nu le putea alunga nici măcar răcoarea care o făcea să dârdâie. *N-o să adorm,* a decis ea. *N-am voie să dorm... Nu mi-e îngăduit...*

A trezit-o frigul pătrunzător şi lumina în creştere, şi-a recăpătat durerea abdominală care-i răsucea stomacul, uscăciunea usturătoare din gât. A încercat să se ridice. N-a

izbutit. Membrele dureroase şi amorţite refuzau să o asculte. Pipăind cu palmele în jurul ei, a simţit umezeală

sub degete.

— Apă… a strigat răguşit. Apă!

Tremurând din toate încheieturile, s-a ridicat în patru labe, şi-a lipit buzele de lespedea de bazalt, culegând frenetic cu limba picăturile de pe suprafaţa netedă, sugând umiditatea din crăpăturile şi adânciturile suprafeţei neuniforme a rocii. Într-una dintre ele era aproape jumătate

de centimetru de rouă – a înghiţit-o cu nisip şi cu pietricele cu tot, nu se îndura să scuipe. S-a uitat în jur.

Cu grijă, hotărâtă să nu irosească nicio picătură, a adunat cu limba boabele strălucitoare, agăţate pe spinii unui rug pitic care în mod misterios reuşise să crească printre roci. Pumnalul îi zăcea pe pământ.

Nu-şi amintea să-l fi scos din teacă. Lama era noroioasă de la rouă. A lins metalul rece meticulos, cu grijă.

Învingându-şi durerea şi amorţeala trupului, a avansat târâş, în patru labe, urmărind umiditatea de pe celelalte lespezi. Dar scutul de aur al soarelui se ivea de-acum dincolo de orizontul pietruit, inunda deşertul cu strălucirea sa galbenă şi zvânta rapid pietrele. Ciri a primit bucuroasă

căldura crescândă, cu toate că era conştientă de faptul că, în curând, va fi arsă fără milă, îi va fi dor de răcoarea nopţii.

S-a întors cu spatele la sfera strălucitoare. Acolo unde strălucea era răsăritul. Iar ea trebuia să meargă spre apus. Trebuia.

Căldura se înteţea, creştea iute, în curând devenind insuportabilă. La miezul zilei o chinuia, n-a mai rezistat şi a fost nevoită să schimbe direcţia de mers ca să caute umbră. În cele din urmă a găsit un adăpost: o stâncă mare, care semăna cu o ciupercă. S-a târât sub ea.

Apoi a văzut un obiect printre pietre. Era o casetă cu alifii, de jad, a lins-o de n-a mai rămas nimic.

N-a găsit suficientă putere să plângă.

Foamea şi setea erau întrecute de epuizare şi resemnare. Poticnindu-se, a pornit iar la drum. Soarele ardea.

Departe, la orizont, prin cortina unduitoare de căldură, vedea ceva ce nu putea fi decât un lanţ montan. Un lanţ montan foarte îndepărtat.

Când s-a lăsat noaptea, a invocat Forţa cu mare efort, dar n-a reuşit să

cheme bulgăraşul magic decât după mai multe încercări eşuate şi, epuizată, n-a mai putut merge mai departe. Îşi pierduse toată energia, în pofida mai multor tentative de magie, n-a reuşit să se încălzească şi să se relaxeze.

Lumina magică o încuraja şi îi înălţa spiritul, dar frigul o devasta.

Frigul pătrunzător şi şfichiuitor a scuturat-o până în zori. Tremura, aşteptând cu nerăbdare răsăritul soarelui. Şi-a scos pumnalul din teacă şi l-a aşezat cu grijă pe piatră, astfel încât metalul să fie acoperit cu rouă.

Era extenuată, dar foamea şi setea n-o lăsau să adoarmă. A rezistat până

în zori. Era încă întuneric când a început să lingă lacom roua de pe lamă. Când s-a luminat de ziuă, s-a aruncat imediat în patru labe pentru a căuta umezeală în crăpături şi adâncituri.

A auzit un şuierat.

O şopârlă mare, colorată, aşezată pe o stâncă din apropiere, şi-a căscat fălcile colţuroase în faţa ei, şi-a desfăcut creasta impresionantă, s-a umflat, şi-a izbit coada de stâncă. În faţa şopârlei era o fisură mică, plină

de apă.

Iniţial, Ciri s-a întors de frică, dar imediat a fost învinsă de disperare şi de o furie sălbatică. Agitându-şi în jur mâinile tremurânde, a apucat o rocă ascuţită.

— E apa mea! a urlat ea. A mea!

A aruncat cu piatra. A ratat. Şopârla a sărit pe labele cu gheare lungi, a fugit agil în labirintul de roci. Ciri s-a aruncat pe stâncă, a sorbit restul de apă din fisură. Apoi a văzut.

În spatele stâncii, într-un cuib rotund, se iţeau şapte ouă din nisipul roşcat. Fata n-a stat nicio clipă pe gânduri. S-a apropiat în genunchi de cuib, a apucat un ou, şi-a înfipt dinţii în el. Crusta subţire s-a crăpat şi i-a rămas în palmă, iar lichidul vâscos i s-a scurs în mânecă. Ciri a aspirat oul, şi-a lins mâna. A înghiţit cu dificultate fără să acorde atenţie gustului.

A supt toate ouăle şi a rămas în patru labe, cu mâinile şi faţa cleioase, murdare, acoperite de nisip, cu albuşul atârnat din gură, răscolind frenetic în nisip şi scoţând sunete şi gemete inumane. A leşinat.

(Stai dreaptă, prinţesă! Nu-ţi rezema coatele pe masă. Fii atentă când îţi pui în strachină, îţi murdăreşti dantela de la mânecă! Şterge-te la gură

cu şerveţelul şi nu vorbi cu gura plină! Pe toţi zeii, oare nimeni n-a învăţat-o pe copilă cum să se comporte la masă? Cirilla!) Ciri s-a pus pe plâns, sprijinindu-şi capul pe genunchi.

A mers întruna până la prânz, apoi zăpuşeala a obligat-o să se odihnească. A dormit mult, ascunsă la umbra unei stânci. Umbra nu răcorea, dar era mai bine decât sub soarele arzător. Setea şi foamea i-au speriat somnul.

I se părea că lanţul montan din depărtare ardea şi strălucea în razele soarelui. *Pe vârfurile acelor munţi,* s-a gândit ea, *s-ar putea să fie zăpadă, s-ar putea să existe gheaţă, ar putea fi pâraie. Trebuie să ajung acolo, trebuie*

să ajung degrabă acolo.

A mers aproape toată noaptea. S-a decis să se ghideze după stele.

Cerul era plin de stele. Ciri regreta că nu fusese atentă la lecţii şi că nu dorise să studieze atlasurile cerului care erau în biblioteca templului.

Cunoştea, desigur, cele mai importante constelaţii: Cele Şapte Căprioare, Ulciorul, Secera, Balaurul şi Crăiasa Iernii, dar acestea erau sus pe cer şi era greu să o ghideze în mers. În cele din urmă, a reuşit să aleagă dintr-un roi pâlpâitor o stea destul de strălucitoare, indicând, în opinia ei, direcţia cea bună. Nu ştia ce stea era, aşa că i-a dat ea un nume. A botezat-o Ochiul.

Mergea. Lanţul montan spre care se îndrepta nu se apropia deloc – era la fel de departe ca în ziua precedentă. Dar îi arăta calea.

Mergând, se uita cu mare atenţie în stânga şi-n dreapta. A găsit un alt cuib de şopârlă, în care erau patru ouă. A văzut o plantă verde, nu mai mare decât degetul mic, care reuşise să crească în mod miraculos printre pietre. A urmărit un gândac maro mare. Şi un păianjen cu picioare subţiri.

Le-a mâncat pe toate.

La amiază a vomat tot ce mâncase, apoi a leşinat. Când şi-a revenit, a căutat o umbră, s-a culcat, chircită, apăsându-şi cu mâinile stomacul care o durea.

La apus a luat-o iar din loc. Ţeapănă, ca un automat. A căzut de mai multe ori, s-a ridicat, a mers mai departe.

Mergea. Trebuia să meargă.

Seara. Popasul. Noaptea. Ochiul arată calea. Mersul până la epuizarea totală, care a început să se simtă cu mult înainte de răsăritul soarelui.

Popasul. Somnul sărit. Foamea. Frigul. Lipsa energiei magice, eşecul în obţinerea luminii şi a căldurii. Setea, potolită numai cu roua linsă de pe lama pumnalului şi de pe suprafaţa lespezilor dimineaţa.

Când răsărea soarele, dormea în canicula crescândă. A trezit-o dogoarea. S-a ridicat să meargă mai departe.

A leşinat după mai puţin de o oră de mers. Când şi-a revenit, soarele era la zenit, o frigea. Nu mai avea putere să caute umbra. Nu mai avea putere să se ridice. Dar s-a ridicat.

A mers. N-a renunţat. Aproape toată ziua următoare. Şi o parte din

noapte.

A dormit din nou când era cel mai mare zăduf, ghemuită ca o minge sub o stâncă înclinată în nisip. Un somn iepuresc şi agitat – a visat apă, apă care se putea bea. O cascadă mare, lăptoasă, înconjurată de pâclă şi de un curcubeu. Un pârâu susurător. Un izvoraş în pădure, umbrit de ferigi scufundate în apă. Fântâna de marmură a unui palat, care miroase a umezeală. Puţuri acoperite cu muşchi şi jgheaburi de lemn pline cu apă… Picături care se scurg din sloiuri de gheaţă topite… Apă. Apă rece, răcoritoare, care provoacă o durere ascuţită în dinţi, dar cu un gust atât de minunat şi unic…

S-a trezit, a sărit în picioare şi a început să meargă în direcţia din care a venit. Se întorcea, poticnindu-se şi căzând. Trebuia să se întoarcă!

Mergând, trecuse peste apă! Trecuse, fără să se oprească, peste un şuvoi care susura printre pietre! Cum a putut să facă aşa ceva!

Şi-a venit în fire.

Căldura se diminua, seara se apropia. Soarele se îndrepta spre apus.

Munţii. Soarele nu putea, nu avea niciun drept să fie în spatele lor. Ciri şi-a îndepărtat vedeniile, şi-a stăpânit plânsul. S-a întors şi a luat-o din nou la pas.

A mers toată noaptea, dar foarte lent. Nu a ajuns prea departe. A moţăit în mers, visând la apă. Soarele din zori a găsit-o pe o stâncă, cu privirea aţintită pe lama pumnalului şi pe antebraţul dezgolit.

Sângele este fluid. Se poate bea.

A dat la o parte vedeniile şi coşmarurile. Şi-a lins lama acoperită de rouă a pumnalului şi a pornit-o la drum.

A leşinat. Şi-a revenit, arsă de soare şi de pietrele încinse.

În faţa ei, în spatele perdelei unduitoare de la zăpuşeală, putea vedea lanţul zimţat al munţilor.

Mai aproape. Mult mai aproape.

Dar nu mai avea putere. S-a aşezat.

Pumnalul din mână reflecta soarele, frigea. Era ascuţit. Ştia bine.

De ce te osteneşti, a întrebat-o pumnalul cu vocea serioasă şi calmă a unei magiciene pedante, numite Tissaia de Vries. *De ce te condamni la suferinţă? Termin-o o dată pentru totdeauna!*

Nu. N-o să renunţ.

N-o să rezişti. Ştii cum e să mori de sete? Poţi să o iei razna în orice clipă, iar după aceea, o să fie prea târziu. Atunci n-o să mai poţi termina.

Nu. N-o să renunţ. Nu mă las.

Şi-a pus pumnalul în teacă. S-a ridicat, s-a împiedicat, a căzut. S-a ridicat, s-a împiedicat, a luat-o la picior.

Deasupra ei, la mare înălţime pe cerul galben, a văzut un vultur.

Când şi-a venit în fire din nou, nu şi-a amintit momentul în care căzuse. Nu şi-a adus aminte cât timp a stat culcată. S-a

uitat în sus. Încă

doi vulturi i s-au alăturat celui care îi dădea târcoale. Nu avea suficientă

putere ca să se ridice.

Şi-a dat seama că e sfârşitul. L-a acceptat calm. Chiar cu uşurare.

Dar a atins-o ceva.

Ceva i-a atins umărul, delicat, precaut. După o lungă perioadă de singurătate, în care fusese înconjurată doar de pietre neînsufleţite şi inerte, la această atingere, în ciuda extenuării, a sărit rapid sau cel puţin a încercat să sară. Ceea ce o atinsese se scutura şi sărea, ţipând tare.

Ciri s-a aşezat cu dificultate, frecându-se cu degetele în colţurile ochilor încă lipiţi de somn.

Am luat-o razna, şi-a spus.

La câţiva paşi în faţa ei stătea un cal. A clipit. Nu era o iluzie. Era într-adevăr un cal. Un căluţ. Un căluţ, aproape mânz.

Şi-a venit în fire. Şi-a lins buzele crăpate şi a tuşit fără să-şi dea seama. Calul a sărit şi a fugit, bocănind cu copitele pe pietriş. Se mişca într-un mod straniu, iar marcajul robei era neobişnuit: nici murg, nici sur. Dar poate că părea aşa din cauza luminii orbitoare a soarelui din spatele său.

Căluţul a fornăit şi a făcut câţiva paşi. Acum îl vedea mai bine. Destul ca să remarce imediat în plus faţă de roba neobişnuită, anomaliile bizare ale constituţiei sale: un cap mic, un gât extrem de zvelt, chişiţe fine, coadă lungă,

stufoasă. Căluţul s-a oprit şi s-a uitat la ea, întorcând capul din profil. Ciri a rămas fără glas.

Din fruntea arcuită a calului ieşea un corn lung de cel puţin două

şchioape.

De necrezut, s-a gândit Ciri, dezmeticindu-se, adunându-se. *La urma*

urmei inorogii nu mai trăiesc, au dispărut. Nici în cartea despre vrăjitorie din Kaer Morhen nu se pomenea despre inorogi! Am citit despre ei doar în Cartea miturilor, *din templu... Ah, şi în* Physiologus, *pe care l-am răsfoit la banca conului Giancardi, era o ilustraţie reprezentând un inorog... dar inorogul ăla semăna mai mult cu o capră decât cu un cal, avea chişiţele stufoase, avea barbă şi barbişon, iar cornul lui era mai lung, să fi fost de vreo doi coţi...*

Era uimită că îşi amintea atât de bine, evenimente care avuseseră loc acum sute de ani. Dintr-odată au început să i se învârtească toate în cap, viscerele i se răsuceau de durere. A gemut şi s-a chircit ca un ghem.

Inorogul a fornăit şi a făcut un pas către ea, s-a oprit, şi-a ridicat mult capul. Ciri şi-a aminti brusc ce spuneau cărţile despre inorogi.

— Poţi să te mai apropii, fără teamă... a spus răguşit, încercând să se aşeze. Poţi, pentru că eu sunt...

Inorogul a şovăit, a sărit în spate şi a galopat, agitându-şi coada întruna. Dar apoi s-a oprit, a clătinat din cap, şi-a înălţat capul în toate direcţiile, a tropăit.

— Nu-i adevăraţi a strigat ea disperată. Jarre m-a sărutat doar o dată

şi asta nu contează! Întoarce-te!

De la atât efort a văzut negru în faţa ochilor şi a căzut inertă pe pietre. Când a reuşit să se ridice, inorogul era din nou aproape. Privea spre ea, îşi înclina capul şi pufnea încet.

— Nu te teme de mine… i-a şoptit ea. Nu trebuie, pentru că… Pentru că eu mor…

Inorogul a nechezat, a scuturat din cap. Ciri a leşinat.

Când s-a trezit, era singură. Avea dureri, era amorţită, însetată, flămândă şi singură. Inorogul fusese un miraj, o iluzie, un vis. Şi dispăruse aşa cum dispar toate visele. A înţeles, a acceptat, dar a simţit tristeţe şi disperare, ca şi cum fiinţa ar fi existat, ar fi fost cu ea şi ar fi abandonat-o. Ca toţi ceilalţi care o abandonaseră.

Voia să se ridice, dar nu putea. Şi-a aplecat faţa pe pietre. Încet, şi-a dus mâna spre coaste, a simţit montura pumnalului.

Sângele este lichid. Trebuie să beau.

A auzit un ropot de copite, un nechezat.

— Te-ai întors… a şoptit ea, ridicându-şi capul. Te-ai întors?

Inorogul a fornăit zgomotos. I-a văzut copitele, aproape, aproape de ea. Copitele erau ude. Stropite cu apă.

Speranţa i-a dat putere, era euforică. Inorogul i-a arătat drumul, Ciri îl urmărea, încă nu era sigură dacă era aievea

sau visa. Când a răpus-o epuizarea, a început să meargă pe brânci. Apoi s-a târât.

Inorogul a condus-o printre stânci, până la un râuleţ, al cărui fund era acoperit cu nisip. Ciri s-a târât cu ultimele ei puteri. Dar s-a târât.

Deoarece nisipul era umed.

Inorogul s-a oprit în dreptul unei adâncituri în nisip, fornăind, răscolind nisipul cu copitele, o dată, de două ori, de trei ori. Ea a înţeles.

S-a târât mai aproape ca să-l ajute. S-a pus pe râcâit, rupându-şi unghiile, zdrelindu-şi mâinile, îndepărtând nisipul.

Poate că plângea, dar nu-şi dădea seama. Când a apărut un lichid noroios la baza cavităţii, imediat s-a dus cu gura, a sorbit avid apa tulbure cu tot cu nisip, astfel încât lichidul a dispărut. Ciri s-a abţinut cu un efort enorm, a adâncit fundul, ajutându-se de pumnal, apoi s-a aşezat şi a aşteptat. Nisipul îi scrâşnea în dinţi, ea tremura de nerăbdare, dar a aşteptat până când cavitatea s-a umplut din nou cu apă. Apoi a băut.

Mult. A treia oară a lăsat apa să se aşeze puţin, a băut patru căuşuri fără

nisip, doar cu noroi. Apoi şi-a amintit de inorog.

— Ţi-o fi şi ţie sete, Căluţule, i-a spus ea. Dar n-o să bei noroi. Niciun cal nu bea noroi.

Inorogul a fornăit. Ciri a adâncit groapa, întărindu-i marginile cu pietre.

— Stai, Căluţule! Aşteaptă să se aşeze un pic…

Căluţul a scos aburi pe nări, a tropăit, şi-a întors capul.

— Hai, nu te mai uita aşa de urât la mine! Bea!

Inorogul şi-a apropiat precaut botul de apă.

— Bea, Căluţule! Nu-i vis. E apă adevărată.

Iniţial, Ciri era reticentă, nu voia să părăsească izvorul. Inventase un nou mod de a bea, constând în stoarcerea în gură a unei batiste înmuiate pe fundul gropii, ceea ce-i permitea să strecoare în mare măsură apa de sedimente. Dar inorogul insista, fornăia, tropăia, fugea, se întorcea din nou. O îndemna să plece şi-i arăta calea. Ciri, după ce a reflectat mai mult, l-a ascultat – făptura avea dreptate, trebuia să meargă, să meargă

spre munte, să părăsească deşertul. A urmat inorogul, privind în jur şi reţinând repere pentru locul unde se afla izvorul. Nu voia să se

rătăcească dacă trebuia să se întoarcă aici.

Au mers împreună toată ziua. Inorogul, pe care-l botezase Căluţul, o călăuzea. Era un cal ciudat. Rodea şi rumega crenguţe pe care nu le-ar fi mâncat nu numai calul, dar nici măcar cea mai flămândă capră. Iar când a descoperit o coloană de furnici mari, rătăcind printre pietre, a început să le devoreze. La început, Ciri îl privea uluită, apoi s-a alăturat ospăţului. Era lihnită de foame.

Furnicile erau groaznic de acre, dar poate că datorită acestui lucru n-a mai simţit nevoia să vomite. În plus, erau furnici cu nemiluita şi îşi putea dezmorţi fălcile înţepenite. Inorogul mânca insectele cu totul, în timp ce ea îşi menaja pântecul, scuipând fragmentele dure de carapace chitinoasă.

Au mers mai departe. Inorogul a văzut câţiva ciorchini de cătină

îngălbenită şi i-a mâncat cu poftă. De data aceasta, Ciri nu i s-a mai alăturat. Dar când Căluţul a dat peste câteva ouă de şopârlă în nisip, ea le-a mâncat, iar el a stat şi s-a uitat. Au mers mai departe. Ciri a observat un tufiş de cătină şi i l-a arătat Căluţului. După ceva timp, Căluţul i-a atras atenţia asupra unui scorpion negru, uriaş, cu o coadă lungă, poate de o jumătate de cot. Ciri, cu o mină îngreţoşată, l-a zdrobit cu piciorul.

Văzând că nu era dornică să mănânce scorpionul, l-a devorat inorogul şi, imediat după aceea, i-a arătat alt cuib de şopârlă.

Era, din câte se pare, o cooperare destul de fructuoasă.

Au mers mai departe.

Lanţul montan era din ce în ce mai aproape.

Când s-a lăsat întunericul nopţii, inorogul s-a oprit. Dormea în picioare. Ciri, familiarizată cu caii, a încercat iniţial să-l facă să se culce

– ar fi putut să doarmă lângă el şi să profite de căldura lui. Dar n-a scos-o la capăt cu el. Calul se încrunta şi se depărta, păstrând distanţa. Nu voia să se comporte în modul clasic, descris în cărţile de ştiinţă – se pare că nu avea nici cea mai mică intenţie de a-şi pune capul în poala ei. Ciri era plină de îndoieli. Nu era exclus ca în cărţi să se facă referire la relaţia inorogilor cu fecioarele, dar exista şi altă posibilitate. Inorogul era, evident, un mânz de inorog, deoarece numai un animal tânăr nu se pricepea la fecioare. Ciri a respins din start ideea că inorogul putea să

simtă şi să ia în serios acele vise ciudate pe care le avusese odată. Cine ar putea lua în serios visele?

O dezamăgise un pic. Au rătăcit două zile şi două nopţi şi nu a găsit apă, deşi a căutat. S-a oprit de mai multe ori, a scuturat din cap, şi-a fluturat cornul, apoi a tropăit, s-a strecurat printre stânci, a scormonit în nisip cu copitele. A găsit furnici, ouă şi larve de insecte. A găsit un cuib de şopârlă. A găsit un şarpe viu colorat, pe care l-a călcat abil. Dar nu a găsit apă.

Ciri a observat că inorogul făcea rotocoale, nu ţinea drumul drept.

Bănuia, pe bună dreptate, că făptura nu mai trăise deloc în deşert. Că

pur şi simplu se rătăcise. La fel ca ea.

Furnicile, care de-acum se găseau din belşug, conţineau o umezeală

acidă, dar Ciri se gândea din ce în ce mai mult să se întoarcă la izvor.

Dacă s-ar fi dus şi mai departe şi nu ar fi găsit apă, riscau să nu mai aibă

suficientă putere ca să se întoarcă. Zăpuşeala era încă infernală, mersul îi istovise.

Era pe punctul de a-l lămuri pe Căluţ, când, dintr-odată, el a nechezat ascuţit, şi-a fluturat coadă lungă şi a alergat în galop printre stâncile colţuroase. Ciri îl urma de zor, mâncând furnici din mers.

O întindere largă de nisip, înconjurată de stânci, avea în mijloc o adâncitură

— Ha! Ciri era încântată. Eşti un cal tare înţelept, Căluţule. Ai dat de alt izvor. Trebuie să fie apă la fund!

Inorogul a adulmecat îndelung în jurul adânciturii, cu un uşor trot.

Ciri s-a apropiat. Cavitatea era mare, cu diametrul de cel puţin douăzeci de picioare. Era un cerc regulat şi uniform, ca o pâlnie, ca şi cum cineva ar fi lăsat un ou gigantic în nisip. Ciri şi-a dat seama pe loc că o formă

perfectă nu se poate ivi spontan. Dar era prea târziu.

În partea inferioară a pâlniei se mişca ceva şi o grindină violentă de nisip şi pietriş a izbit-o pe Ciri în faţă. A făcut un salt în spate, a căzut şi a simţit că se duce în jos. Furtuna de pietriş a lovit-o nu numai pe ea, ci şi marginile pâlniei, iar aceasta s-a umplut de valuri care o târau spre fund. Ea a ţipat ca un înotător care-şi flutură mâinile, încercând fără

succes să găsească sprijin pentru picioare. Imediat şi-a dat seama că

mişcările violente îi agravează situaţia, sporind împrăştierea nisipului. S-a îndoit spre spate, şi-a fixat călcâiele, şi-a desfăcut larg braţele. Nisipul de pe fundul gropii se mişca şi se unduia, scoţând la iveală cleşti de culoarea bronzului terminaţi cu cârlige, lungi de o jumătate de braţ. Ea a

ţipat din nou, mult mai tare de data asta.

Brusc grindina de pietriş n-a mai căzut pe ea, bătând în marginea opusă a pâlniei. Inorogul a cabrat, nechezând întruna ca un demon, marginea de sub el s-a surpat. Încerca

să se desprindă din nisipul cleios, dar în zadar – se împotmolea şi se afunda din ce în ce mai adânc şi mai vertiginos spre fund. Cleştii înfiorători trosneau fulgerător. Inorogul necheza disperat, se zbătea, lovind neputincios cu copitele anterioare nisipul care se surpa. Labele posterioare erau complet încleştate. Când a căzut pe fundul pâlniei, a fost prins în ghearele teribile ale creaturii ascunse în nisip.

Auzind mugetul sălbatic de durere, Ciri a ţipat furioasă şi s-a aruncat în jos, scoţându-şi pumnalul din teacă. De îndată ce s-a aflat în partea de jos, şi-a dat seama că a făcut o greşeală. Monstrul era ascuns adânc, loviturile de pumnal nu-l atingeau prin nisip. De parcă n-ar fi fost de ajuns, inorogul ţinut între cleştii monstrului şi tras în capcana de nisip zbiera înnebunit de durere, lovea orbeşte cu copitele din faţă, ameninţând să-i zdrobească oasele lui Ciri.

Piruetele şi trucurile vrăjitoreşti nu i-au fost de folos. Dar ştia o formulă magică destul de simplă care ar fi putut funcţiona în astfel de situaţii. Ciri a convocat Forţa şi a folosit telechinezia.

Ca din senin, un nor de nisip a ţâşnit în sus, dezvăluind monstrul ascuns care îl agăţase pe inorog de coapse. Ciri a ţipat îngrozită. Nu mai văzuse nicicând ceva atât de respingător în viaţa ei, în nicio ilustraţie, în niciuna dintre cărţile vrăjitoreşti. Nici măcar nu putea să-şi imagineze ceva atât de hidos.

Monstrul era un gri murdar, alungit şi umflat ca o ploşniţă plină de sânge; corpul său ca un butoi imens era acoperit ici-colo cu benzi înguste de păr de porc. Părea că nu avea picioare deloc, dar cleştii îi erau aproape la fel de lungi cât trupul.

Lipsită de pătura de nisip, creatura a lăsat imediat inorogul şi a început să se îngroape, cu mişcări iuţi şi smucite ale trupului pântecos. A făcut-o foarte bine şi repede, ajutat şi de inorog, care, în încercarea de a scăpa din pâlnie, împingea în jos grămezi de nisip. Ciri a fost cuprinsă de nebunie şi de o poftă de răzbunare. S-a năpustit asupra creaturii abia vizibile de sub nisipul cărămiziu şi i-a implântat pumnalul în spinarea vărgată. L-a atacat din spate, ferindu-se cu prudenţă de cleştii monstrului care, din câte văzuse, puteau să ajungă destul de departe. L-a înjunghiat

din nou, iar monstrul s-a îngropat într-un ritm frenetic. Dar nu s-a îngropat în nisip ca să scape. A făcut-o ca să atace. Ca să se ascundă

complet, mai avea nevoie de încă două zvârcoliri. Odată ascuns, a lansat brusc un val de pietriş, îngropând-o pe Ciri până la jumătatea coapsei. S-a smucit ea şi s-a aruncat înapoi, dar nu era nicio cale de ieşire – era încă în pâlnia plină cu nisip, cu fiecare mişcare era trasă şi mai mult în jos. Nisipul de pe fund s-a bombat într-un val puternic care se îndrepta spre ea, scoţând la iveală cleşti terminaţi cu cârlige ascuţite.

Căluţul a salvat-o. Plonjând în partea de jos a pâlniei, lovea puternic cu copitele în nisip, acolo unde bombarea trăda ascunzişul monstrului.

Sub loviturile sălbatice se dezvăluia spinarea cenuşie. Inorogul şi-a lăsat capul în jos, şi-a înfipt cornul în dihania dezlănţuită, cu precizie, în zona în care căpăţâna înarmată cu cleşti se îmbina cu trunchiul pântecos.

Văzând cum cleştii monstrului naufragiat arau nisipul neputincioşi, Ciri a sărit cu elan, şi-a implântat pumnalul în

namila zbuciumată. Şi-a extras lama, a lovit din nou. Şi încă o dată. Inorogul şi-a retras cornul, s-a aruncat cu vigoare cu copitele din faţă pe trupul burduhos.

Monstrul călcat nu mai încerca să se îngroape. Nici nu se mai mişca.

Nisipul din jurul lui era umezit de un lichid verzui.

Cu multă osteneală, au ieşit din pâlnie. După câţiva paşi, Ciri s-a prăbuşit fără vlagă pe nisip, gâfâind şi tremurând sub impulsul valurilor de adrenalină care îi asaltau gâtul şi tâmplele. Inorogul se învârtea în jurul ei. Călca stângaci, din rana de pe coapsă sângele i se prelingea pe picior, lăsând câte o urmă roşie la fiecare pas. Ciri s-a târât pe brânci şi, pe neaşteptate, a început să vomite. După un răstimp s-a ridicat, s-a poticnit, s-a dus la inorog, dar Căluţul nu a lăsat-o să-l atingă. A fugit, apoi s-a rostogolit pe nisip şi s-a ridicat. Şi-a curăţat cornul, înfigându-l de mai multe ori în nisip.

Şi Ciri şi-a curăţat şi şters lama pumnalului, cu ochii îngrijoraţi la pâlnia din apropiere. Inorogul s-a ridicat în picioare, a nechezat, s-a apropiat de ea.

— Aş vrea să-ţi văd rana, Căluţule.

Inorogul a nechezat şi a clătinat din cap.

— Dacă nu vrei, nu vrei. Dacă poţi merge, să mergem. Ar fi bine să nu mai stăm pe-aici.

La scurt timp după aceea le-a apărut în cale altă dună mare de nisip, a

cărei suprafaţă era străpunsă de pâlnii ce se întindeau până la marginile străjuite de stânci. Ciri privea cu groază: unele

pâlnii erau de cel puţin două ori mai mari decât cea în care se luptaseră de curând pe viaţă şi pe moarte.

Nu îndrăzneau să treacă peste dune, făcând slalom printre pâlnii. Ciri era convinsă că ele sunt capcane doar pentru cei nesăbuiţi şi că monştrii cu cleşti lungi erau primejdioşi doar pentru victimele căzute în pâlnii. Cu prudenţă şi ţinându-se departe de gropi, ar fi fost posibil, negreşit, să

traverseze terenul nisipos, fără teama că vreun monstru ar ieşi din pâlnie în căutarea prăzii. Era sigură că nu exista niciun risc, dar prefera să nu verifice. Inorogul era, aparent, de aceeaşi părere, fornăia, necheza şi se îndepărta, deturnând-o pe Ciri de la dune. Şi-au prelungit drumul, făcând un ocol mare pe lângă teritoriul periculos, luând-o pe o porţiune stâncoasă, dură, prin care nu se aventura nicio fiară.

Mergând, Ciri nu slăbea din ochi pâlniile. În mai multe rânduri a observat cum ţâşneau fântâni arteziene de nisip din capcanele letale –

monştrii îşi adânceau şi reînnoiau culcuşul. Unele pâlnii erau atât de aproape una de alta încât pietrişul aruncat de un monstru cădea în alte pâlnii, alertând creaturile ascunse în fundul lor, apoi pornea o canonadă

huruitoare, pentru câteva momente nisipul şuiera şi ploua în jurul pâlniilor.

Ciri se întreba de ce monştrii de nisip vânează într-un loc pustiu, fără

apă şi fără viaţă. Răspunsul a venit de la sine – dintr-o pâlnie din apropiere un obiect întunecat a străbătut aerul într-un arc larg şi s-a prăbuşit cu un bubuit lângă ea. După o clipă de ezitare, a fugit dintre stânci până la întinderea de nisip.

Ceea ce zburase din pâlnie era cadavrul unui rozător care aducea a iepure. Cel puţin după blană. Căci cadavrul era strâns, tare şi uscat ca o aşchie, uşor şi gol ca o vezică. N-avea picătură de sânge în el. Ciri s-a cutremurat – de-acum ştia ce vânează dihăniile şi cu ce se hrăneau.

Inorogul a avertizat-o printr-un nechezat. Ciri şi-a ridicat capul. Nu era nicio pâlnie în imediata apropiere, nisipul era uniform şi neted. Însă, în faţa ochilor ei, nisipul acela uniform şi neted s-a umflat brusc şi umflătura a început să se mişte rapid spre ea. A aruncat cadavrul uscat şi a fugit pe pietre.

Decizia de a ocoli duna de nisip s-a dovedit a fi foarte înţeleaptă.

Au mers mai departe, evitând chiar şi cea mai mică dună de nisip,

călcând doar pe teren solid.

Inorogul mergea încet, poticnindu-se. Din coapsa rănită încă i se mai prelingea sângele. Dar nu voia s-o lase să se apropie ca să-i vadă rana.

Duna de nisip se îngusta şi începea să şerpuiască. Nisipul fin ca o pudră le făcea loc pietrişului grosier, apoi pietricelelor. Nemaiîntâlnind de mult timp pâlnii, au decis să meargă de-a lungul traseului marcat de dună. Ciri, deşi n-o slăbeau nici foamea, nici setea, se mişca mai repede.

Mai era o speranţă. Piscul stâncos nu era la mare altitudine. Se afla în lunca unui râu ce curgea de pe un versant al munţilor. Nu exista apă în râu, dar râul ducea spre izvoare, prea secătuite şi prea firave ca să umple albia cu apă, dar probabil suficiente pentru a bea.

Mergea repede, dar a trebuit să încetinească. Pentru că inorogul încetinise. De-abia mergea, i se împleticeau picioarele, se bălăngănea, se târa, şchiopăta. Când a venit seara, s-a lungit pe jos. Nu s-a ridicat când s-a apropiat de el. A lăsat-o să se uite la rană.

Erau două răni, pe ambele părţi ale coapsei înfierbântate şi umflate.

Ambele răni erau inflamate, ambele încă sângerânde, iar odată cu sângele curgea un puroi lipicios şi urât mirositor.

Monstrul era veninos.

A doua zi era şi mai rău. Inorogul de-abia se mai târa. Seara s-a tolănit pe pietre şi n-a vrut să se mai ridice. Când Ciri a îngenuncheat lângă el, i-a arătat coapsa rănită cu cornul, nechezând. Era multă

suferinţă în nechezatul acela.

Puroiul curgea tot mai aprig, iar mirosul era scârbos. Ciri şi-a scos pumnalul. Inorogul a gemut încet, a încercat să se ridice, a căzut pe pietre.

— Nu ştiu ce să fac… a suspinat Ciri, uitându-se la lamă. Chiar nu ştiu… Trebuie să tai rana, să scot puroiul şi veninul… Dar nu pot! Mi-e să nu-ţi fac şi mai mult rău!

Inorogul a încercat să-şi ridice capul, a scâncit. Ciri s-a aşezat pe pietre, acoperindu-şi capul cu mâinile.

— Nu m-au învăţat să vindec, a spus ea cu amărăciune. M-au învăţat să ucid, explicând că astfel aş fi în stare să salvez vieţi. Mare minciună, Căluţule! M-au minţit.

S-a lăsat noaptea, s-a întunecat pe neobservate. Inorogul s-a culcat, Ciri se gândea, încordată. Adunase mărăcini şi vrejuri ce creşteau din

abundenţă pe malurile râului secat, dar Căluţul nu voia să le mănânce.

Îşi pusese capul pe pietre şi nici măcar nu mai încerca să şi-l ridice. Doar clipea. În gură i-a apărut o spumă.

— Nu te pot ajuta, Căluţule, i-a zis cu vocea strangulată. N-am nimic… În afară de magie.

Sunt magiciană.

S-a ridicat, şi-a întins mâinile. Şi nimic. Avea nevoie de o sursă

puternică de energie magică, dar nu era nici urmă. Nu se aştepta, era surprinsă. La urma urmei, venele de apă sunt peste tot! A făcut câţiva paşi într-un sens, apoi în sens opus. A început să meargă în cerc. S-a îndepărtat.

Nimic.

— Deşertule blestemat! a strigat ea, strângând din pumni. N-ai nimic în tine! Nici apă, nici magie! Cică magia e peste tot! Altă minciună

sfruntată! Toată lumea m-a minţit, toată lumea!

Inorogul a nechezat.

Magia este peste tot. Este în apă, în pământ, în aer…

Şi în foc.

Ciri şi-a tras un pumn în frunte cu furie. Nu-i trecuse prin cap până

atunci, poate pentru că acolo, printre pietrele golaşe, nici măcar nu era nimic de ars. Iar atunci avea mărăcini şi vrejuri uscate, iar pentru a produce o scânteie mică i-ar fi fost de-ajuns acea mică energie pe care o simţea încă înăuntrul său…

A strâns mai multe beţe, le-a pus într-o grămadă, a pus deasupra mărăcini uscaţi. Şi-a întins mâna cu grijă.

— *Aenye!*

Mormanul s-a aprins, flăcările pâlpâiau, străluceau, agăţau frunzele, le devorau şi dispăreau. Ciri a adăugat vrejurile.

Iar acum ce să fac, s-a gândit ea, *privind flăcările care prindeau viaţă. Să*

extrag Forţa? Cum? Yennefer mi-a interzis să ating energia focului… Dar n-am de ales! Nici timp! Trebuie să acţionez! Beţele şi frunzele o să ardă

repede… Focul o să se stingă… Focul… Ce frumos e şi ce cald…

N-a ştiut când şi cum s-a întâmplat. S-a uitat la flăcări şi ca din senin a simţit cum îi zvâcnesc tâmplele. Şi-a dus mâinile la piept, simţind că îi explodează coastele. În pântec, în perineu şi în sâni durerea s-a înteţit într-atât încât imediat s-a transformat într-o plăcere terifiantă. S-a ridicat în picioare. Nu, nu s-a ridicat. A zburat.

Forţa a umplut-o ca plumbul topit. Stelele de pe cer dansau de parcă

s-ar fi reflectat pe suprafaţa unui iaz. Ochiul, strălucind spre apus, a explodat inundând cerul cu lumina sa. A luat acea lumină şi, odată cu ea, Forţa.

— *Hael, Aenye!*

Inorogul a nechezat sălbatic şi a încercat să se ridice, sprijinindu-se pe picioarele din faţă. Braţul lui Ciri s-a ridicat singur, mâna a făcut singură

un gest de magie, buzele au rostit singure o incantaţie. Din degete i-a ţâşnit o lumină orbitoare. Focul rânjea printre vâlvătăi.

Valurile de lumină care irupeau din mână au atins coapsa rănită a inorogului, s-au contopit, au dispărut.

— Vreau să se vindece! Vreau asta! *Vesshael, Aenye!*

Forţa a explodat în ea, a încărcat-o cu o euforie sălbatică. Focul a urcat, s-au aprins împrejurimile. Inorogul şi-a ridicat capul, a nechezat, apoi s-a ridicat brusc de la pământ şi a făcut câţiva paşi stângaci. Şi-a îndoit gâtul, şi-a atins coapsele cu botul, a clătinat din cap, a scos aburi pe nări – de parcă nu avea încredere. A nechezat lung şi pătrunzător, a lovit, şi-a fluturat coada şi s-a îndepărtat de foc.

— Te-am vindecat! a strigat Ciri cu mândrie. Te-am vindecat! Sunt magiciană! Am reuşit să-mi iau forţa din foc! Şi am această forţă! Pot face orice!

S-a întors. Focul ardea cu vâlvătăi, duduia şi scânteia.

— Nu mai trebuie să căutăm izvoare! Nu mai trebuie să bem noroi de prin gropi! Acum am forţă! Simt forţa care este în acest foc! O să aduc ploaia în acest pustiu blestemat! O să storc apă din pietre! O să crească

flori aici! Iarbă! Gulii! Pot să fac orice acum! Orice!

Şi-a ridicat brusc ambele braţe, strigând incantaţii şi ţipând invocaţii.

Nu le înţelegea, nu-şi amintea când le învăţase şi nici măcar dacă le-ar fi învăţat vreodată. Nu contează. Simţea forţa, simţea puterea, ardea cu foc. Era foc. Puterea care o pătrundea o făcea să tremure.

Cerul nopţii s-a vărgat ca din senin cu panglici de fulgere, printre roci şi mărăcini vâjâia vântul. Inorogul a nechezat strident şi a cabrat. Focul a erupt, a explodat. Beţele şi vrejurile adunate arseseră de mult, acum ardeau rocile. Dar Ciri nu i-a acordat atenţie. Ea simţea forţa. Nu vedea decât focul. Nu auzea decât focul.

Poţi face orice, îi şopteau flăcările, *ai puterea noastră, poţi face orice.*

Lumea este la picioarele tale. Eşti minunată. Eşti puternică.

Printre flăcări, o siluetă. O femeie înaltă, cu părul lung, drept şi negru ca pana corbului. Femeia a început să râdă sălbatic, cu cruzime, focul se înfuria în jurul ei.

Eşti puternică! Cei care ţi-au făcut rău n-au ştiut cu cine au de-a face!

Răzbună-te! Fă-i să plătească! Cu toţii să plătească! Să tremure de frică la picioarele tale, să le clănţăne dinţii, să nu îndrăznească să se uite în sus, la chipul tău! Să-ţi cerşească mila! Dar tu nu ştii ce-i mila! Fă-i să plătească!

Fă-i pe toţi să plătească pentru toate! Răzbunare!

În spatele brunetei erau văpăi şi fum, prin fum şiruri întregi de spânzurători, de stâlpi, de ţepe, de eşafoduri, munţi de cadavre. Acestea nu sunt altceva decât leşurile nilfgaardienilor, cei care au cucerit şi jefuit Cintra, care l-au ucis pe regele Eist şi pe bunica ei, Calanthe, cei care au făcut vărsare de sânge pe uliţele târgului. Într-o spânzurătoare se bălăngănea cavalerul în armură neagră, laţul scârţâia, ciorile îi dădeau târcoale încercând să-i ciugulească ochii prin viziera coifului înaripat. O

sumedenie de spânzurători se întindeau până la orizont, în ele atârnau Scoia’tael, cei care îl uciseseră pe Paulie Dahlberg în Kaedwen şi cei care o urmăriseră pe insula Thanedd. Pe un stâlp înalt se zbătea magicianul Vilgefortz, cu chipul său fermecător, cu masca înşelătoare a nobleţei, era acum livid, scofâlcit de la tortură, iar vârful ascuţit şi însângerat al ţepii îi ieşea din claviculă… Ceilalţi magicieni din Thanedd erau îngenuncheaţi pe pământ, cu mâinile legate la spate, lângă ţepele în aşteptare…

Stâlpii împodobiţi cu mănunchiuri de crengi de brad se întindeau până la orizontul aprins, brăzdat de dâre de fum. Pe stâlpul cel mai apropiat era legată cu lanţuri Triss Merigold… Următoarea, Margarita Laux-Antille… Maica Nenneke… Jarre… Fabio Sachs…

Nu. Nu. Nu.

Ba da, a strigat bruneta, *moarte tuturor, să plătească, dispreţuieşte-i pe toţi! Toţi te-au rănit sau au vrut să te rănească! Poate că într-o zi o să te rănească! Dispreţuieşte-i, pentru că în cele din urmă a venit vremea dispreţului! Dispreţ, răzbunare şi moarte! Moarte tuturor! Moarte, pârjol şi sânge!*

Ai sânge pe mâini, ai sânge pe rochie…

Te-au trădat! Te-au înşelat! Ţi-au făcut rău! Acum ai putere, răzbună-te!

Yennefer avea buzele crăpate şi zdrelite, sângele i se prelingea de pe ele, mâinile şi picioarele erau legate cu lanţuri, lanţuri grele prinse de

zidurile jilave şi soioase ale unei temniţe. Mulţimea adunată în jurul eşafodului urla, poetul Jaskier îşi punea capul pe butuc, deasupra lucea tăişul toporului. Adunate sub podeaua eşafodului, desfrânatele îşi întind batistele ca să-i adune sângele... Ţipetele mulţimii înăbuşă zgomotul loviturii seci, care face eşafodajul să se zguduie...

Te-au trădat! Te-au minţit şi te-au înşelat! Toţi! N-ai fost decât o păpuşă

pentru ei, o marionetă pe care au tras-o de sfori! Te-au folosit! Te-au condamnat la foamete, la soarele arzător, la sete, la mizerie, la singurătate!

A venit vremea dispreţului şi a răzbunării! Ai forţă! Eşti puternică! Să

tremure toată lumea în faţa ta! Să se dea de ceasul morţii în faţa Sângelui mai Vechi!

Vrăjitorii sunt duşi la eşafod: Vesemir, Eskel, Coën, Lambert. Şi Geralt...

Geralt abia stă în picioare, e plin de sânge...

— Nu!

În jurul ei, focul, dincolo de zid, vâlvătăi înfricoşătoare, un nechezat sălbatic, inorogii cabrează, îşi scutură capetele, dau din copite. Coamele lor sunt ca stindardele flendurite în

luptă, coarnele lor sunt lungi şi ascuţite ca spadele. Inorogii sunt mari, mari precum caii de cavalerie, mult mai mari decât Căluţul ei. De unde au venit? De unde au venit atâţia? Vâlvătăile se înălţau spre cer duduind. Bruneta îşi ridica mâinile, pe mâini era pătată de sânge. Văpăile îi fluturau pletele.

Arzi, arzi, Falka!

— Du-te! Pleacă de-aici! Nu te vreau! Nu vreau nicio putere de la tine!

Arzi, Falka!

— Nu vreau!

Ba da, vrei! Vrei! Dorinţa şi pofta ard în tine neostoit, ca o flacără, te înrobesc cu voluptate! Asta este puterea, este forţa, este energia! Este cea mai delicioasă dintre plăcerile lumeşti!

Fulger. Tunet. Vânt. Ropot de copite şi nechezat furios de inorog furios în jurul focului.

— Nu vreau această putere! N-o vreau! Renunţ la ea!

Nu-şi dădea seama dacă se stingea focul sau dacă i se întunecase vederea. A căzut, simţind pe faţă primele picături de ploaie.

Fiinţei îi trebuie luată existenţa. Nu i se poate permite ca să existe. Fiinţa este primejdioasă. Confirmare.

Negare. Fiinţa nu a chemat Forţa pentru ea însăşi. A făcut-o pentru a salva Ihuarraquax. Fiinţa este compasiune. Datorită Fiinţei, Ihuarraquax este din nou printre noi.

Dar Fiinţa are Forţă. Dacă o să vrea s-o folosească...

N-o să poată s-o folosească. Niciodată. A renunţat la ea. A renunţat la Forţă. Complet. Forţa a dispărut. E foarte ciudat...

N-o să înţelegem niciodată Fiinţa.

Nici nu trebuie s-o înţelegi! Să-i luăm Fiinţei existenţa. Înainte de a fi prea târziu. Confirmare.

Negare. Să plecăm de-aici. Să lăsăm Fiinţa. S-o lăsăm în mâinile destinului.

Nu ştia cât zăcuse pe pietre, dârdâind, privind cerul care-şi schimba culorile. Era alternativ întuneric şi lumină, cald şi rece, iar ea zăcea neajutorată, uscată şi goală ca acea blăniţă, ca leşul acelui rozător supt şi aruncat afară din buncăr.

Nu se gândea la nimic. Era singură, era golită. Nu-i mai rămăsese nimic şi nu mai simţea nimic înăuntrul ei. Nu-i era nici sete, nici foame, nici oboseală, nici teamă. Nu mai avea nimic, nici măcar voinţa de a supravieţui. Avea doar un gol imens, rece şi înspăimântător. Simţea această goliciune în toată fiinţa ei, în fiecare celulă a trupului său.

Simţea sânge curgându-i pe părţile interioare ale coapselor. Nu-i păsa.

Era golită. Nu mai avea nimic.

Cerul îşi schimba culorile. Ea nu se mişca. Oare mai avea vreun sens să se deplaseze în jurul goliciunii?

Nu se mişca, în timp ce copitele tropăiau în jurul ei, potcoavele zăngăneau. Nu a reacţionat la strigăte şi

chemări, nici la vocile ridicate, nici la nechezatul de cal. Nu s-a clintit când au apucat-o mâinile puternice. Ridicată, atârna inertă. Nu a reacţionat nici la smucituri, nici la zgâlţâiri, nici la întrebările aspre, violente. Nu le înţelegea şi nici nu voia să le înţeleagă.

Era golită şi indiferentă. A primit cu nepăsare apa, care-i stropea faţa.

Când i s-a pus plosca la gură, n-au trecut-o toate apele, a băut.

Nepăsătoare.

Mai târziu era la fel de nepăsătoare. A fost urcată în şa. Perineul îi era sensibil şi o durea. Tremura, aşa că au învelit-o cu un valtrap. Era inertă

şi moale, cădea din şa, aşa că au legat-o cu o curea de călăreţul din

spatele ei. Călăreţul mirosea a transpiraţie şi a urină. Îi era totuna.

În jur erau călăreţi… Mulţi călăreţi. Ciri îi privea indiferentă. Era goală, pierduse totul. Nimic nu mai conta.

Nimic.

Nici măcar faptul că acela care îi comanda pe călăreţi avea la coif aripi de pasăre de pradă.

Când s-a aprins rugul răufăcătoarei şi au înconjurat-o vâlvătăile, aceasta a început să-i insulte pe cavalerii, baronii, magicienii şi membrii consilieri adunaţi în piaţă cu cuvinte atât de dure, încât toată lumea a fost îngrozită. Cu toate că rugul fusese acoperit de la început cu lemne ude,

aşa încât blestemata să nu piară prea repede şi să simtă chinurile focului cu vârf şi-ndesat, acum se poruncise să se aşeze vreascuri uscate ca să se pună mai iute capăt martiriului. Dar demonul sălăşluia în blestemata aceea, pentru că, deşi focul ardea vârtos, nu dădea niciun strigăt de durere, ci tot blestema întruna şi făcea prorociri înfiorătoare. „Fi-va zămislit răzbunătorul din sângele meu”, urla ea în gura mare. „Fi-va zămislit din Sângele mai Vechi nimicitorul noroadelor şi lumilor!

El o să-mi răzbune slăbiciunea! Moarte, moarte şi răzbunare vouă

tuturor şi neamului vostru!” Atât de mult a răcnit, că a ars de tot.

Aşa a pierit Falka, aşa pedeapsă a primit pentru vărsare de sânge nevinovat.

RODERICK DE NOVEMBRE, *Istoria lumii,* tomul II

7

— Uitaţi-vă şi voi la ea! Arsă de soare, zdrelită, prăfuită. Bea tot timpu’, ca un burete şi e hămesită de foame, îi ceva de speriat. V-am spus eu, a venit dinspre răsărit. A trecut prin Korath. Prin Tigaie.

— Du-te de-aici! Nimeni nu mai iese viu din Tigaie. Din apus a venit, din munţi, de-a lungul albiei Secului. Abia dacă a pus picioru’ pe marginea Korathului şi i-a fost de-ajuns. Când am găsit-o, era căzută la pământ, fără suflare.

— Da’ şi spre apus, pustiul se întinde pe mile întregi. De unde a putut ea să pornească?

— N-a mers ea pe jos. Cine ştie de la ce depărtare vine. Erau urme de copite aproape de ea. O fi trântit-o calu’ în Secu, de aceea e vânătă şi zdrelită toată.

— Nu ştiu, zău, de ce-o fi aşa de importantă pentru Nilfgaard? Când ne-a trimis prefectu’ în căutarea ei, m-am întrebat ce duduie nobilă

importantă s-o fi rătăcit. Şi când colo… O slujnicuţă ordinară, nu dai doi bani pe ea, fără prea multă minte şi mută pe deasupra. Nu ştiu, zău, Skomlik, dacă asta-i fata care…

— Asta-i. Nu-i ordinară deloc. Dacă era, o găseam moartă.

— Nici mult nu mai avea. Noroc cu ploaia c-a salvat-o. La naiba, nici cei mai bătrâni nu-şi amintesc să fi plouat în Tigaie de când se ştiu. Norii întotdeauna ocolesc Korathu’… Chiar ş-atunci când plouă în vale, nu cade nicio picătură!

— Ia uite la ea cum înfulecă! Parcă n-ar fi băgat nimic în gură de-o săptămână… Hei, tu, hei! Îi bună slănina, nu? Şi pâinea uscată?

— Întreab-o pe elfeşte. Sau în nilfgaardiană. Nu pricepe graiu’ comun.

O fi v’o toantă elfă…

— E-o bleagă, ce mai tura-vura! Când am pus-o pe cal dimineaţă, stătea ca o păpuşă de lemn.

— N-ai ochi de văz’t, l-a străfulgerat cu dantura Skomlik, cel robust şi chel. Ce mai căutători s’teţi, dacă nu v-aţi dat seama cu cine-aveţi de-a face! Nu-i nici toantă şi nici bleagă. Se preface numai. Îi o pasăre ciudată

şi vicleană.

— Da’ de ce-o fi aşa de importantă pentru Nilfgaard? Au făgăduit răsplăţi, au trimis patrule de zor peste tot… De ce oare?

— Asta nu ştiu. Da’ nu strică s-o-ntrebaţi… cu o ghioagă pe spinare…

Ha! Ai băgat de seamă cum s-a uitat la mine? Pricepe tot, ascultă cu urechile pâlnie. Hei, fată! Sunt Skomlik, vânător, numit şi Căutător. Şi ioti la mine, aicişa, ăsta-i un bici, îi mai spunem şi Sfântu’ Neculai! Vrei să-ţi ţii pielea pe spinare? Dă-ţi drumu’ la gură, atunci…

— Gata! Linişte!

Ordinul a căzut dur, aspru, intolerant de la al doilea foc de tabără, la care stăteau un cavaler şi scutierul său.

— Vă plictisiţi, Căutătorilor? l-a întrebat ironic cavalerul. Atunci, valea, la muncă! Curăţaţi caii! Curăţaţi armura şi armele! În pădure, după lemne! Şi să nu cumva să v-atingeţi de fată! Pricepeţi, mârlanilor?

— Sigur, jupâne Sweers, a spus printre dinţi Skomlik. Camarazii săi au lăsat capul în jos.

— La treabă! Urmaţi poruncile!

Căutătorii au pus mâna pe treabă.

— Soarta ne-a pedepsit cu tâmpitu’ ăsta, a boscorodit unul. Şi prefectu’ n-a avut ce face şi ni l-a pus şef pe cavaleru’ ăsta nenorocit…

— O face pe grozavu’, a murmurat încet altul, uitându-se pe furiş în jur. Şi, la urma urmei, noi, Căutătorii, am găsit fata. Noi cu nasu’ nostru am căutat-o în lunca Secului.

— Păi, sigur. Jupânu’ o să primească răsplata şi gloria pentru cum ne-a condus… iar nouă o să ne-arunce nişte florini la picioare: luaţi de-aici, spuneţi săru’ mâna…

— Tacă-ţi gura, a şuierat Skomlik, că ne-aude…

Ciri era singură lângă focul de tabără. Cavalerul şi scutierul au scrutat-o brusc, dar nu i-au vorbit.

Cavalerul era mai în vârstă, dar voinic, cu o faţă severă, plin de cicatrici. Când călărea, purta întotdeauna un coif cu aripi de pasăre, dar nu erau aripile pe care Ciri le văzuse în coşmaruri şi pe insula Thanedd.

Acesta nu era Cavalerul Negru din Cintra. Dar era un cavaler nilfgaardian. Când dădea porunci, vorbea fluent în graiul comun, dar cu un accent ce aducea cu elfeasca. Cu scutierul lui însă, un băiat nu cu mult mai mare decât Ciri, vorbea o limbă asemănătoare cu Graiul mai Vechi, dar mai puţin melodioasă, mai aspră. Trebuie să fi fost limba nilfgaardiană. Ciri, familiarizată cu Graiul mai Vechi, înţelegea cele mai multe cuvinte. Dar nu s-a arătat că înţelege. La prima oprire, la marginea deşertului, denumit Tigaia sau Korath, cavalerul nilfgaardian şi scutierul

său au asaltat-o cu întrebările. Nu le-a răspuns, pentru că era indiferentă

şi doar pe jumătate conştientă. După câteva zile de deplasare, când au părăsit râurile seci, stâncoase şi au coborât în văile înverzite, Ciri şi-a revenit, a început să vadă lumea din jurul ei şi să reacţioneze în mod visător. Dar tot nu răspundea la întrebări, astfel încât cavalerul nu mai vorbea deloc cu ea. Nu părea să-i dea nicio atenţie. Numai flăcăii care se autointitulau Căutători se ocupau de ea. Au încercat şi să-i pună

întrebări. Erau foarte agresivi.

Dar nilfgaardianul cu coiful cu aripi i-a chemat imediat la ordin. Era clar şi evident cine stăpânea aici şi cine îi slujea.

Ciri se prefăcea că e toantă şi mută, dar avea antenele bine întinse.

Încet-încet, şi-a dat seama în ce situaţie se află. Căzuse în mâinile Nilfgaardului. Nilfgaardul o căutase şi o găsise, fără îndoială că urmărise traseul pe care fusese proiectată de haoticul teleport Tor Lara. Ceea ce nu reuşise Yennefer, nu reuşise Geralt, reuşiseră cavalerul înaripat şi Căutătorii săi.

Ce s-o fi întâmplat în Thanedd cu Yennefer şi Geralt? Unde se afla ea?

Avea cele mai grave suspiciuni. Căutătorii şi şeful lor, Skomlik, vorbeau o versiune primitivă a graiului comun, dar fără accent nilfgaardian.

Căutătorii erau oameni obişnuiţi, dar îi slujeau cavalerului din Nilfgaard.

Căutătorii se bucurau de răsplata pe care le-ar plăti-o prefectul pentru că

o găsiseră pe Ciri. În florini.

Singurele ţări în care moneda era florinul, iar oamenii le slujeau nilfgaardienilor erau administrate de prefecţii imperiali din Provinciile îndepărtate.

De la miazăzi.

A doua zi, la popasul de pe malul unui râu, lui Ciri i-a venit ideea să

scape. Magia ar fi putut să o ajute. A încercat cu grijă cea mai simplă

vrajă, o telechinezie uşoară. Dar temerile i-au fost confirmate. Nu avea nici cea mai mică scânteie de energie magică în ea. După joaca sa nechibzuită cu focul, îşi pierduse complet abilităţile magice.

Era din nou indiferentă. Total. Se închisese în sine şi se prăbuşise în apatie. Pentru o lungă perioadă de timp.

Până în ziua în care Cavalerul Albastru le-a tăiat calea prin mlaştini.

— Ai, ai… a murmurat Skomlik, uitându-se la caii care le tăiau calea.

Vai ş-amar de noi! Varnhagenii din fortul Sarda…

Caii s-au apropiat. În frunte, pe un armăsar cenuşiu puternic, mergea un uriaş într-o armură albastră strălucitoare. Imediat în spatele lui era un al doilea acoperit cu o cuirasă, urmat de doi călăreţi în costume simple: valeţi, fără îndoială.

Nilfgaardianul cu coiful înaripat i-a ieşit în întâmpinare, ţinându-şi calul în trot. Scutierul său şi-a atins montura spadei, s-a întors în şa.

— Stai în spate şi ai grijă de fată! a mârâit la Skomlik şi la Căutătorii lui. Nu vă băgaţi!

— Doar nu s’tem tâmpiţi! a zis încetişor Skomlik, de cum s-a depărtat.

Nu s’tem tâmpiţi să ne băgăm între jupânii Nilfgaardului…

— O să fie o bătălie, Skomlik?

— Sigur. Vrajbă şi răzbunare de sânge între Sweers şi Varnhagen.

Descălecaţi. Ochii şi fata, că la ea ni-i nădejdea şi norocu' nost'. Dac-avem baftă, luăm noi toată răsplata pentru ea.

— Varnhagenii caută şi ei fata. Îs mai mulţi, ne-o iau… Noi s'tem patru…

— Cinci – dinţii lui Skomlik au sclipit. Unu' din ăia din Sarda îi un cumnat de-a' meu. O să vedeţi, încăierarea asta-i în folosu' nost', nu a cavalerilor…

Cavalerul în armură albastră a tras de hăţuri calul cenuşiu. Înaripatul s-a proţăpit în faţa lui. Un valet de-al Albastrului, cu calul la trot, s-a oprit în spate. Coiful său bizar era împodobit cu două benzi de piele agăţate de vizieră, ce arătau ca două mustăţi mari sau doi colţi de morsă. De-a lungul şeii Doi Colţi ţinea o armă ameninţătoare, care semăna oarecum cu suliţele purtate de gardienii din Cintra, cu coada mai scurtă şi cu fierul mai lung.

Albastrul şi înaripatul au făcut un scurt schimb de cuvinte. Ciri nu le-a auzit, dar tonul celor doi cavaleri nu lăsa nicio umbră de îndoială. Nu erau cuvinte prietenoase. Albastrul s-a ridicat brusc în etrieri şi, arătând tăios spre Ciri, a zis ceva apăsat şi supărat. Înaripatul i-a răspuns la fel de furios, şi-a fluturat mâna în mănuşă în semn de luptă, părând că-i spune Albastrului să plece. Şi apoi a început.

Albastrul a dat pinteni armăsarului cenuşiu şi s-a aplecat în faţă, scoţându-şi barda prinsă de şa. Înaripatul şi-a cabrat calul, trăgându-şi spada din teacă. Însă, înainte ca cei doi bărbaţi înarmaţi să reuşească să

se angajeze în luptă, a atacat Doi Colţi, ducându-şi calul la galop cu

suliţa pregătită. Scutierul înaripatului a sărit la el, trăgându-şi spada, dar Doi Colţi s-a ridicat în şa şi i-a aruncat suliţa în piept. Fierul lung i-a străpuns cu un scrâşnet cuirasa şi armura, scutierul a gemut sfâşietor şi a căzut de pe cal ţinând cu ambele mâini mânerul suliţei implântate până

la plăsele.

Albastrul şi Înaripatul s-au ciocnit cu un zbang şi cu o lovitură. Barda era mai periculoasă, dar spada era mai rapidă. Albastrul a primit o lovitură în umăr, un fragment din apărătoarea metalică a zburat într-o parte, călăreţul s-a clătinat în şa, pe armura albastră străluceau dâre carmin. Galopul cailor i-a despărţit pe luptători. Nilfgaardianul cu coif înaripat s-a întors în buclă pe cal, dar imediat Doi Colţi s-a năpustit asupra lui, ridicând cu ambele mâini spada. Înaripatul a tras frâiele, Doi Colţi, dirijându-şi calul doar cu picioarele, a trecut printr-o parte în galop. Înaripatul, însă, a reuşit să-l împiedice să treacă. În faţa ochilor lui Ciri, cuirasa a crăpat şi a ţâşnit sângele.

Albastrul s-a şi întors, scuturându-şi barda şi urlând. Cei doi cavaleri au făcut schimb de lovituri şi s-au îndepărtat din nou. Doi Colţi s-a năpustit iar asupra înaripatului, caii s-au ciocnit, spadele au zăngănit.

Doi Colţi l-a spintecat pe înaripat, crăpându-i armura şi scutul. Înaripatul s-a îndreptat şi l-a lovit din dreapta, tăindu-i cu putere partea laterală a pieptarului. Doi Colţi s-a legănat în şa. Înaripatul s-a ridicat în etrieri şi a tăiat din nou cu elan, între protecţia spartă a umărului şi coif. Lama lată

a spadei sale i-a spart din nou cu un zbang metalul, rămânând prinsă în capcană. Doi Colţi s-a încordat şi s-a cutremurat. Caii s-au încleştat, fornăind şi scrâşnindu-şi dinţii de zăbale. Înaripatul s-a răsucit, şi-a smuls spada. Doi

Colţi a atârnat din şa şi a căzut sub copite. Potcoavele zăngăneau pe cuirasa zdrobită.

Albastrul a pivotat pe calul cenuşiu, era gata de atac, cu barda ridicată. Abia îşi strunea calul cu mâna rănită. Înaripatul l-a observat, a ieşit agil din dreapta, s-a ridicat în etrieri pentru lovitura fatală.

Albastrul a parat lovitura cu barda şi i-a smuls spada din mână. Caii s-au ciocnit din nou. Albastrul era un bărbat puternic, iar barda grea din mâna sa i-a zburat în aer şi a căzut ca un par. S-a înfipt în armura înaripatului cu un pocnet aşa de puternic încât calul s-a prăbuşit pe copite. Înaripatul s-a bălăngănit, dar a rămas în şa. Înainte ca barda să-l lovească a doua oară, a dat drumul hăţurilor, şi-a îndoit mâna stângă, apucând un buzdugan greu atârnat de o cureluşă de piele, cu care l-a

lovit din rever pe Albastru în coif. Acesta a sunat ca un clopot, iar acum era rândul Albastrului să se clatine în şa. Caii au nechezat, au încercat să

muşte şi nu au vrut să se despartă.

Albastrul, ameţit de lovitura buzduganului, a reuşit totuşi să-l pocnească cu barda pe adversarul său în piept. Faptul că amândoi rezistau încă în şeile lor părea un miracol, dar era pur şi simplu meritul arcurilor înalte de susţinere. Pe crupele ambilor cai curgea sânge, vizibil mai ales pe cel cenuşiu. Ciri privea oripilată. În Kaer Morhen fusese învăţată să se lupte, dar nu-şi putea imagina cum s-ar putea confrunta cu unul dintre aceşti puternici. Sau dacă ar fi în stare să pareze măcar una dintre loviturile lor atât de puternice.

Albastrul a tras cu mâinile de coada bărzii înfipte şi înţepenite adânc în pieptarul înaripatului, încercând să-l împingă pe adversar din şa.

Înaripatul şi-a luat elan şi l-a lovit cu buzduganul pe Albastru o dată, de două ori, de trei ori. Sângele s-a strecurat de sub coif, stropindu-i armura albastră şi grumazul calului cenuşiu. Înaripatul i-a dat pinteni calului, iar saltul brusc al acestuia i-a smuls barda implântată în pieptar; legănânduse în şa, Albastrul şi-a scăpat coada din mână. Înaripatul şi-a luat buzduganul în mâna dreaptă, l-a aruncat în aer şi, cu o lovitură teribilă, i-a strivit capul Albastrului pe grumazul calului. Apucând cu mâna liberă

frâiele calului cenuşiu, nilfgaardianul lovea cu buzduganul, armura albastră răsuna ca un cazan de tablă, sângele curgea pe sub coiful zdrobit. Încă o lovitură, şi Albastrul a căzut cu capul înainte, sub copitele calului cenuşiu. Cenuşiul s-a dat înapoi, dar armăsarul Înaripatului, bine antrenat în acest scop din câte se vedea, l-a călcat în copite pe omul căzut. Albastrul era încă în viaţă, judecând după urletul disperat de durere. Armăsarul îl călca cu atâta ardoare încât Înaripatul, rănit, s-a răsturnat de pe şa şi a căzut cu un zbang.

— S-au omorât unu’ pe altu’, la naiba! s-a bâlbâit Căutătorul, care o ţinea pe Ciri.

— Cinstiţi cavaleri, moartea şi ciuma să-i ia! a scuipat altul. Valeţii Albastrului priveau de la distanţă. Unul şi-a întors calul.

— Stai aşa, Remiz! a strigat la el Skomlik. Încotro te duci? La Sarda?

Te grăbeşti la spânzurătoare?

Valeţii s-au oprit, unul privea, ţinându-şi mâna streaşină la ochi.

— Tu eşti, Skomlik?

— Eu! Fă-te-ncoa’, Remiz, nu te speria! N-avem noi nicio treabă cu

gâlcevile jupânilor cavaleri!

Ciri a rupt-o dintr-odată cu indiferenţa. S-a smucit din braţele Căutătorului care o ţinea, a alergat până la cenuşiul Albastrului şi a sărit în şaua cu arcuri înalte.

Ar fi izbutit să fugă, dacă nu ar fi fost valeţii din Sarda în şa, pe caii lor odihniţi. Au ajuns-o fără prea multă osteneală, i-au smuls frâiele. A sărit de pe cal şi s-a repezit spre pădure, dar călăreţii au prins-o din nou.

Unul a prins-o din mers de păr, a tras-o spre el şi a târât-o în urma lui.

Ciri răcnea, agăţată de mâna lui. Călăreţul a aruncat-o direct la picioarele lui Skomlik. Un bici a şuierat, Ciri a urlat şi s-a ghemuit, acoperindu-şi capul cu mâinile. Biciul a şuierat din nou şi i-a şfichiuit mâinile. S-a îndepărtat, dar Skomlik a sărit, a trântit-o, apoi i-a pus bocancul pe spate.

— Ai vrut să fugi, viperă?

Biciul a şuierat. Ciri a ţipat. Skomlik a şfichiuit-o din nou pe spate.

— Nu mai da! a ţipat ea, încovoindu-se.

— Aha, vorbeşti, târfă! Ţi s-a dezlegat limba? Că acuş te…

— Ai grijă, Skomlik! a strigat unul dintre Căutători. Vrei să-i iei viaţa sau ce? Face prea mult ca s-o pierzi!

— Fulger scânteietor! s-a minunat Remiz, descălecând. Asta-i aia pe care Nilfgaardu’ o caută de-o săptămână?

— Ea-i.

— Ha! Toate garnizoanele o caută. Asta-i o persoană tare importantă

pentru Nilfgaard! Un magician puternic, parcă, spunea cică trebuie să fie pe undeva pe-aici. Aşa umblă vorba prin Sarda. Unde-aţi dibuit-o?

— În tigaie.

— Nu se poate!

— Ba se poate, se poate, i-a spus Skomlik furios, schimonosindu-se. O

avem, iar răsplata-i a noastră! Ce staţi aşa, ca momâile? Ia daţi-o-ncoa’ la mine şi pe şa cu ea! S-o luăm din loc, flăcăi! Iute!

— Jupânu’ Sweers, a spus unul dintre Căutători, parcă mai suflă…

— Nu mai suflă mult. Îşi dă duhu’! Ne ducem aţă la Amarillo, flăcăi.

La prefect. Lăsăm beleaua asta şi ne luăm răsplata.

— La Amarillo? a întrebat Remiz, scărpinându-se la scăfârlie, plimbându-se cu privirea pe câmpul luptei recente. Acolo ne-aşteaptă

călău’ cu braţele deschise! Ce-o să-i spui prefectului? Cavalerii bătuţi şi voi vii şi nevătămaţi? Când o să iasă totu’ la iveală, prefectu’ o să

poruncească să ne închidă într-o cuşcă şi-o să ne trimită la Sarda… Şi apoi vin la rând Varnhagenii şi ne jupoaie pielea.

Dacă vreţi, n-aveţi decât să vă duceţi la Amarillo, da’ eu rămân pe-aici prin pădurile-astea…

— Tu eşti cumnatu’ meu, Remiz, i-a zis Skomlik. Chiar dacă ai fost golan şi-ai bătut-o pe sor-mea, ai rămas neam cu mine. O să-ţi salvez eu pielea. Ne ducem la Amarillo, cum îţi spun. Prefectu’ ştie bine că între Sweerşi şi Varnhageni sunt mereu zâzanii. S-au întâlnit, s-au bătut, s-au omorât unu’ pe altu’. Ce puteam să facem noi? Iar fata, băgaţi bine la cap ce vă spun eu acum, am dibuit-o mai târziu. Noi, Căutătorii. Iar de-acu’ şi tu eşti Căutător, Remiz. Ce, prefectu’ ştie cu câţi s-a dus Sweers.

Doar nu ne numără…

— N-ai uitat nimic, Skomlik? l-a întrebat rar Remiz, privind lung spre al doilea valet din Sarda.

Skomlik s-a întors încet, a scos fulgerător cuţitul şi l-a înjunghiat în gât pe valet. Acesta s-a clătinat şi a căzut la pământ.

— Nu uit niciodată nimic, a declarat Căutătorul cu răceală. Ei bine, acum suntem noi cu noi. Nu mai e niciun martor şi nici prea multe capete ca să împărţim răsplata. Pe cai, flăcăi, la Amarillo! Avem drum lung de parcurs între noi şi răsplată, să nu ne facem zăbavă!

Când au ieşit din făgetul întunecat şi reavăn, au văzut la poalele muntelui un sat, o duzină de căsuţe de lemn în interiorul inelului unei palisade joase, care era înconjurată de cotul unui râuleţ.

Vântul aducea miros de fum. Ciri îşi mişca degetele amorţite ale mâinilor, legate cu frânghii de mânerul şeii. Era amorţită toată, fesele o dureau de nesuportat, o stânjenea vezica plină. Era în şa de la răsăritul soarelui. Noaptea nu se

odihnise, pentru că i se spusese să doarmă cu mâinile legate de încheieturile Căutătorilor, aflaţi de-o parte şi de alta.

La fiecare mişcare o înjurau şi o ameninţau cu bătaia.

— Sat, a remarcat unul.

— Văd, i-a răspuns Skomlik.

Au coborât, copitele cailor se încurcau printre ierburile înalte, arse de soare. Curând, se aflau pe un drum greoi care ducea direct în sat, spre un podeţ de lemn şi o poartă în palisadă.

Skomlik şi-a oprit calul şi s-a ridicat în etrieri.

— Ce sat îi ăsta? Niciodată n-am mai fost pe-aici. Remiz, ştii zona?

— În trecut, a răspuns Remiz, satu’ ăsta se chema Râuţu’ Alb. Da’

când au început revoltele, unii săteni li s-au alăturat rebelilor, apoi Varnhagenii din Sarda au pârjolit tot, i-au omorât pe unii, iar pe alţii i-au făcut robi. Acum trăiesc aici nilfgaardienii, ei îs noii locuitori. Şi acuma satu’ se cheamă Glyswen. Da’ ocupanţii îs oameni răi, ţâfnoşi.

Ascultă la mine ce-ţi spun: să nu ne oprim aici. Să mergem mai departe.

— Să lăsăm caii să se odihnească, s-a împotrivit unul dintre Căutători, şi să mănânce. Şi mie îmi chiorăie maţele de zici că-mi cântă ceteraşi în burtă. Ce poa’ să ne facă ocupanţii ăştia, nişte rahaţi în ploaie? Le băgăm sub nas ordinu’ prefectului, prefectu-i nilfgaardian, ca şi ei. O să vedeţi cum o să facă plecăciuni dinaintea noastră.

— Ei, na! a zis printre dinţi Skomlik. Unde-ai mai văz’t tu nilfgaardian care să facă plecăciuni. Remiz, îi vreun han în glyswenu’ ăsta?

— Îi. Varnhagenii n-au dat foc la han.

Skomlik s-a întors în şa, s-a uitat la Ciri.

— Dezlegaţi-o! a poruncit el. Nu cumva s-o recunoască… Daţi-i o pelerină. Şi gluga pe cap… Hopa! Încotro, păpuşă?

— Trebuie să intru în tufişuri…

— Îţi dau eu tufişuri, duduie! Te pişi din mers! Şi bagă la cap ce-ţi spun: în sat nu-ţi iese nici aburul din bot. Să nu crezi că-ţi merge cu mine! Nu spui nici pâs, că ţi-am şi luat gâtu’. Dacă nu iau eu florinii pe tine, nimeni n-o să-i ia.

Mergeau la pas, copitele cailor răsunau pe podeţ. Din spatele palisadei au apărut imediat câţiva ţărani înarmaţi cu suliţe.

— Păzesc poarta, a spus printre dinţi Remiz. Mă întreb de ce.

— Şi eu, a murmurat Skomlik, îndreptându-se în etrieri. Păzesc poarta, iar în dreptu’ morii, palisada-i spartă, poţi intra cu caru’…

S-au apropiat şi-au oprit caii.

— Bun găsit, gospodari! le-a strigat jovial, deşi pentru Skomlik era ceva nefiresc. Ziua să vă fie bună!

— Cine s’teţi? l-a întrebat scurt cel mai voinic dintre săteni.

— De la armată, cumetre, a minţit Skomlik bine instalat în şa. În slujba jupânului prefect de Amarillo.

Săteanul şi-a plimbat mâna pe mânerul suliţei, neslăbindu-l din ochi pe Skomlik. Fără îndoială, nu-şi aducea aminte în ce împrejurări se încumetrise cu Căutătorul.

— El ne-a trimis aici, jupânu’ prefect, a continuat să mintă Skomlik, să

vedem cum se comportă compatrioţii săi, oamenii cumsecade din

Glyswen. Vă trimite multe salutări şi întreabă dacă norodul din Glyswen n-are nevoie de ajutor?

— Ne descurcăm noi într-un fel, a spus săteanul. Ciri şi-a dat seama că

vorbea ca Înaripatul, cu acelaşi accent, dar încerca să imite jargonul lui Skomlik. Ne-am obişnuit să ne descurcăm şi singuri.

— Prefectu’ o să se bucure când o să-i spunem. Hanu-i deschis? Ni s-au uscat gâtlejurile…

— E, i-a răspuns săteanul sec. Deocamdată, mai e deschis.

— Deocamdată?

— Deocamdată. Nu mai durează mult şi demolăm hanu’, căpriorii şi scândurile o să fie bune pentru hambar. Nu ni-i de niciun folos hanu’

ăsta. Lucrăm cu sudoarea frunţii cât e ziua de lungă, din zori şi până-n seară şi n-avem vreme de han. Numa’ trecătorii mai trag la el, da’ de mulţi dintre ei nu suntem bucuroşi. Cum îs şi cei care au poposit acuma acolo.

— Cine?

Remiz a pălit un pic.

— Nu cumva, a întrebat, din fortul Sard din întâmplare? Oare nu-s jupânii Varnhagen?

Săteanul şi-a încreţit o sprânceană, şi-a muşcat buzele, ca şi cum ar fi vrut să scuipe.

— Nu, din păcate. Îs gardienii jupânilor baroni. Nissirii.

— Nissirii? s-a încruntat Skomlik. De unde vin? Cine-i comandă?

— Unu’ mai bătrân ca ei, înalt, negricios, mustăcios ca un somn.

— Hai! s-a întors Skomlik spre tovarăşii săi. Ce bine! Măcar îl ştim pe unu’ dintre ei, nu? Tre’ să fie vechiul nostru prieten Vercta „Crede-mă”.

V-aduceţi aminte de el? Da’ cu ce treabă pe-aici pe la voi, cumetre, nissirii ăştia?

— Jupânii nissiri, a explicat sobru săteanul, se îndreaptă spre Tyffi.

Ne-au onorat cu vizita lor. Duc cu ei un prizonier. Au luat unul din haita Şobolanilor.

— Asta-i bună! a scuipat Remiz. Nu l-au luat şi pe împăratu’

Nilfgaardului?

Săteanul s-a încruntat şi-a strâns mâinile pe mânerul suliţei. Tovarăşii lui au murmurat surd.

— Duceţi-vă la han, jupânilor!

Săteanului au început brusc să-i tremure fălcile.

— Şi trăncăniţi acolo cu conii nissir, prietenii voştri, a adăugat el.

Parcă spuneaţi că sunteţi în slujba prefectului. Întrebaţi-i atunci pe nissirii ăştia de ce duc cu ei pe borfaşu' ăla la Tyffi, în loc să-l lase aici, la faţa locului, să-l legăm de un par şi să-l spargem noi cu boii, cum porunceşte prefectu'. Reamintiţi-le, jupânilor, nissirilor, tovarăşilor voştri, că prefectu' porunceşte aici, nu baronu' din Tyffi. Avem deja boi în jug şi păru' ascuţit. Dacă nu-i înduplecaţi pe nissiri, avem noi grijă.

Aşa să le spuneţi!

— O să le spunem, cum să nu? s-a uitat Skomlik cu subînţeles la tovarăşi. Rămâneţi cu bine, oameni buni!

Au continuat să meargă alene printre colibe. Satul părea pustiu, cât vedeai cu ochii nu era nici ţipenie de om. Pe sub un gard râma un porc sfrijit, într-o băltoacă se bălăceau raţe murdare. Un motan mare, negru le-a tăiat calea călăreţilor.

— Ptiu, ptiu, cotoi împuţit!

Remiz s-a aplecat în şa, şi-a scuipat în sân şi-a adunat degetele într-un semn care îl proteja de rău.

— Ne-a tăiat calea, nenorocitu'!

— Sta-i-ar şoarecele în gât!

— Ce-i? s-a întors Skomlik.

— Cotoiu'. Negru ca smoala. Ne-a tăiat calea, ptiu, ptiu!

— Să se ducă naibii!

Skomlik a scrutat în jur:

— Ia uitaţi-vă ce pustiu! Cu coada ochiului am văz’t cum pândesc de după perdele oamenii din colibe. Şi din spatele porţii ăsteia, am văz’t cum scânteia o suliţă.

— Îşi pândesc nevestele, a râs cel care-i urase motanului să aibă

necazuri cu şoarecele. Nissirii îs în sat! Ai auz’t cum a vorbit despre ei? E

limpede că nu li-s dragi nissirii.

— Nici nu-i de mirare. „Crede-mă” şi haita lui nu cruţă poalele niciunei muieri. Ei, jupânii nissiri se distrează-ntruna. Baronii le spun

„gardieni de ordine”, că sunt plătiţi pentru a proteja ordinea, pentru a păzi drumurile. Ia şopteşte-i la ureche unui ţăran „nissir”! Să vezi cum se cacă pe el de frică, dar asta e deocamdată. Să mai sacrifice ei câte-un viţel, să mai pună ei laba pe câte-o muiere, şi să-i vezi pe ţărani cum bagă furca-n ei, o să vezi… I-aţi văz’t la pândă? Ocupanţii nilfgaardieni, nu-i de joacă cu ei… Ha, uite şi hanu’…

Şi-au strunit caii.

Hanul avea acoperişul uşor lăsat, plin din belşug cu muşchi. Era amplasat la o oarecare distanţă de colibe şi de anexele agricole, cu toate acestea, marca centrul zonei împrejmuite de palisada părăginită, la răspântia a două drumuri care treceau prin sat. La umbra aruncată de singurul copac mare din zonă era o fermă circulară, cu un sector pentru vite şi unul separat pentru cai. Acesta din urmă avea cinci sau şase cai deşelaţi. În faţa uşii, pe trepte, erau doi tipi cu jachete din piele şi cu pălării ţuguiate de blană. Amândoi aveau în

mână, strânse precaut la piept, ulcele de lut, iar între ei era o strachină plină cu resturi de oase.

— Ce faceţi? le-a strigat unul dintre tipi văzându-i pe Skomlik şi trupa lui descălecând. Ce căutaţi aici? Plecaţi! Hanu-i închis în numele legii!

— Nu striga, nissir, nu striga! i-a spus Skomlik, ţinând-o pe Ciri de şa.

Şi deschide larg uşa, că vrem să intrăm înăuntru. Comandantul tău, Vercta, e prietenul nostru.

— Nu vă cunosc!

— Pentru că ai caş la gură! Eu şi „Crede-mă” am slujit împreună din vremuri vechi, dinainte ca Nilfgaardul să vină aici.

— Ei bine, dacă-i pe-aşa… a şovăit tipul, lăsând la o parte montura spadei. Hai… Mi-e totuna.

Skomlik a înghiontit-o pe Ciri scurt. Alt Căutător a apucat-o de guler şi au intrat; era întuneric şi apăsător, mirosea a fum şi a prăjeală. Era aproape gol, era ocupată doar una dintre mese, deasupra căreia pătrundea prin ferestruica acoperită cu perdeaua decorată cu peşti o dâră de lumină tristă. Stăteau la ea mai mulţi bărbaţi. În partea din spate, lângă foc, îşi făcea de lucru hangiul, zăngănea oasele.

— Hei, respectele mele, jupânilor nissir! a tunat Skomlik.

— Pe noi nu ne salută orice bou, a bombănit unul din grup, aşezat chiar lângă ferestruică, scuipând pe podea. Un altul l-a oprit cu un gest.

— Uşurel! i-a spus el. Sunt de-ai noştri, nu-i recunoşti? Skomlik şi Căutătorii lui. Bun venit, bun venit!

Skomlik s-a înseninat şi s-a îndreptat spre masă, dar s-a oprit văzându-

şi tovarăşii cu privirea fixată pe stâlpul care sprijinea şarpanta tavanului.

Lângă stâlp era aşezat pe un taburet un băietan cu părul blond, de până

în douăzeci de ani, întins şi răsucit într-un mod bizar. Ciri şi-a dat seama că poziţia nefirească se datora faptului că braţele băiatului erau legate la spate, iar gâtul îi era fixat cu o curea de piele de stâlp.

— Să mă umplu de bube, a oftat zgomotos unul dintre Căutători, cel care o ţinea pe Ciri de guler. Uită-te la el, Skomlik! Ăsta-i Kayleigh!

— Kayleigh? a înclinat Skomlik capul. Kayleigh şobolanu'? Nu se poate!

Unul dintre nissiri, care stătea la masă, un bărbat grăsun, cu părul tuns cu o creastă pitorească, a râs din răsputeri.

— Ba se poate, a spus el, lingând o lingură. E Kayleigh, în propria persoană parşivă. A meritat să ne trezim în zori. Luăm pentru el pe puţin o jum' de duzină de florini în monedă imperială bună.

— L-aţi răpit pe Kayleigh! se minuna Skomlik. Aşadar n-a spus prostii ţărănoiu' nilfgaardian…

— Treizeci de florini, la naiba! a oftat Remiz. O nimica toată…

Plăteşte baronu’ Lutz din Tyffi?

— Aşa-i, a confirmat celălalt nissir, cu părul şi cu mustăţile negre.

Preamărinimosu’ baron Lutz din Tyffi, jupânu’ şi binefăcătoru’ nostru.

Şobolanii l-au jefuit la drumul mare pe un valet de-ai săi, atunci s-a înfuriat şi a făgăduit o recompensă. Şi noi, Skomlik, o să luăm recompensa, crede-mă! Ha, ia uitaţi-vă la el, flăcăi, ce mutră a făcut! Nu-i convine că noi, şi nu el, l-am răpit pe Şobolan, deşi prefectu’ lui l-a pus pe urmele haitei de Şobolani!

— Căutătoru’ Skomlik – grăsunul cu creasta ascuţită a arătat spre Ciri cu lingura – a prins ceva. Vezi, Vercta? O fetiţă.

— Văd.

Bărbatului cu mustăţi negre i-au scânteiat dinţii:

— Ce, Skomlik, ai ajuns la sapă de lemn? Ai ajuns să răpeşti plozi pentru răscumpărare? Cine-i puicuţa?

— Nu-i treaba ta!

— Hai, nu te-aprinde! a râs cel cu creasta. Am vrut să ne asigurăm că

nu-i fiică-ta.

— Fiică-sa? a izbucnit în râs Vercta, cel cu mustăţile negre. Asta-i bună! Ca să aduci pe lume o fiică, tre’ să ai ouă.

Nissirii au izbucnit în râs.

— N-aveţi decât să vă hliziţi, berbecilor! a strigat Skomlik bosumflat.

Şi tu, Vercta, bagă la cap ce-ţi spun: până duminică, vedem noi cine-i mai tare, voi cu Şobolanii voştri sau eu cu ale mele. Şi să vedem noi cine-i mai mărinimos: baronu’ sau prefectu’ imperial din Amarillo!

— Să mă pupi în cur! i-a spus dispreţuitor Vercta şi s-a întors la

sorbitul supei, cu prefectu’ tău cu tot, cu împăratu’ tău şi cu tot Nilfgaardu’ tău, crede-mă! Şi nu te mai umfla atât în pene! Până şi la urechile mele a ajuns vestea că Nilfgaard caută o duduie de-o săptămână, de până şi prafu’ se ridică de pe drumuri, crede-mă. Ştiu că e o răsplată pentru ea. Dar nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Nici de prefect, nici de nilfgaardienii, crede-mă. Acum îl slujesc pe baronu’ Lutz, sunt supusu’ lui, al nimănui altcuiva.

— Baronu’ tău, a perorat Skomlik, slujeşte Nilfgaardului, linge ciubotele nilfgaardienilor. Atunci nu mai trebuie să le lingi tu, de-aia ţi-e lesne să vorbeşti.

— Nu te mânia! i-a spus nissir împăciuitor. N-am nimic cu tine, crede-mă. Dacă ai dibuit fata pe care-o caută Nilfgaardu’, foarte bine, mă

bucur ca poţi să iei tu răsplata, şi nu nilfgaardienii naibii. Cât despre asta, că slujeşti prefectului? Nimeni nu-şi alege stăpânii, că ne-aleg ei pe noi, nu? Acum, stai cu noi, să bem pentru întâlnirea asta.

— Ei bine, cum să nu! a fost de acord Skomlik. Mai întâi, însă, dă-mi o frânghie. O să leg fata de stâlp, lângă Şobolanu’ tău, bine?

Nissirii au izbucnit în hohote de râs.

— Ca să vezi, spaima de la frontieră! a râs grăsunul cu creastă. Braţu’

înarmat al Nilfgaardului! Leag-o bine, Skomlik, leag-o strâns! Da’ nu aşa, cu lanţu’ de fier, căci prizoniera asta importantă a ta e în stare să rupă

frânghiile şi să te lase lat înainte de a fugi. Arată aşa de înfricoşător, că

mi se face părul măciucă!

Până şi tovarăşii lui Skomlik au chicotit pe sub mustăţi. Căutătorul s-a înroşit, şi-a scos centura, s-a apropiat de masă.

— Am vrut să fiu sigur că nu…

— Nu-ţi bate capu’! l-a întrerupt Vercta, rupând din pâine. Nu vrei să

stai şi tu de vorbă, apoi stai jos pe coada ta aşa cum trebuie. Iar fata asta, dacă vrei, poţi s-o atârni şi de tavan cu picioarele, crede-mă. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Numai că e tare amuzant, Skomlik.

Pentru tine şi prefectu’ tău poate fi o pradă însemnată, dar pentru mine, crede-mă, nu-i decât un copil sărman, speriat. Vrei s-o legi? Ea, crede-mă, abia se ţine pe picioare, cum să fugă? De ce ţi-e frică?

— Păi, să-ţi spun de ce mă tem, şi-a muşcat Skomlik buzele. Ăsta-i un sat nilfgaardian. N-am fost întâmpinaţi aici cu pâine şi cu sare, iar pentru Şobolanu’ tău au spus că au

pregătit un par ascuţit. Şi legea-i de partea lor, pentru că prefectu’ le-a dat voie ca să-şi pedepsească bandiţii

prinşi la faţa locului. Iar dacă nu le daţi prizonieru’, ei îs gata să strângă

pari pentru voi.

— Iaca na! a spus grăsunul cu creastă. Să-şi bage parii în cur! Să facă

bine şi să nu se pună cu noi, că facem moarte de om.

— Nu le dăm Şobolanu’, crede-mă! a spuse Vercta. E-al nost’ şi-l ducem la Tyffi. Iar baronu’ Lutz o să se-nţeleagă cu prefectu’. Da’ ce ne tot batem noi capu’? Staţi jos cu noi aici!

Căutătorii, împingându-şi spadele la spate, s-au aşezat încântaţi la masa nissirilor, strigând la hangiu şi arătându-i spre Skomlik că face cinste. Skomlik a tras un şut unui taburet de-a ajuns până la stâlp, a apucat-o pe Ciri de umeri şi a împins-o astfel încât a căzut cu umărul în genunchiul băietanului legat de stâlp.

— Stai aici! i-a poruncit printre dinţi. Şi să nu mi te mişti, că bat la tine ca la fasole!

— Împuţitule! a mârâit băietanul, privindu-l cu ochii mijiţi. Câinele nai…

Ciri nu cunoştea majoritatea cuvintelor care zburau din gura răutăcioasă a băietanului, dar din schimbările de pe faţa lui Skomlik a ajuns la concluzia că aceste cuvinte trebuiau să fie extrem de grele şi ofensatoare. Căutătorul s-a albit la faţă de furie, şi-a fluturat mâinile, l-a plesnit peste faţă, l-a apucat de părul lung, blond, l-a smucit şi l-a lovit cu tâmpla de stâlp.

— Hei! a strigat Vercta, ridicându-se de la masă. Ce se-ntâmplă acolo?

— Îi sparg dinţii Şobolanului ăstuia tâmpit! a răcnit Skomlik. Îi rup picioarele borfaşului!

— Vino aici şi nu-i mai da la bot!

Nissir s-a aşezat, a băut o halbă de bere, şi-a şters mustaţa.

— Pe prizoniera ta, i-a zis, n-ai decât s-o pocneşti cât vrei, dar pe-al nost’ să nu-l atingi nici c-un deget măcar. Şi tu, Kayleigh, nu te mai juca cu focu’! Stai liniştit şi gândeşte-te la eşafodu’ pe care baronu’ Lutz a poruncit să-l pregătească în târg. Lista chinurilor la care o să te supună

pe eşafodu’ ăla îi deja scrisă şi, crede-mă, e lungă de vreo trei coţi.

Jumătate din oraş pune deja rămăşaguri până la ce punct ai să poţi îndura. Ţine-ţi puterile, Şobolanule! O să pun şi eu o mică sumă şi sper că n-o să mă dezamăgeşti, c-o să rezişti cel puţin până ai să fii castrat.

Kayleigh a scuipat, întorcându-şi capul cât îi permitea cureaua din jurul gâtului. Skomlik şi-a tras centura, a măsurat-o cu o privire

duşmănoasă pe Ciri, care era cocoţată pe taburet, apoi s-a alăturat companiei de la masă, înjurând de mama focului pentru că hangiul adusese un urcior care avea doar urme slabe de spumă.

— Ei, şi cum l-aţi dibuit pe Kayleigh? a întrebat el, semnalându-i hangiului dorinţa de a prelungi comanda. Şi în viaţă, culmea? Cum de nu i-aţi dibuit şi pe ceilalţi Şobolani nu pricep.

— Adevărul este, a vorbit Vercta, uitându-se critic la ceea ce tocmai scosese din nas, c-am avut noroc, asta-i tot. Era singur. A plecat din haită

ca să-şi petreacă noaptea la o fătucă la Noua Forjă. Primarul ştia că eram prin preajmă şi ne-a dat de ştire. Am ajuns înainte de-a se zări de ziuă, am dat peste el în fân, nici n-a crâcnit.

— Iar fătuca lui s-a distrat cu noi, a chicotit grăsunul cu creastă. Dacă

Kayleigh nu a mulţumit-o toată noaptea, nu s-a putut plânge de noi.

Dimineaţa era aşa de mulţumită, că nu mai putea să mişte nici mâinile, nici picioarele!

— Păi, ce să vă spun? Sunteţi nişte tâmpiţi şi nişte blegi, le-a zis Skomlik tare şi batjocoritor. Aţi prăpădit o groază de parale, idioţilor. În loc să vă pierdeţi vremea cu fătuca, trebuia să bateţi fieru’ cât era cald, să-l luaţi la întrebări pe Şobolan, unde înnopta haita lui. Îi puteaţi avea pe toţi, pe Giselher, pe Reef… Dădeau douăzeci de florini pentru Giselher Varnhagenii din Sarda acum un an. Iar pentru javra de Mistel sau cum o mai cheamă, pentru ea ar fi dat mai mult prefectu’, mai cu seamă după ce i-au făcut nepotului său la Druigh, când Şobolanii au atacat convoiu’.

— Tu, Skomlik, a făcut o grimasă Vercta, ori te-a făcut mă-ta prost, ori viaţa asta grea ţi-a scos creieru’ din cap, crede-mă! S’tem şase la număr. Trebuia să mă iau la trântă de unu’ singur cu toată haita sau cum? Cât despre răsplată, oricum ne-o primim. Baronu’ Lutz o să-i încingă tălpile lui Kayleigh, n-o să dureze mult, crede-mă. Kayleigh o să

scuipe tot, o să spună unde li-s ascunzătorile şi cotloanele şi atunci ne ducem mai mulţi şi în forţă ca să-i încercuim ca pe nişte raci în plasă.

— Da’ cum să nu! O să vă aştepte pe voi. Dacă află că Kayleigh a fost prins, o să se ascundă în alte cotloane şi ascunzători. Nu, Vercta, dă-mi voie să-ţi spun adevăru-n faţă: aţi luat ţeapă. Aţi dat răsplata pe-un cur de muiere. Aşa sunteţi, de când vă ştiu… numa’ la muieri vă stă capu’.

— Da’ ţie la ce-ţi stă capu’, hă? a sărit Vercta din spatele mesei. Dacă-

ţi arde aşa tare, n-ai decât să-i prinzi tu pe Şobolani, tu cu eroii tăi! Da’,

crede-mă, lacheu nilfgaardian, ca să-i ataci pe Şobolani nu-i la fel de lesne ca dibuirea unei mucoase!

Nissirii şi Căutătorii au început să strige şi să-şi arunce tot soiul de insulte. Hangiul le-a dat repede bere, smulgând o ulcică goală din mâinile grăsunului cu creastă care se pregătea s-o arunce în Skomlik.

Berea a aplanat rapid conflictele, a răcorit gâtlejurile şi a liniştit spiritele.

— Mâncare adu-ne! a răcnit grăsunul cu creastă către hangiu. Omletă

cu cârnaţi, fasole, pâine şi brânză!

— Şi bere!

— Ce faci, Skomlik? Astăzi s’tem noi în bani! L-am luat pe Kayleigh cu tot cu cal, cu desagă, cu halebardă, cu spadă, cu şa şi cu o blană de oaie, toate vândute la piticani!

— Şi pantofii roşii ai fătucii i-am vândut. Şi mărgelele!

— Ho, ho, atunci avem ceva de băut, într-adevăr! Sunt bucuros!

— Da’ de ce te bucuri atât? Noi avem ceva de băut, nu tu. Tu, cu prada ta importantă, n-ai decât să-i scoţi mucii din nas sau să-i lingi puricii! Ce mai prizonieră, ce mai pradă, ha ha!

— Pungaşilor!

— Ha, ha, stai jos, c-am glumit!

— Să bem pentru înţelegerea dintre noi! Noi facem cinste!

— Unde-i omleta, hangiule, mânca-te-ar ciuma să te mănânce! mai repede!

— Mai adu-ne bere!

Ghemuită pe taburetul ei, Ciri şi-a ridicat capul, întâlnind ochii verzi ai lui Kayleigh, vizibili de sub coama tunsă de păr blond. A străpuns-o un tremur. Faţa lui Kayleigh, deşi nu era urâtă, era răutăcioasă, înfricoşătoare. Ciri a înţeles imediat că acest băietan puţin mai mare ca ea era în stare de orice.

— Cred că zeii mi te-au trimis, i-a şoptit Şobolanul, fulgerând-o cu privirea verde. Închipuie-ţi, nu cred în ei şi ei mi te-au trimis. Nu te uita înapoi, tontuţo! Trebuie să mă ajuţi… Dă urechea, la naiba…

Ciri s-a aplecat mai mult şi a lăsat capul în jos.

— Uite ce e, i-a spus Kayleigh dezvelindu-şi dinţii ca de şobolan. Întrun minut, când hangiul trece pe-aici, îl chemi… Ascultă-mă, la naiba…

— Nu, a şoptit ea. O să mă bată…

Buzele lui Kayleigh s-au răsucit şi Ciri a înţeles imediat că bătaia lui

Skomlik nu era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla. Deşi Skomlik era mare şi tare, iar Kayleigh, slab şi legat, a simţit instinctiv de cine să

se teamă mai mult.

— Dacă mă ajuţi, i-a şoptit Şobolanul, o să te ajut. Nu sunt singur. Am o grămadă de oameni care nu mă lasă la greu… Pricepi? Dar când o să

ajungă, când o să înceapă, nu pot să stau priponit de stâlpu’ ăsta, pentru că bătăuşii ăştia îmi iau gâtu’… Întoarce-ţi urechea, la naiba. O să-ţi spun ce să faci…

Ciri şi-a coborât capul şi mai jos. Buzele îi tremurau.

Căutătorii şi nissirii mâncau omletă, rumegând ca mistreţii. Hangiul a amestecat mâncarea într-un ceaun şi aducea la masă următoarea ulcică

de bere şi o pâine dospită.

— Mi-e foame! a strigat ea ascultătoare, uşor palidă.

Hangiul s-a oprit, s-a uitat la ea prietenos, apoi s-a uitat înapoi la meseni.

— Poţi să-i dau ceva, conaşilor?

— Nimic! a strigat Skomlik molfăind, înroşindu-se şi scuipând din omletă. Departe de ea, că-ţi rup oasele! Nu-i voie! Iar tu stai liniştită, ai grijă, că altminteri…

— Hei, Skomlik, ce-i asta, te zgârceşti sau cum? a intervenit Vercta, încercând să înghită pâinea cu ceapă. Ia uitaţi-vă la el, flăcăi, ce şmecher! El se îndoapă pe banii altuia, iar fetiţa înghite-n sec. Dă-i o strachină, hangiule! Plătesc eu şi eu spun cui să-i dai şi cui să nu-i dai.

Iar cui nu-i place poate să-şi ia un pumn de-al meu în râtu' de porc chiar acum.

Skomlik s-a înroşit şi mai mult, dar a tăcut chitic.

— Mi-am amintit ceva, a adăugat Vercta. Trebuie să-i dau de mâncare Şobolanului ca să nu-mi crape de foame pe drum, că mă beleşte baronu', crede-mă. O să-l hrănească fata. Hei, hangiule! Adu ceva de mâncare pentru ei! Şi tu, Skomlik, ce tot boscorodeşti? Ce nu-ţi convine?

— Trebuie s-o veghez, a arătat Căutătorul spre Ciri, pentru că e o pasăre tare ciudată. Dacă ar fi fost o fată obişnuită, Nilfgaardu' n-ar fi dat-o în urmărire, prefectu' n-ar fi făgăduit...

— Obişnuită sau neobişnuită, a râs grăsunul cu creastă, se vede imediat, nu tre' decât să mă uit între picioarele ei! Ce ziceţi? S-o duc pânã-n grajd?

— N-o atinge! i-a spus printre dinţi Skomlik. Nu te las!

— I-auzi! Că te-oi întreba pe tine!

— Îi a mea şi-i vai ş-amar de capu' meu dacă n-o duc întreagă şi nevătămată! Prefectu' din Amarillo...

— Mă piş pe prefectu' tău! Ai băut pe banii noştri şi nu ne dai voie?

Zău, Skomlik, nu fi împuţit! Nici capu’ tău n-o să cadă, nu-ţi fie frică, nici răsplata nu se micşorează! O s-o iei pe toată. Fata nu-i ca o vezică de peşte, nu pocneşte dac-o apeşi!

Nissirii au izbucnit în hohote de râs. Li s-au alăturat şi tovarăşii lui Skomlik.

Ciri s-a cutremurat, s-a albit la faţă, a ridicat capul. Kayleigh i-a zâmbi sarcastic.

— Acum ai priceput? i-a şoptit din spate zâmbind uşor. Când o să se îmbete criţă, o să se ia de tine. O să te schingiuiască. Suntem în aceeaşi căruţă. Fă cum ţi-am zis. O să izbutesc, o să izbuteşti…

— Mâncarea-i gata! a strigat hangiul, care n-avea niciun accent nilfgaardian. Hai, duduie!

— Cuţit! i-a şoptit Ciri, luând strachina de la el.

— Ce?

— Cuţit! Repede!

— Dacă nu-i destul, mai aduc! a strigat hangiul, nefiresc, în direcţia mesenilor, adăugând terci în strachină. Pleacă, te rog!

— Cuţit!

— Pleacă, altminteri te spun… Nu pot… O să-mi dea foc la han.

— Cuţit!

— Nu. Îmi pare rău pentru tine, copilă, dar nu pot. Nu pot, pricepe.

Pleacă, te rog…

— Din acest han, ea a recitat cuvintele lui Kayleigh cu o voce tremurândă, nimeni nu va ieşi în viaţă. Cuţit. Repede. Şi când începe încăierarea, fugi!

— Ţine strachina, o umplem! a strigat hangiul, întorcându-se s-o mascheze pe Ciri, palid şi cu dinţii clănţănindu-i uşor. Mai aproape de tigaie!

Ea a simţit atingerea rece a cuţitului de bucătărie, pe care i-l strecura la curea, acoperindu-i mânerul cu şorţul.

— Foarte bine! a murmurat Kayleigh. Stai aşa ca să mă acoperi. Pune-

ţi strachina pe genunchi. Ia lingura în mâna stângă, cuţitul în dreapta. Şi taie-mi frânghia. Nu aici, toanto! Sub nod, pe stâlp. Ai grijă, se uită.

Ciri şi-a simţit gâtul uscat. A înclinat capul aproape de strachină.

— Mă hrăneşti şi mănâncă şi tu – ochii verzi o priveau pe sub pleoapele închise pe jumătate, o hipnotizau. Şi taie, taie. Curaj, micuţo!

Dacă izbutesc eu, izbuteşti şi tu…

Într-adevăr, se gândea Ciri tăind frânghia. Cuţitul mirosea a fier şi a ceapă, lama era cam tocită, fusese ascuţită de mai multe ori. *Are dreptate. Ştiu eu unde mă duc bandiţii ăştia? Ştiu eu ce vrea prefectul nilfgaardian de la mine? Poate mă aşteaptă călăul în Amarillo, poate mă*

aşteaptă roata, burghiele şi cleştii, fierul încins… N-o să mă las dusă ca mielul la abator. Mai bine să risc…

Cu un zbang a zburat fereastra, cu tot cu cercevea şi cu buturuga care servea pentru tăierea lemnelor, totul a aterizat pe masă, făcând ravagii printre străchini şi ulcele. În urma acestora a sărit pe aceeaşi masă o fată

blondă, tunsă scurt, într-o vestă roşie strălucitoare şi cu cizme înalte, deasupra genunchiului. Îngenunchind pe masă, şi-a răsucit spada. Unul dintre nissiri, cel mai lent, care nu a reuşit să se îndepărteze şi să sară, a căzut pe spate odată cu banca, cu sângele gâlgâindu-i din gâtul spintecat. Fata s-a rostogolit rapid de pe masă, făcându-i loc unui băiat într-un cojocel scurt, brodat, să sară de pe fereastră.

— Şobolaniiiiiii! a ţipat Vercta, luptându-se cu spada încâlcită în centură.

Grăsunul cu creastă şi-a apucat arma şi a sărit spre fata îngenuncheată

pe podea, şi-a luat elan ca să execute o lovitură, dar fata, deşi în genunchi, a parat-o cu dexteritate, s-a rostogolit, iar cel în cojocel, care sărise în urma ei, l-a tăiat pe nissir la tâmplă. Grăsunul a căzut pe podea brusc ca o saltea de paie întoarsă.

Uşa hanului s-a deschis dintr-un şut, încă doi Şobolani au ţâşnit în sală. Primul era înalt şi negricios, purta un caftan cu nasturi mari cusuţi şi o bandă stacojie la frunte. Din două lovituri rapide de spadă a trimis doi Căutători în colţuri opuse şi apoi s-a confruntat cu Vercta. Un al doilea, lat în umeri şi cu părul blond, cu o lovitură amplă de spadă l-a tăiat pe Remiz, cumnatul lui Skomlik. Ceilalţi au zbughit-o spre uşa bucătăriei. Dar şi Şobolanii intrau pe acolo – din spatele sălii, o fată cu părul brun, îmbrăcată viu colorat, a sărit brusc. L-a străpuns rapid pe unul dintre Căutători, cu o

morişcă l-a trântit la pământ pe altul, şi curând după aceea l-a lovit pe hangiu înainte de a putea spune cine este el.

Sala era toată un vacarm şi un zăngănit de spade. Ciri se ascunsese în spatele stâlpului.

— Mistle!

Kayleigh sfâşia frânghiile despicate, se lupta cu cureaua care-i ţinea încă gâtul legat de stâlp:

— Giselher! Reef. La mine!

Şobolanii erau într-o luptă – strigătul lui Kayleigh a fost auzit doar de Skomlik. Căutătorul s-a întors şi s-a îndreptat spre Şobolan, orbit de dorinţa de a-l izbi de stâlp. Ciri a reacţionat instantaneu şi instinctiv – ca în bătălia cu vyvernul de la Gors Velen şi ca în Thanedd, toate mişcările învăţate la Kaer Morhen se derulau brusc, de la sine, aproape fără

participarea ei. Ea a sărit din spatele stâlpului, s-a învârtit în piruetă, a căzut pe Skomlik şi l-a lovit puternic cu şoldul. Era prea mică şi prea slabă pentru a-l dărâma pe uriaşul Căutător, dar a reuşit să-i perturbe ritmul mişcării. Şi să-i distragă atenţia.

— Javra naibii!

Skomlik s-a răsucit, spada a şuierat în aer. Trupul lui Ciri a făcut din nou o eschivă lejeră, iar Căutătorul era să cadă, prins în elanul fierului său. Înjurând, a lovit din nou, punându-şi toată forţa în acea lovitură.

Ciri a sărit rapid, a aterizat ferm pe piciorul stâng, s-a răsucit într-o piruetă inversă. El a mai lovit o dată, dar de data aceasta nu a mai putut ajunge la ea.

Vercta s-a prăbuşit brusc între ei, împroşcându-i cu sângele lui.

Căutătorul s-a întors şi s-a uitat în jur. Numai cadavre îl înconjurau. Iar Şobolanii se apropiau din toate părţile cu spadele întinse înainte.

— Stai aşa, a intervenit rece negriciosul cu banda stacojie, eliberându-l pe Kayleigh. Se pare că vrea cu adevărat să se bată cu fata. Nu ştiu de ce. Nu ştiu nici cum de n-a izbutit până acum. Dar să-i dăm şansa dacă

vrea atât de mult.

— Hai să-i dăm o şansă şi ei, Giselher! a fost de acord omul cu umerii largi. Să fie o luptă cinstită. Dă-i un fier, Scânteie!

Ciri a simţit montura spadei în mână. Un pic cam grea pentru ea.

Skomlik gâfâia furios, s-a aruncat spre ea, făcând cu spada o morişcă

ireproşabilă. Era prea lent – Ciri a evitat tăieturile cu mişcări rapide şi semipiruete, fără să încerce măcar să pareze loviturile care îi plouau.

Spada îi servea doar drept contragreutate pentru executarea fentelor.

— Uimitor! a exclamat fata tunsă scurt râzând. E o acrobată!

— E iute, a spus cea viu colorată, care îi dăduse spada. Iute ca o elfă.

Hei, tu, grasule! Poate ai prefera pe una dintre noi? Cu ea nu-ţi iese!

Skomlik s-a retras, s-a uitat în jur, a sărit pe neaşteptate, lansând vârful spadei spre Ciri ca un stârc cu ciocul întins. Ciri a evitat să fie împunsă cu o eschivă scurtă, s-a răsucit. Pentru o secundă i-a văzut o venă umflată pulsând pe gâtul lui. Ea ştia că, din poziţia în care se afla, nu putea să evite loviturile, nici să le pareze. Ştia unde şi cum să

lovească.

Nu a lovit.

— Gata!

A simţit o mână pe umăr. Fata îmbrăcată colorat a împins-o, în acelaşi timp, alţi doi Şobolani – cel în cojocel din piele de oaie şi cea tunsă scurt

– l-au împins pe Skomlik în colţul sălii, îndemnându-l cu spadele.

— Gata cu distracţia! a repetat colorata, îndreptându-se spre ea. Prea mult timp. Şi e vina ta, duduie. Poţi să ucizi, iar tu nu ucizi. Mi se pare că n-o să trăieşti prea mult.

Ciri s-a cutremurat, privind în ochii mari, întunecaţi, în formă de migdale, văzând dinţii dezvăluiţi de un zâmbet, atât de mărunţei încât zâmbetul părea uluitor. Nu erau ochi umani şi nici dinţi umani. Fata multicoloră era o elfă.

— E timpul s-o ştergem, a spus Giselher brusc, cel cu banda stacojie, aparent şeful. Durează prea mult! Mistle, lichidează zdreanţa.

Fata tunsă scurt s-a apropiat, ridicându-şi spada.

— Îndurare! a strigat Skomlik, căzând în genunchi. Ai milă de mine!

Am copii mici… Foarte mici…

Fata a lovit abrupt, rotindu-se din şolduri. Sângele a ţâşnit pe peretele alb, vopsindu-l într-o formă amplă şi neregulată din puncte de carmin.

— Urăsc copiii mici, a zis cea tunsă scurt cu o mişcare rapidă, aruncând cu degetele sângele de pe spadă.

— Nu sta, Mistle! a zorit-o cel cu banda stacojie. Pe cai! S-o tulim!

Ăsta-i un sat nilfgaardian, n-avem prieteni aici!

Şobolanii au ieşit rapid din han. Ciri nu ştia ce să facă, dar nu avea timp să se gândească. Mistle, cea tunsă scurt, a împins-o spre uşă.

În faţa hanului, printre cioburi de ulcele şi resturi de oase, erau cadavrele nissirilor, care străjuiau intrarea. Dinspre marginea satului, coloniştii înarmaţi cu suliţe veneau în fugă, dar, la vederea Şobolanilor ieşind în curte, au dispărut imediat printre colibe.

— Ştii să călăreşti? i-a strigat Mistle lui Ciri.

— Da…

— S-o întindem, ia unul şi sari! Se dă o recompensă pentru capetele noastre şi acesta este un sat nilfgaardian! Toată lumea trage cu arcul şi cu suliţa! La galop, după Giselher! Pe mijlocul uliţelor! Ţine-te departe de colibe!

Ciri a zburat peste bariera scundă, a apucat frâiele unuia dintre caii Căutătorilor, a sărit în şa, şi-a bătut calul pe crupă cu spada pe care nu o lăsase din mână. A intrat într-un galop furios, depăşindu-i pe Kayleigh şi pe elfa colorată, căreia îi

spuneau Scânteie. Se grăbea în urma Şobolanilor, spre moară. A văzut un bărbat cu o arbaletă care ieşea de după colţul unei colibe, îndreptând-o spre spatele lui Giselher.

— Rade-l! a auzit din spate. Rade-l, fată!

Ciri s-a aplecat în şa, a tras frâiele şi a lovit cu călcâiele, forţând calul în galop să-şi schimbe direcţia, şi-a răsucit spada. Omul cu arbaleta s-a întors în ultimul moment şi i-a văzut faţa încremenită şi schimonosită de spaimă. Mâna, ridicată pentru a lovi, a ezitat o clipă, suficient pentru a lăsa galopul să i-o abată. A auzit zbârnâitul unei coarde detensionate, calul a nechezat, a dat din cap, a cabrat. Ciri a sărit, scuturându-şi picioarele din etrieri, a aterizat agil, căzând într-un genunchi. Scânteia, care se apropia din urmă, s-a strecurat într-o mişcare bruscă din şa, întrun balans, lovindu-l pe omul cu arbaleta în occiput. Arbaletierul a căzut în genunchi, s-a aplecat în faţă şi a căzut cu capul într-o băltoacă, împroşcând noroi. Calul rănit necheza şi se zbătea, în cele din urmă a luat-o printre colibe, călcând apăsat.

— Idioato! i-a strigat elfa, depăşind-o pe Ciri. Idioata naibii!

— Sari! a strigat Kayleigh, venind spre ea. Ciri a alergat şi a apucat mâna întinsă. Impulsul a ridicat-o, scârţâindu-i articulaţia umărului, dar ea a reuşit să sară pe cal şi să se agaţe de spatele Şobolanului cu părul deschis. Au luat-o la galop, întrecând-o pe Scânteie. Elfa s-a întors, urmărind un alt arbaletist, care îşi aruncase arma şi fugea spre porţile hambarului. Scânteia l-a ajuns cu uşurinţă. Ciri şi-a întors capul.

A auzit cum arbaletistul a gemut scurt, sălbatic, ca o vită.

Mistle i-a ajuns din urmă trăgând după ea un cal de rezervă, înşeuat.

A strigat ceva, Ciri nu a înţeles cuvintele, dar a prins ceva din zbor. Şi-a luat mâinile de pe umerii lui Kayleigh, a sărit la pământ în plin galop, a alergat spre cal apropiindu-se periculos de colibe. Mistle i-a aruncat

frâiele, s-a uitat în spate şi i-a strigat un avertisment. Ciri s-a întors la timp într-o semipiruetă agilă, pentru a evita lovitura perfidă a unei suliţe lansate de un colonist ieşit dintr-o cocină.

Ceea ce s-a întâmplat mai târziu a bântuit-o în vise pentru mult timp.

Îşi amintea totul, fiecare mişcare. Semipirueta agilă care o salvase de vârful lancei, o plasase într-o poziţie perfectă. Pe de altă parte, colonistul, înclinându-se în faţă, nu putea să sară într-o parte şi nici să se protejeze cu suliţa ţinută cu ambele mâini. Ciri l-a lovit din plin cu spada sa, răsucindu-se în semipiruetă inversă. Pentru o clipă i-a văzut gura deschisă într-un strigăt pe o faţă acoperită cu o barbă de câteva zile. A putut să-i vadă fruntea prelungită până la chelie, dincolo de linia deasupra căreia şapca sau pălăria îi protejaseră capul de arşiţa soarelui.

Şi apoi tot ce văzuse a fost acoperit de o fântână de sânge.

Încă mai ţinea calul de frâie, iar acesta, speriat de chipul macabru, s-a agitat şi a aruncat-o în genunchi. Ciri nu a dat drumul frâielor. Omul rănit răcnea şi gemea agonizant, pendula convulsiv între paie şi bălegar, cu sângele ţâşnind din el ca dintr-un porc. Şi-a simţit stomacul în gât.

Scânteia s-a oprit chiar lângă ea. Apucând frâiele calului lui Ciri, lipite încă de mâinile ei stângace, a tras de ele, forţând-o să se ridice în picioare.

— În şa! a ţipat ea. Şi tuleo!

Ciri şi-a suprimat greaţa, a sărit în şa. Mai era sânge pe spada pe care încă o ţinea în mână. Abia îşi stăpânea dorinţa de a arunca fierul cât mai departe de ea.

Mistle a ieşit dintre colibe, urmărind doi oameni. Unul dintre ei a reuşit să fugă, sărind gardul, celălalt, cu o lovitură scurtă, a căzut în genunchi, şi-a luat capul în mâini.

Amândouă, cu elfa, au sărit în galop, dar după un timp şi-au oprit caii, şi-au scos picioarele din etrieri, pentru că Giselher venea dinspre moară împreună cu alţi Şobolani. Din urma lor, încurajându-se cu ţipete, venea de zor un grup de colonişti înarmaţi.

— După noi! a ţipat Giselher în galop. După noi, Mistle! La râu!

Mistle, înclinată într-o parte, a tras de hăţuri, şi-a întors calul şi l-a urmat, sărind gardurile joase. Ciri şi-a afundat faţa în coama calului său şi a pornit după ea. Scânteia galopa chiar lângă ea. Goana îi flutura părul frumos, întunecat, dezvelindu-i o ureche mică, arcuită, în vârf, decorată cu un cercel filigran.

Cel rănit de Mistle era tot îngenuncheat în mijlocul drumului, bălăngănindu-se, ţinându-şi capul însângerat cu ambele mâini. Scânteia l-a înconjurat călare pe calul său, a tăiat cu spada de sus, cu toată

puterea ei. Rănitul a răcnit. Ciri i-a văzut degetele despicate sărind în toate direcţiile, ca aşchiile dintr-o ciosvârtă, căzând pe pământ ca nişte viermi albi, graşi.

S-a abţinut cu greu să nu vomite.

Mistle şi Kayleigh le aşteptau în faţa unei găuri din palisadă, restul Şobolanilor erau departe. Cei patru au intrat într-un

galop furios, întins, au trecut apa care îi ajungea calului până la bot. Aplecaţi în faţă, cu obrajii apăsaţi de coamele cailor, s-au năpustit pe un taluz nisipos, străbătând o luncă purpurie de lupin. Scânteia, având cel mai bun cal, a luat-o înainte.

Au intrat în pădurea umbroasă şi reavănă, printre trunchiurile de fagi.

I-au ajuns din urmă pe Giselher şi pe ceilalţi, dar n-au încetinit decât pentru o clipă. După ce au traversat pădurea şi au intrat în landă, au reluat galopul. Curând, Ciri şi Kayleigh au început să rămână în urmă, caii Căutătorilor nu erau în stare să ţină cadenţa cu caii pursânge ai Şobolanilor. Ciri avea o problemă suplimentară: pe un cal aşa de înalt, abia putea să ajungă cu picioarele la etrieri şi nu putea să se adapteze din galop. Putea să călărească foarte bine şi fără etrieri, dar ştia că în această poziţie nu ar mai fi putut rezista mult la galop.

Din fericire, după un scurt răstimp, Giselher a încetinit ritmul şi s-a oprit în frunte, permiţându-le ei şi lui Kayleigh să li se alăture. Ciri a intrat într-un trot. Pentru că de-abia ajungea la etrieri, şi curelele nu aveau suficiente găuri ca să le strângă. Fără să încetinească, şi-a trecut piciorul drept peste şa şi s-a aşezat ca o amazoană.

Mistle, văzând poziţia ecvestră a fetei, a pufnit în râs.

— Vezi, Giselher? Nu e o simplă acrobată, ci face acrobaţii şi pe cal!

Ei, Kayleigh, de unde ai luat diavoliţa asta?

Scânteia, reţinându-şi iapa frumoasă, încă uscată şi grăbită pentru galop, s-a apropiat mai mult, împingându-se spre

calul cenuşiu al lui Ciri. Calul a fornăit şi s-a întors, aruncându-şi capul. Ciri a întins hăţurile, s-a sprijinit în şa.

— Ştii de ce mai eşti în viaţă, cretino? a lătrat elfa suflându-şi părul de pe frunte. Ţăranul de care ţi-a fost milă, a eliberat prea repede săgeata şi a lovit calul, în loc să te lovească pe tine. Altminteri, ai fi avut

o săgeată înfiptă în coaste până la pene! De ce, naiba, mai cari după tine spada aia?

— Lasă-o, Scânteie! i-a spus Mistle, palpând grumazul umflat de sudoare al iepei sale. Giselher, trebuie să încetinim, că altfel nenorocim caii! Nu ne mai urmăreşte nimeni, uite.

— Vreau să trecem Velda cât mai iute, a spus Giselher. Ne vom odihni dup-aia. Kayleigh, cum e calul tău?

— Rezistă. Nu-i de rasă, nu-i dus la curse, da'-i o bestie puternică.

— Bine. Să-i dăm bătăi!

— Aşteaptă puţin! a spus Scânteia. Şi mucoasa asta?

Giselher s-a uitat în spate, şi-a ajustat banda stacojie pe frunte şi a privit-o pe Ciri. Faţa lui, expresia lui aduceau puţin cu Kayleigh – aceeaşi grimasă maliţioasă a gurii, aceiaşi ochi mijiţi, aceeaşi mandibulă uscată

şi proeminentă. Era mai bătrân decât Şobolanul cu părul deschis; totuşi, umbra albastră pe obraji arăta că se bărbierea în mod regulat.

— Exact, a spus el cu asprime. Ce-i cu tine, puştoaico?

Ciri a coborât capul.

— M-a ajutat, a intervenit Kayleigh. Dacă nu era ea, Căutătoru’ ăla tâmpit mă lipea de stâlp…

— În sat, a zis Mistle, au văzut-o fugind cu noi. L-a spintecat pe unu’, mă îndoiesc că ăla mai suflă. Sunt colonişti din Nilfgaard. Dacă fata începe în labele lor, o zăpăcesc în bătaie. Nu putem s-o lăsăm baltă.

Scânteia pufnea furioasă, dar Giselher a ridicat mâna.

— Până la Velda, a decis el, să vină cu noi. Dup-aia mai vedem. Da’

călăreşte şi tu ca lumea. Dacă rămâi în urmă, nu ne uităm după tine.

Pricepi?

Ciri a dat din cap.

— Da’ vorbeşte odată, fată! Ce faci de una singură? De unde eşti?

Cum te cheamă? De ce te-au luat cu japca?

Ciri şi-a plecat capul. În timp ce călărea, a avut suficient timp să

încerce să inventeze o poveste. Inventase mai multe. Dar şeful Şobolanilor nu arăta ca unul care s-o creadă pe oricare dintre ele.

— Ei bine, a îndemnat-o Giselher. Ai plecat cu noi de câteva ceasuri bune la drum. Ai făcut un popas cu noi şi n-am avut ocazia să-ţi aud glăscioru’. Eşti mută?

Focul a lansat în sus flăcări şi jerbe de scântei, inundând ruinele

colibei păstorului cu un val de strălucire aurie. Ca şi cum s-ar fi supus ordinului lui Giselher, focul a aprins faţa persoanei interogate, astfel încât să fie posibil să se detecteze minciuna şi impostura. *Nu le pot spune adevărul,* s-a gândit Ciri disperată. *Sunt tâlhari. Bandiţi. Dacă vor afla despre nilfgaardieni, despre Căutătorii care m-au prins pentru răsplată, ar putea să râvnească şi ei. În plus, adevărul este prea puţin credibil ca să mă*

creadă.

— Te-am scos din sat, a continuat încet conducătorul haitei. Te-am adus aici într-una dintre ascunzătorile noastre. Ai primit de-ale gurii. Ai stat lângă focul nostru. Aşadar, vorbeşte, cine eşti?

— Dă-i o pauză! i-a spus brusc Mistle. Când mă uit la tine, Giselher, văd brusc un nissir, un Căutător sau unul dintre nenorociţii ăia din Nilfgaard. Şi mă simt ca la un interogatoriu, legată de banca de tortură

într-o temniţă!

— Mistle are dreptate, a spus blondul cu cojocel de oaie. Ciri a tremurat când i-a auzit accentul. E clar că fata nu vrea să spună cine este şi are tot dreptul s-o facă. Când m-am alăturat vouă, am fost şi eu taciturn. Nu am vrut să vă dezvălui că eram unul dintre nenorociţii nilfgaardieni…

— Nu-i acelaşi lucru, Reef, i-a făcut semn Giselher. Cu tine a fost altceva. Şi tu, Mistle, prea exagerezi. Ăsta nu-i un interogatoriu. Vreau să

spună cine este şi de unde este. Când o să aflu, o să-i arăt drumul spre casă, asta-i tot. Cum aş putea să fac asta dacă nu ştiu…

— Nu ştii nimic, a dat Mistle ochii peste cap. Nici măcar dacă are o casă. Ceea ce eu nu cred. Căutătorii au luat-o de pe drum, pentru că

umbla singură. Te poţi aştepta de la laşii ăia. Dacă îi spui să se ducă

unde o vedea cu ochii, n-o să supravieţuiască de una singură în munţi.

Ori o devorează lupii, ori o să moară de foame.

— Şi ce să facem atunci cu ea? a întrebat tânărul lat în umeri, răscolind cu un băţ jarul focului. S-o lăsăm lângă un sat?

— O idee grozavă, Asse! i-a răspuns Mistle în zeflemea. Nu-i ştii pe ţărani? N-au cu cine lucra pământul. O s-o pună pe fată să le pască

vitele, dar nu înainte de a-i rupe un picior ca să nu poată scăpa. Noaptea o să fie tratată ca a nimănui şi, prin urmare, ca o proprietate comună. O

să plătească pentru masă şi casă până peste cap, ştii în ce monedă. Şi în primăvară o să aibă febra puerperală, dând naştere vreunui bastard al cine ştie mai cui într-o cocină murdară.

— Dacă-i lăsăm calul şi spada, a pronunţat Giselher tărăgănat, uitându-se la Ciri, n-aş vrea, zău, să fiu în pielea ţăranului care ar dori să-i rupă piciorul. Sau să-i facă un bastard. Ai văzut zbenguiala din han, cum a dansat cu

Căutătorul, căruia Mistle i-a venit de hac mai târziu? El tăia aerul; iar ea ţopăia de mama focului… Ha, nu-mi pasă de numele şi familia ei, dar aş fi bucuros să ştiu de unde a învăţat trucurile astea…

— Trucurile n-o s-o salveze, a spus brusc Scânteia, până atunci ocupată să ascută spada. Nu poate decât să danseze. Pentru a supravieţui, trebuie să poţi să ucizi, şi ea nu poate.

— O să poată, a zâmbit Kayleigh. În sat i-a tăiat gâtul ţăranului de i-a ţâşnit sângele de juma’ de stânjen…

— Şi când l-a văzut, era gata-gata să dea la raţe, a chicotit elfa.

— Pentru că e încă un copil, a explicat Mistle. Cred că ştiu cine e şi de unde a învăţat trucurile. Am mai văzut eu ca ea. Este dansatoare sau o acrobată de la o trupă ambulantă.

— Şi de când, mă rog, a pufnit din nou Scânteia, ne pasă nouă de dansatori şi acrobaţi? La naiba, e aproape miezul nopţii, mă ia somnul.

Să terminăm odată discuţia asta fără noimă. Trebuie să dormim şi să ne odihnim ca să ajungem mâine la Forja în amurg. Primarul de-acolo, n-aţi uitat, l-a dat în primire pe Kayleigh nissirilor. Tot satul trebuie să vadă

cum se face roşu noaptea. Iar fata? Are un cal, are o spadă. Amândouă

câştigate cinstit. Să-i dăm de-ale gurii şi niscaiva gologani. Pentru că l-a salvat pe Kayleigh. Las-o să meargă oriunde doreşte, să-şi ia soarta în mâini…

— Bine, a zis Ciri, apăsându-şi buzele şi ridicându-se în picioare.

Era o tăcere întreruptă doar de trosnetele focului. Şobolanii o priveau curios, aşteptau.

— Bine, a repetat ea, uluită de timbrul bizar al vocii sale. N-am nevoie de voi, nu v-am cerut nimic… Nu vreau să stau cu voi! O să plec de îndată…

— Aşa, deci, nu eşti mută în cele din urmă, a constatat Giselher uimit.

Poţi să vorbeşti şi chiar cu îndrăzneală.

— Uitaţi-vă la ochii ei! a scuipat Scânteia. Uitaţi-vă cum îşi ţine capul.

O pasăre de prada! Un pui de şoim!

— Vrei să pleci? a întrebat-o Kayleigh. Încotro, dacă nu ţi-e cu supărare?

— Ce vă pasă? a strigat Ciri, cu ochii strălucind cu lumina lor verde.

Eu vă întreb unde vă duceţi? Nu-mi pasă! Şi nici de voi nu-mi pasă! N-am nevoie de voi! Pot… Pot să mă descurc! Singură!

— Singură? a repetat Mistle zâmbind ciudat.

Ciri a tăcut, şi-a lăsat capul în jos. Şobolanii tăceau şi ei.

— E noapte, a spuse Giselher. Nu se călătoreşte noaptea. Nu umbli singură, fată. Cel care este singur, moare. Acolo, lângă cai, sunt valtrapuri şi blănuri. Alege-ţi ceva. Nopţile în munţi sunt reci. De ce te uiţi aşa cu felinarele alea verzi? Fă-ţi un pat şi dormi. Trebuie să te odihneşti.

După o clipă de reflecţie, fata s-a supus. Când s-a întors, târând un valtrap şi o blană, Şobolanii nu se mai aflau în jurul focului. Erau în semicerc şi strălucirea roşiatică a focului se reflecta în ochii lor.

— Suntem Şobolanii de la frontieră, a anunţat Giselher cu mândrie.

Mirosim prada de la mai multe mile depărtare. Nu ne temem de capcane.

Şi nu există niciun lucru pe care să nu-l roadem. Suntem Şobolani. Vino aici, fetiţă.

Ea s-a supus.

— N-ai nimic, i-a zis Giselher, dându-i o centură de argint. Ia măcar asta!

— N-ai nimic şi pe nimeni, i-a spus Mistle cu un zâmbet aruncându-i pe umeri o jacheţică de satin verde şi apăsându-i pe mâini o bluză de tafta.

— N-ai nimic, a adăugat şi Kayleigh, iar darul de la el era un pumnal într-o teacă încrustată cu pietre scumpe. Eşti singură.

— N-ai pe nimeni, a repetat după el Asse. Ciri a primit de la el un pandantiv decorativ.

— N-ai rude, i-a vorbit şi Reef cu accent nilfgaardian, întinzându-i o pereche de mănuşi de piele moale. N-ai pe nimeni aproape şi…

— Peste tot eşti o străină, a terminat nonşalant Scânteia şi cu o mişcare rapidă şi destul de neceremonioasă i-a pus lui Ciri pe cap o beretă garnisită cu pene de fazan. Peste tot o

străină şi întotdeauna diferită. Cum să-ţi spunem, şoimuleţule?

Ciri a privit-o în ochi.

— Gvalch’ca.

Elfa a pufnit în râs.

— Când îţi dai drumul la gură, vorbeşti în mai multe limbi, şoimuleţule! Ei, bine. O să porţi numele Norodului mai Vechi, numele pe

care singură ţi l-ai ales. O să fii Falka.

Falka.

Nu putea să adoarmă. Caii tropăiau şi fornăiau în beznă, vântul sufla coroanele brazilor. Cerul strălucea de stele. Ochiul, care atâtea zile îi fusese călăuză credincioasă în deşertul stâncos, se vedea strălucitor.

Ochiul indica răsăritul. Dar Ciri nu era sigură dacă era direcţia potrivită.

Nu mai era sigură de nimic.

Nu putea să adoarmă, deşi pentru prima oară după multe zile se simţea în siguranţă. Nu mai era singură. Îşi aranjase patul din crengi într-o margine, departe de Şobolani, care dormeau pe prispa de lut încălzită de o sobă ruinată. Era departe de ei, dar simţea apropierea şi prezenţa lor. Nu era singură.

Deodată a auzit paşi uşori.

— Nu te teme!

Era Kayleigh.

— Nu le spun, i-a şoptit Şobolanul blond, în genunchi şi aplecat peste ea că te caută Nilfgaardul. N-o să le spun despre răsplata pe care a făgăduit-o prefectul din Amarillo. Acolo, în han, mi-ai salvat viaţa. O să

te răsplătesc. Cu ceva frumos. Chiar acum.

S-a aşezat alături de ea încet şi cu grijă. Ciri a încercat să se ridice, dar Kayleigh a împins-o în patul improvizat, cu o mişcare blândă, dar puternică şi fermă. I-a pus delicat un deget pe buze. Nu era nevoie. Ciri era paralizată de frică şi din gâtul său strâmt, dureros de uscat, nu ar fi scos niciun strigăt, chiar dacă ar fi vrut. Dar nu voia. Tăcerea şi întunericul erau mai bune. Mai sigure. Mai intime. Îi ascundeau oroarea şi ruşinea. A icnit.

— Fii liniştită, micuţo! i-a şoptit Kayleigh, desfăcându-i încet cămaşa.

Încet, cu mişcări blânde, i-a alunecat ţesătura de pe umeri şi i-a ridicat poalele cămăşii deasupra şoldurilor:

— Să nu-ţi fie frică! O să vezi cât de plăcut este.

Ciri s-a cutremurat la atingerea mâinii uscate, aspre şi dure. Zăcea nemişcată, întinsă şi încordată, plină de o teamă şi de o silă dureroase, care o neutralizau, îi paralizau voinţa, îi atacau fruntea şi obrajii cu valuri de căldură. Kayleigh şi-a strecurat braţul stâng sub cap, a tras-o mai aproape de el, vrând să-i îndepărteze mâna încleştată convulsiv pe poalele cămăşii, în încercarea zadarnică de a le trage în jos. A cuprins-o

un frison.

În întunericul înconjurător a simţit o mişcare bruscă, a simţit un şoc, a auzit zgomotul unei izbituri.

— Ai înnebunit, Mistle? a mârâit Kayleigh ridicându-se uşor.

— Las-o, porcule!

— Pleacă! Du-te la culcare!

— Las-o în pace!

— Dar ce, n-o las în pace? Vezi că ţipă sau se zbate? Vreau doar s-o mângâi ca să adoarmă. N-o deranja.

— Şterge-o de-aici, că-ţi iau gâtul!

Ciri a auzit scrâşnetul unui pumnal în teaca sa metalică.

— Nu glumesc, a spuse Mistle, a cărei umbră se contura vag deasupra lor în întuneric.

— Întinde-o la băieţi! Acum!

Kayleigh s-a conformat, înjurând în barbă. S-a ridicat fără niciun cuvânt şi a plecat rapid.

Ciri simţea cum i se rostogoleau lacrimile pe obraji, repede, mai repede şi mai repede, fofilându-se ca nişte viermi agili în părul ei, lângă

urechi. Mistle s-a aşezat lângă ea, acoperind-o cu blana cu grijă. Dar nu i-a aranjat cămaşa desfăcută. I-a lăsat-o aşa cum era. Ciri a început să

tremure din nou.

— Linişteşte-te, Falka. Acum e totul bine.

Mistle era caldă, mirosea a răşină şi a fum. Mâna îi era mai mică

decât a lui Kayleigh, mai moale şi mai delicată. Mai plăcută. Dar din nou contactul a făcut-o pe Ciri să se încordeze, întregul său corp inundânduse cu frică şi silă, îi încleştase fălcile şi îi sufoca gâtul. Mistle s-a lipit de ea, îmbrăţişând-o ocrotitor şi şoptindu-i cuvinte liniştitoare, dar în acelaşi timp mânuţa ei fină se târa neobosită, ca un melc cald, liniştit, încrezător, hotărât, conştient de drumul şi de ţelul său. Ciri a simţit cum cleştii de fier ai silei şi ai fricii se deschid, eliberând prada din strânsoare, a simţit-o alunecând din strânsoarea lor, scufundându-se în jos, adânc, mai adânc, în mlaştina frumoasă, caldă şi umedă a resemnării şi a supunerii neajutorate. O supunere dezgustătoare, umilitoare, plăcută.

A gemut surd, cu disperare. Respiraţia lui Mistle îi ardea gâtul, buzele catifelate şi umede i-au gâdilat umărul, clavicula, alunecându-i încet.

Ciri a gemut din nou.

— Şşşt, Şoimuleţule! i-a şoptit Mistle, strecurându-i cu grijă braţul sub cap. N-o să mai fii singură. Niciodată.

A doua zi Ciri s-a trezit în zori. S-a strecurat din blană încet şi cu grijă, fără s-o trezească pe Mistle, care dormea cu gura întredeschisă şi cu antebraţul pe ochi. Pe mână avea pielea de găină. Ciri a acoperit-o cu atenţie pe fată cu valtrapul. După un moment de ezitare, s-a aplecat înainte, a sărutat-o delicat pe părul tuns scurt ca o pensulă. Mistle a îngăimat ceva în somn. Ciri şi-a şters o lacrimă de pe obraz.

Nu mai era singură.

Ceilalţi Şobolani încă dormeau, unul sforăia zgomotos, altul a tras un pârţ zgomotos. Scânteia îşi întinsese braţul peste pieptul lui Giselher, părul ei luxuriant era răsfirat în dezordine. Caii tropăiau şi fornăiau, o ciocănitoare bătea darabana în serii scurte de ciocănituri într-un trunchi de pin.

A alergat la râu. S-a spălat mult timp tremurând de frig. Se spăla cu mişcări violente ale mâinilor ţepene, încercând să îndepărteze ceea ce nu mai putea fi îndepărtat. Pe obraji i se prelingeau lacrimi.

Falka.

Apa spumega şi susura printre pietre, se îndepărta în negură.

Totul se îndepărta. În negură.

Totul.

Erau proscrişi. Formau un grup ciudat creat de război, nenorocire şi dispreţ. Războiul, nenorocirea şi dispreţul îi legase şi-i aruncase pe un ţărm, la fel cum un râu inundat aruncă şi lasă pe plajă bucăţi de lemn naufragiate, negre, şlefuite de pietre.

Kayleigh s-a trezit în fum, foc şi sânge în castelul năruit, zăcea între cadavrele fraţilor şi părinţilor adoptivi. În timp ce se târa prin curtea înţesată de cadavre, s-a întâlnit cu Reef. Reef era un soldat în expediţia punitivă, pe care împăratul Emhyr var Emreis o trimisese să suprime rebeliunea din Ebbing. Era unul dintre cei care capturaseră şi jefuiseră

castelul după două zile de asediu. După cucerirea castelului, camarazii îl abandonaseră pe Reef, deşi Reef mai trăia. Dar îngrijirea răniţilor nu era o obişnuinţă în detaşamentele speciale nilfgaardiene.

La început, Kayleigh a vrut să-l ucidă pe Reef. Dar Kayleigh nu voia să

fie singur. Iar Reef, ca şi Kayleigh, avea doar şaisprezece ani.

Împreună şi-au lins rănile. Împreună au ucis şi au jefuit un perceptor, împreună s-au delectat cu bere într-o cârciumă şi, mai târziu, călărind prin sate pe cai furaţi, au împrăştiat restul prăzii, râzând în hohote.

Împreună au fugit de persecuţiile patrulelor nissirilor şi nilfgaardienilor.

Giselher a dezertat din armată. Probabil se înrolase în armata nobilului Geso, care se aliase cu insurgenţii din Ebbing. Probabil.

Giselher nu ştia prea bine unde îl târâseră superiorii. Fusese beat criţă.

Când s-a răzvrătit şi a primit primul ordin de la sergent, a fugit. La început a rătăcit singur, dar, când nilfgaardienii au zdrobit confederaţia rebelilor, pădurile s-au umplut de dezertori şi fugari. Fugarii s-au unit rapid în bande. Giselher s-a alăturat uneia dintre ele.

Banda respectivă jefuia şi pârjolea satele, ataca apoi convoaiele şi transporturile, se refugia în sălbăticie din calea escadrilelor cavaleriei nilfgaardiene. În timpul unui refugiu, banda a încăput pe mâinile Elfilor de Pădure, fiind neputincioasă în faţa acelor adversari invizibili, ale căror săgeţi cu pene cenuşii zburau din toate părţile. Una dintre săgeţi i-a străpuns umărul lui Giselher şi l-a lipit de un copac. Cea care i-a extras săgeata dimineaţa şi i-a oblojit rana a fost Aenyeweddien.

Giselher nu a aflat niciodată de ce elfii o izgoniseră pe Aenyeweddien, pentru ce fărădelegi o condamnaseră la moarte – întrucât pentru o elfă

liberă singurătatea în fâşia îngustă de pământ care separa Vechiul Norod Liber de oameni echivala cu moartea. O elfă singuratică trebuie să

moară. Dacă nu-şi găseşte un tovarăş.

Aenyeweddien şi-a găsit un tovarăş. Numele ei, care în traducere liberă înseamnă „Copilului Focului”, era prea complicat şi poetic pentru Giselher. I-a spus Scânteia.

Mistle venea dintr-o familie bogată de nobili din târgul Thurn, din Maechtul de Nord. Tatăl ei, vasalul prinţului Rudiger, s-a alăturat armatei insurgente, a fost bătut şi a dispărut fără urmă. Atunci când locuitorii Thurnului au fugit din târg la aflarea veştii despre expediţia punitivă, cu faimoşii Pacificatori al Gemmerei, a fugit şi familia lui Mistle, dar Mistle s-a rătăcit în mulţimea copleşită de panică. Fetiţa împopoţonată şi delicată, care fusese purtată cu lectica de la o vârstă

fragedă, n-a reuşit să ţină pasul cu fugarii. După trei zile de rătăcire de una singură, a căzut în ghearele vânătorilor de oameni care veneau din urma nilfgaardienilor. Fetele sub şaptesprezece ani erau la mare căutare.

Dacă erau neprihănite. Vânătorii n-au prihănit-o pe Mistle, verificând în prealabil dacă era neprihănită. După acea verificare, Mistle a plâns toată

noaptea.

În valea râului Velda, caravana vânătorilor a fost atacată şi distrusă de o bandă de dezertori nilfgaardieni. Toţi vânătorii

şi sclavii de sex masculin au fost ucişi. Numai fetele au fost cruţate. Fetele nu ştiau de ce fuseseră cruţate. Această ignoranţă nu a durat mult.

Mistle a fost singura care a supravieţuit. Din şanţul în care fusese aruncată, goală, plină de vânătăi, de mizerie, de noroi şi de sânge uscat, a scos-o Asse, fiul potcovarului din sat, care umbla de trei zile după

nilfgaardieni, însetat de răzbunare pentru cele ce-i făcuseră dezertorii tatălui său, mamei şi surorilor sale şi la care trebuise să se uite ascuns în cânepă.

Se întâlniseră cu toţii într-o zi de sărbătoare a Lammasului, Sărbătoarea recoltei, într-unul dintre satele lui Geso. Războiul şi sărăcia nu devastaseră pe-atunci prea mult ţinutul Veldei de Sus – sătenii sărbătoreau începutul lunii secerii, distrându-se în mod tradiţional, cu cântece zgomotoase şi dansuri.

Nu s-au căutat mult timp în mulţimea pusă pe distracţie. Prea multe trăsături îi distingeau. Avuseseră parte de prea multe în comun. Îi unea apetitul pentru ţinutele îndrăzneţe, colorate, fanteziste, pentru accesorii lucioase furate, pentru cai frumoşi, spade, de care nu se despărţeau nici la dans. Se distingeau prin aroganţă şi superbie, prin încredere în sine, prin zeflemea, prin turbulenţă şi violenţă.

Şi dispreţ.

Erau copiii vremii dispreţului. Şi, ca atare, n-aveau decât dispreţ

pentru ceilalţi. Numai puterea conta pentru ei. Agilitatea în mânuirea armelor, pe care o dobândiseră din mers, pe drumuri. Determinarea.

Câte un cal rapid şi o spadă bine ascuţită.

Şi camarazi. Tovarăşi. Prieteni. Întrucât cel care este singur, trebuie să

moară – de foame, de spadă, de furcile ţărăneşti, în ştreang, în foc. Cine este singur este ucis – înjunghiat, bătut, lovit, murdărit, ca o jucărie trecută din mână în mână.

S-au întâlnit la Sărbătoarea recoltei. Posomorâtul, negriciosul, deşiratul Giselher. Costelivul, pletosul Kayleigh, cu ochi răutăcioşi şi buze schimonosite într-o grimasă urâtă. Reef, care încă mai vorbea cu accent nilfgaardian. Vlăjganca Mistle, cu picioarele lungi, cu părul scurt,

ţepos ca o perie, de culoarea paiului. Scânteia cea viu colorată, cu ochii mari, graţioasă şi vaporoasă la dans, rapidă şi nemiloasă în luptă, cu buze înguste şi dinţi mici de elf. Asse, lat în umeri, cu puf blond şi creţ

pe bărbie.

Giselher a devenit şeful. Şi-au dat numele de Şobolani. Cineva le spusese aşa odată şi le-a plăcut.

Jefuiau şi ucideau, iar cruzimea lor devenise proverbială.

Iniţial, prefecţii nilfgaardieni nu i-au băgat în seamă. Erau siguri că, la fel ca alte trupe, o să cadă în curând victimele acţiunilor concentrate ale ţăranilor furioşi, că se vor încăiera şi se vor ucide unii pe alţii, atunci când importanţa prăzii va face să triumfe lăcomia fără scrupule asupra solidarităţii banditeşti. Prefecţii au avut dreptate în privinţa altor bande, dar s-au înşelat în legătură cu Şobolanii. Deoarece Şobolanii, copiii dispreţului, nu preţuiau prada. Ei atacau, tâlhăreau şi ucideau de plăcere, iar caii, vitele, cerealele, fânul, sarea, smoala şi pânzeturile furate de la transporturile militare le

împărţeau prin sate. Ofereau aur cu nemiluita croitorilor şi meşteşugarilor pentru ceea ce iubeau mai mult decât orice – arme, îmbrăcăminte şi accesorii. Fiind atât de bine plătiţi, oamenii le dădeau mâncare şi băutură, îi găzduiau pe ascuns şi, chiar dacă erau schingiuiţi la sânge de nilfgaardieni şi nissiri, nu le trădau itinerarele şi ascunzătorile Şobolanilor.

Prefecţii au oferit o răsplată consistentă, iar la început s-au găsit destui care au râvnit la aurul nilfgaardian. Dar, noaptea, colibele informatorilor ardeau ca nişte torţe, iar cei care fugeau de flăcări erau străpunşi de lamele strălucitoare ale călăreţilor fantomatici ce bântuiau prin fum. Şobolanii atacau ca şobolanii. Pe tăcute, mârşav, cu cruzime.

Şobolanilor le plăceau să omoare.

Prefecţii au recurs la metode care dăduseră rezultate în cazul altor bande – au încercat să infiltreze în mai multe rânduri trădători printre Şobolani. N-au reuşit. Şobolanii nu au acceptat pe nimeni. Sextetul unit şi fraternal zămislit în timpul dispreţului nu accepta străini. Îi dispreţuia.

Până în ziua în care a apărut o fetiţă iscusită ca o acrobată, cu părul cenuşiu, taciturnă, despre care Şobolanii nu ştiau nimic. În afară de faptul că era aşa cum fuseseră ei odată, fiecare dintre ei. Singură şi plină

de regret, de regretul pentru ceea ce i se luase în vremea dispreţului. Iar în vremea dispreţului, cel care este singur trebuie să moară. Giselher, Kayleigh, Reef, Scânteia, Mistle, Asse şi Falka. Prefectul din Amarillo a

fost siderat când i s-a spus că Şobolanii erau de-acum şapte.

— Şapte? s-a mirat prefectul din Amarillo uitându-se sceptic la soldat.

Şapte, nu şase? Eşti sigur?

— Să fiu eu sănătos pe cât sunt de sigur! s-a bâlbâit singurul soldat supravieţuitor al masacrului.

Dorinţa era de înţeles – capul şi jumătate din faţa soldatului erau acoperite cu un bandaj murdar, îmbibat cu sânge. Prefectul, care fusese în multe bătălii, ştia că soldatul fusese lovit de o spadă de sus, chiar de vârful lamei, din stânga, cu precizie, de iscusinţă şi rapiditate, ţintit între urechea dreaptă şi obraz, în locul care nu era protejat nici de coif şi nici de gulerul de fier.

— Vorbeşte!

— Mergeam pe malul Veldei, către Thurn, a început soldatul. Aveam poruncă să însoţim un transport de-al jupânului Evertsen, care se ducea spre miazăzi. Ne-au atacat lângă podul dărâmat, când treceam râul. Un car a rămas împotmolit, aşa c-am dezlegat caii de la altul ca să-l putem scoate. Restul convoiului şi-a văzut de drum, am rămas cu încă cinci şi cu comornicul. Şi atunci s-au năpustit asupra noastră. Comornicul, înainte de-a fi omorât, a reuşit să strige că erau Şobolanii, apoi au tăbărât pe noi… I-au nimicit pe toţi. Când am văzut aşa…

— Când ai văzut, a zâmbit prefectul cu o grimasă, ai dat pinteni calului. Dar prea târziu pentru a-ţi mai salva pielea.

— M-a prins – soldatul şi-a lăsat capul în jos – al şaptelea, pe care nu l-am văzut de la început. O fătucă. O copiliţă. M-am gândit, Şobolanii au lăsat-o în urmă pentru că era mai mică şi fără experienţă…

Oaspetele prefectului a ieşit din cotlonul întunecat în care stătuse până atunci.

— Era o fată? l-a întrebat. Cum arăta?

— Cum sunt toţi. Sulemenită şi pictată ca o elfă, colorată ca un papagal, cu haine sclipicioase, în catifea şi brocart, cu o pălărie cu pene...

— Cu părul deschis?

— Poate, conaşule. Când am văzut-o, am dat călcâie calului, gândindu-mă să-mi răzbun tovarăşii, sânge pentru sânge... Am luat-o în dreapta, ca să pot s-o secer din spate... Cum naiba am făcut, nu mai ştiu.

Dar am dat greş. De parcă era o nălucă sau o stafie... Nu ştiu cum a făcut

diavoliţa aia... Conaşule, am fost la Sodden, am fost la Aldersberg. Şi vine zvârluga asta şi mă nenoroceşte pe viaţă...

— Bucură-te că eşti în viaţă! a tunat prefectul uitându-se la oaspetele său. Şi bucură-te că ai fost găsit. O să fii erou acum, ce mai la deal, la vale. Dacă ai fi fugit fără să te lupţi, dacă-mi raportai despre pierderea mărfurilor şi a cailor şi n-ai fi avut nicio amintire pe faţă, atârnai de mult în laţ bătând călcâi de călcâi! Du-te, pleacă! La infirmerie!

Soldatul a plecat. Prefectul s-a întors spre oaspetele său.

— Vezi şi dumneata, jupâne coroner, că nu-i lesne în slujba mea aici, că nu avem tihnă, că avem mult de lucru. Voi, acolo, în Capitală, credeţi că în gubernie lumea bea bere şi mănâncă pe săturate, stă cu muierile pe genunchi şi primeşte tot felul de plocoane. Nimeni nu se gândeşte să ne trimită oameni sau un ban în plus, toată lumea ne porunceşte: fă aia, găseşte-o pe-aia, puneţi toată lumea pe picior de război, din zori până-n amurg... Şi mie-mi crapă

capul de-atâtea probleme. Sunt vreo cinci sau şase bande precum cea a Şobolanilor pe-aici. E drept că Şobolanii sunt cei mai răi, dar nu-i lăsată zi…

— Destul, destul… Şi-a ţuguiat buzele Stefan Skellen. Ştiu unde baţi cu văicăreala, conule prefect. Dar de pomană. Nimeni nu te iartă de porunci, nu conta pe asta. Şobolani, neşobolani, bande nebande, trebuie să continuaţi căutările. Cu toate mijloacele, până la noi ordine. Asta-i porunca de la împărăţie.

— Căutăm de trei săptămâni, a replicat prefectul. Nici măcar nu ştim bine pe cine sau ce căutăm, năluci, stafii sau acul din carul cu fân. Şi care-i rezultatul? Doar atât: câţiva de-ai noştri şi-au pierdut viaţa sau au fost bătuţi de rebeli sau de vagabonzi. Îţi spun încă o dată, jupâne coroner, dacă nu ţi-am găsit fata până acum, n-o mai găsim. Chiar dacă a fost pe-aici, deşi mă îndoiesc. Doar dacă…

Prefectul s-a oprit, a reflectat, uitându-se la curoner cu coada ochiului.

— Copila asta… N-o fi a şaptea, care umblă călare cu Şobolanii…

Curonerul şi-a fluturat mâna dezinvolt, având grijă ca gestul şi expresia să fie convingătoare.

— Nu, conaşule prefect. Nu-mi veni cu soluţii de-astea uşoare. Vreo semielfă sau altă vagaboandă în brocart nu este cu siguranţă fata pe care o căutăm. Cu siguranţă nu este ea. Continuaţi căutările! Este o poruncă.

Prefectul a mormăit, a privit pe fereastră.

— Şi cu banda asta, a adăugat cu o voce aparent indiferentă curonerul împăratului Emhyr, Stefan Skellen, zis Huhurezul –

cu Şobolanii ăştia sau ce-or mai fi ei… Fă ordine, conaşule prefect! În gubernie trebuie să

domnească ordinea. Puneţi-vă pe treabă! Prindeţi-i şi atârnaţi-i în laţ, fără mascarade şi tam-tam. Pe toţi!

— Uşor de spus! a murmurat prefectul. Dar o să fac tot ce-mi stă în putinţă, te rog să-l asiguri pe împărat. Totuşi, cred că a şaptea fată a Şobolanilor trebuie prinsă vie…

— Nu, l-a întrerupt Huhurezul, având grijă ca vocea să nu-l trădeze.

Fără nicio excepţie, atârnă-i pe toţi în laţ! Pe toţi cei şapte. Nu vrem să

mai auzim de ei. Nu vrem să mai auzim niciun cuvânt despre ei!

Document Outline

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7